

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

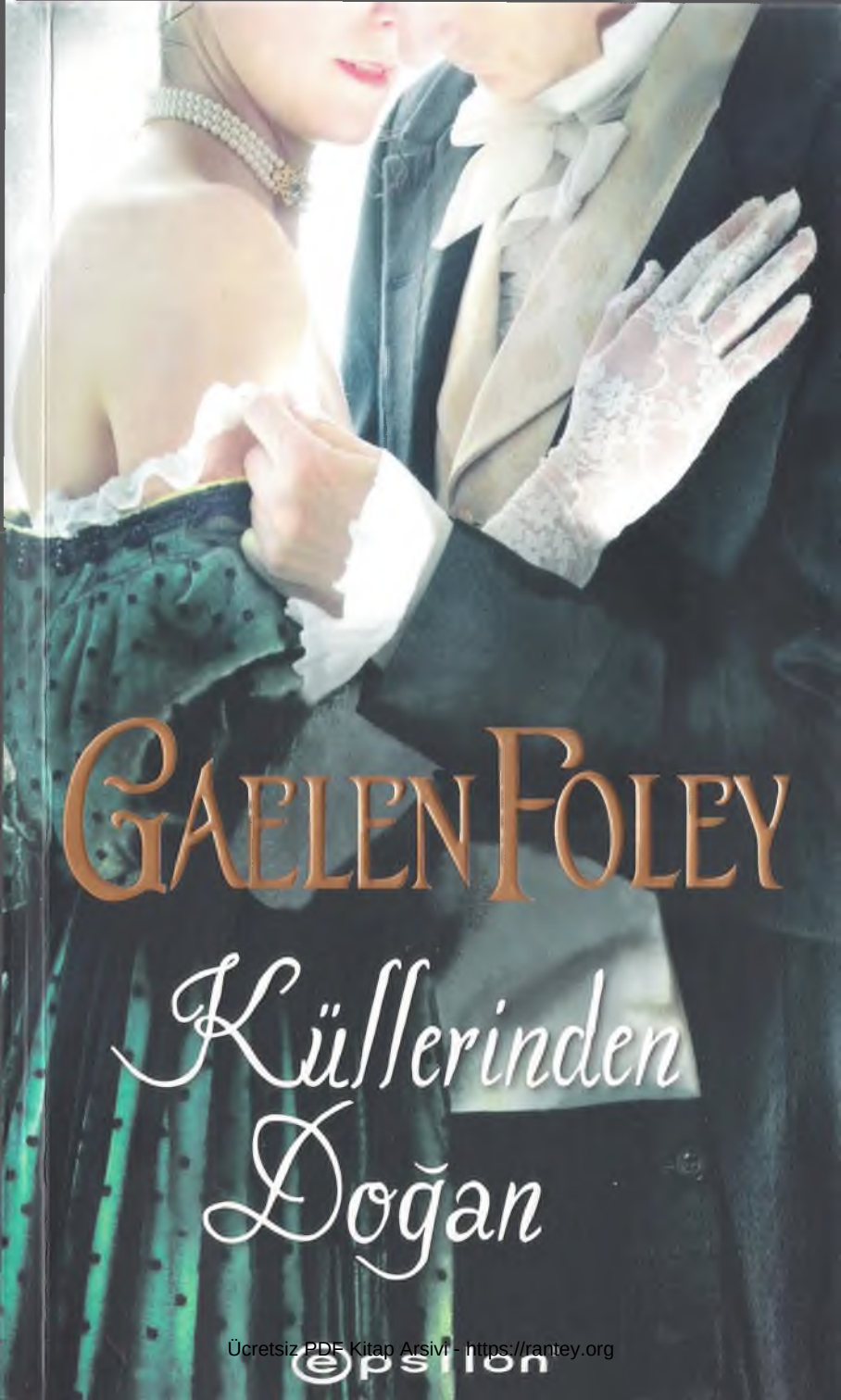
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GAELEN FOLEY

*Küsserinden
Doğan*

Londra'nın aristokrat çevreleri için Cehennem Kulübü iyi yetişmiş hiçbir genç hanımefendinin hoş bakmayacağı erkeklerin oluşturduğu rezil bir topluluktur... Fakat bu adamlar düşünülebilecek her türlü ahlaksızlığın peşine düşmekle nam salmış olsalar da aslında kralı ve ülkelerini korumak için her şeyi yapabilecek güçlü birer savaşçıdır...

Mara bir zamanlar Falconridge Kontu'yla evlenecekti. Şimdiyse onu unutmak için her şeyini verebilirdi. Kont Jordan Falconridge, gizemlerle dolu bir hayat için onu terk ettikten sonra, Leydi Mara Pierson onu aklından uzak tutmayı zor da olsa başarmıştı. Ta ki Jordan herkesi şaşırtarak ortaya çıkıp onu tekrar kendine âşık edene kadar...

Mara'nın hayatına yine görevi nedeniyle dönen Jordan, aşkı tekrar canlandığında onun yanından hiç ayrılmak istemeyecekti. Jordan bu tutkulu, güzel kadını asla unutmamıştı ve kalbini kırmayı asla istememişti. Ancak bu yeni keşfettiği mutluluğu şimdi yine tehlike altındaydı. Cehennem Kulübü, üyelerinden birçok fedakârlık bekliyordu ve Jordan'a hayatlarını tehdit eden ölümcül bir planı ortaya çıkarma görevi verilmişti.

25

[instagram.com/EpsilonYayinevi](https://www.instagram.com/EpsilonYayinevi)

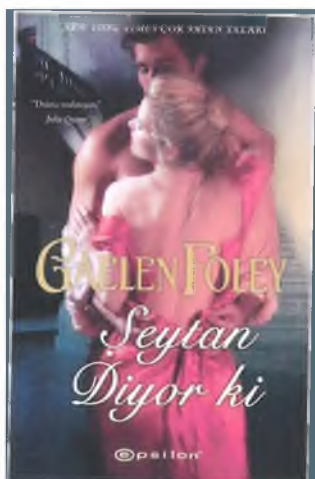
[facebook.com/EpsilonYayinevi](https://www.facebook.com/EpsilonYayinevi)

[twitter.com/EpsilonYayinevi](https://www.twitter.com/EpsilonYayinevi)

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://frantey.org>

www.epsilonyayinevi.com
online alışveriş: kitap365.com

Küllerinden Doğan

Gaelen Foley

Çeviri
Zeynep Okan

©psilon®

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

KÜLLERİNDEN DOĞAN

Orijinal Adı: My Irresistable Earl

Yazarı: Gaelen Foley

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmnen

Çeviri: Zeynep Okan

Editör: Emirhan Aydın

Düzelti: Fahrettin Levent

Düzenleme: Gülen Işık

Kapak Uygulama: Berna Özbek Keleş

1. Baskı: Ağustos 2015

ISBN: 978-605-173-033-2

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280

© 2011, Gaelen Foley

Türkçe Yayım Hakkı: Anatoliaİt Ajans aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Baskı-Cilt: İlhan Ergül Matbaası

Davutpaşa çiğnehavuzlar yolu

No, 8/A-Zeytinburnu- İstanbul

Tel 544 22 72

Sertifika no 29030

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Osmanlı Sk. Osmanlı İş Merkezi No: 18 / 4-5 Taksim-İstanbul

Tel: (0212) 252 38 21 Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonyayinevi.com

e-mail: epsilon@epsilonyayinevi.com

Sevileni sevmeye zorlayan sevda
öyle güzellikler tattırdı ki bana...
gördüğün gibi, eli hâlâ yakamda

—Dante'nin Cehennemi, 5. Kanto, 103-105*

*Oğlak Yayınları, çeviren Rekin Teksoy

ÖNSÖZ

Kaderin Yolu

İngiltere, 1804

Kötülüğe karşı savaşmaya yeminli, yüzyıllık, gizli bir şövalyelik tarikatında doğmak korkaklara göre bir alınyazısı değildi.

Yirmi iki yaşındaki, Falconridge Kontu, Jordan Lennox eğitimini yeni tamamlamış bir ajan olarak, Tarikat'ın uzak İskoçya'nın vahşi doğasındaki askeri tarzdaki okulunun yıllarca süren zorlu eğitimini yeni tamamlamıştı.

Orada kardeş savaşçılarla birlikte bütün tehlikeli eğlencelerde ustalaşmıştı. Sarp kayalıklara, elinde ip ve makara dışında hiçbir şey olmadan tırmanabilirdi, çoktan Manş Tüneli'nde yüzmüşlüğü vardı, biraz güherçile ve el altında bulunan sıradan malzemelerle patlayıcı madde yapabilirdi. Altı tane lisanı çok iyi biliyordu, yıldızlara bakarak yönünü bulabilirdi ve yivsiz namlulu tüfeğiyle gözleri bağlı haldeyken kırk beş metreden tam isabet ateş edebilirdi.

Bunlar ilk görevini alacak Tarikat'ın her genç şövalyesinin yerine getirmek zorunda olduğu temel gereksinimlerdi.

Şerefli kariyerlerinin başında bile dikkatli takım arkadaşlarından daha ihtiyatlı, daha makul ve sağduyulu olan Jordan ise casusluk hayatının uzun vadede onun hayatını nasıl etkilemesini istemediğine çoktan karar vermişti.

Eğitmeni Virgil'in acımasız tavırlarını gözlemlediği yılların ardından, sonunun böyle olmayacağına dair kendine söz vermişti.

Ondan yaşça büyük casusların pek çoğu aynı karanlık bakışa sahipti: İnsani iyiliğe inanmayacak kadar sert, karamsar ve duygusuz.

Buz gibi.

Sonunda eski, kararmış ve taşlaşmış bir odun parçasına dönüşüp içi tamamen çürüyecek birine dönecekse, Krallık ve sevdiği herkesi —arkadaşlarını ve ailesini— korumak üzere Tarikat'a yemin etmesinin anlamı neydi?

Böylece gelecek vazifeleri onu nereye götürürse götürsün, Jordan hayatının Tarikat için çalışmaktan ibaret olmasına müsaade etmeyecekti.

Çözebildiği kadarıyla bunu yapmasının tek yolu, onun ve kardeşlikteki diğer arkadaşlarının mücadele etmeye söz verdikleri büyük ölçekli, riskli savaşa kıyasla her ne kadar ahmakça ya da önemsiz görünürse görünsün normal hayatla ve normal insanlarla bağını kaybetmemesiydi.

Max ve Rohan toplumdaki sıradan vatandaşları küçümsemeyi tercih ediyordu ama Jordan, mükemmel anne babası, sevgi dolu kardeşleri, sayısız kuzeniyle gündelik hayatın sıradanlığında ilginç bir cazibe buluyordu.

Bütün sosyal ritüellere katılmak dengede kalmasına yardımcı oluyordu. Kır evi davetini de bu yüzden kabul etmişti.

Jordan muhtemelen Temmuz ayının tamamında orada kalamayacaktı, çünkü çok yakın bir zamanda, halihazırda bir tehdit altında olan yabancı sarayların birindeki ilk vazifesine atanmayı bekliyordu.

Napolyon, Avrupa'da at koşturduğu için her casusa ihtiyaç vardı. Özellikle de sıradan halkın erişme şansının olmadığı yerlere girip üst düzey insanlarla tanışma şansı olan soylu casuslara...

Fakat bütün bunlar başka bir günün tasasıydı.

Şimdilik, yalnızca piknikler, açık hava oyunları, nefis genç hanımlarla çilek toplamalar, genç kızlarla yapılacak kadril dansları ve belki konuklarının zarif kırsal mülkünde bir ev tiyatrosunu düşünecekti.

Bütün bunlar öylesine güzel bir şekilde normaldi ki, herhangi bir soylu genç beyefendinin uzun, aylak yaz günlerinde ilgi alanı olacak türden şeylerdi. Jordan bir süre için unvanını kazanması dışında, diğer çapkın gençlerden farklı biri değilmiş gibi davranma fırsatını sabırsızlıkla bekliyordu.

Hatta diğer delikanlıların çoğu sportif yarışmaya kazanmasına müsaade etmeye bile hazırdı. Ancak Mara Bryce ile tanıştığında tamamen hazırlıksız yakalanacaktı...

1. Bölüm

Londra

On İki Yıl Sonra

“Sana bakan muhteşem bir adam var,” diye fısıldadı Delilah sözcükleri uzatarak. İki gözde genç dul, Pall Mall’daki Christie’nin müzayede salonundaki kalabalık, zengin kümenin ortasında oturuyorlardı. “Vücudu yapılı. Sarışın ve için için yanan bakışları var. Kusursuz kıyafetler. Hadi, baksana. Sen ilgilenmiyorsan, onu ben alacağım.”

“Hişş! Konsantre olmaya çalışıyorum!” Mara, Leydi Pierson, arkadaşının onun dikkatini dağıtan haylazca çabasını görmezden geldi ve dikkatini, uzun, yüksek tavanlı salonun önündeki yükseltilmiş platformdan usta ressamın satışını sorunsuz bir şekilde gerçekleştiren mezatçıya verdi.

“Yedi yüz elli, sekiz yüz var mı? Sekiz yüz elli...”

“Başka bir tabloya ihtiyacın yok, tatlım,” dedi Delilah. “Sana uzun zamandır söylediğim gibi gerçekten ihtiyacın olan şey, bir sevgili edinmek.”

“İhtiyacım olan son şeyin bir sevgili olduğuna seni temin edebilirim.”

“Ahlakçı sen de.”

Mara fiyat teklifi tekrar yükseltilirken pek aldırış etmeye-
rek homurdandı. “Küstah bir erkek gelip bana emirler yağ-
dırsın diye mi? Hayır, teşekkür ederim. Birinden daha yeni
kurtuldum.”

“Tatlım bir sevgili, kocadan farklıdır.”

“Hımm, bunu sen iyi bilirsin tabii.”

Delilah bu aşığılaması için arkadaşının koluna hafifçe
vurdu. Mara gözünün ucuyla ona muzipçe baktı, sonra da
bakışlarını tekrar salonun ön tarafına çevirdi. “Hayır, tatlım,
erkeksiz yaşayabileceğime emin olabilirsiniz. Neredeyse otuz
yaşımdayım ve istediğim hayata daha yeni kavuşabildim. Ne-
den bunu mahvetmesi için azgın bir erkeğe şans vereyim ki?”

“Tamam bu mantıklı bir sebep. Ama azgın erkeklerin de
kendilerine göre faydaları var. Sanırım zamanla onlardan ke-
yif almayı öğreneceksin.”

“Hiç sanmıyorum. Böyle şeyler için yeteneğim yok, bunu
öğrenmek için kocama sorman yeter.” Mara dünyevi zevkle-
re düşkün arkadaşına alaycı bir bakış attı.

Delilah canayakın bir biçimde gülümsedi. “Bir kadını na-
sıl tatmin edeceğini bilen bir erkek bulman için bir sebep
daha işte.”

“Öyle bir erkek var mı ki?” diye mırıldandı Mara, mezat-
çıyı dikkatle izlerken.

“Kesinlikle! Cole’u ödünç alabilirsin ama hayır. Sonra
gözlerini oymak zorunda kalırım.”

Mara hafifçe güldü. “Endişelenme. Cole güvende. Şu
anda tek ilgilendiğim erkek iki yaşında.”

“Öyle olabilir anne ayı ama uyarmış olayım, artık yastan
çıktığına göre insanlar seni hedef olarak görmeye başlayacak-
lar.”

Mara müzayede salonundaki tablo taliplerine huzursuzlukla bakıp omzunu silkti. “Zamanlarını boşa harcamış olacaktılar.”

“Dokuz yüz var mı?”

Mara çabucak numaralı bayrağını kaldırdı tekrar.

Delilah sıkılarak öfledi. “Neden şu, Hollanda tüccarı eşinin kasvetli köhne portresine bir servet harcıyorsun ki? Üstelik çirkin de. Patlıcan gibi bir burnu var.”

“Sanatta güzellikten daha fazlası vardır, Delilah. Ayrıca, bu tablo benim için değil.” Mara mezatçının bildirdiği artan fiyat karşısında kaşlarını çatı. “Bin pound!”

“Kimin için, o halde?” diye sordu Delilah, şaşkınlıkla.

Arkadaşı umutla bekliyordu. Mara soruyu yanıtlamadan önce tereddüt etti.

“Evet?”

“George için,” dedi Mara en alçak ses tonuyla, tekrar bayrağını kaldırarak.

“George mu?”

“Bin yüz var mı?”

“George kim?” diye fısıldadı Mara’nın arkadaşı hevesle.

Mara ketum olmaya çalışarak, arkadaşına ihtiyatlı ve anlamlı bir bakış fırlattı.

Delilah’nın gözleri büyüdü. “Ahhh, o George! Prens’ten bahsediyorsun!” Ahlaksız bir hazla içini çekti. “Kral Naibi’yle bir ilişkin var! Biliyordum! Ama tatlım, o çok şişman! Ayrıca kral olacak. Bir dakika! Sana âşık mı? Tanrım, yumruğun büyüklüğünde elmasların olabilir...”

“Delilah!”

“Yatakta nasıl?” Delilah gözlerinde ahlaksız bir pırıltıyla güldü. “Bahse girerim, korkunçtur! Ama diğer devlet adam-

larından daha kötü değildir herhalde. Ya Fransa Kralı Louis? O da şişman ve yaşlı. En azından Napolyon değil, zavallı küçük şey.” Şen dulun manidar kahrkahası saf bir hinlikle doluydu.

“Tanrı aşkına, alçak sesle konuş!” diye gülmemeye çalışarak onu fısıltılı bir tonda azarladı Mara. “Beni dinle, deli-kadın. Kral Naibi’yle bir ilişkim falan yok. Sadece arkadaşız. Arkadaş, beni anlıyor musun?”

“Eminim öyledir.”

“Prens hazretleri, senin de gayet iyi bildiğin gibi oğlumun vaftiz babası. O kadar.”

“Bu hikâyeyi başkalarına anlat, tatlım.” Delilah kollarını göğsünde kavuşturdu ve Mara’yı kurnaz bir ifadeyle süzdü. “Carlton Malikânesi’ne yaptığın bütün o ziyaretler yüzünden dedikodular olacaktır.”

Mara sıkıntıyla iç çekti. Biliyorum, diye düşündü. Ne tuhaf bir dünyaydı! Neden insanlar hep en kötüsünü düşünmek zorundaydı?

“Bin yüz! Bin iki yüz var mı?” Mezatçı salonun içinde oturanları gözleriyle taradı. “Bin yüz elli?”

Mara elindeki bayrağı kaldırarak etrafa kaçamak bir bakışla dudağını ısırdı. “Sanırım az önce satın aldım...”

“Satıldı! Şuradaki hoş hanımefendiye.” Mara nazikçe başıyla selam verirken, mezatçı tokmağını vurdu.

“Harika.” Mara sırtarak Delilah’ya baktığında, arkadaşının ona şaşkınlıkla baktığını gördü. “Ne var?”

“Bin yüz pound? Tatlım, daha yeni Brighton’daki evimi baştan aşağıya bu kadara döşettim. Prens sevgilin değilse neden böylesine büyük bir miktarı onun için harcıyorsun?”

“Çünkü,” diye cevapladı Mara makul bir şekilde, “Prens’in

en son koleksiyon çalgınlığı Gerrit Dou.* Ve...” Mara kendini durdurdu, ne kadarını söylemeye izinli olduğundan emin değildi.

“Ve ne?” Delilah öne doğru eğildi.

“Ve... Mutlu bir kraliyet olayının ilan edilmek üzere olduğu kesin bilgisini aldım tesadüfen. Şimdi ne kadar zeki olduğumu görüyor musun?” diye takıldı Mara ona. “Başkaları bu büyük duyuru yapıldığında çırpınacakken, hediyemi çoktan hazırladım.”

“Ne büyük duyurusu?” diye sıkıştırdı Delilah, Mara’yı kolundan çekiştirerek. “Yoksa sonunda Prens’in boşanmasına müsaade mi edecekler? Bir düşünsene, o zaman sen...”

“Hayır! Üzgünüm, dudaklarım mühürlü.” Mara, Delilah’nın merakla suratını asması karşısında kıkırdadı.

“Gerçekten söylemeyecek misin?” dedi Delilah gücenmiş bir tavrıla.

“Yapamam, tatlım. Beni kuleye atarlar.”

“Pekâlâ, öyle olsun.”

“Tatlım, buna cüret edemem. Benim vereceğim bir haber değil, göreceksin. Ama zaten çok yakında duyacaksın. Bir hafta içinde halka duyurulur.”

“Çok kötüsün.”

“Söyleyene bak! Hem nerede şu muhteşem dediğin adam? Ne demiştin onun için... Kusursuz ve için için yanan mı? Kulağa hoş geliyor.”

“Bir erkek istemediğini sanıyordum.”

“Bakmamın sakıncası yok.” Mara, Delilah’nın bakışlarını çevirdiği yöne baktı.

*Gerrit Dou: 7 Nisan 1613-9 Şubat 1675 yılları arasında yaşamış olan Hollandalı ressam. -ç.n.

“Gitmiş. Onu artık göremiyorum.” Delilah hafifçe dudağını büzdü. “Gerçekten Prens’le aynı yatağı paylaşıydın bana söyledin, değil mi?”

“Sen böyle dedikodu yaparken mi? Kesinlikle hayır,” dedi Mara yumuşak bir sesle.

“Fakat tatlım, senin beni sevmeye nedenin de bu!”

“Doğru. Yine de söylenecek bir şey yok. Prens Hazretleri oğlumun vaftiz babası ve benim arkadaşım.”

“Arkadaşın.”

“Elbette! Kocamın vefatından beri bana ve Thomas’a karşı son derece kibar davrandı.”

“Niye acaba,” dedi Delilah ifadesiz bir sesle.

“Evli olduğunu biliyorsun,” dedi Mara, omzunu silkerek. Delilah dudağını büktü. “Yani, ne demek istiyorsun?”

“Hadi ama! Herkes Prens’in daha yaşlı kadınları tercih ettiğini biliyor. Bana karşı nazik, o kadar.” Ve anlamayacağı birçok sebep yüzünden ona borçluyum. “Daha başka ne söyleyebilirim? Sahiden onu önemsiyorum.”

“Bu çok tatlı, şekerim. Ama İngiltere’de böyle hisseden son insan olabilirsin.”

“Başkalarının Prens hakkında ne dediği umurumda değil. Ben ona hayranım. Bir sanatçının ruhuna sahip.”

“Tam da ülkenin ihtiyacı olan şey. Artık gidebilir miyiz?” diye sızlandı Delilah. “Burası çok boğucu ve büyükannemin tavanarası gibi kokuyor.”

“Benim için sorun yok. Geliş amacımı yerine getirdim. Zaten eve, Thomas’a gitmek için sabırsızlanıyorum. Dün kalktığına burnunu çekiyordu. Beni çok endişelendirdi.”

“Korkunç, burun akıntısı mı? Peki, küçük vikontumuzla ilgilenmesi için kaç doktor çağırmak zorunda kaldın son yirmi dört saatte?”

“Delilah Staunton, çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Onlardan uzak kalmaya yetecek kadarını biliyorum, değil mi?” diye cevap verdi Delilah, gözleri parlayarak.

Mara onun bu cevabı karşısında sertçe baktı.

Delilah gamsızca gülümsedi. “Hadi, tablon ve gönderilmesiyle ilgili işlemleri yaparken ben de arabalarımızı getirteyim.”

Mara başını salladı, sonra iki kadın da koltuklarından kalktılar.

Uzun eteklerini dikkatli bir şekilde toplayıp hâlâ sırada yerlerinde oturmakta olan diğer müşterilere mümkün olduğunca rahatsız etmeden geçerken, Mara, Prens’in yeni sevgilisi olduğuna dair çıkan sinir bozucu dedikodu üzerine düşündü.

Mara tabii ki, Prens’in âşığı olma düşüncesinden tiksiniyormuş gibi yaparak bu hikâyeyi şiddetle reddedip müstakbel kralı aşağılama riskini göze almak istemiyordu. Duyarlı Prens George’un kalbini kıracak bir şey yapmayı asla istemezdi. Prens kilosunu fazlasıyla dert ediyordu, çok duygusaldı ve kolaylıkla kendisini reddedilmiş gibi hissedebilirdi.

Ailesinin onu eleştiri ve küçümsemeyle yetiştirme yöntemleri sayesinde, Mara temelleri kendine güvensizlik üzerine kurulan bir hayatı yaşamanın nasıl zor olduğunu ilk elden biliyordu. Değeri ve kıymeti üzerine devamlı saldırıldığında, insan ne kadar uğraşırsa uğraşsın, başarısızlığın çaresiz hissiyle dolmadan edemiyordu.

Mara’nın zavallı Prens’e yakınlık duymasının sebebi buydu. Prens’in bırakın vatandaşlarının beklentilerini, Kral’ın, kendi babasının beklentilerini bile karşılayabilmesi için ger-

çek bir şansı yoktu. Asil bir Adonis ile karışık bir Wellington istiyorlardı ama Prens çabucak sinirleri bozulan, güvensiz, tıknaz ve sanata düşkün biriydi.

Prens'in üzerindeki baskı inanılmaz fazlaydı ve böyle bir yükü taşıyabilecek türde bir adam değildi. Mara onun arkadaşlara ihtiyacı olduğunu biliyordu, etrafındaki ikiyüzlü dal-kavuklara değil, gerçek dostlara... Prens'in ona ve küçük oğ-luna yaptıklarından sonra bunu yapmak itibarına zarar verse de, Mara sağlam bir sadakatle Prens'in yanında durmaktan mutluydu.

Hem ne fark ederdi? Zaten başkalarının fikirleri konusunda takıntılı, herkesi memnun etmeye çalışan on yedi ya-şında bir genç kız değildi artık.

Prens'in durumunda, Mara'ya göre en akıllıca yol sadece dedikodulara gülüp geçmek ve onlara yumuşakça, kraliyetin egosunu zedelemeyecek şekilde itiraz etmektir.

Yine de kraliyet ailesinden birinin arkadaşlığı tehlikesiz değildi. Beau Brummell'in kendisi bile fazla alaycı bir jes-tin ardından saygınlığını yitirip gözden düşebiliyorsa, bu herkesin başına gelebilirdi. Prens belki son zamanlarda çok sevilmiyor olabilirdi ama herhangi birini toplumsal ölüme mahkûm edecek güce sahipti.

Ancak Mara, Prens'in onu gerçekten yatağa atmak iste-mediği konusunda emindi. Prens sadece birkaç kez imada bulunmuştu ve bunlar hafif, ciddi olmayan bir kur yapma-dan fazlası değildi. Prens'in herhangi bir derecede ciddi ola-bileceği fikrini düşünmek bile dehşet vericiydi. Hayır, Prens Hazretleri sadece onun arkadaşlığından hoşlanıyordu. Mara, rahmetli kocası için bu kadarını bile söyleyemezdi.

Ayrıca Mara'nın Prens'le sözde ilişkisinin fısıltısı bile,

aristokrasinin diğerkapkın lordlarını ondan uzakta tutmakta bir sihir gibi işliyordu. Kimse kraliyete ait bir alana girmeye cesaret edemiyordu.

Delilah haklıydı. Hâlâ genç ve güzel dullar çoğunlukla toplumda en ateşli şekilde takip edilen kadınlardı, Londra'nın pek çok soylu çapkınının gözünde meşru hedeftiler. Mara eskiden böyle yoğun bir erkek ilgisinden hoşlanırdı ama artık o günler geride kalıştı. Hafifmeşreplik hayatı, ona şimdi başka bir ömre aitmiş gibi geliyordu.

Şimdiki öncelikleri çok farklıydı. Artık güvensiz, sosyeteye yeni tanıtılan, anne babasının sevgisiz evinden kaçmak için çaresizce bir koca peşinde olan genç kız değildi. Artık kendi hak ettiğini almak için birçok mücadele vermiş bağımsız bir kadındı. İki yıl önce oğlunun doğumu her şeyi değiştirmişti. Mara, Thomas için güçlenmişti.

Galerinin duvarları boyunca ilerleyip koridora ulaşan Delilah ve Mara, insanların etrafta dolandığı, sessizce girip çıktığı kalabalık müzayede salonunun arkalarına yürüdüler. Delilah yol boyunca çeşitli tanıdıklarına başını sallayıp selam verirken, onu takip eden Mara, karşı duvardaki yüksek, kemerli pencerelere vuran yağmura baktı.

Kış yorgunu mart ayının bikkın gri ışıkları, böylesine merasimsiz bir şekilde satışa çıkarılmış bu kederli başyapıtların hakkını pek az veriyordu. Galerinin duvarına düzinelerce yağlı boya, sulu boya ve bütün şekillerde ve ebatlardaki çizimler tıka basa doldurulmuştu.

Mara, usta ressam eserlerinin çoğunun yıllar içinde birçok sahip gördüğünü düşünüyordu ama yine de gerçek evlerine hâlâ kavuşamamışlardı. Resimleri orada asılı dururken görmekte hüznünlü bir şey vardı, birinin gelip sadece başkalarını

kıskandırmak ya da kendi kibrini beslemek için satın almasını değil, onları sonunda görmesini ve ustalıklı güzelliklerini takdir etmesini bekliyorlardı sanki.

Mara sözde aşğını alaycı bir gülümseyişle düşündü.

Prens, ülke zaten halihazırda onun harcamalarına karşı bu kadar öfkeli olmasaydı, muhtemelen hepsini satın alırdı.

Mara'nın bakışları galerinin duvarlarından, nadir ve eski kitaplarla ve birkaç çok eski elyazısı örnekleriyle birlikte sıralarının gelmesini bekleyen heykellerin, vazoların, mücevherin ve diğer sanat objelerinin sergilendiği uzun masalara doğru hüznünlü bir şekilde gitti.

Mara adımlarına dikkat etmek için önüne bakarken, gözleri beklenmedik bir şekilde birkaç adım ilerideki duvara yaslanmış adama kilitlendi.

Mara olduğu yerde kalakaldı.

Mara şaşkınlıkla karşısındakinin kim olduğunu anlayınca, ciğerlerindeki bütün hava boşaldı. Yıllar geçmiş olmasına rağmen onu hemen tanıdı.

Muhteşem, kusursuz ve için için yanan... Tıpkı Delilah'nın söylediği gibi...

Jordan...

Jordan Lennox!

Adam da ona bakıyor ama gülümsemiyordu.

Ama, nasıl? Burada ne arıyordu ki?

Jordan bakışlarını onun üzerinde tutmaya devam ederken, Mara'nın içi ıstırapla, onu hazırlıksız yakalayan ani bir acı dalgasıyla doldu.

Delilah, onun durduğunu fark etmeden önden yürümeye devam ediyordu.

Mara afallamış bir halde kalmıştı.

Elbette, eninde sonunda onunla karşılaşmasının kaçınılmaz olduğunu biliyordu ama bunca yıl sonra onu burada dikilirken görmek...

Jordan onu izleyerek gözlerini soğuk bir ilgiyle kıstı.

Mara ağzı kurusa da ve kalbi deli gibi atsa da kendini toplayıp duruşunu dikleştirdi.

Mara, içine attığı kırgınlık ve yıllarca taşıdığı öfkenin yarattığı selde boğulmamak için onun önünden geçip yoluna devam etmek zorunda olduğunu anladı.

Odanın diğer tarafına gitmediği müddetçe Christie Müzayede Evi'den çıkması mümkün değildi. Ve Mara, şu soğuk bakışlı alçağa bunu yaparak tatmin olma zevkini yaşatmak niyetinde değildi.

Belki benimle konuşmaz bile. Sonuçta onun için hiçbir şey ifade etmiyordum. O kadar uzun zaman oldu ki, kim olduğumu hatırlamıyordur bile.

Mara, saf gibi gerçek aşkı olabileceğini düşündüğü eski talibini görmemiş gibi yapmak anlamsız olacağı için duygularının hengâmesini maskeleyerek, omurgasını dikleştirip çenesini kibirli bir şekilde kaldırarak öne doğru ilerledi.

Yine de Kont'un soğuk, uzaklaşmayan bakışları karşısında kendini çıplak gibi hissediyordu. Jordan da bu ufak karşılaşmalarından memnun gibi görünmüyordu.

Mara gözlerini ondan ayırmadan, ilk karşılaştıkları zamanın aksine hiçbir korku ibaresi göstermeden yürürken, Jordan'ın buz mavisi gözlerinin hatırladığından daha delici olduğunu düşündü.

O zamanki kadar sıcak değillerdi.

İskandinav kanının belirtisi olan o sert, ciddi yüzüyle, o köşeli, keskin hatlarıyla hâlâ inanılmaz derecede yakışıklıydı. Yine de mutlu bir adam gibi görünmüyordu.

İyi, diye düşündü Mara hırsla. Ayrıldıklarından bu yana geçen zamanda kendisi acı çekmek zorunda kaldıysa, Jordan'ın da aynı şeyleri yaşaması adildi.

Jordan onu terk etmese, bir zamanlar onu elde etmek için yarışan diğer erkeklerden gerçekten farklı olsa, Mara evliliğinin o berbat dokuz yıllık süresi içinde yaşadığı şeylere katlanmak zorunda kalmayacaktı.

Aslında Jordan diğerlerinden farklıydı tabii. Öteki erkekler sadece sığıdı. Jordan ise daha beterdi, hatta Mara'nın haşın tavırlı kocasından bile daha zalimdi.

Tom bir sopa, Jordan ise bir neşterdi.

"Mara." Jordan, Mara tam onun önündeyken saygıyla başını eğerek selam verdi. Kalanlık, Mara'yı istemediği kadar Jordan'ın yakınına itiyordu.

Onun dudaklarından kendi ismini duymak, Mara'nın ürkmesine neden olmuştu.

Benimle konuşmaya nasıl cüret edersin?

"Lord Falconridge," dedi Mara buz gibi bir sesle. Hiç yavaşlamadan yürümeye niyetliydi ama Jordan —kendine engel olamıyormuş gibi— tekrar konuştu. Sözleri nazik, ses tonu hafifçe teşvik ediciydi.

"Gerrit Dou için tebrikler."

Mara, yüzünde ihtiyatlı bir bakışla ona döndü.

Jordan, onaylayan kaba bir bakışla onun vücudunu inceledi. "İyi görünüyorsun."

Tanrı aşkına, Lord KendiniBeğenmiş'ten böylesine cesur bir övgü Mara'yı şaşırtmıştı. Jordan her zaman onlar gençken beyefendi bir erdem örneği olmuş. ya da öyle görünmeye çalışmıştı.

Belki o da değişmişti. Belki de en sonunda şövalyelik ro-

lünden vazgeçmişti. Güzel. Bu dünyanın daha fazla ikiyüzlüye ihtiyacı yoktu zaten.

“Teşekkür ederim,” dedi Mara. Yine yürümeye niyetlendi ve Jordan görünüşe göre yine kendini tutamadan onu başka yorumla tekrar durdurdu.

“Sanat eserleri topladığını bilmiyordum.”

Hakkımda bilmediğin çok şey var, pislik! “Toplamıyorum, lordum. İyi günler.”

“Mara...”

“Leydi Pierson,” diye onu düzeltti Mara sertçe ama o da Jordan’a doğru dönmekten kendini alamadı. Kollarını göğsünde bağlayarak, Jordan’ın tıpkı az önce kendisine yaptığı gibi aynı kabaca tavırla vücudunu inceledi.

Jordan’ın hâlâ bu kadar iyi görünmesi Mara’nın içini rahatlatmamıştı. Çok iyi görünüyordu. Hatta, Mara’yı korkutan bir şekilde, bu sadakatsiz kaba adam on iki yıl öncekinden daha da iyiydi. Kaç yaşındaydı şimdi? Otuz dört mü?

Yıllar yakışıklı, sarışın delikanlıyı bir erkeğe dönüştürüp hatlarını sertleştirmişti. Hâlâ düzgün görünümlüydü, kumral saçları kısa ve düzenli kesilmişti, kıyafetinin eskiden özenli disiplini şimdi yerini, olgun, eforsuz bir sıklığa bırakmıştı. *Zamanını Avrupa saraylarında tembellik ederek geçirdiği için buna şaşmamalı,* diye düşündü Mara küçümseyerek.

Ahşap panelli duvara yaslanıp rahat bir tavırla köstekli saatini kuran, dünyayı dolaşmış diplomat kont, dik yakası, düzgün, beyaz kravatını saran yeşil bir sürüm ceketi giymişti. Yeleği balıksırtı desenliydi; tütün kahvesi pantolonu, deve-tüyü rengi uzun çizmelerinin içinde gözden kayboluyordu.

İşte Jordan, diye düşündü Mara, içindeki yıllar boyunca atamadığı acıyla. Aşırı olan hiçbir şey yok. Serinkanlı bir

kontrollülük, eksiksiz bir beyefendilik. Her şey ustaca bir doğrulukta. Müşkülpesent, acımasız mükemmelliğin bir örneği.

Mara yıllar önce Jordan'ın arkadaşlarından birinin ona unvanı Falconridge'in kısaltılmışı olan "Falcon*," diye hitap ettiğini işitmişti. Bu lakap ona çok uyuyordu. Herhesin üzerinde, onların ulaşamayacağı yerde uçan vahşi, güzel ve yalnız bir hayvan, dünyanın geri kalanına uzaktan ve yukarıdan bakan, en mahrem düşünceleri sadece rüzgâr tarafından bilinen bir şahin.

Jordan, Mara'yı hep büyülemişti. Şimdi bile bütün öfkesine rağmen Mara bedeninin özünden kendini ona doğru çeken bir ateş, uzun zamandır göremediği bu adamla birleşmek için kadınsı bir arzu hissediyordu.

Jordan sadece onu şahinvari bir tarafsızlıkla izliyordu, hem çok yakından, hem de uzaktan. Bu delici bakış Mara'yı, Jordan'ın onun düşüncelerini sokak tabelaları kadar kolayca okuyabiliyormuş gibi hissettiriyordu. Oysa Jordan, Mara için hâlâ bilinmeyen ve elde edilemez bir muammaydı.

En azından artık dul olduğu için, Mara, Jordan'ın erkek olarak, kimseye hesap vermeden istediğini yapabileceği kadar para ve zamanla keyfini sürdüğü özgürlüğün küçük de olsa bir kısmına sahipti.

Belki de Jordan biraz da bu yüzden yıllar önce onun hayatından çıkmıştı. O zamanlar Mara, Jordan'ın en çok önemseddiği şeyin arkadaşları ve ailesi, onu konfor içinde bir hayata kendini kaptırmış bağlantıları olduğunu düşünmüştü. Fakat Jordan bunun yerine Mara'yı şaşırtan bir biçimde köksüz bir göçebe haline gelmişti.

* (İng.) Falcon: Şahin. -ç.n.

Fakat bu önemli değildi. İlişkileri Tom gibi ölüp yok olmuştı.

Mara kendi kendine oradan ayrılmasını tavsiye etti. Hemen. Fakat Jordan'ın bakışlarına hapsolmuş vaziyette kaldı.

"Kıta Avrupası'ndan döndünüz, değil mi?" diye sordu Mara, ilgisiz kalmaya çalışarak. "Yoksa sadece bir ziyaretle İngiltere'yi onurlandırmaya mı lütfettiniz, lordum?"

Jordan onun düşmanlığından eğleniyormuş gibi görünerek saatini cebine koydu. "Bana söylendiği kadarıyla kesin dönüş yaptım."

Bu haber Mara'yı afallattı. *Harika. Demek şimdi seninle sosyetenin olağan düzeni içerisinde hesaplaşmak zorunda kalacağım.*

Delilah ileride durdu ama kendini yalnız bulunca arkasını döndü ve birkaç kısa adımla Mara'nın yanına gitti. Delilah, Kont'a hayranlık dolu bir ilgiyle baktıktan sonra meraklı bir beklentiyle Mara'ya döndü. "Seni bekleyeyim mi?"

"Gerek yok. Geliyorum," diye yanıtladı Mara ama Jordan, lanet olası, Delilah'ı en etkileyici gülümsemesiyle büyüledi.

"Bana arkadaşınızı tanıştırmayacak mısınız, Leydi Pier-son?" diye ipek yumuşaklığında bir sesle sordu.

Mara dişlerini sıktı. "Bayan Staunton, Falconridge Kontu."

"Bayan..." dedi Jordan, Delilah'nın uzattığı elini alırken, açık mavi gözlerinde muzip bir üzüntü pırıltısıyla.

"Lord Falconridge, ne yazık ki zavallı kocam vefat etti," diye mırıldandı Delilah.

"Yazık," diye mırıldandı Jordan, günahkâr niyetlerle dolu bir kaş çatmayla. Sonra başını eğip Delilah'nın parmaklarının eklemlerinden öptü. "Memnun oldum."

*İngilizcedeki evli ve evli olmayan kadınlar için kullanılan Mrs ve Miss ayrımı Jordan'ın aklını karıştırıyor.

Mara dişlerini daha sertçe sıktı.

Delilah'nın bakışları Jordan'ı yalayıp yutuyordu. "Sizinle daha önce tanışmamış olmamıza çok şaşırdım, Lord Falconridge."

"Kont zamanının büyük bir bölümünü yurtdışında geçirir," diye araya girdi Mara, Jordan'a onaylamayan bir ifadeyle bakarak. "İngiltere onun beğenilerine göre fazla küçük. Kor-karım, hatta taşra."

"Hayret!" deyip güldü Delilah, Mara'nın keskin ses tonuna dikkat ederek. "Nerelerde geziyordunuz, lordum?"

"Evet, nerede, Jordan, lütfen söyle? Cehennemin dokuz dairesinde, belki de, ha?"

"Hayır, henüz dokuzunu birden değil. Şimdiye kadar sadece birkaç tanesini gördüm. Orada burada geziyordum işte," diye ekledi Jordan, Delilah'nın sorusunu gülümseyerek cevaplayarak. Fakat Mara'ya da, onun uzun süredir üyesi olduğu sansasyonel Cehennem Kulübü'ne imalı bir gönderme yaptığı için alaycı bir kaş çatmayla baktı. Bütün Londra, Dante Malikânesi'ne, yani ahlaksızların özel ve oldukça gizemli topluluğunun ana merkezine, sadece soylu ve cebi dolu olan çok kötü çocukların, asıl sınıftan hovardaların kabul edilirdiğini bilirdi.

Jordan yıllar önce Mara'yı epey çekici bir tarzda kendisinin bu kulübün 'iyi çocuğu' olduğunu, diğerlerinin aşırı derecede içip zamparalık ettikleri ya da gecenin bir yarısında, türlü şeytanlıklar yaptıkları gecenin ardından herkesin eve sağ salım dönmelerini temin etmekten mesul olan adam olduğuna dair ikna etmişti.

Mara on yedi yaşındayken, Jordan'a inanacak kadar naifti. Fakat şimdi bunun onu tavlama için kullandığı bir yöntem olduğunu biliyordu.

Ve yöntemi kesinlikle Mara üzerinde işe yaramıştı.

“Taşra ya da değil,” diye ekledi Jordan umursamazca, Mara’yı izleyerek. “Artık Londra’dayım.”

“Bütün Krallık için ne kadar hayırlı bir durum,” dedi Mara sözcükleri uzatarak. Jordan’ın varlığından ve bu haberdan dolayı siniri bozulmuştu. “Hadi, Delilah, gidelim artık. Eve, Thomas’ın yanına dönmeliyim. İyi günler, lordum.”

“Thomas, elbette. Kocanız nasıl, leydim?” diye tepkisini ölçtü Jordan.

Mara afallayarak ona baktı. “Lord Pierson iki yıl önce öldü. Oğlumdan bahsediyordum.”

“Öyle mi?” Jordan hiç şaşırmış görünmüyordu. “Üzüldüm,” diye ekledi nazik bir baş sallama ve bariz bir samimi-yetsizlikle.

Mara, Jordan’ın Pierson’ın ölümünden haberdar olduğunu fark etti.

Sebebi her neyse, Jordan, Mara’nın tepkisini denemek için Thomas’ı sormuş gibi görünüyordu.

Mara, Jordan’ı dikkatlice süzdü, sonra arkasını döndü ama şimdi de Delilah oyalanıyordu. “Lord Falconridge, daha yeni şehre döndüğünüzü göz önüne alırsak, neden Leydi Falconridge’le beraber yarınki akşam yemeği davetime gel-miyorsunuz?

Mara bunu duyunca dehşet içinde geri döndü.

“Annemi mi kastediyorsunuz?” dedi sözcükleri uzatarak Jordan.

Delilah’nın kirpikleri titredi. “Evli değil misiniz?”

“Son kontrol ettiğimde kesinlikle değildim.” Havada elle tutulabilecek bir gerilim vardı neredeyse.

Jordan, Mara’ya bakmadı. Mara da gözlerini ona çevire-miyordu.

O anda Mara, kır evi partisinde birlikte geçirdikleri son gecenin, adını lekeleme ve annesinin öfkesini üzerine çekme riskine rağmen, gizlice kaçıp Jordan’la bahçede onun istediği gibi buluştuğu o gecenin anısıyla donakaldı.

Mara yıldızların ışığı altında parlayan çiçekli bahçede ona koşarken, Jordan’ın ona evlilik teklifi edeceğinden emindi ve cevabının evet, evet, evet olacağını biliyordu.

Jordan’la tanıştığından beri geçen her saati büyüleyiciydi.

Fakat sonrasında, Mara’nın da kısa süre sonra öğreneceği üzere, Jordan’ın onu çağırma ve elini tutmasının sebebinin bu olmadığı ortaya çıkmıştı.

“Veda edebilmek seni yalnız başına görmek istedim.”

Mara mutsuzlukla afallamıştı, neredeyse konuşamayacak haldeydi. “Veda mı?”

“Gitmem gerekiyor.” Jordan onun gözlerine ilgiyle bakmıştı. “Dışışlerinden bu öğleden sonra resmi talimat geldi.”

“Şey, ne zaman gitmeni istiyorlar?”

“Korkarım, derhal.”

Mara bu darbeyi sindirebilmek için kendini zorlamıştı. “Çok uzun mu kalacaksın?”

“En azından altı ay. Belki de sekiz.”

“Sekiz ay...”

“Üzgünüm.”

Mara’nın başı dönüyordu. Ailesinin evinde daha fazla zaman kalma düşüncesiyle yüzünü buruşturmuştu ama sonunda beraber olmaları ihtimali varsa, buna değeCeğini itiraf etmeliydi. “En azından mektup yazabilir miyim?” diye sordu Mara.

“Henüz nerede olacağımı bilmiyorum.”

Mara şaşkınlıktan ne diyeceğini bilmiyordu. “Öğrendi-

ğinde bana adresini bildirirsen, sana her gün yazarım. Sen de uygun olduğunda bana yazabilirsin.”

“Bunun mümkün olacağından pek emin değilim, Mara,” demişti Jordan, sıcak bakışlarla. “Ama deneyeceğim.” Sonra da başını önüne eğmişti. “Bayan Bryce, biliyorum, durumunu değiştirmeyi arzu ediyorsun. Ama bir süre için seçimini yapmayı geciktirebilmenin bir yolu varsa, o zaman birkaç ay içinde döndüğümde belki tekrar birbirimizi görebiliriz ve hâlâ aynı şekilde hissediyorsak. Daha önce hiç senin gibi biriyle tanışmadım...”

“Jordan!” Birdenbire Mara kollarını açıp umursamadan onun boynuna dolayıp dudaklarından öpmüştü.

Jordan da Mara’nın bu ani yaklaşımı karşısında en az onun kadar şaşırılmış görünüyordu.

Bir saniye sonra Jordan, Mara’nın yüzünü ellerinin arasına almış ve son derece saygılı bir tavırla kendini tutarak, öpüşüne karşılık vermişti.

“Beni de yanında götür!” diye fısıldamıştı Mara, dudakları ayrılır ayrılmaz.

“Yapamam,” demişti Jordan nefes nefese, başını iki yana sallayarak.

“Neden?”

“Çok tehlikeli, Mara.” Jordan gözlerini kapatmıştı. “Şu an bütün Avrupa bir savaş alanı. Seni savaş meydanına sürükleyemem. Burada güvende olacaksın.”

“Gitme! Sana bir şey olursa ölürüm!”

“Bana hiçbir şey olmayacak. Sadece bir diplomatım. Gitmem lazım, tatlım. İnsanlar bana güveniyorlar. Bunu yapmak zorundayım. Görevim bunu gerektiriyor,” demişti Jordan ama gözlerindeki bakış, sözlerine rağmen ıstıraplıydı.

Mara ona hayranlıkla bakmıştı. *Ne kadar yakışık, ne kadar asil!* diye düşünmüştü ona huşu içerisinde bakarak. Kendisi gibi sersem bir şey nasıl olmuş da Jordan gibi altın kalpli bir kahramanı cezbedebilmişti?

Jordan giderse, ayrılır ayrılmaz yaptığı hatayı fark edeceğinden emindi. Mara titreyerek uzun bir süre için bakışlarını yere indirdi. Dediği her şeyle onu bırakmak istemediği açıktı. Mara'nın ona niye ve nasıl ihtiyaı olduğu belliydi. Fakat Mara'nın yüreğinde cılız bir ses, onu bir şekilde Jordan'ın da ona ihtiyaı olduğu konusunda mantıksız bir şekilde uyarıyordu.

İçinde yükselmekte olan panik hissi Mara'nın hayatının en cüretkâr sorusunu sormaya yetecek kadar onu çaresizleştirmişti. "Sen gitmeden önce evlenemez miyiz?"

En azından Mara o zaman kendi evi olacağından ve Jordan'ın eninde sonunda ona döneceğinden emin olabilirdi.

Jordan ona şefkatli bir üzüntüyle bakmış ve bir sa tutamını kulağının arkasına yerleştirmişti. "Mara, anlamaya çalış. Seni önemsiyorum. Ama bunların hepsi o kadar ani ki... Sorumluluklarım var. Duygularımızın sürüklemesine izin veremeyiz? İnsan üç kısıacık haftada âşık olamaz. Bu sadece balayı konuşmasıdır."

Mara başını kaldırıp ona baktı. Jordan, Mara'nın ikisinin de hissettiğini bildiği şeyden kuşkulanıyordı mıydı gerçekten?

Mara neredeyse kendi şüphelerini söylemek üzereydi ama zaten az önce öyle veya böyle ona evlilik teklifi yapıp reddedilmiş olmaktan dolayı utanıyordu.

"Lütfen. Başka seçeneğim yok," diye fısıldamıştı ona yalvaran bir bakışla Jordan. "Bu konuda yetişkin gibi davranma-

lıyız. Geri geldiğimde, aramızdaki şeyler hâlâ aynıysa, eğer istiyorsan sonra... Bana öyle bakma, tatlım. Göz açıp kapayıncaya kadar geri döneceğim! Beni unutmayacaksın, değil mi?"

"Ah, Jordan, seni asla unutamam."

"O halde, güçlü olmalısın."

"Sen de kendine dikkat et," diye karşılık vermişti Mara, gözyaşlarına boğularak.

Jordan kaşlarını çatıp onu kendine doğru biraz daha çekmiş ve alnına bir öpücük kondurmuştu. "Benim için endişe etme. Sadece kendine iyi bak, yakında yine kavuşacağız." Jordan onu ellerinden öpmüş, geriye çekilirken gözlerine hürmetkâr bir şekilde bakıp meyve ağaçlarına yönelmişti.

Jordan arkasını dönüp korunun içinde gözden kaybolurken, Mara hıçkırıklarını bastırmıştı.

Jordan'ı en son o zaman görmüştü. Korsesinin içinde zorlukla nefes almasına şaşmamalıydı.

Fakat Delilah, Jordan'la Mara'nın acı geçmişine dair hiçbir şey bilmiyor ve hâlâ gevezelik ediyordu. "Gelmeli ve sizi ağırlamamıza izin vermelisiniz, lordum!" Arkadaşı, Jordan'a doğru sokuluyor ve bekâr olduğunu öğrenmekten son derece memnun görünüyordu. "Masamın mükemmelliğiyle ünlüyümdür ve Leydi Pierson da orada olacak! Birbirinizi tanıdığınızı görüyorum. Böylece siz de görüşmediğiniz zaman içinde neler yaptığınızı öğrenirsiniz. Üstelik uzun süredir uzakta olduğunuz düşünülürse sizi etraftaki herkese tekrar tanıştırmaktan çok mutlu oluruz. Akşam yemeği partilerime mühim insanlar gelir," diye ekledi Delilah gerinerek.

Mara'nın kalbi hızla çarpıyordu. Arkadaşına, öfkesini gizlemeye çalışarak dikkatlice baktı ama Delilah cazibesini yaymaya devam ederek onu umursamadı.

“Ne kadar cömertsiniz, Bayan Staunton,” diye yanıtladı Jordan.

“Hayır, hayır, Delilah, lütfen,” dedi Delilah ve hafifmeşrep bir ses tonuyla “Pekâlâ, gelmek istiyor musunuz, lordum?” diye sordu.

Bu yakışıklı alçak, Delilah’nın edepsiz imasından keyif almışa benziyordu. Mara dişlerini sıkarak konuştu. “Bunun çok iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

Mara, Delilah’nın kızgın bakışını fark etmesini diledi ama şen dul, gözlerini bu pişkin konttan ayıramıyordu.

“Onur duyarım,” dedi Jordan.

“Harika! Ben 16 Chesterfield’de, Curzon Sokağı’nın başında oturuyorum.”

“Çok hoş bir yer, parka da yakın,” diye mırıldandı Jordan, Mara’nın arkadaşını neredeyse okşayan bir bakışla.

Jordan, Delilah’ya, Mara’yı açık bir şekilde rahatsız etmek amacıyla göz süzüyorsa, bu çocukça numara kesinlikle işe yarıyordu.

Mara’nın hatırladığı Jordan Lennox çok daha farklıydı!

“Yedi buçukta gelin, sekizde de akşam yemeğine başlayacağız,” dedi Delilah.

Jordan nazikçe başını salladı. “Dört gözle bekliyorum. Bu nazik davetiniz için teşekkür ederim. Hanımlar.” Mara’ya kurnaz, kaçamak bir bakış attıktan sonra hızlıca başıyla selamladı onları. “Müsaade ederseniz, istediğim eseri tanıtmak üzereler. Bana şans dileyin.”

Jordan tıklım tıklım olan ana müzayede salonuna döndü. Kadınlar Jordan’ın geniş omuzlarına ve sıkı kaslı poposuna bakma fırsatını kaçırmamışlardı.

Jordan kalabalıkta gözden kaybolduğunda, Mara, Delilah’ya sert bir bakışla döndü. “Bunu yapmamalıydın.”

“Nedenmiş?” dedi Delilah neşeyle ve eldivenli ellerini coşkuyla çırpı. “Mara, o senin için mükemmel biri! Nefis bir tip! Tam da başlaman gereken türde bir âşık...”

“Tanrım, midemi bulandırıyorsun!” Mara arkasını döndü ve hemen Gerrit Dou ödemesini yapmak üzere müdürün bulunduğu yere doğru ilerlemeye başladı.

“Sorun ne?” diye seslendi Delilah, aceleyle onun arkasından giderek.

“O adamdan hoşlanmıyorum!”

“Saçmalama.”

“Öyle! Ondan nefret ediyorum —o benden nefret ediyor— birbirimizden nefret ediyoruz, anlayamadın mı?” diye sordu Mara kendini kaybetmiş gibi.

“Doğru.” Delilah kollarını göğsünde bağladı. “Bu neden birbirinize gözlerinizi dikmekten kendinizi alamadığınızı açıklıyor.”

“Saçmalık, asıl gözünü diktiği kişi sendin!”

Delilah tek kaşını yukarı kaldırdı. “Tatlım, kıskanıyor gibi görünüyorsun ama ondan nefret ediyorsun. Nasıl bir gizem bu!”

Mara, çekilmez arkadaşına kaşlarını çatarak baktı ama Gerrit Dou ödemesini yapmak için girdiği kısa kuyrukta kalbi küt küt atıyordu. “Bak,” dedi ciddi bir sesle, eldivenlerini çıkarırken, “partine bu durumda gelmem mümkün değil.”

“Elbette mümkün.”

“Hayır. Onu görmek iştahımı kaçıracaktır,” dedi Mara, ürpererek.

“Benimkini değil.” Delilah Kont’un gittiği yöne doğru hayranlık dolu bakışlarla baktı. “Yani şöyle demek gerekirse, bence mükemmel bir giriş yemeği. Nefis bir İngiliz bifteği.

Birazcık yumuşattıktan sonra onu her gece mönüme koyardım.”

Mara, Delilah’ının bu tanıdık ahlaksızca üslubu karşısında gözlerini devirdi. “Yarın akşam Cole’un önünde ona kur mu yapacaksın?”

“Belki. Ona katlanamadığına göre niye umuyorsun ki? Zaten Cole ve ben özel bir his paylaşıyormuş gibi davranmıyoruz.”

“Gerçekten mi? Cole da bunun farkında mı? Fark etmemişsindir diye söylüyorum, zavallı adam sana âşık.”

Delilah sahte bir kayıtsızlıkla omzunu silkti. “Bu onun sorunu, benim değil. Pekâlâ, bu Lord Falconridge’e karşı hoşlanmamazlığının sebebi nedir? Bana oldukça sevimli geldi.”

Mara başını iki yana sallayıp bakışlarını arkadaşından uzaklaştırdı. Burnundan solmasına rağmen sonunda kabullenmek zorunda kaldı: “Uzun zaman önce bozuşmuştuk.”

“Ne için?”

“Bunun önemi yok!”

“O kadar uzun zaman geçtiyse, belki geçmişi geçmişte bırakmanın zamanı da gelmiştir.”

Mara ona sertçe baktı. “Hayır, gelmedi,” dedi ve Delilah yeni bir şey sormadan önce “Bunu tartışmak istemiyorum,” diye ekledi.

Arkadaşı kaşlarını çatı. “En azından bana adamın ülke dışında ne yaptığını söyle!”

“Bilmiyorum, savaşıyla alakalı bir şey,” diye geveledi Mara, önündeki bir beyefendi işini bitirdiğinde öne doğru ilerledi. “Savaş bittiği için bizim kan emici de geri dönmüş.”

“Bir subay mı acaba? Bana epey tehlikeli göründü.” Delilah, Mara’yı dürttü. “Sana hiç kılıcını gösterdi mi?”

“Terbiyeni takınır mısın? Diplomatiği yapıyor. Dışışleri ya da öyle bir şeyde.”

“Ne kadar ilginç! Görevi nedir?”

“Bilmiyorum ve bilseydim de umurumda olmazdı!” dedi Mara biraz fazla vurgulu bir şekilde.

Delilah ona sertçe baktı. “Pekâlâ. Gidip oğlana arabalarını getirmesini söyleyeceğim.”

“Lütfen söyle.”

“Huysuz!” diye mırıldandı Delilah ama yine de eteğinin kenarlarını hafifçe kaldırarak araçlarını çağdırtmak için seğırtti.

Mara ön sıraya vararak, Jordan Lennox’u kafasından uzaklaştırmaya çalıştı kızgınlıkla ama tablonun parasını ödemek üzere çantasına uzandığında hâlâ karşılaşmalarının etkisinden elleri titriyordu.

Ödemeyi yaptıktan sonra Gerrit Dou’yu evine gönderecekleri zamanı belirledi. Resmi Brighton’dan döndüğünde kraliyet ailesinden arkadaşına şahsen sunacaktı. Düzenlemeler yapıldı, Mara çantasını bileğine taktı ve Delilah’nın onu beklediği girişe doğru ilerledi.

Mara az önce arkadaşına epey sert davrandığını fark etti ve ona daha yumuşak bir tavır takınarak yaklaştı. “Sana karşı az önce soğuk davrandığım için üzgünüm, tatlım. Sadece... O kişiyi tekrar görünce sinirim bozuldu.”

Delilah ona baktı. “Senin için önemli biri miydi?”

“Bir zamanlar öyleydi. Ta ki bir sahtekâr olduğunu fark edene kadar. İyi olamayacak kadar gerçektir,” dedi Mara iç çekerek.

“Belki onu son gördüğünden bu yana değişmiştir.”

“İkimizin de değiştiğine eminim. Daha kötüye doğru.”

Mara arabasının geçmesini beklerken Pall Mall Caddesi'nde bakışlarını yere indirip başını iki yana salladı. "Bilemiyorum. Bir zamanlar bir şeyler paylaştığımızı zannetmiştim... Güzel ve tatlı ve son derece masum şeyler... Ama belli ki hepsi çocuksu hayallerimden ibaretmiş. Arkasına bile bakmadan gitti ve Pierson'la ilişkim de böylelikle başlamış oldu."

Delilah'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Pierson baştan beri ikinci seçimin miydi?" diye fısıldadı.

Mara acı bir biçimde başını salladı. "Ve fark ettiğinde, beni bunun için asla affetmedi."

Arkadaşı düşünceli bir şekilde kaşlarını çatarak onu inceledi.

"Ne oldu?" diye sordu Mara.

"Mara, Pierson öldü," dedi Delilah. "İstedığın gibi yaşamakta özgürsün artık. Belki de kader sana ve Lord Falconridge'e bir şans daha..."

"Hayır. O şansını kaybetti artık," diye kestirip attı Mara. "Beni bir daha incitemeyecek, sana bu konuda söz verebilirim."

"Yine de daha önce bir erkeğe karşı böyle tepki verdiğini hiç görmemiştim."

"Bunun nedeni onu sevmiyor olmam, sana söyledim."

"Ne derler bilirsin, tatlım. Nefretten aşk doğar."

Mara homurdandı. "Bu sefer değil."

"Pekâlâ, o halde. Belki de kendini George için saklıyorsundur."

Mara kaşlarını çatarak ona baktı.

Delilah güldü. "İşte benim arabam. Au revoir, tatlım." Delilah, Mara'nın yanağına küçük bir öpücük kondurdu, sonra Christie Müzayede Evi'nin kapısındaki görevli uşak-

larından birine, kalabalık ve yoğun olan yolu açması için başıyla işaret etti. “Unutma, yarın akşam, yedide!” diye seslendi Delilah. “Erken gel de herkesle gelmeden önce biraz dalga geçebilelim.”

“Sana söyledim, artık gelmiyorum.”

“Elbette geliyorsun!”

“Hayır, gelmiyorum. O oradaysa olmaz.”

“Pekâlâ. Sen bariz bir şekilde bu sevimli beyefendiyle ilgilenmediğine göre ben onun şahsen eğlendiğinden emin olacağım.” Delilah omzunun üzerinden imalı bir bakış fırlattı ve üniformalı uşağının ona binmesi için yardım etmek üzere önünde beklediği arabasına doğru geri kalan yolu adımladı.

Arabası hareket etmeden önce de pencereden bilmüş bir gülümsemeyle bakıp hoşça kal anlamında elini salladı.

Mara burnundan soluyarak kaldırımda kalakalmıştı. *Delilah'nın ne yapmaya çalıştığını biliyorum ama bu işe yaramayacak.*

Delilah, o ahlaksız adama istediği gibi sahip olabilirdi.

Kısa bir süre sonra Mara'nın sadık sürücüsü Jack, arabasını girişin önüne getirip durdu. Uşakı derhal arabanın kapısını açtı ve arabanın basamağını Mara için indirdi.

Mara, Delilah'nın Jordan'ı baştan çıkarmasını ya da tam tersini hiç mi hiç umursamadığına dair kendini temin ederek arabasına bindi. Zerre kadar umursamıyordu.

Tek istediği şey, eve, oğluna gitmekti. Mara'nın gurur ve neşe kaynağına, hayatının merkezine...

İçindeki bütün sevgiyi sadece ve sadece oğluna ayırmıştı. Mara'nın bebeği onun verebileceği her şeyi hak ediyordu. Ayrıca öyle saf ve masumdu ki, öylesine sevgi doluydu ki, oğlu Mara'ya asla ihanet etmez, asla başkaları gibi onu incitmezdi. Herhangi bir çılgınca şans eseri, Jordan onunla tekrar

ilgilenecek olsa bile bunun bir anlamı yoktu. Mara çoktan kararını vermişti.

Artık sadece Thomas'ın annesiydi ve olmayı arzu ettiği şey de buydu.

2. Bölüm

Bazen işler planladığınız şekilde gitmezdi. Görevler uzun dönem sürer ve bazen, güvendiğiniz insanlar itimatlarını kaybeder, sizden vazgeçer ve kendi hayatlarına devam ederlerdi. Bu olduğunda ne kadar incinirseniz incinin, doğru ve şerefli olan şey zorluk çıkarmak değil, bir beyefendi gibi kenara çekilmek, mutlu olmanın bir yolunu bulabileceklerine dair son bir dilekle hayatlarına devam etmelerine müsaade etmektir.

Jordan, düşmanları Mara'yı kolaylıkla bulmasın diye yazdığı kaç tane aşk mektubunu göndermeyip ateşe atıp yakmıştı?

Jordan, onu bir başkasına kaptırmak zorunda kalsa bile, hiçbir şekilde Mara'yı tehlikeye atamazdı.

Tabii artık bunların pek bir önemi yoktu. Jordan müzayedede salonunda yavaşça ilerleyerek, en sevdiği yivsiz tüfeği kadar savunma silahlarının bir parçası olmuş alaycı öfkeyle, ıstırabından kaçınmaya çalışıyordu.

Fakat arkadaşının davetini kabul ettiğinde, Mara'nın yü-

zündeki afallamış ifadeden aldığı keyif nedeniyle Jordan'ın dudaklarının ucuna soğuk, özel bir gülümseme yerleşti.

Mara'yı kıvrandırmak için böyle altın bir fırsatı nasıl geri tepebilirdi? *En azından bunun keyfini çıkarabilirim*, diye düşündü Jordan, çünkü büyük ihtimalle Mara Bryce'la ilgili kendini memnun hissedebileceği son şey bu olacaktı.

Tabii artık Bayan Bryce değil, diye düşündü Jordan öfkeyle. Mara yıllardır böyle çağrılmıyor olmalıydı.

Artık Leydi Pierson'dı, yastan yeni çıkmış zengin, dul bir vikontes.

Evet, elbette, biliyordu Jordan. Mara hakkında kendine müsaade ettiğinden daha fazlasını biliyordu. Kendine itiraf etmek istediğinden çok daha fazlasını...

Mara daha onu fark etmeden önce, Jordan onu kalabalığın içinde fark etmişti. Tam da gününde...

Şaşırmamalıydı. Jordan tam da bugün Tarikat için dizlerine kadar göreve batmışken karşılaşmalılardı. Bugünün operasyonu haftalardır planlanıyordu ama bu klasik Mara'ydı işte. Her zaman şu lanet dünyadaki en uygunsuz dişi olmuştu.

En azından onu ilk olarak kendi gördüğünden, bu beklenmedik karşılaşmanın şokunu üzerinden atmak için biraz vakti olmuştu.

Jordan onu görünce sahte bir kayıtsızlık içindeymiş gibi yapsa da, onu gördüğü anda karmakarışık duygular seli içinde kalmış ve afallamıştı. Jordan o kadar uzun zamandır hissizdi ki, bir anda böyle hissettiği için korkmaya başlamıştı.

Şimdi Mara'nın onun göğüs kafesinde yaktığı bu hisler girdabı, Jordan'ı sert bir dürüstlük anına zorluyordu. Jordan on iki yıl boyunca bu kadının hayatında ne yaptığını zerre umursamamıştı.

Fakat bu doğru olsaydı, Jordan'ın dikkatli beyni, Mara'nın evlendiği tarih, sersem kocasının ölüm zamanı, Hampshire'daki kır evinin adresi ve kesin olmak gerekirse 37 Great Cumberland Sokağı olan Londra'da yaşadığı yerin adresi gibi Mara'yla ilgili bu kadar çok bilgiyi biriktiremezdi.

Mara'nın yaygaracı, kibirli, palavracı bir babadan Thomas adında, küçük bir oğlu olduğunu bilmezdi. Ya da başka bir adamdan çocuk taşıdığını bilmek hâlâ belli belirsiz bir şekilde midesini bulandırmazdı.

Jordan, Mara'ya dair bu çeşitli gerçeklerle ilgili bilgisinin mesleki bir riskten başka bir şey olmadığını iddia etmekten hoşlanırdı. Nihayetinde bilgi, bir ajanın sermayesiydi. Ancak belli ki Jordan hâlâ bu kadına marazi bir ilgi besliyordu.

Pekâlâ, diye kabullendi kalabalık koridordan salonun ön tarafına doğru ilerlerken. Demek Mara Bryce'a karşı kayıtsız değildi.

Ancak ona karşı hissettiği şey sevgi olarak da adlandırılmazdı.

Aksine. Jordan, Mara'dan nefret ediyordu.

Bu şekilde kayıplarına katlanabiliyordu sadece. Keşke Mara onu birazcık daha bekleyebilecek kadar güçlü olsaydı. Keşke kendisi ilk başta bu kadar makul, bu kadar temkinli, bu kadar kendisi gibi olmasaydı.

Jordan, o gece bahçede Mara'nın ona ettiği şaşırtıcı evlilik teklifi karşısında elinin ayağına ne kadar dolaştığını aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Hiçbir şeyden korkmayan cesur genç ajan! Kalbi büyük, koyu renk gözlerinde parlayan on yedi yaşındaki bir güzel kız sadece bir öpücükle Jordan'ın cesaretini kırmıştı.

Virgil'in onları yüz yüze gelmeleri ihtimalinde ne yapacaklarına dair hiç eğitmediği tek bir felaket vardı: Âşık olmak!

Jordan buna öyle hazırlıksız yakalanmıştı ki, tek yapabildiği ensesinde şeytan varmış gibi oradan kaçarak uzaklaşmak olmuştu.

En azından Jordan, Mara'ya karşı bu çılgın çekimin makul bir yoklukla test edilene kadar gerçek olduğuna güvenmek düşüncesinde değildi. Mara onu ne kadar cezbederse etsin, Jordan kendisinden önceki her Falconridge Kontu'nun yaptığı gibi Tarikat'a hizmet etme görevini bir kenara atmaya gönüllü olmamıştı.

Her şeyin ötesinde Jordan, arkadaşlarını yüzüstü bırakmayı reddetmişti. Elinde olmasına rağmen Mara'ya sırlarını açıklamamıştı. Mara ne kadar masum olsa da yanlış yerde söylenen yanlış bir kelime, Jordan'ın yoldaş savaşçıları, ustasını ve kendisini tehlikeye atabilirdi.

Şimdi bildiklerine rağmen, ne kadar zor olsa da, Jordan, Pierson'la evlenene kadar görevinin ikisini nasıl ayrı tutacağını bildiği için, doğru şeyi yaptığına dair kendini ikna etmişti. Ve Jordan kendisi gibi biri için bunun yeterli olacağını düşünmüştü.

Mutluluğun canı cehennemeydi. Günün sonunda gerçekten önemli olan tek şey onurdu.

Jordan şimdilik Mara'nın ve soylu fahişe arkadaşının Christie Müzayede Evi'nden ayrılmasına sadece minnettardı. Halihazırda sahip olduğu uzun bir görev listesi ve görevinin detaylarının yanı sıra iki kaçık sosyete hanımefendisinin baş ağrısına ihtiyacı yoktu.

Bu salonda sıradan bir izleyicinin asla şüphe etmeyeceği, görülmeyen bir tehlike vardı ama bugünün entrikası çok geçmeden aralarında gizlenen saklı düşmanları yemleyip ortaya çıkaracaktı.

Operasyon kısa süre içinde başlayacaktı.

Jordan, Simyager Parşömenleri için fiyat veren herkesi görebileceği müzayede salonunun ön tarafına ilerledi.

Rahat bir tavırla duvara yaslandı ve kollarını göğsünde bağladı, salonun çeşitli noktalarında yerlerini almış adamlarla dikkatli bakışlarla iletişim sağladı.

Jordan adamlarına çıkışları izlemelerini ve şüpheli kişiler için gözlerini dört açmalarını emretmişti.

Her bir adamın belli belirsiz baş sallamaları Jordan'a beklediği mesajı verdi: Her şey temiz.

Şimdilik her şey yolundaydı. Çok beklemelerine gerek kalmayacaktı.

Şimdi mezatçı bir çift antika Roma vazosu için rekabet eden iki grup arasındaki mücadeleyi ustaca sürdürüyordu. Fakat katoloğa göre bir sırada, günün operasyonunun etrafında döneceği o sıra dışı eser vardı.

Bay Christie'nin çalışanları, platformun yanındaki teşhir masasına, içinde parşömenlerin olduğu antika ahşap kabı getiriyorlardı.

Jordan sandalye sıralarında oturan kalabalığı ve kalkan numara bayraklarını dikkatle izledi. Aristokrat alıcılar, onlara ne zaman vazgeçip, ne zaman değerli olan parçaları almak için bastıracaklarını fısıldayan becerikli sanat temsilcilerine eğiliyorlardı.

Jordan'ın alıcıları değerlendirerek ara vermeksizin herkesi izlemeye devam etti. Briyantınli züppeler, zengin erkeklerin şık şapkalar takmış şımarık eşleri... Birkaç okumayı seven tip, British Müzesi'nden olduğu kadar Bodleian Kütüphanesi'nden de gelmiş arşivciler...

Jordan bakışlarını hepsinin üzerinde dolaştırdı. *Neredesiniz? Gösterin kendinizi, aşâğılık herifler...*

Jordan burada düşmanı hissedebiliyordu, burada, kalabalıkta bir yerdeydi ama tam olarak kimdi? Londra'nın bu zengin ve nüfuzlu insanları içinde kim Özgürlükçü karanlık örgütün gizli taraftarı olmuştu?

Sabır. Simyager Parşömenleri için yapılan teklifler onları açığa çıkaracaktı. Yine de onları kalabalığın içerisinde seçmek bu kadar zor olmamalıydı.

Jordan'ın tecrübelerine göre, Özgürlükçüler'in özel bir görünüşü olurdu, belli belirsiz bir tuhaflık, gözlerden kaçan bir şey... İlgilendikleri kötülüğün yavaş yavaş tükettiği ruh-tan geriye kalan bir kıvılcım...

Jordan zamanını kollayarak bakışlarını Mara'nın daha önce oturduğu yerin bulunduğu sırada dolaştırdı. Mara'nın az önce oturduğu yer hâlâ boştu, ona güvenebileceğinden emin olsa Jordan'ın kalbinde tutacağı yer gibi.

Fakat Jordan buna cesaret edememişti. Onu ne kadar arzu ederse etsin Mara fazla düşüncesiz, pervasız, kırılgan ve olgunlaşmamıştı. Jordan'ın savaşçı kardeşlerinin hayatlarını hâlâ büyümesi için çok şey gereken on yedi yaşındaki bir kızın ellerine bırakması mümkün değildi.

Jordan, Mara'nın boş sandalyesine bakarken onu hâlâ aklında görebiliyordu, çünkü neredeyse kırk beş dakika boyunca şehvet ve nefret karışımı hisler içinde onu izlemişti.

Jordan'ın neredeyse eşi yapacağı kadın kış sonlarının, öğleden sonrasına uygun biçimde, mükemmel pırıltılı koyu renk gözlerini hiç şüphesiz öne çıkaran tonda, çikolata kahvesi bir döpiyes giymişti. İpeksi parlaklıktaki uçuk, nefis cildiyle son derece etkileyici bir zıtlık yaratan gür siyah saçları, ensesinde gelişigüzel bir topuzla toplanmışlardı.

Jordan, yılların ona bir zarar verdiğini kabullenmeliydi.

Hatta aradan geçen zaman Mara'yı Jordan'ın dünyevi zevklerine daha uygun hale getirmişti.

Yine de Jordan, ona bakarken acı çekmişti.

Mara, Jordan'ı hayal kırılığına uğratmıştı.

Jordan, bugün bir evi ve bir ailesi olsa, kanlı, zalim görevlerinden arada sırada dönebileceği bir normalliğe sahip olsa, hayatının ne kadar farklı olabileceğini sık sık düşünürdü. Jordan'a bütün bunları başarması için somut bir neden veren, onu kucaklayan iyi, istikrarlı bir eş ve gelecek için bir gerekçe veren birkaç çocuk...

Bu, onun şimdiye kadar hayattan gerçekten istediği tek şeydi ama onun bu basit hayali Mara'nın ihanetinden sonra cazibesini yitirmişti.

Jordan yapmacık bir gülümsemeyle, bu kendine acıma halinden sıyrılmaya çalıştı. Bu çekici kahverengi gözlü hafif-meşrep kadının olgunlaşmayı dert edip edinmediğini merak etmekten kendini alamıyordu. Belki de Mara sadece erkekleri etrafına toplamayı sürdürmek için dulluğunu kullanıyordu.

Bu gözde, bağımsız dulların tüm yaptıkları bu, diye düşündü alaycı bir şekilde. Jordan ve kardeş savaşçıları birçoğuyla yatmışlardı. Lanet olsun, kızları neredeyse sıradan geçirmişlerdi.

Elbette, Mara'nın yeni bulduğu özgürlüğüyle yapmaya niyetlendiği şey buysa, bu Jordan'a yarın gece uzun zamandır içinde taşıdığı Mara'yla, dünyanın öbür ucuna kadar peşinden hayaletinin geldiği kadınla sevişmenin nasıl bir şey olacağına dair merakını tatmin etme fırsatını sağlayacaktı.

"Satıldı!"

Tokmak, onu daldığı düşüncelerden ayırarak masaya indi.

Roma vazoları, sanat temsilcisi tarafından tebrik edilen tıknaz bir adama gitmişti. Jordan şimdi gerilimin yükseldiğini hissedebiliyordu, şimşekvari bir elektrik yükü kalabalığın üzerinde asılıydı. Jordan'ın dıştan görünüşü buna karşı hiçbir şekilde değişmemişti ama tedbirlilik hali daha da yoğunlaşmıştı.

“Bayanlar ve baylar,” diye seslendi mezatçı zengin kalabalığa. “Bir sonraki parça, burada bulundurduğumuz anonim bir satıcıdan gelen, ortaçağa ait bir belge koleksiyonudur. Kısa bir süre önce keşfedildiler ve beş yüzyıllık ömürleri boyunca kimsenin eline geçmediler.”

Salonun içerisindeki tek ses, mart rüzgârının ani patlamasıyla yüksek kemerli pencerelerin camlarına vurmaya başlayan yağmur damlalarının çıkardığı sestir.

“Önünüze yaklaşık 1350’lerden kalma altı parşömen tomarı getiriyoruz, mükemmel durumdadır ve Simyager Valerian olarak tanınan renkli saray müneccimine atfediliyorlar. Ortaçağ hayranları bunu hatırlayacaklardır, efsaneye göre Valerian, Galler Prensi Edward’a suikast düzenleme planının arkasındaki kişiydi. Bunun için kral tarafından gönderilen bir grup sadık şövalye tarafından gereken şekilde cezalandırıldı. Söylenenler bunlar.”

Kalabalık, mezatçının alaycı ses tonu karşısında kıkırdadı.

“Bunun için, Valerian korkunç bir sonla karşılaştı.”

Bir Warrington’ın ters tarafına gelmemek lazım, diye düşündü Jordan alaycı bir şekilde kardeş casus Rohan’ı düşünerek. Nesillerdir, Warrington Dükleri, Tarikat’ın en azılı katillerini çıkarmışlardı.

Aksine Falconridge Kontları ise genellikle düşündürler, üstün stratejistler, şifre kırıcılar, dilbilimciler olmuşlardı ama silahla da en az diğerleri kadar iyiydiler.

“Parşömenlere sepya ve koyu kırmızı renkte Latince ve Yunanca olarak yazılmış, ayrıca sıra dışı rünik yazı, simya ile ilgili semboller ve kenarlarda bilinmeyen bir karakterin başka işaretleri var. Bu parşömenler, özgün olduğunu düşündüğümüz ahşap bir kılıf içerisinde sunulmaktadır: Sedef kakmalı ve kralağacı kaplamalı meşe. Hâlâ sağlam durumda olan kılıf, kadife astarlı, som gümüş kilitlidir.”

Sıralarda oturan kibar izleyiciler, boyunlarını öne uzatarak bu keşfe daha yakından bakmaya çalıştılar.

“Hepsinden öte, Simyager Parşömenleri’nin İngiltere’nin tarihinin bir parçasına sahip olmak için, gerçekten çok nadir bir fırsat sunduğunu düşünüyoruz. Bu hazine herhangi bir ciddi âlim, halkbilimleri ve doğaüstüyle ilgilenen koleksiyoner, antika veya şu anki Gotik hayranlığı meraklılarının kütüphanesi için mükemmel bir ekleme olacaktır. Bugünkü fiyat teklifimiz üç bin pound ile başlayacaktır.”

Kalabalık, bu baş döndürücü meblağ karşısında nefeslerini tuttu ama Jordan Özgürlükçüler için böylesi bir kazanımı edinmek için çok düşük bir miktar olacağını biliyordu, özellikle de gizli örgüt üyeleri, Valerian’ın tuhaf büyülerinin ve karanlık ritüellerinin gerçekten işe yarayacağına inanıyorlarsa...

Sonra, hızlı ve şiddetli bir şekilde fiyat vermeler başladı.

Jordan kalabalığı sürekli, keskin bir odaklanmayla, herkesi aklından kategorilere yerleştirerek, parşömenlere verilen fiyat tekliflerini ezberleyip kafasında uzun rakam dizilerini üste üste yığarak incelemeyi sürdürdü.

Jordan isimleri kayıt defterinden kontrol edip daha ileri bir araştırma yapmaları gerekip gerekmediğine daha sonra karar verecekti. Elbette, Bay Christie müşterilerinin mahre-

miyetine tecavüz edilmesinden hoşlanmayacaktı ama başka seçeneği yoktu. Jordan'ın hizmet ettiği gizli örgütün menzili ve kuvveti o kadar büyüktü. St. Michael Tarikatı doğrudan Krallık'a hesap verirdi ve herhangi birinden hayır cevabını kabul etmezlerdi, en azından Krallık'ın savunulması söz konusu olduğunda.

Jordan hâlâ etrafındaki her şeyi keskin bir dikkatle izlemeye devam ederken, bazı fiyat teklifi verenleri çoktan elemişti. Bütün ilgili taraflar mutlaka hain değildi.

Hâlâ oldukça çaylak olan British Müzesi'nden temsilciler. Oxford'daki Bodleian Kütüphanesi'nden iki arşivci. Kendi uzaktaki prensleri namına hareket eden birkaç eksantrik yabancı ve bir tane uçuk benizli, Tarikat'ın bir ara şüphelendiği ama sonra akladığı ürpertici gotik roman yazarı.

Jordan, Tarikat'ın tutsak edilmiş ajanı Westwood Kontu, Drake Parry'yi elinde tuttuğunu bildikleri Özgürlükçüler'in ileri gelenlerinden James Falkirk'ü de görmemişti. Önemli değildi. Yakında Falkirk de olanları duyacaktı, zaten bütün bunların amacı buydu.

Çok geçmeden parşömenlere verilen fiyat teklifleri herkesi şaşırtarak yedi bin pound gibi baş döndürücü bir meblağa ulaştı. Jordan bu teklifin çok daha fazla yükselebileceğinden kuşkulanıyordu.

Bu üçkâğıda bir son verme zamanı gelmişti. Şimdi. Jordan'ın bakışları odanın diğer ucundaki Çavuş Parker'la buluştu ve kaşını gelişigüzel bir tavırla kaşdı.

Jordan tekrar o tarafa bakmadı ama gözünün ucuyla Parker'ın onun işaretini fark ettiğini gördü; Çavuş dönüp hemen salonun arka tarafındaki Christie'nin çalışanlarından birinin yanına gitti.

Parker dikkatlice Christie'nin adamına Jordan'ın daha önce hazırladığı notu verdi; çalışan bunu okudu ve beti benzi atmış bir halde başını kaldırdı.

Parker emredildiği gibi ileride kendisini tanınmaktan korumak amacıyla yerinden ayrılp geri çekildi.

Christie'nin çalışanı olayların bu beklenmedik gidişatından dolayı altüst olmuş bir halde aceleyle salonun ön tarafındaki koridora doğru gitti.

Bu arada şüpheli Özgürlükçüler, Simyager'in Parşömenleri için ellerini kaldırmakla o kadar meşgullerdi ki hiçbir platforma doğru yaklaşan endişeli adamı fark etmemişlerdi bile.

Christie'nin çalışanı, Simyagerin Parşömenleri'nin sıraya dizildiği, teşhir masasının yanında görevlendirilmiş mezatçının baş yardımcısına gitti.

Mezatçının yardımcısı ona soru sorar gibi baktı, notu aldı ve okudu; Jordan adamın yüzünün kül rengine döndüğünü gördü.

Artık baş asistan, inanılmaz şekilde sekiz bin pounda yükselmiş açık arttırmanın ortasında olan mezatçıya notu vermek zorundaydı.

“Tanrım,” diye kekeledi mezatçı not eline geçtiğine. Yardımcısına fısıldayarak bir soru sordu, o da cevap olarak başını salladı. “Bu son derece... Eşi benzeri görülmedik bir şey.”

İkisi de tekrar nota baktılar, sonra mezatçı talihsiz bir şekilde kalabalığa döndü.

“Bayanlar ve baylar, ben bu eserin beklenmedik bir şekilde az önce müzayededen çekildiğini üzülererek bildirmek zorundayım.”

Salonda birkaç noktadan öfkeli homurdanmalar duyuldu.

“Eserin sahibi fikrini değiştirmiş ve artık satmak istemiyor!” dedi mezatçı.

“Ne demek bu şimdi?” diye bağırdı birisi.

“Bayanlar ve baylar, tamamen beklenemdik bir durumla karşı karşıyayız. Sizden bütün içtenliğimizle bu rahatsızlık için özür diliyoruz. Gerçekten üzgünüz fakat korkarım bu kontrolümüzün ötesinde bir olay!” dedi mezatçı ve “Bana... Şey, bana denildi ki,” diye aceleyle ekledi, “Simyagerin Parşömenleri’yle ilgili daha fazla soru sormak isteyen herkes, satıcıyla Bay Christie’nin büroları vasıtasıyla iletişim kurabilir. Belki özel bir satış hâlâ gerçekleşebilir.”

“Bu baştan sona usulsüz!” diye bağırdı Bodleian arşivcilerinden biri.

“Kesinlikle! Tam bir kepezelik!”

Jordan, salondaki her öfkeli surata dikkat ederek kalabalığı kurnazca izledi. Adamları da aynı zamanda müşterilerin tepkilerini izliyor ve çok öfkelenmeden oradan ayrılanları takip ediyordu.

Jordan da onları izlemeyi, peşlerine düşüp bu şeytani piçlerin her birini ifşa etmeyi isterdi. Fakat asıl takımın bir üyesi olarak yüksek derecedeki görünürlüğü göz önüne alındığında Jordan gizli konumunu korumakta dikkatli olmalıydı.

Jordan bunun yerine adamlarının hızlıca dışarı süzülenleri izlemelerine müsaade etti. Adamları onların nereye gittiklerini ve bundan itibaren ne yapacaklarını izleyip daha sonra rapor edeceklerdi. Sonra bütün bu şahıslar tek tek araştırılacaktı.

Zavallı mezatçı, bu arada kendini kaybetmişti. “Tekrar, sevgili beyler bayanlar, çok üzgünüm. Belki bugün teklifte olan başka nadir ve eski elyazmaları ilginizi çekebilir. Bir

sonraki parça da yine ortaçağ klasiğı... Tamamen yaldızlı harflerle süslenmiş, on ikinci yüzyıl ortasına ait Saatler Kitabı*, İrlanda'daki bir manastırdan...”

Jordan göğüs cebinden küçük bir kalem çıkardı ve ezberlediğı fiyat verenlerin numaralarını hızlıca katalogun boş yerlerine yazmaya başladı.

Jordan'a bakan herkes onun sadece satışta olan çeşitli parçalarla ilgili notlar tuttuğunu düşünecekti ama o sadece unutmaya başlamadan önce numaraların hepsini kayda geçirmeye çalışıyordu.

Duvara rahatça yaslanıp görevini tamamlamak için kendini zorlayarak, İrlandalı Saatler Kitabı'nın fiyat teklifine katıldı ve tamamen zararsız görünmeyi sağladı.

★★★

Saatler sonra sadece Christie'nin çalışanları salonu temizlemek ve işlerini halletmek için müzayede evinde kaldığında, Jordan parşömenleri toparlayıp Dante Malikânesi'ndeki mahzene götürmek üzere dikkat çekmeyen arabasıyla yola çıktı. Silahlı adamlarından üç tanesi, Özgürlükçüler'in parşömenleri zorla almaya çalışması ihtimaline karşı arabanın yanında ve arkasında atla ona eşlik ediyorlardı.

Ancak böyle bir tehdit gerçekleşmedi. Parşömenler müzayededen çekilir çekilmez hamamböcekleri çıktıkları deliklere ve karanlık köşelerine geri dönmüşlerdi.

Şimdiye kadar birçoğı muhtemelen bir tuzakla burun buruna geldiklerini fark etmiş olmalıydı. Tarikat'tan gelecek ölümcül bir ziyaretin beklentisi içinde titreyerek saklanıyor olmalılardı.

*Saatler Kitabı, Book of Hours: Ortaçağ'da popüler olan bir Hristiyanlıkla alakalı, ibadetle ilgili kitap. -ç.n.

Daha saat altı olmasına rağmen karanlık çökmüştü; Dante Malikânesi, kışın bu son günlerinin akşamında araba yaklaştıkça, ay ışığında daha tekinsiz görünüyordu.

Dünyanın geri kalanı için, Thames'deki bu esrarengiz, tuhaf Tudor Köşkü kötü şöhretli Cehennem Kulübü'nün yuvasıydı ama bu sadece dış dünyayı uzak tutmak için tasarlanmış bir yanılsamaydı.

Gerçekte, üç yüz yıllık Dante Malikânesi, Tarikat'ın meraklı gözler tarafından görülmeden gizli işlerini gerçekleştirebildiği özenli yer altı geçitiyle gizli bir kaleydi. Bu eski kale gizli geçitlerle, sahte kapılarla ve gizemli saklanma yerleriyle doluydu. Doğrudan Thames üzerine inşa edilmesi, gizli giriş çıkışlara olanak veriyordu, güvenli nehir kapısıyla, arkadaki küçük, kuytu kayık iskelesi sayesinde.

Jordan içeri girdiğinde, bir sürü iri bekçi köpeği onu selamladı.

Eğitmeni ve Londra'daki Tarikat'ın başı olan Virgil, Jordan'ın gelişini duyunca hemen ortaya çıktı. Bu yaşlı Kuzey İskoçya savaşçısı düşmanın ortaçağ hazinesini kısa bir selamlaymayla Jordan'dan aldı. "Her şeyin yolunda gittiğini umuyorum."

"Evet, efendim. Olası hedeflerin hatırı sayılır bir listesini topladım. Epey fazla katılan vardı."

"Tanıdığımız herhangi biri?" diye sordu Virgil ifadesiz bir sesle.

Jordan omzunu silkti. "Falkirk gelmedi; maalesef."

"Hayır, böyle açık bir toplantıda yüzünü göstereceğini sanmıyordum zaten. Ama laf onun kulağına da gidecek çok geçmeden ve o zaman bakacağız. Ya Dresden Bloodwell?"

Jordan başını iki yana salladı. "Ondan da iz yok. Şaşırtıcı

değil. Adam bir suikastçi. Tuzağa düşmeyecek kadar kurnaz biri.”

Virgil başını salladı. “Sen ve Beauchamp’ın onu neredeyse yakalamak üzere olduğunuz geceden beri saklanıyor gibi görünüyor.”

“Haftalar önceydi,” diye katıldı Jordan başını sallayarak. “Hâlâ o gece elimizden nasıl kurtulduğunu anlayamıyorum. Ya da o zamandan beri nerede olduğunu...”

“Her şeyin sırası var,” dedi Virgil. “Adamların listesini Beauchamp’a ver, bu arada. Kafalarını meşgul edecek bir şeylere ihtiyaçları var.”

Jordan kaşlarını çattı. “Hâlâ takımından hiç haber yok mu?”

Virgil karamsarlıkla başını iki yana sallayıp sonra konuştu. “Bunları aşağıya, kasa dairesine götüreceğim. Aferin, evlat. Sabaha bütün raporunu istiyorum.”

Virgil parşömenleri kasa dairesine götürmek üzere alırken Jordan “Rotherstone burada mı, efendim?” diye sordu.

“Ne, sevdalı koca mı?” İskoçyalı homurdandı. “Elbette değil. Evinde İlahi Daphne’ye tapınıyor.”

Jordan’nın dudakları kıvrıldı. Şüphesiz, hayat, amansız ajan arkadaşları evli erkekler olduklarından beri epey tuhaflaşmıştı. Rotherstone Markisi, Max’in, güzel Daphne’si ve yeni bulduğu yuva mutluluğu aklını başından almıştı.

Warrington Dükü, Rohan’a gelince yakınlarda İskoçya’daki Tarikat’ın karargâhına çağırılmıştı, yıldız ajanlarından birinin nasıl olup da Özgürlükçüler’le kanbağı olan genç bir kadınla evlenebildiğini açıklamak üzere yaşlılar heyetinin önüne çıkmıştı.

Jordan zorlu arkadaşının sorguya çekilmesini kıskanmı-

yordu ama hiç şüphesiz Rohan, Kate için çok daha kötüsüne memnuniyetle tahammül ederdi.

Beauchamp odaya doğru ilerlerken koridoru işaret ederek “Korkarım bununla idare edeceksin,” diye ekledi Virgil.

“İdare etmek mi?” dedi genç ajan sertçe. “Bana göre o takımını geliştirdi!”

Beauchamp Vikontu, Lockwood Kontu’nun vârisi Sebastian, Jordan’ın üç kişilik takımının lideriydi. Arkadaşlarıyla sadece yirmi sekiz yaş civarındaydılar ama Jordan şimdiden bu genç savaşçıların yiğitliklerini kanıtladıklarını görüyordu.

Beau’nun neşeli tavrı ve bütün o kendinden emin serseriliği bir tehlike anında kayboluyordu. Son derece iyi bir dövüşçü, ateş altındayken tamamen serinkanlı ve yetenekliydi.

Jordan’a biraz kendini anımsatıyordu.

Fakat Beau gibi bir çapkın bile Mara Bryce’ın kaçmasına izin vermeyecek kadar akıllıydı.

Beauchamp altın sarısı perçemini gözünün önünden savurarak elleri belinde, bacakları iki yana açık halde Jordan’ın yanında durdu. “Müzayedede eğlendin mi?”

“Canlandırıcıydı,” diye yanıtladı Jordan bitkin bir gülümsemeyle. “Sen bu akşama kadar ne işler çeviriyordun?”

“Hiçbir şey. Saten Terlik’i ziyaret etmek ister miydin?”

“Oraya daha dün gitmemiş miydin?”

“Ne var? Sarışınlardan hoşlanıyorsun, değil mi? Yeni bir kızları var. Tam senin kesinlikle gör...”

“Beyler,” diyerek konuşmalarını böldü Virgil ve turuncu renkteki kaşlarından birini yukarı kaldırdı. “Falconridge’in raporunu yazması gerek ve sana gelince onun müzayedede topladığı şüpheliler listesi üzerinde çalışmaya başlayacaksın.”

“Ne, bu gece mi?” diye itiraz etti Beau.

“Yapacak daha iyi bir işin mi var?” diye sordu Virgil.

“Görünüşe göre artık yok,” dedi Beau burnundan solu-yarak, sonra da listeyi Jordan’ın elinden aldı. “Mükemmel!”

Virgil, Jordan’ı alaycı bir neşeyle süzdü. “Bir süre başını beladan uzak tutar herhalde.”

Beau muzip bir ifadeyle başını listeden kaldırdı. “Pek san-mam.”

Jordan başım iki yana salladı ama aslında, yaşça daha büyük olanlar Beauchamp’ı yaramaz küçük kardeşleri gibi görmeye başlamıştı, tabii ki tek emirlerine uyup ellerini Daphne’nin en iyi arkadaşı Bayan Carris Portland’dan uzak tutarsa...

Max, eşinin çekici genç arkadaşını ajanlarından birinin kullanmasına izin vermek niyetinde değildi.

Carissa Portland çok güzeldi: Kızıl saçlı, cesur ve aşırı derecede sadıktı. Bu minyon kızıl saçlı kadın, bir tür inatçı küçük peri gibi Londra’nın etrafında çınlıyordu. Jordan bile onun cesur mizacı ve keskin zekâsının cazibesine kapılmıştı ama çok geçmeden çabasının nafile olduğunu fark etmişti.

Ömrünün sonuna kadar mecbur olduğu saplantısıyla bel-li bir esmer kadın, kederli aşk hayatını mahvetmesi için her zamanki gibi işbirliği yapmıştı. Carissa Portland onun için bir kardeşten fazlası olamazdı, diğer taraftan Clarissa Port-land, Beau’yla her karşılaştığında ona ters ters bakarak cesaret de vermemişti.

En azından bu açık nefreti, genç ajanın o kadına olan ilgi-sini kafasından uzaklaştırıyor gibi görünüyordu.

Jordan, Beau için kaygılanıyordu. Aslında, hepsi öyleydi.

Vikont’un yeşil gözleri her zamanki şeytani pırıltıyı takın-masına rağmen Jordan onun kayıp takım arkadaşlarının sü-rüncemede kalmış bekleyişi için bu adamın içinde artmakta olan bir gerilimin yükseldiğini sezebiliyordu.

Hiç kimse aylardır Beau'nun takımından haber almamıştı. Loire Vadisi'nde bir göreve çıkmışlardı ve en azından haftalar önce gelişlerini bildirmeleri gerekirdi.

Beau endişeden deliye döndüğünü gizlemeye çalışıyordu. Böylece Saten Terlik'e, yani üst sınıftan kibar beyefendiler arasında son zamanlarda çok ünlü olan o pespaye, ucuz geneleve daha sık gitmeye başlamıştı.

Jordan genç ajana biraz manevi destek vermek için bir ya da iki kez onunla birlikte gitmişti. İnsanın arada sırada aklını dağıtmaya ihtiyaç duyduğunu anlayabiliyordu.

Elbette, Beau'nun o yere gidişi neredeyse kızlar arasında bir kargaşa başlatmıştı.

"Sadece bana bu piçlerle ilgili ne kadar detay istediğini bildir," diye mırıldandı Beau, listeyi tararken.

"Muhtemel failleri netleştirene kadar, her zamanki kim, ne, nerede sorularına cevap bulman yeterli olur," dedi Jordan. "Bu isimlerden bazılarının takma ad olduğuna eminim ama en azından bir başlama noktası bulabiliriz."

"Ne şanslıyım." Beau listeyi yeleğinin cebine soktu. "Demek, müzayede sonuçlandı, peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi bekliyoruz," diye yanıtladı Virgil sertçe.

Jordan, Beau'ya bakıp başını salladı. "James Falkirk'ün bizimle çok yakında temas kuracağını düşünüyoruz. Mezarcının duyurusundan sonra, Christie'nin büroları vasıtasıyla bizimle nasıl iletişime geçeceğini bilecektir. Sonra, Virgil, Drake karşılığında Simyager Parşömenleri'nin verileceği bir değiş tokuş kurmaya çalışacak."

"Ya da Drak'ten geriye ne kaldıysa," diye mırıldandı Beau karamsar bir sesle.

"Drake için endişelenme," diye homurdandı Virgil, adam-

larından birinin yakalanıp aylardır durmadan, ismini zorlukla hatırlayacak hale gelene kadar bir köpek gibi işkence gördüğü düşüncesi karşısında acısını gizlemeyi tam olarak başaramıyordu. “Lord Westwood şimdiye kadar bu organizasyonun içine aldığı en zeki, en çetin adamlardan biridir. Biraz daha sağ kalıp ağzını kapalı tutmayı becerirse, onu geri alacağız.”

“Evet, efendim,” dedi Jordan eğitimceni rahatlatacak bir şekilde.

Yine de durum epey ciddiye. Son belirtiler Drake’in onu kaçırılanlar tarafından son derece ağır bir şekilde işkenceye tabi tutulduğunu gösteriyordu. Özgürlükçüler’in Drake’in zihnine —özellikle de hafızasına— zarar verildiğini ve onu belki de zavallı deli bir adama çevirdiklerini düşünüyorlardı.

Drake gibi bir ajanın ölümcül hünerlerine sahip herhangi bir deli yeterince endişe verici olmazmış gibi şimdi de Falkirk’ün onu gerçekten etkileyip taraf değiştirmiş olabileceğinden korkmaları için sebepleri vardı.

Kaynaklarına göre Drake’in ilk hapsedildiği yer Alpler’deki Özgürlükçü zindanı olmuştu ama sonrasında yeri değiştirilmişti. Bilgilerine göre şu anda daha centilmence olan yaşlı Falkirk’ün gözetimindeydi ve bu en azından Drake’e karşı muamelenin daha insani olduğu konusunda umut vericiydi. Fakat bir Özgürlükçü üstadının ellerinde nezaket bile bir silaha dönüşebilirdi.

Falkirk bir kurtarıcı olarak devreye girdiyse işkencecilerin acı çektirme vasıtasıyla yapabileceklerinden daha etkili bir şekilde Drake’i Tarikat’ın sırlarını ifşa etmesi için manipule edebilirdi.

Sadece bir ay önce Rohan, Drake’i kendi gözleriyle görmüş ve bu kardeş savaşçının kendi kimliğine son derece ya-

bancılaştığını ve Rohan'ın tam hedefindeyken bedenini siper ederek Falkirk'ü koruduğunu doğrulamıştı.

Yine de Drake'in zarar görmüş hafızası gizli bir lütuf olabiliirdi. Özgürlükçü işkencecileri aklını karmakarışık etmeseydi, Drake muhtemelen onları şimdiye kadar ifşa etmiş olurdu.

Kısacası, Drake'i geri almak zorundaydılar, hem de derhal. Falkirk, Simyager Parşömenleri karşılığında Drake'i vermeyi isterse, bu Tarikat'ın ödemeye gönüllü olduğu bir bedeldi.

“İyi geceler, çocuklar,” diye mırıldandı Virgil. “Bunların Drake'in hayatını satın almamıza yarayacağı göz önüne alınırsa, güvende olacakları, kasa dairesine koysam iyi olacak.”

“Evet, efendim.”

“İyi geceler, Virgil.”

Yaşlı İskoç ağır ağır koridordan ilerlerken, Beau ve Jordan da ayrı yollara gittiler.

Dürüst olmak gerekirse, iki gündür görev için her şeyi yerli yerine getirmeye çalıştığı için Jordan inanılmaz yorgundu.

Kısa bir süre sonra şehrin karanlık caddelerinden faytonuyla eve dönüyor ve günün olayları üzerine düşünüyordu.

Jordan her görevin kestirilemeyen bir tarafı olduğunu, en dikkatli kişilerin bile planlayamayacağı şeylerin yaşandığını tecrübelerinden öğrenmişti. Bu yüzden her şey için hazır olmalıydı. Ve Jordan hazır olduğunu düşünüyordu.

Fakat kendini eski sevgiliyle karşı karşıya bulmak ayağının altındaki zemini yerinden oynatmıştı. Görevini bitirmek için onu zihninden atmaya başlamıştı ama şimdi...

Evine giderken huzursuzlukla yolunu değiştirdi ve kendini bir şekilde Great Cumberland Sokağı'nda buldu.

Mara'nın evinin önünden geçiyordu.

Faytonunu yavaşlattı, kendine bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyor olmasına rağmen Mara'nın yaşadığı zarif teraslı hilal biçimli yapının karşısında durdu. Ne halt ediyordu?

Sokağa parkedip Mara'nın ön kapısına gitmeyi ve kapıyı vurup onu görmeyi düşündü. Onu koklamayı, dokunmayı...

Saçmalama.

Buraya gelmemeliydi bile; verdiği bu aptalca kararı çok bitkin olmasına yordu. Yine de yarım ayın ışığının kapılara, açmak için baharı bekleyen boş çiçek saksılarının durduğu üç sıra pencereye vurduğu Mara'nın bu aydınlık, sıcak şehir evinin penceresinden onu kısacık bir an için görmeyi bekleyerek karanlığa gözlerini dikti.

Aniden Mara'nın gülerek hızla üst kattaki pencerelerden geçtiğini gördü. Jordan alnını kırıştırıp öne eğildi. Müzik odası mı? Piyanonun kenarını görebiliyordu.

Jordan meraklı bir şekilde izlerken, Mara'nın küçük oğlunu yakaladığını ve onu bir oyuncak bebek gibi kaldırdığını gördü. Karanlık sokağın sessizliğinde, Mara'nın çocuğuna söylediği neşeli sözleri çıkarabilirdi. Sesi kapalı olan pencerelerden boğuk bir şekilde geliyordu: "Yakaladım seni!"

Çocuk, annesi onu katıksız, sevgi dolu bir gururla havada tutarken mutlu ve tiz bir sesle bağırdı.

Jordan'ın boğazı düğümlendi. Mara kucığında oğluyla gözden kaybolmadan önce başını diğer yana çevirdi.

Tekrar baktığında, Mara gözden kaybolmuştu ve Jordan karanlığın onu kuşattığını hissedebiliyordu.

Bir an için ne yapacağını bilemedi. Onu baştan ayağa saran çaresizlik kış gecesinden daha karanlıktı. Derin bir nefes alarak kendini toplamaya çalıştı.

Nefesini tekrar dışarı verdi. Bir buhar bulutu...

En azından Mara, mutlu olmanın yolunu bulmuş gibi görünüyordu. Önemi olan da buydu. Jordan da kendine mutlu olduğunu hatırlattı. Belki de memnun daha uygun bir kelime olurdu. En azından aşırı derecede rahatsız değildi.

Kimi kandırıyorsun?

“Beauchamp’la geneleve gitmeliydim,” dedi kendi kendine yüksek sesle.

Atlarının kulakları sesi karşısında dikildi ama o sadece kendi kendine konuşuyordu.

Boşluk hissi karşısında omuzlarını silkti ve atların dizginlerine hafifçe vurup onları tırısı kaldırdı.

Fakat Mara’nın ve çocuğunun kahkahasının yankısı, onu Grosvenor Meydanı’ndaki heybetli, sütunlu ve bir mezar kadar sessiz olan —resmi, geniş, her açıdan iyi döşenmiş— sarayına kadar takip etti.

Eve girdiğinde, iç çekişi mermer giriş holünde yankılandı, şapkasını ve paltosunu uşağına uzattı ve bitkinlikle karanlık ve mağara gibi olan yatak odasına doğru kıvrımlı merdivenlerden çıkmaya koyuldu.

Yatağa girmek için üzerindekiyi çıkarırken bir bardak konyak aldı. Fakat başı çok geçmeden yastığa düştü, yorgunlukla gözlerini kapattı ve anında o lanet olası kır evine gitti...

Tarikat ajanları az eşyayla ve genellikle yalnız seyahat ederlerdi ama genç kontlar tatilde bir kural olarak onlar için bavullarını taşıyan bir hizmetçi grubuyla birlikte gelirlerdi. Jordan, ev sahiplerinin büyük kır köşküne geldiğinde uşağı ve hizmetkârlarının seyahat bagajlarını, onun da yöneldiği evin ek binasına, sonra da ona tahsis edilen lüks misafir odasına taşımalarına izin vermişti.

Jordan hizmetkârlarını eşyalarını yerleştirmeleri için bırakırken, kısa bir süre için odasından çıkmış ve misafirlerin öğleden sonra atıştırma ve misafirlerin öğleden sonra atıştırma ve misafirlerin öğleden sonra atıştırma için toplanacakları, diğerleriyle tanışacakları ve önümüzdeki birkaç gün için planlanan eğlenceleri öğrenecekleri Kahvaltı Salonu'nu bulmak için gezinmeye başlamıştı.

Lambrili, tabloların asılı olduğu koridordan ana binaya doğru ilerlerken, hangi İngiliz elçinin onun yakında yurtdışına çıkacağı görevi için atanmış olduğu üzerine düşünmüştü. Aniden, yanından geçmekte olduğu odadan kahrolası korkunç bir gürültü koptu.

Jordan kaşını kaldırarak durdu ve kontrol etmek için kapıya gitti. Duvarlar tarafından neredeyse tamamen boğuklaştırılmış bir kadının kızgın sesi, onunla birlikte artık odada hangi zavallı, şansız kimseler varsa onları azarlıyordu. Jordan dinlememesi gerektiğini biliyordu ama sonuçta bir casustu.

Merakla dinleyerek başını yana eğdi.

“Seni ahmak, gerçekten de işe yaramaz bir şeysin! Eldivenlerini getirmediyse bu elbise ne işe yarar ki?”

Jordan kaşlarını çatı. Soylular hizmetçilerine böyle azarlamalarla kötü davranmamalıydı.

“Tanrım, Mara niye beni bu kadar zorluyorsun? Neden hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun? Seni buraya getirmenin bir felaket olacağını biliyordum. Bu kadar iyi yürekli olmasaydım seni evde bırakırdım. Bana böyle mi teşekkür ediyorsun?”

“Ama anne, diğer eldivenler uyacaktır...”

“Sakin bana cevap vermeye cüret etme!”

Şak!

Jordan'ın ağzı açık kalmıştı.

“Bu küstahlığın içindi, seni şirret! Bir daha bana karşı çıkma yoksa eve gideriz.”

Jordan şaşkınlık içinde kapıya bakakaldı. Silahlı düşmanlar başka bir şeydi ama birinin kendi ailesinden gelen bir saldırı?

“Özür dilerim, özür dilerim, anne.”

Jordan’ın şaşkın bakışları kaş çatmaya dönüştü. Ne için özür diliyordu ki, yanlış eldivenleri getirdiği için mi?

“Lütfen, kalmamıza izin ver anne. Başka sıkıntı çıkarmayacağım.”

“Hah.” Kibirli bir burun çekme, kızın küçük düşürücü özrü ve yalvarışı karşılığında aldığı tek şey olmuştu.

Görünüşe göre bu kadından beklenen de buydu.

“Sıkıntı çıkarmamaya bak zaten. Buraya arkadaşlarımı ziyarete geldim. Bir daha kabalaşırsan seni derhal kendini açıklamaman için babanın yanına gönderirim.”

“Hayır, efendim, lütfen. Özür dilerim.”

Jordan kapıya öfkeyle bakıyordu. Bu olmazdı.

Bu kesinlikle olamazdı.

Damarlarında dolaşan haklı bir öfkeyle aklına gelen ilk düşünce, Rohan’ın yaklaşımıydı. Kapıyı tekmeyle açıp kırıcı olan tarafın boğazına sarılacaktı.

Fakat Jordan’ın medeni olan taraf olması gerekiyordu.

Strateji. Kapının diğer tarafında cereyan eden haksızlığa karşı öfkesini saklayıp kapının tokmağına uzanırken, umursamaz bir ifade takındı. O sırada kadının mırıltılı yeminini duydu. “İnan bana, hazır buradayken sana bir koca bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Tanrı biliyor ya, senden kurtulmaya can atıyorum.”

Jordan aydınlık bir gülümsemeyle aniden kapıyı açtı ve sahte bir şaşkınlıkla donakaldı. “Ah! Tanrı aşkına —çok özür

dilerim—benim odam olduğunu sanmıştım! Affedersiniz, hanımlar! Tanrım, çok utanç verici. Yanlış köşeden dönmüş olmalıyım.”

Jordan’ın önünde zayıf, çok kibar görünümlü bir kadın duruyor, gözlerini kısmış ona bakıyordu. “Hayır, bayım, burası bizim odamız.”

“Doğru. Özür dilerim. Acaba Kahvaltı Salonu nerede, bir fikriniz var mı?”

Leydi rahatsız olmuş bir iç çekişle kollarını göğsünde bağladı. “Koridordan aşağıya gidin, sola dönün ve merdivenlerden inin.”

“Sola... Hımm, hangi koridor?”

Pek zeki değilsin, öyle değil mi, diyordu kadının sabırsız bakışı. Sonra da Jordan’ın sorusunu yanıtladı. “Hemen kapının dışındaki.”

Pek sevimliydi!

“Davranışımı bağışlayın,” dedi Jordan, kadının bariz öfkesini görmezden gelerek. “Hepimiz burada misafir olduğumuza göre size kendimi tanıtmalıyım.” En çekici gülümsemesini takındı. “Falconridge Kontu’yum.”

“Demek öyle!” Kadının bütün yüz ifadesi değişmişti.

Jordan böyle olmasını kesinlikle bekliyordu.

“Gerçekten siz misiniz? Sizden bahsedildiğini duyduğumu söylemeliyim, Lord Falconridge.”

Yılda yirmi bin kez, olduğuna iddiaya girerdi Jordan. Sonuçta entrikacı bir annenin görevi sosyetenin en iyi avlarının çetelesini tutmaktır.

“Ben Leydi Bryce. Kocam, Baronet, Sör Dunstan Bryce’dir ve bu da bizim kızımız, Mara.”

“Bayan Bryce.” Jordan, sedirde, başını önüne eğmiş oturan bu zayıf, siyah saçlı genç kıza nazikçe selam verdi.

“Mara, Kont’a biraz nezaket göster!” diye çıkıştı annesi.

Ancak o zaman, ilk defa kız bakışlarını yavaşça onunkilerle karşılaşmak üzere kaldırdı, simsiyah kirpiklerinin altında kahverengi gözleri tamamen biçare bir masumiyetle doluydu. Bu içli gözler o kadar derin bir kahverengiydi ki cildi soluk olmasına rağmen tıpkı parlak saçları gibi neredeyse siyahlardı ve bir yanağı, annesinin tokadından dolayı diğerinden daha kırmızıydı.

Jordan ona baktı ve içinde bir şeyler tatlı, fani bir yaraya değdi.

“Nasılsınız,” diye fısıldadı kız, zorlukla duyulabilen bir sesle.

Jordan bir an konuşamadı.

Jordan’ın onu buradan götürmesi gerekiyordu. Bir anda onu oradan kurtarmayı saplantı haline getirdi. “Belki Bayan Bryce bana şeyi gösterecek kadar... Yani Kahvaltı Salonu’nu gösterecek kadar nazik olabilir. Sanırım herkes orada buluşacak.”

“Şüphesiz!” Leydi Bryce, Jordan’a onun dünyanın en zeki şeyi olduğunu düşünüyormuş gibi bakıp gülümsedi. “Mara, neden lord hazretlerine Kahvaltı Salonu’nu göstermiyorsun, canım?”

“Peki, anne.” Mara, başı önüne eğik bir halde ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü. “Bu taraftan, efendim.”

Jordan, Bayan Bryce’a centilmence bir hareketle yana çekilerek önden geçmesi için yol verdi. Mara önden ilerlediğinde, Jordan onun arkasından yürümeye başladı, kendini onun ve sahte sahte gülümseyen cadının arasına yerleştirdi. Kapıyı arkasından annesinin suratına kapattı.

Koridordan aşağıya inerken, Bayan Bryce onun dostça

sohbet etme girişimlerine pek karşılık vermedi. “Nerelisiniz? Diğerleriyle tanışma fırsatı buldunuz mu? Güzel ev, değil mi? Ayrıca bahçeler de çok hoş. Burada güzel zaman geçireceğimize eminim.”

Mara aniden merdivenlerin başında durdu, Jordan’a döndü ve daha ileriye gitmeden, doğrudan Jordan’ın gözlerinin içine baktı. “Her şeyi duydunuz, değil mi?”

Mara’nın bu doğrudan sorusu, Jordan’ı hazırlıksız yakaladı. “Şey, anlayamadım?”

Mara koyu kahverengi kaşlarını sabırsızca çattı.

Jordan onun gururunu kurtarmaya çalışarak tereddüt etti ama kız, gerçeği tercih ediyor gibiydi. Jordan omzunu silkti ve yalan söyleme düşüncesinden vazgeçti. “Bunu hak etmediğinizi anlamaya yetecek kadarını duydum. İyi misiniz?”

Mara kaskatı kesilip bakışlarını kaçırdı. “Alışkırım. Gerçekten kaybolmuş falan değilsiniz sanırım.”

Jordan pişmanlık dolu bir gülümsemeyle başını iki yana salladı.

Mara tekrar ona baktı, Jordan’ın gözlerini oldukça hüznümlü bir şekilde inceledi. “Yaptığınız şey için teşekkür ederim.”

“Her zaman.” Jordan Leydi Helen’in barbarlığından huzursuz bir şekilde yine başını iki yana salladı. “Neden size böyle davranıyor?”

Mara omzunu silkti. “Hep böyledir. Bir sebebe ihtiyacı yoktur.”

Jordan ona bakakaldı. “Çok üzgünüm.”

“Sorun değil. Bunu daha fazla dinlemek zorunda kalacağımı zannetmiyorum,” diye mırıldandı Mara merdivenlere doğru dönüp Kahvaltı Salonu’na inerken.

Jordan büyülenmiş bir şekilde izleyerek onu takip etti.

Mara'nın, annesinden uzaklaştıkça önceki yenilmiş havası kararlı bir tavıra dönüşmüştü. "Bununla ne demek istediniz?"

"Ne? Hiçbir şey." Mara, Jordan'a yaşının küçüklüğüyle oldukça çelişen katılaşmış, ufak bir gülümsemeye baktı.

Jordan daha önce de böyle gülümsemeler görmüştü. Virgil'den. Bu, bir hayatta kalanın zalim, cesur gülümsemesiydi.

Bayan Bryce, koridordan aşağıya ilerlerken Jordan'a cesurca bakıyordu. "Benim için bir şey yapar mısınız?"

"Ne olursa." Bu kelime Jordan'ın niyetlendiğinden daha ateşli bir şekilde çıkmıştı ağzından.

Mara durdu ve ona bir kez daha döndü. "Bundan kimseye bahsetmeyin."

Jordan onun gözlerinin içine baktı, bu genç güzelde, daha önce hiçbir kızda rastlamadığı derinliklerin olduğunu fark ediyordu. "Elbette," diye fısıldadı Jordan. "Endişelenmeyin, sırrınız benimle güvende. Şerefim üzerine söz veriyorum."

Rahatlayan Mara'nın yüzüne yayılmaya başlayan müteşekkir gülümseme herhangi bir genç erkeğe savaş boyunca yeterdi. "Teşekkür ederim." Sonra o şehvetli, baştan çıkartıcı kirpikler yere indi ve Mara zarifçe koridora doğru ilerledi. "İşte Kahvaltı Salonu, lordum."

Jordan, beraber odaya girerken Mara'dan gözlerini alamıyordu. Mara Kahvaltı Salonu'na girdiğinde ve çoktan tanıştırıldığı genç beyefendilerden oluşan kalabalığın selamları hatta hayranlığıyla karşılaştığı zaman yukarıda maruz kaldığı aşağılanma ve acı tamamen silinmişti.

Jordan'ın yukarıda tanık olduğu kırılğan savunmasızlığa dair her tür iz gitmiş ya da daha ziyade, gizlenmişti.

Bayan Bryce kızlara özgü canlılık, gülüş ve kur yapma-

nın tam bir örneğine dönüşüvermişti. Ve odadaki diğer kızlar ona ters ters bakarken salondaki diğer bütün seçkin bekâr erkekler de en az Jordan kadar büyülenmiş görünüyorlardı. Şu uzun boylu, gürültücü ahmak Vikont Pierson da dâhil.

Jordan aşırı derecede etkilenmişti ama gördüğü şeyden hoşlandığından pek emin değildi. Mara'nın annesinin azarlarını daha fazla dinlemek zorunda kalmayacağı ile ilgili az önceki şifreli yorumunun ne anlama geldiğini fark etmişti.

Bu kızın bir hedefi vardı. Jordan onu bu yüzden suçluyor değildi. Mara sanki Jordan'ın onu izlediğini hissedebiliyormuşçasına hayran kalabalığının arasından ona kaçamak bir bakıp atıp Jordan'la göz göze geldi.

Jordan tek kaşını kaldırarak ona baktı; kız da alaycı küçük bir omuz silkmeyele ona gülümseyerek karşılık verdi.

Jordan kendi kendine söylendi. Sonra başka yöne dönmeye zorladı kendini ve çok geçmeden daha pek çok genç hanımla tanıştırıldı ama onlara ne kadar ilgisini vermeye çalışırsa çalışsın, Mara Bryce çoktan bilincinde bazı gizemli haklar elde etmişti bile.

Günler ilerledikçe Jordan temkinli bir şekilde sürekli güzünü Mara üzerinde tuttu, her ihtimale karşı yine kurtarılmaya ihtiyacı olabilir diye, kulağını onun sesini duymak için dört açtı.

3. Bölüm

Ertesi akşama kadar, uzun bir uyku ve yaşlı bakıcısının en sevdiği kocakarı ilacı sayesinde Thomas'ın soğuk algınlığının bütün belirtileri ortadan kaybolmuştu. İlaç da şuydu: Türk inciri ve kuru üzümüyle tatlandırılmış arpalı et suyu çorbası.

Mara'yı rahatlatacak şekilde küçük vikont tekrar kendine gelmişti, her zamanki gibi meraklı ve enerjikti, oyuncak bloklarıyla kuleler inşa ediyordu salonda ve neşeli bir şekilde sonra onları yıkıyordu.

Oğlan şimdi pencere kenarına yerleşmiş, kuyruğunu sarkaç gibi sallayıp dışarıdaki akşamın soğuk yağmurunu izleyen bir ev kedisi gibi sakin ve memnundu.

Mara dudağını kararsızlıkla kemirerek şömine rafına baktı. Oğlunun iyileştiğine tam olarak ikna olmasıyla hayat normal seyrine dönmüştü. Şimdi Mara, hevesliyse, ancak giyinip Delilah'nın akşam yemeği davetine gitmeye yetecek kadar zamanı olduğunu fark etmişti. Jordan'ı görme şansı. Ne yapacaktı?

Mara bu düşünceyle ayartılmamış olmayı dilerdi ama git-

mezse kendisi muhtemelen bir sohbet konusu olacağını düşündü. Masadaki herkes onun hakkında konuşacaksa, kendisi adına konuşmak için pekâlâ orada olmak zorundaydı, değil mi?

Saat ilerlerken Mara, geçtiğimiz bunca yıl boyunca ne yaptığını Jordan'ın kendi ağzından duymaya dair karşı konulmaz bir merak hissettiğini kabul etti.

Belki davete gitse ve saf bir genç kızın değil, yetişkin bir kadının gözleriyle onu gözlemleme şansı olursa eski hayallerinin erkeğiyle ilgili tamamen yeni bir bakış açısı edinebilirdi.

Tanrı biliyordu ya, Jordan'ın onun hayatına fırtına gibi girdiği ilk andan itibaren, onu baskıcı sözleriyle boğan annesinin dikkatini dağıttığından beri, Jordan, Mara'ya hayatında beliren çekici bir prens gibi görünmüştü. İnsan şekline bürünmüş şövalye ruhu...

Fakat Mara çok geçmeden o gök mavisi gözlere bakıp ışıldayan nezaketini izlediğinde, kalbinin derinliklerinde hüznünlü bir şekilde, asla onun gibi birine sahip olamayacağına ikna olmuştu. Jordan onun çok üzerinde biriydi.

Bu sadece Jordan'ın, kendi ailesinden birkaç derece daha fazla asalet sahibi olup üstün olmasından değildi. Bundan çok daha derindi. Jordan kendisinden de kişi olarak daha iyiydi ya da Mara o zaman öyle düşünüyordu. Yakışıklı, nazık, iyi, zeki, eğlenceli, her durumda rahat, her şeyde iyi, kimse tarafından sindirilemeyen biri. Kısacası Jordan bir rüyaydı ve Mara, annesinin söylemekten hoşlandığı gibi yürüyen bir felaketti.

Mara Bryce gibi kusurlu biri, asla şimdiye kadar gördüğü kusursuzluğa bu kadar yakın, parlayan zırhıyla hakiki bir şövalye olan bir erkeğe layık olamazdı.

Elbette Jordan ona karşı nazikti. Onun gibi bir erkek herkese karşı nazikti. Mara onu doğuştan iyi kalpli olarak görüyordu, kelimenin her anlamıyla gerçek bir beyefendiydi. Diğer taraftan kendisiyse, annesinin onun hakkında söylediklerinin birazı bile doğruysa Jordan haklı olarak Mara'dan çok daha iyi birini isterdi.

Bütün bu kanılar kafasında açık bir biçimde yer etmişken, Mara kır evinde zamanının çoğunu geçen her bir dakikadan keyif alarak Jordan'la beraber geçirdi ama Jordan'ın ona karşı gerçek bir ilgi duyabileceğine dair umudunu yüksek tutmayı reddetti.

Jordan ona belli işaretler verse de Mara ya onları ciddiye almamış ya da gerçek olamayacak kadar iyi görüldüğü için onları görmezden gelmişti. Jordan onunla konuşurken gözlerinde baştan çıkaran bir ifadeyle baksa bile Mara bunun hayal gücünden kaynaklandığından emindi. Jordan onu isteyemezdi, özellikle de onun aşağılayıcı sırrını öğrendikten sonra.

Jordan kendi ailesinin Mara'ya nasıl değer vermediğini görmüştü ve onlar Mara'yı en iyi tanıyan insanlardı. Neden böyle bir kusursuzluk örneği, çok fazla yanlışı olan, hatta annesinin bile seviyor gibi görünmediği bir kızı seçsindi ki?

Jordan'ın onun ıstırabının sırrına tanık olduğunu bilmek, Mara'ya onun yanındayken kendini çok tuhaf hissettiriyor, hem huzursuzluk hem de aşına olmadığı bir güvenlik duygusu arasında bocalıyordu. Mara, Jordan'ın bunu bir şekilde ona karşı kullanmasını bekleyip duruyordu.

Fakat Jordan bunu asla yapmadı. Sözünü tuttu ve bu Mara'nın ona güvenebileceğini düşünmesinin sebeplerinden biriydi. Yine de Jordan'ın elde edilemez olduğunu hissederek

Mara kanat çırpın kalbini dizginlemek ve onu bir arkadaş olarak görmek için çabalamaya çalıştı. Ta ki on yedi yaşında biri olarak, duygularını daha fazla bastırmayı başaramayınca-ya kadar...

Görünüşe göre Mara temkinli olmakta haklıydı, çünkü o gece bahçede, duygularının karşılığı olmadığını öğrenmişti.

Jordan, Mara'nın ona mektup yazmasını bile kabul etmemişti, o da Mara'ya yazmayacaktı. *En azından yalan söylemiyor*, diye kabullenmek zorunda kaldı Mara kapıya yaslanırken. Sonradan çocuksu masumiyetiyle, Jordan'ı aşırı derecede idealize ettiğini ve kendini küçümsediğini fark etmişti

Şimdi daha iyi anlıyordu. Jordan mükemmel değildi. Bir yarı tanrı, yenilmez bir kahraman değil, bir insandı. Parlayan zırhları içindeki şövalyelerin bile zayıflıkları vardı. Bu gece bunu daha net anlamak, Jordan'ın kim olduğuna dair daha olgun bir bakış açısı ya da en azından genç yakışıklı prensinin kime dönüştüğünü görmek için bir şanstı.

Daha da önemlisi, kendisi için bir şanstı. Mara sonunda kendi anne-babasının ona inanmasını öğrettikleri kadar aptal ya da kötü olmanın yanına bile yaklaşmadığını ve hiçbir zaman yaklaşamayacağını anlamıştı.

Mara değerli, yetenekli ve erdemliydi. Bir sürü konuda iyiydi. Thomas'a iyi bir anneydi. Sahip olduğu anneden çok daha iyi bir anne.

Ve belki, sadece belki, Mara gerçekten sevgiyi hak ediyordu.

Mara'nın kalbi eski günlerdeki gibi Jordan'ın düşünce- siyle kanat çırpıyordu ama partiye gitme düşüncesini aklın- da evirip çevirirken, kusurlu, hayatından bezmiş Jordan ve daha güçlü, olgun bir Mara şimdi birbirini nasıl etkiler acaba

diye düşünmekten kendini alamıyordu. Zaman ikisini de bu kadar değiştirmişken, yine de birbirlerine çekilirler miydi? Hâlâ âşık olabilirler miydi?

Tehlikeli düşünceler, diye uyardı kendini Mara. Tam tersi de olabilirdi sonuçta. Bu gece giderse, daha önce Jordan'da ne bulduğunu merak ederek yeni edindiği bir iç huzurla eve gelebilirdi.

Ve o zaman sonunda Jordan'dan sonsuza kadar kurtulmuş olurdu.

Tanrım. Mara gözlerini kapattı.

Vicdan azabı zaman zaman Mara'ya, oğluna hamile kaldığı gece sarhoş kocasının altında yatıp nasıl gözlerini kapatarak Jordan'ı düşündüğünü anımsatarak işkence etmekten keyif alırdı.

Mara, Lord Falconridge'in bir kadınla bu kadar beceriksiz, kaba ve düşüncesiz olacağından şüpheliydi.

Mara bu rahatsız edici anıyı kafasından atmaya çalışarak tekrar gözlerini açtı.

Thomas, hizmetçileri eğlendiren, cıvıl cıvıl bir oyun içerisindeydi. Birkaç hizmetçi oyun oynayan afacanı seyretmek için toplanmışlardı. Mara umursamadı. Hizmetçilerin, Thomas için sahici şefkatleri, Mara'ya onları daha çok sevdirdiyordu.

Mara, bütün evhalkının oğlunun üzerine titremesini izlerken, Delilah'ya sadece kısa bir süre için gitse oğluna gayet iyi bakılacağını düşündü.

Mara'nın bunca zaman boyunca Jordan'ın ne yaptığını öğrenmeye dair arzusunu ısrarla inkâr etmeye çalışması, en sevdiği kelime "Hayır," olan iki yaşındaki oğlu kadar inatçı yapıyordu onu.

Kararsızlıkla tekrar saate baktı.

Dümkü kararlı reddinden başka gitmemesi için gerçek bir sebep yoktu.

Giyecek hiçbir şeyi olmadığını bile iddia edemezdi. Terzi-
si daha kısa zaman önce, yeni bir mor renk saten elbise gön-
dermişti. Sıcak tutması için vizon şalını takmayı düşündü.
Uzun siyah eldivenlerini... Hâlâ yas zamanından kalma du-
ruyorlardı. İnci gerdanlığı...

Sadece prensip gereği olsa bile en iyi şekilde görünmeliydi.
Hayallerinin erkeğine onsuz gayet mutlu yaşadığını gös-
termeliydi.

Thomas resmi zamanlar haricinde kullandıkları çok
amaçlı oda olan ve normalde salon dedikleri yerde blok ku-
lesini bininci kere düşürdüğünde aniden neşeyle bağırdı.
Thomas'ın yaşlı bakıcısı, Bayan Busby, genç inşaatçıyı övme-
ye devam etti.

Mara gülümsedi. Bu oğlanın hemen devrilen kuleyi ye-
niden inşa etmeye başlamasında ilham verici bir yan vardı.
Başarısızlıktan cesareti kırılmamıştı. Bütün inşa ettiğinin en-
kaza dönmesinden yılmamıştı.

Tekrar, tekrar deniyordu.

Doğru, diye düşündü Mara, aniden kararlı bir tavırla. Pier-
son öldüğüne göre, Thomas'a hem anne hem de baba olmak
zorundaydı ve oğluna evde saklanıp onu incitenle yüzleşme-
yecek kadar zayıf olarak ödleik bir örnek oluşturmuyacaktı.

"Mary." Mara ciddi bir tavırla çilli hizmetçiye döndü.

"Jack'e arabayı hazırlamasını söyle." Çenesini yukarı kal-
dırdı. "Dışarı çıkıyorum."

★★★

Delilah'nın konukları ziyafetin beklentisi içinde salonda toplanmışlardı. Biraz sonra yemek odasına geçeceklerdi ve hâlâ Mara ortalarında yoktu.

Bu iyi bir şey, diye düşündü gizlice kapıyı izleyen Jordan kızgınlıkla. Bu gece buraya sadece Mara uğruna gelmişti ve o lanet olası haspa, gelmeye zahmet etmemiştii bile. Görünüşe göre gelip onunla yüzleşmeye yüzü yoktu.

Bütün diğer konuklar gelmişti ve Jordan kendini bir oda dolusu yabancıyla ve tesadüfî tanıdıklarla bir arada bulmuştu. Yeni arkadaşı Delilah gevezelik edip dururken, Jordan hayal kırıklığına gülüyordu. Hiç akıllanmayacak mıydı?

Bu arada Delilah'nın uzun boylu, iriyarı âşığı Cole, onu şöminenin yanından keskin, şüpheli bakışlarla inceliyordu. *Endişelenme, dostum. Sevgiline karşı hiçbir ilgim yok.* Jordan, Delilah'nın konuşmalarını yarım yamalak dinliyor, içinden evde kalıp birkaç yeni şifreyi çözmek üzere çalışıyor olmayı diliyordu.

Sonra aniden uşağın odaya girdiğini duydu. “Akşam yemeği hazır,” çağırısını duymayı beklediği için mutsuzdu.

Mara gelmiyordu.

Fakat uşak bunun yerine “Leydi Pierson,” diye ilan etti.

Mara salona girerken, Jordan bütün bedeninin kasıldığını hissetti. Tanrım. Bütün erkekler bakakalmıştı ama Jordan, bir-iki saniye için, katışıksız, çabucak geçen bir arzu ıstırabı duydu içinde.

Bütün güvensizliğini nazlı kur yapmaların arkasına maskeleyen on yedi yaşındaki şen koket gitmişti. Salona, kendini büyük bir özgüven ve soğukkanlı bir hâkimiyetle taşıyan müthiş bir kadın süzülerek girmişti.

Hareket ediş tarzı bile, herkese ne kadar güçlü bir dişi

olduğunu ilan ediyordu. Jordan'ın kesinlikle kim olduğunu bildiği bir türdü.

Bu gerçek, kafasına dank ederken, *Cesur kadın*, diye düşündü Jordan büyülenmiş bir hayranlıkla. Mara Bryce hak ettiği yere gelmişti.

Mum ışığı ayartıcı bir biçimde koyu mor saten elbisesinin üzerinde kayıyor, elbisesinin üst kısmının koyu tonu, olağanüstü göğüslerini sarıp gerdanının solgun tenini uzaktaki bir yıldız ışığı gibi parlatıyordu.

Siyah saçları, kafasının üzerinde alımlı bir topuzla bağlanmıştı, birkaç saç tutamı zarifçe aşağıya doğru uzanıyordu. Jordan'ın bakışları hafifçe Jordan'ın hâlâ dışarının soğüğünden pembeleşen yanağına değip, yüzünü çevreleyen buklelerden onun koyu gül kırmızısı dudaklarına indi.

Jordan gözlerini ondan alamıyordu, odanın içindeki diğer erkekler de farklı değildi. Tabii tüm ilgisi Delilah'nın üzerinden ayrılmayan Cole dışında...

Mara sadece odanın içinde ilerleyerek diğerlerini kendine hayran bırakmıştı ama zaten bunda genç oldukları zamanlardan bu yana bir değişiklik yoktu. Mara âşıkları ve hayranlarıyla kuşatılmış olduğundan ona yaklaşmak hiçbir zaman kolay olmamıştı.

"Tatlım, gelmene çok sevindim!" Delilah ne kendinin ne Mara'nın elbiselerinin mükemmelliğini bozarak arkadaşını sıkı sıkı kucakladı.

"Geciktiğim için özür dilerim. Thomas'ın kendini daha iyi hissettiğinden emin olmak istedim."

"Elbette. Sorun değil. Zaten her ihtimale karşı masada yerini ayarlamıştım."

Jordan bu kadının yüzündeki alaycı gülümsemeyi gördü ve ne anlama geldiğini merak etti.

Aniden ikisi de ona baktılar.

Jordan, onlara gözlerini dikmiş bakarken görülünce, kendini hazırlıksız yakalanmış hissetti.

Gülümseyip nazık bir baş eğmeyle selam verdi ve Mara da salonun diğer tarafından temkinli bir şekilde Jordan'ın selamına karşılık verdi.

Bir saniye sonra Mara'nın etrafını tanıdıkları sarmıştı. Jordan'ın Mara'yı görüşünü engelliyorlardı ve böylesi daha iyiydi. Çünkü Jordan aniden korkunç bir hale bürünmüştü, kalbi hızla çarpıyor, kelebeklerin uçuşmasına benzer tuhaf bir hissin verdiği rahatsızlıktan kurtulmak için mide kaslarını sıkıyordu.

Tanrım, neyi vardı böyle? Mara, onun bütün bedenini karıncalandıran bir şok etkisi yaratmıştı. Jordan boyunbağını ağır ağır çekti, neden odanın aniden bu kadar ısındığını merak ederek. Kıyafetleri rahatsız etmeye başlamıştı sanki fazla sıkıyorlardı, beyaz gömleği ve boyunbağı, siyah resmi kıyafeti. Jordan hepsinden kurtulmayı arzuluyordu, yatağında Mara'yla olmayı, her ikisi de üzerlerine bir âşığın teri ve ayışığından başka bir şey almamışken ve kayıp zamanlarını telafi ediyorken.

Mara kalabalığın içinde Jordan'ın bakışını yakaladı hafifçe kızarak, sanki düşünceleri Jordan'ın yüzünde yazıyormuş gibi.

Jordan bakışlarını indirdi ve şu anda damarlarında atan bu çılgın, düzensiz neşe yüzünden kendine küfrederek zorlukla yutkundu. *Bu*, dedi kendi kendine, *ahmakça bir tepkiydi*. Jordan elini cebine sokup şarabından bir yudum daha aldı, sersemleyen hislerini bir an önce kontrol altına almak için bütün otoritesini kullandı.

Sonra akşam yemeği sunuldu.

Konuklar, çok şık olan salona geçtiler, altın yaldızlı heykelciklerin mumları tuttuğu, alçıdan çiçek çelenklerinin tavanı süslediği ve canlı gül pembesi perdelerin yerden tavana kadar uzandığı salona. Onlar kar beyazı damasko bir örtünün serili olduğu bir masada, arkalığı lir şeklinde olan sandalyelerine oturdular. Jordan kendini iki sandalye aşağıda ve Mara'nın hafif çaprazında buldu, gözünü onun üzerinde tutmak için yeterince yakın bir noktadaydı.

Çok geçmeden, üniformalı ve peruklu uşaklar, parıldayan gümüş tepsiler içinde yemekleri getirmeye başladılar. Sofranın ortasına konulan büyük süslü çorba kâsesi, gecenin soğuğunu savuşturmaya yardımcı olmuştu ama gümüş sıcak kapakların altındaki ordövrler açıldığında, Jordan hemen koyun pizolasına geçti.

İlk yarım saat geçerken Jordan sadece diğerlerinin şakalaşmalarını dinleyip, dünyanın ağırlığını omuzlarında taşımak zorunda olmayan normal insanların gelişiğızel sohbetlerinin tadını çıkardı.

Genç bir adamken, Tarikat'la alakası olmayan tanıdıklar ve arkadaşlarla temas halinde olmaya önem vermişti. Bu onun akıl sağlığını korumasına yardımcı olmuştu. Jordan en azından o zamanlar Özgürlükçüler'e karşı verdikleri gizli, ölümcül savaşın bütün hayatını ele geçirmesini engellemeye uğraşmıştı. Sonunda Virgil gibi olmaktan korkuyordu.

Fakat Jordan bir şekilde bu akıllıca uygulamanın yıllar içinde ondan uzaklaşmasına izin vermişti.

Şimdi bu gamsız aristokratların yaptığı gelişiğızel sohbet kalbinin karanlık bir köşesinin öfkelenmesine ya da en azından onun hor görmesine neden olmuştu.

Bu neşelilik havasının onu keyiflendirmesi, zayıf morali- ni tamir etmesi gerekirdi ama Jordan bunun yerine kendini onların bu neşeyi ne kadar elde ettikleri karşısında içermiş buluyordu. Lanet olsun hayatının bir gününe bile dayanamazlardı. Üzerlerinde hiçbir baskı olmadan zevk için yaşıyorlardı.

Kendini onlardan çok uzak, çok ayrı hissediyordu.

Masadaki Jordan kadar sessiz olan diğer bir konuk, Delilah'nın davet ettiği Yarımada Savaşı kahramanıydı. Kırmızı ceketli, aşağı yukarı kendi yaşlarındaki bu Binbaşı Waterloo'da bacağına kaybettiği için bastonla yürüyordu. Jordan az önce salonda bu askerin beyaz eldivenli elini sıkmaktan zevk duymuştu. İyi bir adamdı. Kendine zerre kadar acımıyordu. İnsanın İngiliz olmaktan dolayı gurur duymasını sağlayacak türde biriydi.

Bu arada insanlar, bu sezonda Jordan'ın tanımadığı insanların evlerine gelmesi beklenen gruplar hakkında çene çalıyorlardı. İkinci yemekler geldiğinde, Jordan kızarmış güvercin ve beyaz şarapta pişirilmiş karidesi tercih etti. Bütün gece boyunca tek kelime etmiş değildi.

Jordan, Mara'ya pek fazla bakmamaya çalışıyordu ama bulunduğu yöne doğru bir başka bakış atmaya cüret ettiğinde, Mara'yı onu incelerken buldu. Parlatılmış şamdan, minik ışık noktalarıyla yüzünde benekler oluşturunuyordu.

Jordan hüznüyle ona baktı; Mara başını çevirdi. Fakat profilinden, Jordan boynundan yanağına kadar yayılan pembeliği görebiliyordu.

“Lord Falconridge,” dedi Delilah, masanın başından. Jordan bakışlarını Mara'nın üzerinden çekti. “Bu gece, bize katılabilmeniz çok hoş. Leydi Pierson bana diplomatik hizmette olduğunuzu söyledi.”

“Evet.” Jordan bir sohbetin geldiğini sezerek nazikçe çatalını indirdi.

“Göreviniz neredeydi?”

“Kuzey Avrupa’daki çeşitli yerlerde, Bayan Staunton. Prusya, İsveç, Danimarka. Yine de yurtdışındaki zamanımın çoğu Rusya’daki elçiliğimizde geçti.”

“Tanrım, bu tehlikeli olmalı, Çar’ın bizimle mi yoksa Napolyon’la mı olduğuna bazen karar veremediği göz önüne alınırsa!”

Jordan kibar bir gülümsemeyle başını salladı. “Bazen öyleydi evet.”

Konu, Yarımada Savaşı askerinin ilgisini çekmişti. “1812 yılı boyunca Rusya’da mıydınız, bayım?”

“Evet, oradaydım, Binbaşı.”

“Napolyon’un Rusya kışının ortasında geri çekildiğini görebildiniz mi? Yüz bin askeri sırf soğuktan kaybettiğini söylüyorlar.”

“Korkunç,” diye mırıldandı kadınlardan biri.

Jordan başını salladı. “Evet, uzaktan, kollarının geri çekildiğini görebiliyordum ve Fransız ordusu gelmeden önce, Rusların, Napolyon’un orayı almasına izin vermektense Moskova’yı yaktıklarını da gördüm,” dedi. “Napolyon bile bunu yapmaya gönüllü olan insanları yenemeyeceğini fark etmiş olmalıydı.”

“Sadece savaş bittiği için çok memnunum,” dedi Delilah. “Sonunda hepimiz hayatlarımıza devam edebiliyoruz.”

Binbaşı, Delilah’ya alaycı bir bakış attı. *Senin için söylemesi kolay.* Diğerleri bombalanmış şehirler tekrar inşa edilir edilmez Avrupa’ya seyahat etmeye ne kadar hevesli olduklarını konuşurken Jordan, Binbaşı’ya halden anlayan bir ifadeyle

baktı. Jordan kadehini Binbaşı'ya sessiz bir şerefeyle kaldırdı, Binbaşı da ona kederli bir gülümseme ve müteşekkir bir baş sallamayla karşılık verdi.

“İtalya’yı görmek istiyorum! Doğru düzgün bir Avrupa turunun mümkün olmasının üzerinden neredeyse asırlar geçti.”

“Umarım bütün bu savaşlar Roma harabelerine zarar vermemiştir.”

“Ya Alpler? Oraya taşınmamı istememe neden olan Como Gölü’nün resimlerini görmüştüm,” dedi bir hanım iç çekeerek.

“Pek çok insan tam da bunu yapıyor, duyduğuma göre. Avrupa’nın diğer ülkelerinde, denildiğine göre parasal anlamda daha kolaymış.”

Jordan onların boş sohbetlerini dinledi, kendini onlara daha da yabancılaşmış hissedip, ikinci kez dünyalarının ne kadar küçük olduğuna hayret ederek.

Onların uzak ülkelere yapılacak seyahatlerle ilgili konuşmaları sadece onların kırsaldaki evleri dışında Mayfair’in belirgin sınırlarının ötesine pek nadir çıkmaya cesaret ettikleri gerçeğini vurguluyordu.

“Ya Rusya, Lord Falconridge? St. Petersburg’u da turumuza dâhil edebilir miyiz?” diye sordu bir diğer hanım, kırıpkıklarını titreterek.

“Kesinlikle,” diye yanıtladı Jordan. “Orası çok güzeldir.”

“Rusya ve güzellik mi? Kadının hemen yanındaki kırmızı yanaklı, tıknaz adam homurdandı. “Bu iki kelimeyi aynı cümle içinde duyabileceğimi hiç düşünmezdim.”

Jordan gülümsedi, Rusların, onlara karşılık İngilizler hakkında ne düşündüğünü hatırlayarak ama bunu şu anda söy-

lemek pek akıllıca olmazdı. “St. Petersburg oldukça kibar ve medenidir, lordum,” dedi Jordan. “Siz Moskova’yı düşünmüş olmalısınız. Macera istiyorsanız gideceğiniz yer orası.”

“Ne tür bir macera?” diye sordu yanındaki kadın.

Jordan’ın zihnine bir görüntü geldi anında; Kremlin’de üç Özgürlükçü casusunu eline geçirmiş ve genç, akli havada ve sinir bozucu derecede hassas olan Çar’a karşı harekete geçmeden önce hepsinin işini bitirmişti.

Jordan gülümsedi. “Daha fazla gerçek Rusya, diyebilirim. Bir doğu etkisi tadı.”

“Bu kulağa oldukça ilgi çekici geliyor,” dedi Delilah tatlı bir sesle.

“Bence bu kulağa fena halde soğuk geliyor,” dedi Mara aniden, konuşmaya katılarak. “Ama diğer taraftan, o buz gibi havada kendinizi evinizdeymiş gibi hissetmişsinizdir, Lord Falconridge. Sizin için yeterince soğuk muydu?”

Jordan, onun bu yumuşak ama iğneli alayından hafifçe afallamış bir şekilde Mara’ya döndü.

Mara, Jordan’ın yanıt vermesini beklerken kadehinin alt dudağını kenarına alaycı bir şekilde değdirdi.

Jordan dikkatli bir şekilde konuştu. “İklimin karlı, buzlu olduğu doğru, Leydi Pierson. Fakat Ruslar sıcak kalmanın birçok ilgi çekici yöntemini geliştirmişler. Sizin için bu yöntemleri anlatabım mı?”

“Evet, evet!” Şimdiden sarhoş olmaya başlamış olan erkeklerden bazıları, Jordan’ın bu bariz iması karşısında güldüler.

“İsterseniz gösterebilirim de.” Jordan kalkacakmış gibi sandalyesinden hafifçe doğruldu.

“İsteriz, isteriz!”

Diğer erkekler elleriyle masaya vurdular ve kadınlar gülüştü.

Mara gözlerini kısarak ona baktı. “Hayır, teşekkür ederim,” diye yanıtladı ciddi bir şekilde. Oyunu kaybetmişti.

Jordan, Mara’nın kaş çatmasına masum bir gülümsemeye karşılık verdi.

Kendi yaptığı küstahlıktan sonra Mara bunu hak etmişti.

“Sizi önce göremeyince soğuk yüzünden akşam evde kaldığınızdan korkmuştum, leydim,” dedi Jordan.

“Hayır, gördüğünüz gibi sadece biraz geciktim.” Mara masadakilere bakındı. “Tekrar herkesten geciktiğim için özür dilerim...”

“Saçmalık,” diye azarladı Delilah şefkatli bir şekilde. “Zamanında buradaydın. Ayrıca bu anlaşılabilir bir durum. Onun çocuğu hastaydı.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Jordan, doğal bir tonda, bir yandan Mara’ya yine sataşmak için bir fırsat kolluyordu keyifle. “Umarım, çok ciddi değildir.”

“Sadece soğuk algınlığı ama şimdi iyileşiyor, teşekkür ederim,” diye yanıtladı Mara. “Thomas güçlü bir oğlandır.”

“Kaç yaşında?” Jordan cevabı zaten biliyordu ama konunun onun yurtdışı yıllarından başka yöne kaymasından memnundu ve bunun sürmesini istiyordu. Jordan mükemmel bir yalancıydı ama bu özel yeteneğini çok tekrar etmek zorunda kalmayı istemiyordu.

Ayrıca dün gece pencereden Mara’nın çocuğunun üzerine nasıl titrediğini gördükten sonra Jordan bunun Mara’yı konuşturacak tek konu olduğunu zannediyordu.

Ve haklıydı.

Tam beş dakika boyunca birkaç soru sayesinde Jordan,

Mara'nın konuşmasını, hayır, oğluna övgüler yağdırmasını sağladı. Sonra Mara, diğer konukların Thomas'ın gündelik rutinini dinlemekten esneyecek kadar sıkıldıklarını -*Çok sevimli bir şekilde*, diye düşündü Jordan— fark etti.

Jordan bile ufaklığın kahvaltıda ne yediğiyle pek ilgilenmiyordu.

Mara aniden kızardı. “Affedersiniz. Nasıl da gevezelik yapıp durdum!”

“Hiç de değil,” dedi Jordan sevecen bir bakışla. “Belli ki bu en sevdiğiniz konu.”

“Delilah dünyanın en düşkün annesi olduğumu söyler.”

“Oğlunuzu bu kadar sevmenize bakarsak sadece tek bir çocuğa sahip olmanız bile şaşırtıcı aslında,” dedi Jordan.

Fakat anında yaptığı hatayı fark etti.

Mara'nın ani solgunluğu, Jordan'ın bunun hassas bir konu olduğunu çok geç anlamasına neden oldu. Mara bakışlarını önüne indirdi. “Bana kalsa daha çok çocuğa sahip olmayı isterdim ama biliyorsunuz, kocam ikincisine sahip olma mutluluğuna erişmeden vefat etti.”

“Affedersiniz, Leydi Pierson. Saygısızlık etmek istemiştim. Özür dilerim. Kaybınız için çok üzgün olduğumu tekrar belirtmek isterim.”

Mara çabucak toparlanarak, gergin bir gülümsemeyle etrafına bakındı. Zararı yok. Bilmiyordunuz.”

Sorun şu ki, Jordan biliyordu.

Delilah boğazını temizledi. “Cole, tatlım, tayın bahar yarış sezonuna hazır olacak mı?” diye sordu şımarıkça, masaya çöken huzursuzluğu dağıtarak. “Adı neydi?”

“Evet. *Avalanche*. Hepiniz,” dedi Cole dostça ona konuyu değiştirmekte yardımcı olarak, “bu yıl benim atıma bahislerinizi yatırdığınızdan emin olun...”

Sohbet daha güvenli bir konu olan atlarla ilgili ilerlerken, Jordan içten içe yaptığı gaf için kendine kızılıyordu. *Neyim var böyle?*

Yıllarca sırlarını öğrenmek için insanları konuşturma sanatı üzerine eğitilen kendisi değil miydi?

En azından gözleri de yok muydu? Jordan maalesef uzun zamandır içinde büyüüttüğü öfkesinin onu bu kadar bariz olan bir şeye karşı kör ettiğini anlıyordu. Sağlıklı eşlerin yılda bir ya da en azından iki yılda bir çocuk doğurdıkları göz önüne alındığında, Mara'nın şimdiden dört ya da beş çocuğu olması gerekirdi. Lord ve Leydi Pierson'ın üretkenlikle ilgili bir tür sorunları olması lazımdı ve Jordan bütün konukların önünde bu gerçeğe dikkat çekmişti.

Başını kendine dönük bir kızgınlıkla öne eğdi, sonra Mara'nın neden sahip olduğı tek çocuğuna bu kadar düşkün olduğı anlayarak, özür diler bir ifadeyle masanın karşısına baktı.

Mara'nın buna karşılığı sadece soğuk, suçlayıcı bakışlar oldu.

Jordan tekrar kendine kızarak bakışlarını öne indirdi. Herkes bir yana ama onun hiç düşünmeden böylesine kaba bir yorumu ağızından çıkarabilmiş olmasına inanamıyordu. Bu kesinlikle onun yapacağı şey değildi. Yılların diplomatik tecrübesine sahip ajanların yapacağı bir şey değildi pot kırmak.

Peki, ne diye bunu söylemişti? İnsanlığın geri kalanından bu kadar kopuk muydu, artık bunun bir kadın için ne kadar ıstıraplı bir konu olduğunu kavrayamayacak kadar soğuk bir alçak mı olmuştu?

Yoksa bir yanıyla Mara'nın onu bu kadar üzücü bir biçim-

de yüzüstü bıraktığı için canını acıtmak istediği için mi öyle demişti?

Onca zamandır gerektiği gibi evli olsalardı kaç tane çocukları olabilirdi? Var olma şansları çoktan geçmiş hayalet oğlanlar ve kızlar...

Fakat bu Mara'nın suçu değildi. Bu kendisinin suçuydu. Tarikat'ın suçuydu. Ve geriye alınamazdı.

Jordan'ın o anda iştahı kaçtı.

Akşam yavaşça ilerledi. Bir başka yemek daha servis edildi ama Jordan'ın yemeğin geri kalanı boyunca söyleyecek hiçbir şeyi yoktu.

Şarap akmaya devam etti ve çok geçmeden kaba sorusu diğerleri tarafından unutulmuş gibi göründü ama Mara tarafından değil.

Sonra Delilah'nın masanın başından ortaya attığı bir konu Jordan'ın ilgisini çekti. "Leydi Pierson, Kral Naibi'nden yakında mutlu bir ilan geleceğini söyledi bana," diye kurnaz bir gülümsemeyle bilgilendirdi ev sahibi, yankınında oturan konukları.

"Neymiş o?"

"Bilmiyorum! İnatçı şey bana söylemiyor!"

"O halde söylemesini sağlamalıyız! Leydi Pierson, Carlton Evi'ndeki* arkadaşınızdan ne haberler var?"

"Evet, bize neler olup bittiğini anlatın!"

Mara masumca baktı. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Delilah Kral Naibi'nden gelecek büyük bir haberin eli kulağında olduğunu ona söylediğini anlattı!"

*Carlton Evi: Londra'daki Kral naibi prenslerin 1783'den beri ikamet ettikleri bir köşk. -ç.n.

“Delilah yalan söylüyor, herkesin bildiği üzere,” diye karşılık verdi Mara, zoraki bir keyifle.

Delilah kaşını kaldırırken, konuklar güldüler ama Jordan, Mara’ya şaşkınlıkla baktı.

“Bunu söylediğini biliyorsun,” diye arkadaşını payladı Delilah.

Mara omzunu silkti. “Böyle bir konuşma hatırlamıyorum, tatlım.”

“Yapma, lütfen!” diye sızlandılar diğerleri.

“Hayır, hayır, yapamam!” diye güldü Mara. “Eminim ki Prens Hazretleri Brighton’dan döner dönmez duyacaksınız.”

“Ne zaman gelecek peki? Times gazetesi bir başka gut nöbeti nedeniyle hasta olduğunu söylüyor,” dedi biri.

“Belki de gidip Prens Hazretleri’yle ilgilenilmesine yardımcı olmalısınız, Leydi Pierson.”

“Prens’in onunla ilgilenecek bir kızı var,” dedi Mara.

“Prenses Charlotte da mı Brighton’a gitti?”

“Evet, ve Times gazetesi onun da hasta olduğunu söylüyor, zavallı şey!” dedi mücevherlerle süslü bir kadın. “Kötü bir soğuk algınlığına yakalanmış.”

Jordan bunun resmi olan hikâye olduğunu biliyordu. Fakat Târikat’ın günlük istihbarat toplantıları sayesinde, Jordan hem Prens’in hem de onun ne yapacağı kestirilemeyen kızının Brighton Köşkü’nde kalmaya gitmelerinin başka bir sebepten dolayı olduğundan haberdardı.

Sebepler hastalıklarından iyileşmeleri değildi. Bu sadece gazetelere söyledikleri şeydi. Aslında, orada çok ciddi bir iş için, Prenses Charlotte ile Saxe-Coburg Prensi Leopard’ın nişanlanmalarının müzakereleri için bulunmaktaydılar.

Bir önceki sefer, Prenses Charlotte ile Orange Prens'inin neredeyse nişanlanmak üzereyken aralarının bozulmasının ardından, Kral Naibi başka bir aleni rezaleti göze alamazdı. Fakat bu kez, bütün haberlere göre bu evlilik kesinlikle gerçekleşecekti.

Bu abayı yakmış genç çifti birlikte gözlemleyenler bu ciddi, makul Alman Prens'inin, hayat dolu, dizginlenemez Prenses'in evlenmek için tam da ihtiyacı olduğu kişi olduğunu söylüyorlardı. Prens'in oğlu yoktu, bu yüzden de tek kızı bir gün tacı devralacaktı ve Leopold'un şefkatli, dengeleyici etkisi kızının İngiltere'nin gelecek kraliçesi olarak uçar ve düşüncesiz anlarını dizginlemesine yardımcı olacaktı.

Düşünüldüğünde bu, Jordan'la Mara arasında geçmişte olabilme ihtimali taşıyan evlilikten pek de farklı değildi. Ah, evet.

Şimdi Jordan'ın aklındaki daha önemli olan soru şuydu: Mara nasıl oluyordu da bu kraliyet ailesinin Brighton'da gerçekte ne yaptığını bilebiliyordu?

Bu nişan henüz dünyaya ilan edilmemişti. Sadece kabine- de görevli bakanlar ve bir avuç kale içerisindeki kişi kraliyet- teki bu yeni gelişmeden haberdardı.

Jordan, aralarındaki yaş farkı göz önüne alındığında Mara'nın Prenses Charlotte ile kişisel olarak yakın olduğunu pek zannetmiyordu. Prenses daha yeni yirmisine girmişti, tıknaz babası, Kral Naibi Prens ise ellilerindeydi.

Burada bir gizem vardı. Yemek sona erer ermez, Jordan daha fazlasını öğrenmeyi görev edindi. Son olarak yabancı en- ginar yenip herkes meyveli tartoletlerini ve peynirli kekleri de bitirdiğinde, hanımlar doğrulup zarif bir şekilde salona gitmek üzere ilerlediklerinde beyefendiler ayağa kalkıp dur- dular.

Erkekler hanımların olduğu zamana göre biraz daha nezaketsiz bir dilde sohbet ederek, masada şarap ve puronun tadını çıkarıp yemek salonunda kalmışlardı. Birkaçı düşünceli bir şekilde bu amaçla yaldızlı maun büfenin altına bırakılmış olan çiş kaplarına idrarlarını yapıp rahatlamak üzere kalktılar.

Şarap bütün gece su gibi akmıştı ve bundan dolayı Jordan casusluk becerilerini bile kullanmasına gerek olmayacağını çabucak fark etti.

Konuyu ilk açan işlemek için onlara arkasını dönen üç şişe içmiş bir adamdı. “Sizce Leydi Pierson’ı bir köşeye çeksem ve canımın istediğini yapsam buna kızar mı?” diye sordu diğerlerine arzulu bir sesle. Lafın gelişi herhalde, diye umdu Jordan.

“Belki aldırış etmeyebilir ama Prens Hazretleri’nin kesinlikle kızacağını söyleyebilirim,” diye yanıtladı başka biri gülele. O sırada işeyen adam pantolonunu ilikliyordu.

“Prensimiz her zaman güzelden anlamıştır,” dedi bir üçüncüsü sırtarak.

“Lanet olsun, çok baştan çıkarıcı değil mi? Kendi hesabıma onun kocasına hiç yas tutmadım.”

Belli ki, bu adamlar Mara ile onun ortak geçmişlerine dair hiçbir şey bilmiyorlardı. “Pekâlâ, şu dedikodu nedir?” dedi Jordan, purosunun külünü umursamazca silkeleyerek. “Ben uzaklardaydım, dostlar. Beni biraz bilgilendirmelisiniz. Bu hanım birinin sevgilisi mi yoksa çantada keklik biri mi?”

“Denilene göre o Prens’in gizli Venüs’ü, Falconridge,” diye bilgilendirdi Jordan’ı çakırkeyif bir adam göz kırparak.

Onca eğitimine rağmen Jordan şaşkınlığını zorlukla bastırabilirdi. “Şaka yapıyorsunuz.”

“Hayır, hayır, bu doğru! Cole, Bayan Staunton, Leydi

Pierson'ın kraliyet 'arkadaşı' için dün Christie'de bir tablo satın aldığını söylemedi mi? Bin pounddan fazlasını harcamış."

"Bin pound!" diye bağırdı birisi.

Erkeklerin hepsi bu haber karşısında şaşkınlık geçirdi. Fakat sadece Jordan dehşete düştü.

"Ben Prens Hazretleri'nin Leydi Melbourne'a bağlı olduğunu sanıyordum," dedi bir tane züppe, tek camlı gözlüğünü silerek.

"Şey, fark etmediysen Prens herkese yetecek kadar büyük."

Herkes Prens'in giderek genişleyen göbeğine yapılan bu imaya güldü ama Jordan öfkesini zor tutuyordu. Mara, Prens'in sevgilisi miydi? Bu iğrenç şey gerçekten doğru olabilir miydi?

Mara, Jordan'ın hizmet etmek için şerefi üzerine söz verdiği adamla mı yatıyordu? Jordan sanki biri onu dipçikle kafasına vurmuş gibi hissetti..

Bu haber onu serseme çevirmişti. Fakat gerçekten de dün Mara'nın o tabloyu satın aldığını görmüştü. Bu gerçektir. Ve akşam yemeğinde kraliyet mensuplarının Brighton'da gerçekte neden bulunduklarını da bildiğini belli etmişti. Prens'e yakın olmasa bunu nasıl bilebilirdi?

Bu dedikodu doğruysa, çok yakınlardı.

Diğer erkekler yukarıdaki salona hanımların yanına katılmak için ayrılmaya başlarken Jordan boy aynasında şaşkın bakışıyla karşılaşıverdi.

Birazcık solgun görünüyordu. Başını öne eğdi, sersem gibi purosunu söndürdü ama herkesin önden gitmesine izin vererek düşüncelerini toplamak için arkada kaldı.

Buna inanamıyordu... Belki de inanabiliyordu. Özellikle de bir zamanlar bulunduğu utanmazca flörtü hatırladığında... Tanrım. Mara bunu inkâr etmeliydi. Onu hemen tekrar görmeliydi; Mara onun düşman hedeflerinden biriymiş gibi salonda onu yakından inceleyecekti. Jordan ondan gerçeği öğrenecekti.

Jordan hızlı adımlarla yemek odasından giriş salonuna ilerledi ama sonra merdivenlerin en altında dikilerek duran tek bacaklı Binbaşı'yı gördü. Gazi bastonuna dayanarak sert bir ifadeyle uzun, mermer merdivenlere bakıyordu.

Jordan sabırsızlığına gem vurup onun yanma gitti. Herhangi bir İngiliz askerine böyle doğrudan yardım teklifi sunmaması gerektiğini biliyordu elbette. Fakat hürmet adına, en azından ona merdivenlere çıkarken eşlik edebilirdi.

Binbaşı sertçe gülümseyerek ona gözünün ucuyla baktı. "Beni beklemek zorunda değilsin, Falconridge."

Jordan başını sağduyulu bir cesaretlendirmeye sallayıp merdivenleri işaret etti. "Birlikte çıkalım mı?"

"Tamam." Binbaşı nefesini hızla dışarı verip kendini topladı, alnını kırıştırarak bastonunu kavrayıp merdivenleri çıkmaya başladı.

Jordan, Binbaşı'nın zihnini, gergin alt dudağından çektiği belli olan acı ve hissettiği öfkeden uzaklaştırmak için onu politika hakkında konuşturmaya başladı.

Fakat savaş kahramanıyla salona ulaşana kadar, Jordan kendi hesabına, geç gelmenin bedelini ödeyeceğini gördü.

Mara çoktan, ona iltifatlarını sunmak için sırasını bekleyen çakırkeyif, fazla hevesli erkekler tarafından kuşatılmıştı bile.

Jordan ona baktı ve gerçekten görmesi gereken her şeyi

gördü. Bu Mara'nın Prens'le ilişkisi olduğuna bir kanıt değildi ama söylenti, kesinlikle onun bir zamanlar tanıdığı Mara'ya uyuyordu. Ve ayrıca onun, on yedi yaşındayken olduğu gibi pek çok hayran tarafından bu gece de çevrelenmiş olduğunu görmek Jordan'ı bu gecenin bir zaman kaybı olduğunu konusunda ikna etmişti.

Mara asla değişmeyecekti. Asla arzuladığı, ihtiyacı olduğu kadın olmayacaktı. Belki de Mara, yetiştirilme şekli yüzünden kendine engel olamıyordu. Elbette, Jordan, Mara'nın her şeyden önce hayatta kalmak için elinden geleni yapan biri olduğunu biliyordu.

Tıpkı benim gibi.

Mara ve Jordan gibiler, mecburen bencillığe doğru meyillenen acımasız bir karakter ve çelikten özleri sayesinde direnirlerdi. Jordan on iki yıl önce parçalanmanın ıstırabıyla başa çıkmayı beceremeyerek —ülkesine ilk defa hizmet etmek üzere ayrılması gerekiyorken âşık olarak—bencilce bir şey yapmıştı. Geri geleceğine dair belirsiz düşüncelerle Mara'dan ayrılmak daha kolay olurdu. Jordan, Mara'yı kaybetmiş ama akıl sağlığını korumuş ve daha önemlisi, kardeş savaşçılarının yanında olmuştu.

Mara'ya gelince, Jordan onun elinden geldiği kadar uzun süre beklediğini düşünüyordu. Ta ki durumunun getirdiği acıya daha fazla dayanamayınca ve Lord Pierson'ı bundan kaçmak için kabul edene kadar. Şimdi Mara dulluğunun özgürlüğüne sahipti ama Jordan onun bir daha kendini o duruma düşürmesinin epey ihtimal dışı olduğunu düşünüyordu. Bu aşamadan itibaren, Mara için oğlu dışında, sadece kendi çıkarı, kendi avantajı vardı muhtemelen. *Ve herhangi bir sosyete hanımefendisinin,* diye düşündü Jordan kızgın bir şekilde, ge-

leceğın kralının dizlerinin dibinde bir konumdan daha avantajlı ne olabilir ki?

Jordan harika bir eşleşme olduklarını düşündü alaycılıkla. Ne de olsa Prens meşhur bir güzel sanat koleksiyoncusuydu. Nefretini zorlukla gizlemeyi başarıyordu.

Mara bir süre sonra ona bir baktı, koyu renk gözleri tedbirli ve oldukça düşmancaydı.

Fakat Mara, kendini Jordan için yeterince hızlı bir şekilde hayranlarından kurtarmadı.

Ah, şu kur yapmalar ve aptalca oyunlar. Mara onu cezalandırıyordu herhalde.

Jordan şöminenin üzerindeki saate baktı ve içinden Mara'ya, âşıklarından ayrılıp onun yanına gelmesi için iki dakika verdi. Ne olursa olsun, Mara'nın yanına kendisinin gitmeyeceği kesindi. Bir erkeğin gururu olmalıydı.

Jordan beklerken, zihni başka bir zamana, yıllar öncesine gitti, kendisinin yine böyle dişlerini sıkıp Mara'ya kur yapanları izlediği zamanı.

Jordan kalbini kaybettiği, Mara'yı boyundan büyük işlere girmeye kalkışmaması konusunda uyarmaya çalıştığı yıllar önceki o rezil kır evi partisini düşündü...

"Sevgili Bayan Bryce," diye mırıldanmıştı genç Jordan neşeyle, bu güzel kız en sonunda balo salonunun sonunda onun yanına gelip kendini damat adaylarından kurtarmayı başardığında. "Görüyorum ki, bütün salonu fethettiniz."

"Of," demişti Mara, kuru bir alçakgönüllülük ve şampanyayla canlanmış koyu renk gözlerindeki neşeli bir ışıltıyla. İçkisinden bir yudum daha almış ve Jordan'ın yanındaki duvara yaslanmıştı.

Jordan genç arkadaşını keyifle izliyordu. "Kendimi biraz dışarıda bırakılmış hissetmeye başladığımı söyleyebilirim."

“Ne demek istiyorsunuz, efendim?” diye masumca sormuştu Mara, o ihtiraslı, şampanyadan ıslanmış dudaklarının arasından.

Jordan ona bakmaktan kendini alamıyordu. “En sonunda benimle flört etmeye gelene kadar, salondaki diğer bütün erkekleri büyülemeni izlemek zorunda mıyım?”

“Flört mü? Kim, ben mi?”

“Ah, inkâr etme,” demişti yumuşak bir gülüşle Jordan. “Neyin peşinde olduğunu çok iyi biliyorum.”

“Sanmıyorum,” diye yanıtlamıştı Mara, saçlarını hafifçe arkaya atarak.

“Bu ay çıkmadan önce kendine bir koca bulmuş olmak istiyorsun.” Jordan omzunu silkmişti. “Seni bunun için suçlayamam.”

Mara ona telaşla bakmıştı.

“Endişe etme. Bu küçük planını kimseye anlatacak değilim,” diye mırıldanmıştı Jordan gülümseyerek.

Mara’nın neşeli görünüşünün altında hâlâ kendini belli eden endişesi hafifçe yatışmış gibi göründü. “Pekâlâ, demek benim maskemi düşürdünüz, lordum,” demişti Mara sır veren bir tonda. “Ama dürüst olmak gerekirse, bunu artık kaldıramıyorum. Hakikaten de yeni bir yer bulmam gerekiyor.”

Jordan, Mara’nın oraya yuva bile diyemediğini fark etmişti. “İnan bana, senin halinden anlıyorum. Sadece dikkatli ol,” diye tavsiyede bulunmuştu nazıkçe. “Evlilik süreklilik gerektiren bir anlaşmadır. Çok hızlı bir seçim yaparsan, kendini yağmurdan kaçarken doluya tutulmuş bulabilirsin.”

Mara başını iki yana sallamıştı. “Daha kötüsü olamaz.”

“Elbette, olabilir. Yapma, bu ahmaklara ihtiyacın yok,” diye onu cesaretlendirmeye çalışmıştı Jordan. “Öğrenmen

gereken tek şey, Leydi İblis'e karşı kendini savunmak." Jordan gizlice onun annesini işaret etmişti başıyla.

Mara kederle gülümsemiş ama başını iki yana sallamıştı. "Boşuna nefesini tüketme. Onla mücadele etmenin sadece öfkesini artırdığını uzun zaman önce öğrendim. Sözünden dönmez ve kendine göre asla haksız değildir. Neden uğraşayım ki? Sadece onu yatıştırmaya çalışmak daha kolay."

Jordan başını olumsuz anlamda sallamıştı. "Seni yenmesine zihninde izin veriyorsun. Vazgeçmemelisin, Mara. Tahmin ettiğinden daha güçlüsün. Kesinlikle bu aptalların seni kurtarmasını beklemen gerekmiyor," demişti hayranlarına bir bakış fırlatarak. "Onlardan daha zekisin. Ne tür bir oyun oynadığının bile farkında değiller."

Mara sinirlenmişti. "Bu bir oyun değil, Lord Falconridge. Bu bir hayatta kalma meselesi. Ama bu konuda çok şey bildiğinizi zannetmiyorum." Mara onun kaldırdığı kaşlarını görmezden gelerek omzunu silkmıştı.

Jordan son derece geniş bir çeşitlilikteki tehlikeli durumlara karşı eğitildiğini düşünerek bu yoruma karşılık hissettiği eğlenceyi gizlemişti.

"Yine de," diye devam etmişti Mara, kaygısız bir tavırla, "beni onaylamadığınız için üzgünüm."

"Bu bir onaylama meselesi değil Bayan Bryce. Sadece incindiğinizi görmek istemiyorum. Ve sizden daha zayıf birine sizi kurtarması için bağlanırsanız korkarım incineceksiniz. Yani, gerçekten... Şunlara bir bakın."

Ahmak hayranları, gürültülü kahkahaların arasında punç kâsesinden meyve parçalarını alıp birbirlerine fırlatıyorlardı.

Mara bir daha iç çekmişti kederli bir şekilde. "Şey, belki haklı olabilirsiniz. Ama bu kadar güçlü ve akıllıysanız, ne-

den beni kurtarmıyorsunuz? Daha önce bunda epey iyi olduğunuzu kanıtlamıştınız.” Mara’nın cesur bir yan bakışla bakarak, ona karşı bu meydan okuması Jordan’ın bedenine patlayan bir volkan kadar sıcak bir ürperti göndermişti.

Balo salonunun ortasında sertleşmemek için kendini zorlayarak, Jordan her nasılsa soğukkanlı görünmeyi becermişti. “Fakat ben sizinle daha yeni tanıştım, Bayan Bryce,” diye yanıtlamıştı, doğal bir ses tonuyla. “Ve buraya geldiğimizden beri tek yaptığınız buradaki diğer bütün erkeklere kur yapmak.”

“Belki de ilginizi çekmeye çalışıyorumdur.”

Mara’nın alaycı gülümsemesine bakarken Jordan’ın düşünceleri tamamen centilmenceydi. “Benimle oyun oynama, küçük hanım.”

“Seninle flört etmemi istediğini söylemiştin.”

“Sanırım...” Jordan, Mara’nın elindeki bardağı nazikçe almıştı. “Birileri artık içmeyi bırakmalı.”

“Ne kadar makul bir tavsiye! Yetişkin olarak mı doğdunuz?”

“Evet.”

“Hımm, ben doğmadım. Ve insan gerekeni yapmalı.” Mara başını çevirip çenesini yukarı kaldırmış ve balo salonunu bir savaş meydanını değerlendiren bir kadın general gibi incelemişti. “Bu arada daha iyi bir fikriniz olursa adaylığınızı açıklayabilirsiniz.”

“Belki yaparım.”

Bunun üzerine, Mara, Jordan’a omzunun üzerinden kaddınsı bir tavırla bakmıştı. Jordan’ın, Mara’nın büyüünden kendini kurtarması için şöyle silkelenmesi gerekiyordu. Tanırım, aklından ne geçiyordu? Buraya çilek toplamaya gelmişti,

kahrolası bir eş edinmek için değil. Üstelik Mara kesinlikle ele avuca sığmaz biriydi. Beklediği emir her an gelebilecekken bu düşüncelerle oyalanmaması gerekiyordu.

Jordan her nasılsa umursamaz gibi konuşmayı başarmıştı. “Davetin için teşekkürler. Şimdilik, seni iş başında izlemek oldukça eğlenceli. Çok iyisin, biliyor musun? Bu ahmakların çoğu onlara neyin çarptığının bile farkında değiller.” Mara yaslandığı duvardan çekilip taliplerine doğru ilerlerken de “Terbiyeli olmaya çalış,” diye eklemişti Jordan.

“Ama eğer böyle yaparsam, ilginizi yitirmez misiniz?”

Jordan gözlerini ondan alamıyordu. “Bana bir dansı ayırın, Bayan Bryce.”

“Sizin için, lordum, seve seve hepsini ayırırım.”

Jordan hafifçe güldü. “Bunu bu gece kaç tane erkeğe söylediniz?”

“Bir sürü,” diye fısıldamıştı Mara, koyu renk gözleri parılayarak. “Ama sadece bir kez ciddiydim.”

Jordan başını iki yana salladı, yarı kızgınlık yarı keyifle, sonra da Mara’nın ilginin odağı olmaya doğru tekrar yürümesini izlemenin tadını çıkarmıştı.

Bir saniye bile geçmeden etrafı ona hayranlık duyan erkeklerle çevrilmişti... Tıpkı şu an, Delilah’nın salonunda olduğu gibi.

Mara’nın ilk adımı atması için otuz saniyesi kalmıştı.

Jordan kollarını göğsünde bağlayarak gergin gülümsemesini korudu ve ona yakın zaman önceki bir tilki avı hakkında sıkıcı bir hikâye anlatan sarhoş ahmakları dinliyormuş gibi göründü.

Mara’nın onun yanına gelmesi için verdiği iki dakika gelip geçmişti ve Jordan salona gireli on dakika olmuştu. Pekâlâ,

diye düşündü Jordan, bu kadar demek.

Jordan, Delilah'nın yanına gidip ayrılmak için mazeretini bildirdi. Böylece salonda mümkün olan en kısa sürede kaldıktan sonra ev sahibesi sayesinde, diğer konuklara nazikçe veda etti ve Mara'ya sadece omzunun üzerinden soğuk bir bakış atarak oradan ayrılmaya hazırlandı.

Mara bunun sözsüz bir veda olduğunu bilmiyordu, bu kez, gerçekten vedalaştıklarına yemin etti Jordan. Uşak ona merdivenlerden aşağıya doğru yolu gösterirken Jordan bu akşam yemeği davetine neden geldiğini bile bilmiyordu.

Kendini bir aptal gibi hissediyordu, bir kez daha kendi talihsiz arzuları tarafından aldatılmıştı. O uzaktayken Mara'nın biraz olsun olgunlaştığına dair ufacık umudu da boşa çıkmıştı. Hatta Mara şimdi daha beterdі. Prens'in en son sevgilisi!

Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabilmişti de, bu kadının bunca yıl onun düşüncelerine hükmetmesine izin vermişti? Yapılacak sadece tek şey vardı: Mara'yı derhal unutacak ve başka birini bulacaktı. Bulmayı umuyordu. Bu kez ciddiye. Bir daha kendini bu kadınla birlikte düşüneneğine, tahta bir kaşıkla evlense daha iyiydi!

Derin düşüncelere dalmış bir halde, başı önünde, giriş ilerledi. Hem sonuçta Bu kadın kimdi ki? Bir kez bulaşınca hayatının geri kalanı boyunca taşımak zorunda kalacağı bir illet mi?

Hayır, diye yemin etti içinden Jordan. Bu geceden itibaren Mara Bryce illetinden artık kurtulduğunu söyledi kendine. Sonra dışarı çıktı, kış gecesinin soğuk siyah boşluğunda onu öfkesinden arındıracak bir teselli aradı.

4. Bölüm

Bu adamın sorunu neydi? Birkaç gün sonra, Mara, hâlâ Jordan'ın Delilah'nın davetinden kabaca gidişini kafasından atmaya çalışırken bulmuştu kendini.

Jordan'ın onunla konuşmak için en ufak bir çaba bile göstermeden çıkıp gittiğine inanamıyordu. Sadece yemekteki o birkaç kısa ve oldukça nahoş konuşma dışında hiçbir şey konuşmamışlardı.

Neden şaşıırıyordu ki?

Bir açıklama yapmadan gitmek Jordan Lennox'un hep yaptığı şey, diye düşündü Mara alaycı bir şekilde. Arabası Knightsbridge üzerinde ilerliyordu. Thomas'la daha yeni Güney Kensington'daki anne babasının köşküne iki ayda bir yaptıkları hürmetkâr ziyaretten geri dönüyorlardı ve Mara her zamanki gibi onları gördükten sonra tamamen tükenmişti.

Kucağında oturan bebeği, anne babasının evindeki o zehirli atmosferden sonra onun için bir teselliydi.

Thomas elindeki çingırağı sallayıp, ara sıra da onu ısırarak cıvıldıyordu ama şapkasını çıkarmaya çalıştığında Mara onu

nazikçe durduruyordu. “Kafanda tut,” diye azarlardı oğlunu. Hava son günlerde olduğundan daha ılıktı ama Mara oğlunu güvenli bir şekilde sıcak tutma konusunda tedbirliydi. Thomas daha yeni soğuk algınlığını atlattı ve bir diğerine ihtiyaçları yoktu.

Thomas ilgisini ayakkabılarına çevirdiğinde, Mara’nın öfkesi tekrar Kont’a yöneldi.

Küstah... İnatçı... Yargılayan...

Zavallı adam, Mara hemen diğer erkek ahablarını bir kenara fırlatıp yanına koşarak ayaklarına kapanmadığı için mi kıskanmıştı acaba?

Bu oldukça eğlenceliydi. Mara, bu soğuk dünya gezgininde böyle bir tepkiye neden olduğunu bilmekten hoşnuttu. Fakat Jordan yemekte, neden bir tane çocuğu olduğunu sorarak onu utandırdıktan sonra ne bekliyordu ki? Ne kadar acımasızca bir soruydu!

Ayrıca acı verici bir konuydu. Gerçi Mara gönülsüz de olsa Jordan’ın niyetinin muhtemelen kötü olmadığını kabul etmek zorundaydı. Jordan o soruyu sorarak varlığından bile haberdar olmadığı Mara’nın içindeki gizli utancı deşmişti.

Rahmetli kocasının belinin aşağı kısımlarındaki sorunlarının kendi hatası olmadığını, hatırlattı Mara kendine. Doktor bile Tom’a, bu kadar çok içmesinin onu yatakta iktidarsızlaştıracığını söylemişti.

Neden kocasının ayık bir halde yataklarına gelmeye yanaşmadığı da, Mara’nın asla tatminkâr bir cevap almayı başaramadığı bir soruydu. Tek bildiği bir koca tarafından yatakta reddilmenin daha ilk baştan asla arzu etmediği ezici bir darbe olduğuydu.

Tom’un erkekliğiyle ilgili onu nasıl suçladığını anımsadı-

ğında, Delilah'nın ona tavsiye ettiği gibi 'bir âşık edinme' fikri midelerini bulandırmıştı. Bir erkek tarafından tekrar böyle utandırılma fikrine dayanamazdı.

Belki de Jordan'ın, kötü bir eş seçiminin ailesinin çatısı altında yaşamaktan daha beter bir hayata neden olacağına dair tavsiyesine kulak vermeliydi. Mara doğru seçimi yaptığını sanıyordu. Tom onun peşinden o kadar çok koşmuş ve ailesini onu kazanma yarışında öylesine etkilemişti ki... Fakat Mara onun olduğu zaman Tom ilgisini yitirmişti.

Yeni evlerinde, Tom'un kur yapma şevki, çok geçmeden yerini alaycılığa ve çabuk öfkelenmeye bırakmıştı. İçtiği zamanlarda da bazen tamamen tehlikeli bir hale dönüşebiliyordu.

Arabası gürültüyle yol alırken, Mara bu nahoş hatıraları kafasından uzaklaştırarak düşüncelerini yine Jordan'a getirdi. Hâlâ onun ne kadar değiştiğine inanamıyordu.

Gülümsemesi yıldızlı yaz geceleri gibi ısıtan kıbar, genç kurtarıcı gitmişti. Masadaki yakışıklı adam o kadar soğuk ve mesafeliydi ki... Sert, dünyevi görünüşünün arkasında kendi içine kapalıydı.

Delilah'nın davetinde Jordan'ın ilgisini çeken tek kişi, kesinlikle dünyada cehennemi yaşadığı belli olan o zavallı yaralı binbaşı gibi görünüyordu. *Tanrım*, diye düşündü Mara, bir diplomatın hayatı bu kadar kötü olamazdı.

Thomas'ın anlaşılmayan bir soru geveleyip elindeki çınırağı arabanın camına vurması Mara'yı düşüncelerinden ayırdı. Thomas konuşmayı gelişigüzel bir şekilde öğreniyordu ve bazen kelimeler ve hatta tam cümleler ağzından çıksa da, bazen çocuğunun gevelemeleri Mara'yı bile şaşırtıyordu. Özellikle de Jordan hakkında düşündüğünde.

“Evet, Efendi Thomas, burayı biliyorsunuz. Bakın Hyde Park’tayız!” diye bağırdı Bayan Busby, şefkatli bir şekilde çocuğa bakarak. Thomas’ın vefalı yaşlı bakıcısı hemen karşılığında pelerinine sarılmış oturuyordu.

Thomas tekrar pencereyi işaret ederek o gizemli sözlerini daha da ısrarlı bir biçimde söyledi ve iki kadın da aniden onun ne istediğini anladılar.

“Ördekleri beslemek istiyor!” diye bağırdı Mara aniden gülerek.

Bayan Busby bebeğe doğru ellerini çırpı. “Ördekleri mi beslemek istiyorsun, Efendi Thomas?”

Thomas bütün vücuduyla kıpırdanıp daha hevesli bir şekilde bir şeyler söyleyip iki bacağına da sallayarak tepki verdi. İki kadın da kıkırdadı.

“Rahat dur, seni küçük afacan!” diye payladı oğlunu Mara, onu kucığında daha sıkı bir şekilde tutarak. “Pekâlâ, anneannenin evinde çok uslu bir çocuk oldun ve biraz eğlenmeyi hak ettin.” Mara başıyla Bayan Busby’ye işaret etti, o da itaatkâr bir şekilde arabanın penceresini indirdi.

“Bizi parka götürün, Jack!” diye seslendi Bayan Busby, arabacıya. “Küçük lord hazretleri ördekleri beslemek istiyor!”

Mara, sadık arabacısının kahkahasını duyarak gülümsedi. “Tamam, efendim!”

Bayan Busby, hanımının, çocuğuna zarar verebilecek soğuk havaya karşı hassas olduğunu bildiğinden hemen pencereyi kapattı. Fakat Mara bugün soğukla ilgili endişeli değildi. Güneş parılıyordu. Hava sağlıklı ve açıktı. Üşütmediği sürece açık havada dolaşmak insanın bünyesine iyi gelirdi ve Thomas da, Mara’nın onun için kendi eliyle ördüğü renkli bere, tek parmaklı eldiven ve birkaç kat sıcak tutan kıyafet içinde gayet iyi korunuyordu.

Jack arabayı Hyde Park'a doğru çevirirken Mara çoktan baharın geldiğini anlıyordu. Her hafta görülecek daha fazla değişiklik belirliyordu. Çalıların çoğu hâlâ kıvılcık kahverengiydi ama leylakların üzerinde tomurcuklar açmıştı.

Ağaçların birbirlerine geçmiş dalları nefis, mavi gökyüzüne doğru ıssız ve çıplak halde uzanmışlardı ama gövdelerinden yeşil bitki özleri fışkırıyordu. Yakında çiçekler de açacaktı. Yere daha yakın olan safranlar ve kardelenler tamamen açmışlardı. Mis kokulu nergisler de karın olmadığı yerlerde açmışlardı. Parlak renkli laleler sahne perdesinin arkasından izleyip başlama işaretlerini bekleyen opera dansçıları gibi hâlâ sıkıca birbirlerine kenetlenmiş duruyorlardı. Araba Serpentine'in parıldayan, rüzgârın hareketlendirdiği sularının yanında dururken, Mara aklından geçen bu düşüncelere gülmüştü.

Thomas, arabacı gelip hanımların ve küçük lordun arabadan inmelerine yardım etmeden önce ördeklerin yerini görmüş ve Mara'nın kucağında çoktan heyecan içinde zıplamaya başlamıştı.

"Dikkat edin, hanımım. Yer biraz çamurlu," diye uyardı Mara'yı, arabacısı.

"Teşekkür ederim, Jack." Mara başını salladı ve kucağında Thomas'la, oğlunu oynaması için bırakacağı yer olan süs havuzunun yanındaki çakıllı yoldan ilerlemeye başladı.

Thomas bir yanında Bayan Busby, diğer yanında Mara ile mutlu bir şekilde su kuşlarına doğru sevinç çığlıkları atıp onları korkutup kaçırmayı başardı ama çok uzun süre için değil. Gözüpek yaban ördeği familyası, kuğular ve çeşit çeşit kazlar, bedava yemeğin gelebileceği yerden fazla uzaklaşmamaları gerektiğini iyi biliyorlardı. Thomas'ın suyun fazla yakınına

gitmesi Mara'yı biraz endişelendirdi ama aşırı korumacı tarafına kendisi ve Bayan Busby beraberken oğlunun son derece güvende olduğunu söyledi.

Thomas, aralarında bir oraya bir buraya koştuğu ördekler, Mara'nın neredeyse iki yaşındaki oğlu kadar uzunlardı. Thomas'ın onlara yaklaşması, ördeklerin gürültülü bir şekilde yoldan kaçışmalarına neden oluyordu ama Bayan Busby arabada en sevdikleri eylem için bulundurdıkları tahıl ile dolu olan tenekeyi salladığında tekrar oraya üşüşüyorlardı. Mara, oğlunun özgürlüğün tadını böylesine sevinçten havalara uçarak çıkarmasını izlerken ailesini ziyaret etmekten doğan bütün gerginliği uçup gitmişti.

Mara oğlundan gözünü ayırmazken, ötücü kuşlar korusunun şakımaları havayı doldurdu. İnsanın ruhunu canlandıracak baharın geldiğine dair bundan daha kesin bir işaret olamazdı. Ötücü ardıc kuşları kıraç çayırın bir ucundan diğerine birbirlerine neşeyle seslendiler.

Sarı ve siyah kanat çırpışlar hemen yanlarından geçti. Uygun yem peşindeki ufak bir saka kuşu grubuydu. Ördeklere atılan yemler onları cezbetmiş olmalıydı. Sonra zarif küçük bir erkek ketenkuşu arabalarının üzerine kondu, yelek gibi duran parlak kırmızı göğsü ve bir şapka gibi duran kırmızı tüyleriyle bir dişi kuşu kendine çekmeyi umuyor olmalıydı.

Mara, bu misafiri Thomas'a gösterdiği anda ketenkuşu, kulübüne giden bir İngiliz beyefendisi gibi uçuverdi. Mara ketenkuşunun bu hızlı gidişinin ardından bakarken Jordan'ı fark etti.

Oğlunu düşmemesi için tutarken eğildiği yerden doğrulup dimdik durdu ve soluk çayırların üzerindeki beyaz atlıya doğru baktı.

Mara bu kadar uzaktan gelen atının Jordan olduğunu nasıl anladığından emin değildi ama onu hemen neredeyse içgüdüsel bir şekilde tanıdı.

Jordan hafif yükseltiden yıldırım gibi inerek atını daha yakına doğru dörtmala sürerken Mara'nın kalbi bu muhteşem at ve binicisinin görüntüsü karşısında kanat çırpmaya başlamıştı.

Hem adam hem de at uzun ve güçlüydü, mükemmel kasları zayıf ve sıkıydı. Jordan'ın beyaz atı çamurla beneklenmişti ve Jordan'ın kendisi de öyle, siyah çizmelerinden, arkasında uçuşan zarif boz rengi binici kabanına kadar.

Atın dörtmala koşusu yavaşladığında Mara, Jordan'ın da onu gördüğünü fark etti.

Mara'yı görmemesi zordu zaten. Park kalabalık değildi; henüz yoğun olan saat gelmemişti. Mara'nın onu görmemiş gibi davranmasının bir yolu yoktu.

Ah, ne kadar tuhaftı. Mara'nın kalbi deli gibi çarpıyordu. Jordan, onu küçük düşürüp yoluna devam edip etmeyeceğini merak etti Mara, ama sonra biraz alaycılıkla saygılı Lord Falconridge'in bunu yapmak için fazla kibar bir beyefendi olduğunu düşündü.

Jordan'ın atını arabalara ve Thomas ile ona doğru ne kadar gönülsüz bir şekilde sürdüğünü görmek çok kolaydı.

Mara içinden öfkeyle, zahmet etmesine gerek olmadığını düşündü ama Jordan'ın gerçekten saygısını sunmak üzere yanlarına geldiğini fark ettiğinde kendini hazırladı. Hafifçe başını eğip kısa bir "İyi günler," demesinin dışında bir şey beklemiyordu aslında. Bu Jordan için bile tatmin edici olmaya yetecek bir nezaket olacaktı.

Yine de Mara, Jordan'ın ona doğru yaklaşmasının bede-

ninde ufak, istikrarlı bir alev gibi tuhaf bir fakındalığı tetikle-
diğini inkâr edemezdi.

Jordan atını durdurdu. Mara'nın arabasının atları Jordan'ın beyaz atını at gözlüklerinin arasından görmeye çalışarak başlarını merak içinde çevirdiler.

Thomas'ın hemen yanında duran, Mara oğlunun eldivenli elinden sıkıca tutuyordu ama o çakıllı yolun başına ulaşımaya başladığında Jordan'a gergin bir gülümsemeyle baktı. Atını onlardan bir metre kadar uzakta durdurmuştu, eldivenli ellerini atının omuz başına yerleştirdi ve Mara ile Thomas'ı uzun bir süre için hiçbir şey söylemeden inceledi.

Oğlan da sessizleşmiş, kararsızca Jordan'a gözlerini dikmişti.

"Lord Falconridge," diye ihtiyatlı bir baş selamıyla selamladı onu Mara sonunda ve gergin sessizliği bozdu.

"Leydi Pierson." Jordan daha fazla yaklaşacak gibi görünüyordu ama ses tonu özenli bir şekilde kontrollüydü. "Demek kalbinizin ait olduğu genç adam bu." Jordan başıyla Thomas'ı işaret etti.

Mara içinden gelmemekle beraber gülümsedi. "Öyle."

"Şey." Jordan boğazını temizledi. "Sizi rahatsız etmeyeceğim. Sadece geçen gece, hakkındaki övgülerinizi duyduktan sonra burada bu genç oğlana bir bakmak istemiştım. Onunla övünmekte haklıymışsınız," diye ekledi yumuşak bir tonda. "Çok tatlı bir oğlunuz var."

"Teşekkür ederim, lordum." Mara, Jordan'a temkinli bir şekilde bakarak Thomas'ı kucığına aldı. *Sonuçta bir diplomat,* diye geçirdi Mara içinden.

Jordan kesinlikle onu onurlandırmak için ne söylemesi gerektiğini biliyordu. Yine de Mara, onun oğluna yaptığı iltifattan memnun olmuştu.

Ayrıca Thomas'ın Jordan'ın kalitesinde yetişkin bir adama bakmasının bir zararı olmadığını da düşündü. Babası öldüğünden beri Thomas, kendi sınıfından bir erkekle pek karşılaşmış değildi. Güçlü bir erkek figürü olmadan geleceği şimdiden Mara'yı kaygılandırıyordu zaten. Mara sadece oğlu için Jordan'la konuştuğunu söyledi kendi kendine.

“Münasip bir şekilde tanıştırılmanızın bir sakıncası var mı, lordum?” diye sormaya cüret etti Mara, Jordan dönüp tekrar atına binmek üzereyken.

Jordan düşünerek dönüp ona baktı. Sonra omzunu silke- rek “Şeref duyurum,” dedi, onlara doğru ilerlerken.

O yaklaşırken Mara çenesini yukarıya kaldırdı ama Thomas, Jordan'a şaşkınlık içinde bakıyordu, özellikle de siyah kunduz kürkü şapkasından dolayı büyülenmiş gibiydi.

Mara kendi adına, Jordan'ın yakışıklı yüzünden gözlerini ayıramıyordu. Öğleden sonrası gökyüzünü andıran o açık mavi gözlerinden, atına binmekten dolayı kızarmış yanaklarından...

“Lord Falconridge,” dedi, Mara üzerindeki sersemliği atarak, “Size Pierson Vikontu, Thomas'ı takdim etmeme izin verin.”

“Sizinle tanıştığuma memnun oldum, lordum. Parlemen- todaki milletvekili konuşmanızı dört gözle bekleyeceğim.” Mara gülmemek için kendini zor tutarken, Jordan çocuğa eğilip selam verdi. Thomas, Jordan'ın şapkasını işaret edip kendi özel lisanında bir şeyler dedi.

“Şapkadan mı hoşlandın? Sana mükemmel bir zevkin olduğunu söyleyebilir miyim genç adam?” Jordan şapkasını çıkarıp Thomas'ın kafasına yerleştirdi.

Thomas, şapka onun tam gözlerinin üzerine düşüp görü-

şünü kapatınca gülmeye başladı. Jordan da Bayan Busby ve Jack'e kibar bir baş eğmeyle selam verirken gülümsedi.

“Ördekleri besliyorduk,” dedi Mara, geçen gecenin hoşnutsuzluğunu hafifçe üzerinden atarak. “İsterseniz siz de bize katılabilirsiniz.”

Jordan tereddüt ederek bakışlarını yere indirdi. “Atımın serinlemek için yürümeye ihtiyacı olacak ama kısa bir süre için kalabilirim sanırım.”

“Çok güzel bir hayvan.”

“Teşekkür ederim. O da benim gibi içerilere kapanmaktan bıktı. Böyle güzel bir gün, baharı karşılamak için çok uygun değil mi?”

“Evet, katılıyorum.” Mara bir zamanlar o kadar yakinken şimdi böyle resmi bir tonda havadan bahsetmekten hoşlanmamıştı ama bir yerden başlamaları gerekiyordu sonuçta.

Mara, Thomas'ı yere bıraktı ve Jordan'ın şapkasını, önünü görebilsin diye iterken güldü. Oğlan Kont'a bakabilmek için boynunu uzattı.

“Gözleri sizinkilere benziyor,” dedi Jordan, oğlana bakarak.

“Evet.” Mara gülümsedi.

“Ancak binici çizmelerime kadar geliyorsun.” Yumuşak bir şekilde gülerek, Jordan yerden kaptığı çakılı ağzına atmak üzere olan Thomas'ı bileğinden tutarak eğildi. “Bu pek akıllıca değil, evlat.”

“Çocukları seviyorsunuz,” diye gözlemledi Mara, oğlunun elinden çakıl taşını alırken.

“İki düzine kız ve erkek yeğenim var, leydim. Onları idare etmeyi öğrenmek hayatta kalma meselemdi.” Jordan'ın gözlerindeki sıcaklık, onun alaycı sesini yalanlıyordu.

“İki düzine,” diye tekrarladı Mara yumuşak bir şekilde. “Kardeşleriniz oldukça verimlilermiş.”

“Kesinlikle. En azından bana talihsiz bir şey olursa unvanımız tehlikede değil.”

“Aileniz iyiler mi?”

“İyiler, teşekkürler. Sizinkiler?”

Mara ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Anne-babamı biliyorsunuz. Yakınacak bir şey olmadığı sürece mutlu değillerdir.”

Jordan ona sıcak, kederli bir gülümsemeyle baktı. “Anım-sıyorum.”

“Biz de daha yeni geldik,” dedi Mara iç çekerek. “Ailemi gördükten sonra bir parka gelmem gerekiyordu. Hatta biraz konyak içsem de iyi olabilir.”

“Kesinlikle,” diye mırıldandı Jordan yumuşak bir gülüşle. Halden anlayan bakışı, Mara’nın ailesine yaptığı zor yolculuktan sonra tam ihtiyacı olan şeydi.

Ancak aralarındaki bu tedbirli gülümseme Mara’yı sarsmıştı. Kalp atışları hızlandı, bakışlarını kaçırdı. Mara oğlunun ördekleri kovaladığını izlerken, hemen yanındaki Jordan’ın, bu sert adama dönüştüğünü keskin bir şekilde fark etti ve bir an için Jordan’ın onun hayatında olmadığı yılların hasretini çekti.

Mara aniden Jordan’ın yine hemen oradan çekip gideceğinden, atına atlayıp onu bir daha göremeyeceğinden endişelenerek, Jordan’ın ilk adımı attığını fark etti ve bu da sıranın onda olduğu anlamına geliyordu.

Aslında bu Mara’nın ona ulaşması için son şansı olabilirdi. Kalp atışları yine hızlandı. Bakışlarını oynayan oğlu üzerinden ayırmadan son derece dikkatli bir şekilde konuştu. “Geçen gece çok erken ayrıldınız.”

Mara onun gerildiğini fark etti ama ses tonu ifadesizdi. “Farkına vardığından haberdar değildim.”

“Elbette farkındaydım.” Soğukkanlı gülümsemesini muhafaza ediyordu Mara doğruca önüne bakarak. “Konuşma fırsatı bile bulamamıştık.”

“Tam olarak ne hakkında konuşacaktık ki?”

Bu donuk ses tonu karşısında, Mara onu kuşkuyla süzdü.

“Dürüst olalım. Daha ilk başta zaten Bayan Staunton’a gelmemi istememiştin. Bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştin.” Jordan atına doğru bir bakış fırlattı. “Seni dinlemeliydim. Haklıydın.”

“Yani, hiç mi eğlenmedin?”

Jordan dönüp ona baktı uzun bir an için. “O davete eğlenmek için gitmemiştim, Mara. Seni görmeye gitmiştim.”

Mara bunu nasıl anlaması gerektiğinden emin olamadı.

Bayan Busby tarafından ihtiyatlı bir şekilde korunan, arkadan Thomas’ın kahkahaları ve ördeklerin sesleri geliyordu.

“Senin adına, orada olduğumu bildiğinden neredeyse hiç gelmeyeceğin oldukça açıktı,” diye belirtti Jordan.

“Ama geldim,” diye itiraz etti Mara yumuşak bir şekilde. “Sadece biraz geç oldu.”

Jordan kurnazca kaşını yukarıya kaldırdığında Mara kayıtsız görünme çabasını bıraktı. “Pekâlâ, kabul ediyorum. Seni onca yıl sonra Christie Müzayede Salonu’nda görmek biraz sinir bozucuydu. Ama sonra fikrimi değiştirdim ve seni görebileyim diye geldim.” Mara onun yüzünü inceleyerek omzunu silkti. “Sonra da neredeyse hiç kimseyle konuşmadan ilk fırsatta oradan ayrıldın.”

Jordan’ın dudakları düz bir çizgi haline gelmişti; o da bakışlarını Thomas’ın üzerinden ayırmıyordu. “Az konuş-

tuğum için özür dilerim. Ama gerçekten sohbet etmek isteseydin, kendini yarım düzine erkekle çevrelenmiş hale getirmezdin. Seninle konuşma ayrıcalığına erişmek için onlarla mücadele edip yanına gelmeye çalışmamı mı bekliyordun? Tıpkı eski günlerdeki gibi?”

Mara afallamıştı, onun yumuşak ses tonundaki keskinlikten ama öfkesini dizginledi. “Seni tanımasaydım, kıskandığınızı söyleyebilirdim.”

“Tatlım, zaten niyetin de bu değil miydi?” diye yanıtladı Jordan. “Unutmuş olmalısın, bu oyunların hiçbirini oynamadım, gençken bile. Diğer yandan sen, bütün o zavallı, ahmak erkekleri etrafında toplamaktan büyük keyif alırdın.”

Mara, Jordan’ın parıldayan gözlerine sertçe baktı. “Çok uzun zaman önceydi,” dedi ama Jordan kararından dönmedi.

“Aslında sadece birkaç gece önceydi,” diye yanıtladı Jordan soğuk bir gülümsemeyle.

Mara kaşlarını çatı. “On yedi yaşındaki hangi kız biraz kurdan hoşlanmaz?” dedi öfkeyle. “Âşıklarımından birkaçını cesaretlendirmiş olabilirim ama yaptığım oldukça iyi bir şey! Çünkü sana güvenemeyeceğim âşıkârdı.”

Jordan hafifçe kafasını geriye atıp dudağını büktü, sonra da başını iki yana sallayıp bakışlarını ondan kaçırdı.

Mara ona öfkeyle baktı. “Her halükarda, ikimiz de sizi kıskandırmanın gücümün ötesinde olduğunu biliyoruz, lordum. Uzun zaman önce hayata olup olmadığımı bile hiç umursamadığınızı belli ettiniz.”

Jordan alçak sesle homurdandı, önlerindeki suya bakarak. “Pekâlâ.”

Jordan’ın bu soğukkanlı yorumu Mara’nın sinirini bozmuştu. Dilini tutmak için kendiyle mücadele etti ama ağzın-

dan kırıgın kelimelerin dökülmesine engel olamadı. “Umur-samaydın, önceki gece gibi bırakıp gitmezdin daha önce de ama yaptığın şey budur değil mi Jordan? Birinin zahmet etmeye layık olmadığına hükmedersin ve sonra arkana bile bakmadan çekip gidersin.”

“Neden bahsettiğin hakkında en ufak bir fikrin bile yok,” dedi Jordan ona alçak bir tonda, onun gözlerinin içine bakarak.

“O halde anlat! Bana söylemek zorunda olduğun her neyse hepsini duymama izin ver! On iki yıl boyunca senden böyle bir açıklama bekledim!”

“Bekledin mi?” diye karşılık verdi Jordan, sesini Thomas duymasın diye alçak tutarak. “Mara görevimi yerine getirmek için gittim ve yokluğumda hafıfmeşrep kadın rolünü oynamayı bırakmanı ve biraz olsun olgunlaşmanı umuyordum. Düşündüm ki geri döndüğümde belki...” Jordan’ın sözleri hayal kırıklığı içinde yarım kaldı. Bakışlarını yere indirdi. “Ama olan bu değildi. Ben uzaktayken, sen gidip Tom ile evlendin.”

Mara bu kelimelere nasıl anlam yükleyeceğinden tam olarak emin olamadan Jordan’ın yüzünü inceledi. “O halde beni önemsiyordun?”

“Bundan şüphe duyabiliyorsan hangimizin daha büyük bir ahmak olduğunu bilemiyorum.”

“Ama uzun zaman boyunca ortadan kaybolmuştun!”

“Tanrım, koca bir yıl,” diye dalga geçti Jordan.

“Bana mektup yazmadın bile!”

Jordan gözlerini kısıp şaşkınlıkla baktı. “Birazcık meşgul-düm.”

Mara’nın ağzı açık kalmıştı. “Meşgul mü?” diye öfkeyle

sordu. “Yatağında tek başına kaç kere ağlayarak uyuduğu hakkında hiçbir fikri var mıydı? Bana bizimle alakalı bir umut olmadığını bildirecek bir satır yazamayacak kadar mı meşguldün? Bu bana nasıl yapabildin?”

Jordan ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı. Tekrar ağzını kapattı.

Mara titreyerek başını iki yana salladı. “Hayır. Sana inanmıyorum. Asla bana geri dönmeye niyetin yoktu. Bu doğru olamaz.”

“Korkarım, öyle.”

“Beni tamamen unuttun. Yazmamanın nedeni buydu! Sana hiçbir şey ifade etmiyordum.”

“Kendini daha iyi hissetmeni sağlıyorsa buna inanabilirsin.”

“Bunun bana kendimi daha iyi hissettirmesi nasıl mümkün olabilir ki?” diye bağırdı, tir tir titreyerek.

“Çünkü gerçek daha kötü,” diye yanıtladı Jordan acımasızca. “Zaman artık geçip gitti ve hepsi boşunaydı.”

Mara boğazında bir yumruyla ona bakakaldı.

Sonra Mara arkasını döndü. Konuşmaya başlamadan önce akmakla tehdit eden gözyaşlarını bastırmalıydı. “Pekâlâ, dönmemen nedenin buydu demek. Tom’la evlendiğim için mi bana kızgındın?”

“Aslında döndüm Mara, sadece sana dönmedim. Şehrin geri kalanı gibi, başka erkeklerin eşlerine kur yapmam çünkü.”

Mara gözlerini kıstı, bir kez daha onun bu soğuk küstahlığı karşısında öfkelenildi. “Gelmeni isteyeceğini düşündüğünü sanıyorsun!”

Jordan omzunu silkti. “Darılma tatlım ama asla seni bir

erdem abidesi olarak düşünemedim. Ayrıca...” Jordan ona yakıcı bir bakış fırlattı. “Zaten bunun artık bir önemi yok.”

“Hayır, elbette. Haklısın. Bu geçmişteydi,” dedi Mara. “Hep kalacağı yerde!”

Jordan bakışlarını önüne eğdi, geniş omuzlarının duruşu gergin ve resmiydi. “Daha fazla sana katılamazdım. İyi günler, Leydi Pierson. Sizi bir daha rahatsız etmeyeceğim. Çocuğunuz için tebrikler,” dedi Jordan ama yürümeye başlamışken son bir iğneleyici söz söylemekten kendini alamamış gibi görünüyordu. “Onu da annesi gibi, kibirli, bencil bir entrikacıya çevirmeye çalışmazsınız umarım!”

“Buna nasıl cüret edersin?” Mara öfkeyle onun peşinden gitti.

“Ne yapacaksın, beni tutuklamaları için âşığının ordusunu mu gönderteceksin?” diye karşılık verdi Jordan.

“Âşığının ordusu mu?”

Mara’nın gözleri ani bir kavrayışla açıldı.

Şu söylenti!

Demek, Jordan’ın bu kadar korkunç davranmasının nedeni buydu!

“Ne düşünüyorsun? Prens’le benim...”

“Lütfen bana detayları anlatma!” dedi Jordan sertçe, elini kaldırarak. “Geçen gece yeterince duydum. Açık konuşmak gerekirse kiminle ne yaptığını umursamıyorum. Sadece incindiğini görmek istemiyorum.”

“Gerçekten mi?” Mara kollarını göğsünde bağladı ve ona öfkeyle baktı.

“Dikkatli ol, Mara,” dedi Jordan. Gençken olduğu gibi, üstün sağduyusu ve bilgeliğinden fevkalade kibirli bir tavır takınmıştı. “İnsanın o çevrede boyundan büyük işlere bulaşmasının ne kadar kolay olduğunu bilecek kadar Kraliyet takı-

mının saraylarında vakit geçirdim. Farkında olmadan başkalarının entrikalarında bir piyon olmamaya dikkat et.”

Mara başını iki yana salladı. *Gerçekten beni ahmak yerine koyuyor olmalı.* Jordan onun için en kötüsüne inanmaya bu kadar hevesliyse, Prens’in metresi olduğunu bile düşünebiliyorsa, niçin ona doğruyu anlatmaya zahmet edecekti ki? Canı cehenneme. “Teşekkür ederim bu bilge tavsiyeniz için, Lord Falconridge.”

Jordan’ın gözleri alaycılıkla ona doğru kısıldı. “Her zaman,” diye yanıtladı nazıkçe. “Sona erece kadar ayrıcalıklı konumuzun keyfini çıkarın, tatlım. Sadece bir sonraki kraliyet biblosu için bir kenara fırlatıldığınızda bana sürünerek gelmeyin!” dedi kükrercesine.

“Tanrım, Jordan, sana ne oldu böyle?” diye bağırdı Mara, bir zamanlar kibarlığın seçkin örneği olan bu adamdaki keskin tavıra şaşıyordu. “Bu dönüştüğün soğuk ve kırıcı şey de ne?”

Jordan dudaklarını büktü. “İnan bana, bilmek istemezsin.” Sonra da gelişigüzel bir selam verip arkasını döndü ve atına doğru yürüyüp eyerin üzerine atladı.

Jordan’ın ona ayrılırken attığı bakış Mara’nın içinde gömülü olan dünya kadar kırgınlığın ve öfkenin kaynamasına yol açmıştı. Sonra Jordan atını diğer tarafa yönlendirip yavaş yavaş onu sürdü.

Şapkasını almayı bile unutmuştu.

Mara gözyaşları görüşünü bulanıklaştırarak Jordan’ın arkasından bakakaldı.

Jordan’ın uzaklaşmasını, daha şekillenmeye bile başlamadan önce umutlarının kaybolarak onun tekrar hayatından çıkmasını izlerken içinden yükselen ağlama ihtiyacını bastırmak için eliyle ağzını kapattı. Hiçbir zaman aşkı bulamayacak

mıydı? Tam burada Hyde Park'ın ortasında, bütün ruh hali diken üstündeydi.

Bir şekilde kendini toplamayı başarıp hizmetkârlarını arabaya çağırdı. "Jack! Bayan Busby!" Kendini dengede tutmaya çalışarak zorlukla yutkundu. "Artık gitmemiz gerekiyor! Thomas'ın şekerlemesini yapması lazım."

"Peki, efendim!" Arabacısı kapıyı açıp metal basamağı indirdi.

Thomas, Bayan Busby'nin teşvikiyle ördeklere el sallayıp veda etti, sonra da sebatkâr yaşlı kadın onu kucağında arabaya taşıdı. Mara onları bekliyordu. Jack çıkmalarına yardımcı oldu, sonra Jordan'ın şapkasını alıp getirdi. Mara'ya onu arabada isteyip istemediğini soracaktı ama yüzünü gördüğünde bu soruyu yutkunarak bastırdı ve gidip şapkayı bagaja koydu. Onu Jordan'a daha sonra verebilirlerdi.

Mara sessizleşmişti, aslında çocuğunun önünde ağlamamak için kendiyi mücadele ediyordu. Bunu yaparsa gözyaşları akmaya başladığı anda Thomas'ın onunla beraber bağırması an meselesiydi ve Mara gözyaşlarının durmayacağından korkuyordu.

Thomas ve bakıcısı yerleşir yerleşmez, Jack yerini aldı ve araba ilerlemeye başladı.

Mara boğazında bir yumruyla, Jordan'ın sözlerinin acısı dinene kadar kendini tutmaya kararlı olarak Thomas'ın neşeli gevezeliklerini dinledi.

Bayan Busby ona sorgulayan bir endişeyle bakıyordu. Mara arabayla her zamanki rotada eve doğru giderken, dakikaları sayarak pencereden dışarıya baktı.

Daha önce yüzlerce kez yaptıkları gibi Hyde Park'ın düzgün araba yolu boyunca ilerlerken kuzeydoğu köşesine doğru çıkacaklardı.

Hyde Park'ın yüzlerce metrekaarelik geniş yeşil alanlarına erişimi sağlayan birkaç heybetli, dövme demir kapısı vardı.

Mara'nın evine en yakın olan kapı, yoğun Oxford Caddesi'ne çıkandı ama oraya yaklaştıkça, önündeki beklenmedik bir engel Jack'in arabayı yavaşlatmasına neden oldu.

“Yine olmasın, lütfen,” diye mırıldandı Mara ve pence-reden dışarıya, parkın kuzeydoğu köşesinde toplanmış olan kalabalığa baktı.

Burası alt sınıftan kimselerin hükümetin çeşitli politikalarını protesto etmek için toplandıkları favori bir nokta haline gelmişti. İzinsiz gösteriler, savaşın bitiminden beri daha sıklaşmıştı. İngiltere savaşı kazanmıştı ama toz duman yatışınca, bu yirmi yılın neredeyse iflas etmelerine neden olduğunu görmüşlerdi.

Bütün İngiltere'de huzursuzluklar artmaktaydı: Tahıl Yasası üzerine isyanlar, gıda maddeleri üzerine tekrar eklenen vergiler, fakirleri açlıktan ölme korkusu içerisine atmıştı.

Üstelik Donanma, binlerce denizciye ücretlerini verememişti ve denizciler aylardır alamadıkları maaş yüzünden haklı olarak öfkeliydiler. Kuzeyde makineleşme karşıtları fabrikalardaki makineleri kırıyorlardı. Kendi kanlı devrim versiyonlarını kışkırtmaya çalışan şiddet yanlısı ihtilalcilerin Fransa'da değil, tam burada, İngiltere topraklarında aralarında gizlendiğine dair tüm vatandaşlar arasında yeni bir korku dalgası yayılmasına neden olan ve hükümete karşı şiddetli suçlamalar yönelten radikal ilanlar dolaşımdaydı.

Başbakan, Lord Liverpool, isyanlar yatışmazsa, ihzar emrini* askıya almakla gözdağı veriyordu.

Üst sınıftan hanımların böyle şeylerle ilgili fikirleri olması

*İhzar emri: Hâkim önüne çıkarma emridir, habeas corpus yasası, haksız yakalamayı yasaklayan kanun. —ç.n.

beklenmese de, Mara çok sayıda insanı belli bir neden ya da açıklama olmaksızın hapsedmenin pek İngiliz olmaya yakışmadığını düşündü. *Fransız değiller*, diye düşündü pencereden dışarıdaki asi kalabalığa gergin bir şekilde bakarken.

Ne kadar kızgın olurlarsa olsun, tipik bir İngiliz şiddete başvurmadan fikrini söyleyebilirdi. Oğlunu kendine doğru daha sıkıca bastırdı ve aristokratlar ve giyotin hakkında düşünmemeye çalıştı.

Şu anda birkaç yüz vatandaş insanların şikâyetlerini yüksek sesle sayıp döken bir başka öfkeli hatibi teşvik edip alkışlamak için orada toplanmışlardı.

Genellikle bu doğaçlama toplanmalar, çabucak Hyde Park'ın güney ucundaki garnizondan gelen Kraliyet Süvari Birliği'nce olaysız bir şekilde dağıtılırlardı. Şu ana kadar, bu seçkin süvariler henüz gelmemişlerdi ama Jack arabayı yavaşça kalabalığın arasından geçirmek için elinden geleni yapmıştı.

“Kim olduğunuzu sanıyorsunuz, Lord Liverpool? Kimsiniz de haklarımızı elimizden almakla tehdit ediyorsunuz? Bu insanlar ekmeklerinin peşinde ve bize ne veriyorlar? Daha fazla vergi!”

Konuşmacı; Başbakan'a, bütün Parlamento'ya, Maliye Bakanı'na, Deniz Kuvvetleri Komutanlığı'na ve İçişleri Bakanlığı'ndaki “zalim” Lord Sidmouth'a karşı yüksek perdeden konuşmaya devam etti ama kalabalığın en öfkeli ıslıkları ve yuhalamaları Kral Naibi Prens'in ismi içindi.

Mara yutkundu.

“Prens Hazretleri'ne gelince, zavallı çocuklar açlıktan ölürken o giderek şişmanlıyor!”

Mara bu mübalağa karşısında rahatsız olarak kaşlarını çatı.

Elbette, şikâyet etmeye hakları vardı ama onlar Prens'in bugünlerde aslında ne kadar az gücü olduğunu bilmiyorlar mıydı?

İngiltere'nin vekil yöneticisi, kendilerine göre şüpheli gündemleri olan danışmanlarla kuşatılmıştı ve itaatkâr bir şekilde bakanların emrettiği gibi ismini yeni bir tasarı ya da politikanın en alt satırına yazıp imzalamaktan daha fazlasını yapmaya teşebbüs ederse, aşırı nazik uyarılarla paylanacak ve büyük bir bebekmiş gibi siyasetin hassas noktalarını tam olarak anlamamakla suçlanacaktı. Prens Hazretleri'nin ciddi kararlar vermek için hâlâ fazla tecrübesiz olduğunda ısrar ediyorlardı. Ve elbette ona, deli yaşlı babası hayatta olduğu sürece kendisinin henüz gerçek kral olmadığını hatırlatmaktan hoşlanıyorlardı. Bunlar Prens'i danışmanlarına itiraz etmekten geri tutuyordu.

Prens'in doğasında mücadele etmek yoktu ve kendisine yönelik şüpheleri de danışmanlarının en iyisini kendilerinin bildiğine Prens'i ikna etmelerine imkân veriyordu. Bu yüzden de sanat meraklısı prensleri bakanlarının isteklerine uyuyor ama her nasılsa sonunda suçlanan hep kendisi oluyordu.

Maalesef asil kanı, kendini kamuoyunda savunmak ya da başkasını suçlamak için Prens'i fazla gururlu kılıyordu. Pasif bir şekilde, sadece katlanıyor ama bu şekilde kendi halkından daha belirgin bir şekilde uzaklaşıyordu. O zaman da halk onun kayıtsız olduğunu düşünüyordu. Hâlbuki Prens sadece halkın, onun doğasını tamamen yanlış anlamalarından dolayı kırılıyor ve halkına kendini nasıl sevdireceğini bilemez bir duruma geliyordu.

Prens'in ona karşı yabancılaşmış karısının gazetelerdeki daimi skandalları da bu durumuna pek yardımcı olmuyorlar-

dı. Brunswick Kraliçesi Caroline'ın gayet kaygısızca kocasını insanların gözünde daha da beter göstermek gibi bir yeteneği vardı.

Bazı hicivciler, Prens'i kraliyetin boynuzlu kocası olarak tanımıyorlardı. Kendi karısını bile kontrol edemiyorsa kralığı nasıl idare edecekti?

Mara onun için üzülüyordu. Prens'in etrafı delikanlılığından beri yanlış arkadaşlarla, dalkavuklarla ve kendisinin de güvenemeyeceğini bildiği her türlü insanla çevrilmişti. Ve şimdi bunun gibi demagoglar isyanla sınırdaş olan kışkırtıcı konuşmalar yapmak için deliklerinden çıkıyorlardı.

Mara böyle tehlikeli konuşmaların bir gün kraliyetteki dostunu giyotine giden kanlı merdivenlere yönelteceğinden korkuyordu. Tıpkı Manş Denizi'nin ötesindeki diğer bir kralın yirmi yıl önce gittiği gibi.

"Kudurmuş köpekler," diye mırıldandı Bayan Busby. "Askerler nerede? Bu iş yeterince uzun sürdü."

Mara ona karamsar bir bakış fırlattı. Bu arada Jack'in, arabanın önünden çekilmeleri için kalabalığa bağırdığını duydu.

Ne yazık ki kalabalık, kapısı aristokrat bir hanedan armasıyla süslü olan zarif bir şehir arabasının başındaki üniformalı arabacının söylediğini yerine getirecek havada değildi.

Konuşmacının etrafındaki kalabalık düzensiz bir şekilde orada oyalanarak yolu tıkıyor, ancak arabacıya aksi bakışlar fırlattıktan sonra hafifçe kenara çekiliyorlardı. Birkaç adam ona meydan okumaya karar verene kadar kalabalık gelişigüzel bir biçimde öne doğru çok az ilerledi.

"Neden senin için çekilecekmiz? Diğer taraftan dolaş!"

"Kenara çekilin!" diye gürledi Jack.

"Endişelenmeyin, neredeyse kapıya geldik," diye mırıl-

dandı Mara, Bayan Busby'yi yatıştırarak bir tonda ama Thomas korkmuş görünüyordu. Mara oğlunun başını göğsüne yasladı ve yumuşak bir sesle kulağına boş sözler fısıldadı.

Aslında Mara'nın kalbi de hızla çarpıyordu; en azından oğlu kollarının arasındaydı ve onu koruyabiliyordu.

Aniden kalabalığın içinden biri Pierson'ın hanedan arma-sını tanımış olmalıydı.

"Hey! Bakın! Bu Prens'in sevgilisi!"

Mara bembeyaz kesildi.

Pencereden dışarıda, bir sürü sıradan Londralı kafalarını çevirip ağzı açık ona baktı. Konuşmacı bu denileni duymuştu ve Mara'ya yönelik kaba bir şeyler söyledi. Mara onun ne dediğini çıkaramamıştı ama kalabalık alaycı bir kahkahayla gürlledi. Mara aniden kendini iki ya da üç yüz kişi tarafından işaret edilip yuhalanırken buldu.

"Affedersiniz, hanımefendi!" diye bağırdı konuşmacı yüksek ve neşeli bir sesle. "Kraliyetteki âşışınıza bizim için bir mesaj götürür müsünüz?"

Mara onun Prens'e götürmesini istediğı mesajı duymadı ama alaycı kalabalık arabasının etrafına üşüşürken ne dendiğı açıktı.

Jack insanları yoldan çekip, arabayı, Mara'yla Prens'in metresi olarak dalga geçen güruhtan kurtarmak için dizginleri ele aldı.

Mara o anda aşağılanmaktan dolayı dehşete düşmüştü, eğlence havasının arkasından tehditkâr bir çirkinliğin geleceğini seziyordu.

Birkaç alçak zorba, arabaya doğru atladı. Çirkin tezahüratlarla bağırıp kahkahalar atıyor ve edepsiz suratlarıyla pencereden Mara'ya pis bakışlar fırlatarak arabayı şiddetli bir şekilde sarsıyorlardı. Mara çığlığını güçlükle bastırdı.

Thomas ağlamaya başlamıştı.

“Prens’in gayrimeşru çocuğu da orada mı?”

“Arabamdan inin! Buna nasıl cüret edersiniz?” diye bağırdı Mara.

“Lordlar Kamarası bir hastalıktır!” diye bağırdı adamın bir tanesi.

Thomas şimdi bas bas bağıırıyordu ama araba şimdi yayları üzerinde şiddetli sarsılmaları dışında olduğu yerde durmak zorunda kalmıştı.

Mara oğlunu göğsüne yapıştırdı, biri Jack’e doğru taş atıp şapkasını yere düşürdü. Jack buna uzun kırbaçıyla öfkeli bir karşılık verdi.

Bayan Busby kül gibi olmuş yüzüyle, arabanın bir köşesine çekilmiş hanımına korku içerisinde bakıyordu.

Mara da ne yapacağını bilmez bir halde ona baktı.

5. Bölüm

Jordan parkın uzak köşesindeki kargaşayı görünce, *Yine ne var*, diye sıkıntıyla düşündü.

Kavgalarının öfkesini hâlâ üzerinden atamamıştı. Mara'ya söyleyemediklerinden dolayı yarı deli gibi atını Hyde Park'ın doğusuna doğru, o taraftaki kapıdan çıkmayı niyet ederek koşturmuştu. Orasıyla Grosvenor Meydanı'ndaki evi arasında sadece birkaç binalık mesafe vardı.

Fakat bir şeyler arkasına bakmasına neden olmuştu. Tarih için hizmetle geçen onca yılın ardından tehlikeye karşı keskinleşen belirsiz bir altıncı his iş başındaydı ve uzakta toplanan kalabalığı da o zaman fark etmişti.

Parkın kuzeydoğu köşesinde, epey uzakta olmasına rağmen, tuhaf bir biçimde kalabalık gözüne ilişmişti. İçindeki casus içgüdüleri kıpırdanmaya başlamıştı. Meraklanarak atını yavaşlattı, burnunu kuzeye çevirdi ve neler olup bittiğini görmek için oraya doğru yaklaştı.

Birkaç yüz kişi, yaşlı bir ağaç kütüğünün üzerine çıkmış kalabalığa bağırarak kılıksız bir konuşmacının önünde toplanmışlardı.

Jordan belli isimler üzerindeki ortak öfkeyle insanların bağırıp çağırımları ve kızgın alayları arasından sadece birkaç kelimeyi seçebildi.

Liverpool ve Sidmouth Lordları.

“Onları katran ve tüye bulamalı!”

Jordan gözlerini kısıtı. Dikkatle kalabalığı inceledi. İçişleri Bakanlığı isyan tehdidine karşı çaresizlikle ellerini ovuştururken, Tarikat radikal hareketin gizli halkasının içine adamlarını sokup işleri karıştıran Özgürlükçüler’den daha fazla kaygı duyuyordu.

Sonuçta Özgürlükçüler, bir toplumdaki hoşnutsuzları arayıp bulmanın uzun zamandır ustası olmuşlardı. Böyle gruplara tam destek teklif ediyor, sonra da onları kurnazca şiddete teşvik ediyorlardı. Kaosa sebep olan ve rakip grupları gırtlak gırtlığa getiren ne varsa, amaçlarına hizmet ediyordu. Jordan tanıdık Özgürlükçü bir yüz var mı diye kalabalığı inceledi ve karşılığında birkaç sert bakış aldı.

Zengin ve asil olduğu bariz olan bir beyefendiyi aralarına buyur edecek türden bir kalabalık değildi. Jordan’ın atı bile kalabalığa sinen kötü niyeti sezebiliyordu. Beyaz atı, bu hırpani ayaktakımına lordlara özgü bir hoşnutsuzlukla kafasını savurarak burnundan soludu. “Sakin ol,” diye yatıştırdı atını Jordan ve normal bir hızda yürümesi için dizginledi.

On-on iki metre kadar ileride kalabalığın en uzak ucundan gelen gürültülü alayların yükseldiğini duyduğunda, kalabalığa daha yeni yaklaşıyordu.

Daha iyi görebilmek için atını ağaçlık alana doğru sürdü.

Lanet olsun, bu küstah vahşiler birinin arabasını durdurmuşlardı.

Sonra Jordan’ın bakışları arabanın kapısındaki o tanıdık Pierson armasına takıldı ve kanının donduğunu hissetti.

Bir sürü adam arabanın üzerine çıkmıştı. Zalim kahkahalar, indirilen darbeler arasında arabayı devirmek ister gibi şiddetle sallıyorlardı.

Mara!

Diğerleri atların dizginlerini ele geçirmiş, zorbaca bir neşyle tutuyor, arabacıya bir şeyler fırlatıyorlardı.

Tanrım, diye düşündü Jordan yüzündeki kan çekilirken, Mara ve çocuğu o arabanın içindeydi. Yaşlı kadın da öyle.

Bir saniye sonra atı, kuşatılmış arabaya doğru dörtmala gidiyordu. Atının toynak sesleri, çimenlerin üzerinde yıldırım gibi gümbürdüyordu.

Jordan kalabalığın kenarında duranların yana kaçmalarını sağlayarak arkasından edilen küfürleri duymazdan gelip birkaç kişinin arasına daldı.

Hemen ardından kızgın atıyla insanların kaçışmasını sağlayarak, arabanın etrafını saran ayaktakımının arasına girdi. Bazıları yere düştü, neredeyse atın ayağının altında ezilme tehlikesi geçirip bağırıyorlardı. Jordan arabanın içinden Thomas'ın ağladığını duyabiliyordu.

Jordan ilk hedefini seçerek dişlerini sıktı. Hırpani bir genç, insanların üzerlerine basıp çığlıklar atarak Mara'nın arabasına tırmanıyordu.

Jordan eyerinin üzerinde eğilerek adamı paltosundan yakaladı ve yere savurdu. Adam şaşkın bir çığlıkla yana doğru yuvarlanarak atın toynaklarının altında kalmaktan son anda kurtuldu.

Jordan adamın ayağa kalkmasını beklemedi ve derhal bir sonraki hedefe doğru yöneldi. Atını döndürerek başka bir alçağı Mara'nın arabasının üzerinden aldı.

Bu adam arabasının arka kısmındaydı. Jordan onu da aynı

şekilde yere fırlattı. Kalabalık kargaşa içindeydi, bağırıyorlardı. Mara da arabanın içinden Jordan'ın adını inledi.

Jordan, atı neredeyse adamın birinin suratını ezerek şaha kalktığı sırada çevik bir hareketle arabanın üstüne atladı.

Jordan arabanın üst kısmında küstah bir neşeyle zıplayıp dans eden iki zorbanın arasında dengesini sağladı.

İkisi de onu yumruklarıyla karşıladılar; Jordan eğilip bir tanesine yumruğunu savurdu ve onu arabadan aşağıya attı.

Daha iri yarı olan ikinci adam ona güldü. Jordan da kibar olmayan bir şekilde gülümsedi ve adama sert bir yumruk geçirdi. Tam çenesine sıkı bir darbe. İri adam, yediği yumruğun ardından Jordan'a öfkeyle baktı ve bu iyiliğin karşılığını verdi.

Jordan geriye doğru sendeledi ama pürüzsüz siyah yüzeyin üzerinde dengesini buldu. Birbirlerine yumruk sallamaya devam ederken Mara pencereden boynunu uzatıp arabanın tepesinde neler olduğunu görmeye çalıştı.

“Jordan!”

Mara onun sadece bir an için dikkatinin dağılmasına neden olmuştu ama bu o iriyarı, pis kokulu adamın onu boynundan yakalamasına yetmişti.

“O adamı bırak!” diye emretti Mara. “Krallığın bir lorduna saldırıyorsun, seni canavar!”

“Daha iyi ya işte!” dedi çam yarması asi, kalabalığın tezaahüratları arasında.

Jordan adamın kalın kolundan boynunu kurtarmaya çalışarak Mara'ya ters ters baktı. “Hemen içeri gir!” dedi Mara'ya, nefes almaya çalışarak.

Jordan aslında korumakta olduğu halkın arasında hiç kimseye zarar vermeye çalışmıyordu ama aniden sabrı taşıtı.

Ağırlığını öne doğru vererek eğildi ve adamı omzunun üzerinde yere devirdi. Bu iri kabadayı yere düşüp büyük bir gürültüyle çakıllı yola yapıştı.

Jordan, nefes nefese omzunun üzerinden Mara'nın bitkin durumdaki arabacısına baktı. "Sür!" diye bağırdı, sonra da arabanın üzerinden tekrar atına atladı.

Kalabalığın ona kızgınlıkla mı yoksa hayranlıkla mı bağırdığını anlamamıştı ama Jordan her iki halde onları duymazlıktan geldi ve atını Mara'nın arabasının korkudan çıldırmış olan atlarının yanına sürdü.

"Sakin olun," diye mırıldandı Jordan atlara. Ama başka bir adam arabanın içindeki kadının panik içerisinde olduğunu epey uygunsuz ve alaycı bir dille yanındakilere bağırarak bildirdiğinde Jordan kılıcını çekti. "Yeter!" diye bağırdı. "Geri çekilin!" Ayaktakımına daha fazla kötülüğe tahammül etmeyeceğini gösterecek şekilde kılıcını salladı. "Yolumuzdan çekilin!"

Sonunda etraflarındaki bu insanlardan oluşan kabaran deniz dağılmaya başladı.

Jordan öfkeli kalabalığı kılıcıyla gözetim altında tutarken, Mara'nın arabacısı kırbacını şaklattı. Titreyen atlar hızla öne atılarak, parkın kapısına doğru koştu.

Jordan hâlâ bu zorbaları kılıcıyla tehdit ediyorken uzaktan birinin havaya ateş ettiğini duydu.

Kalabalığın hepsi o yöne doğru baktılar.

Uzaktan onlara doğru gelen seçkin süvari birliklerini gördüklerinde topluca bir iç çekme sesi geldi kalabalıktan. Süvariler yeşilliğin içinden onlara doğru ilerlerken tüylerle süslenmiş, çamurlu miğferlerinde güneşin ışıkları parıltıyordu.

O anda öncekinin neredeyse on misli bir kargaşa koptu.

Kavgayı izleyip konuşmacıyı dinleyen yüzlerce seyirci tutuklanmaktan kurtulmak için aniden kapılara doğru kaçışmaya başladılar.

Bir isyanı andıran bu kalabalığın panik içerisindeki kaçışmasında, Jordan Mara'nın arabasına yetişmek için acele ederken vatandaşlarından birilerini çiğneyip çiğnemeyeceği umurunda bile değildi. Atı, etraflarını saran kalabalığa doğru keskin bir sesle kişnedi ama Jordan, Mara'nın arabasının yanına varana kadar atını koşturmaya devam etti.

Kaçışan kalabalık Oxford Caddesi'ne doğru giderken Jordan, Mara'ya gölgelikleri indirip içeride kalması için seslendi. Sonra hızlı bir şekilde onun arabasına eşlik etti o ünlü bulvara ve Great Cumberland Caddesi'ne doğru ilerlerken.

Mara'nın yaşadığı yere varıncaya kadar hızlarını düşürmediler.

Mara'nın arabacısı arabayı evin önünde durdurdu ve evinin kapısı ardına kadar açılırken, Jordan beyaz atından aşağıya atladı. Bir uşak telaşlı bir ifadeyle dışarı çıktı; Jordan arabasının kapısını açtı ve Mara'dan ağlayan çocuğu aldı.

Mara titreyen eliyle evinin kapısını işaret etti. Jordan oğlanı hızla evin önündeki basamaklardan çıkardı, Mara'nın yüzü kül rengine dönmüş arabacısı, hanımların inmesine yardım etti.

Jordan, Thomas'ı afallamış uşağa verdi, sonra Mara ve bakıcıyı tutmak için geri döndü. Hanımlar da güvenli bir şekilde içeri girer girmez kapıyı arkalarından sertçe kapadı ve kapıyı kilitledi.

"Leydim, ne oldu?" diye bağırdı uşak ama Mara cevap verebilecek durumda değildi. Sadece kafasını iki yana salladı, yaşlı bakıcının giriş holündeki duvarın yanında duran bir sandalyeye oturmasına yardım etti.

Sonra oğlunu şaşkın uşağın kollarından aldı. Thomas'ı öpüp sallayarak ağlamasını yatıştırmaya çalışırken, Jordan da sokağa bakan pencereye doğru gitti.

Perdeleri yana çekerek dışarı baktı ama takip edildiklerine dair herhangi bir iz yoktu. Yine de ayaktakımı Mara'yı taciz etmekte ısrar etse Jordan buna şaşırmazdı.

Prens'in metresi. Jordan dişlerini sıktı.

Pencerenin altındaki sokakta, Mara'nın birkaç seyisi arabayı uzaklaştırmak için sürücüye yardım etmeye koşmuşlardı. Neyse ki içlerinden biri Jordan'ın beyaz atını da yoldan çekmeyi akıl etmişti.

Bütün atlar arkadaki ahıra geri çekildiğinde, araba ve atlar gözden kaybolduğunda, zorbaların Mara'yı evine kadar takip etme tehlikesi de azalmış oldu.

Jordan aşağıdaki adamları inceleyerek kaşlarını çatı. Mara'nın arabacısının alnının kanadığını fark etmişti.

Taş arabacının şapkasını düşürmekle kalmamış, başına da çarpmış olmalıydı. Bu, Jordan'a yumruklaşmanın ardından kendi acıyan çenesini de hatırlattı. Birkaç sıkı darbe almıştı ama bunu hissetmek için hâlâ fazlasıyla öfkeliydi.

“Reese, doktoru çağırt,” dedi Mara, girişte duran uşağına.

“Gerek yok,” dedi Jordan pencerenin kenarından ve onlara doğru ilerledi. “Biraz tıbbi eğitimim var. Yaralı olan biri var mı?”

Mara şaşkınlıkla ona döndü. “Eğitimin mi var?”

Jordan onlara doğru ilerlerken başını salladı. Pek çok farklı silahın kullanımının yanı sıra cephe doktorluğu, her ajanın temel eğitiminin bir parçasıydı. Jordan'ın mesleğinde bu tip beceriler kendini koruma adına gerekliydi.

“Thomas'ı bir muayene eder misin?” diye sordu Mara, öne doğru çıkıp çocuğunu ona uzatarak.

“Elbette.” Jordan başını salladı ama bakışları Mara’nın kilerle karşılaştığında Jordan, Mara’nın ona büyük oranda güvendiğini fark etti. Oğlu onun için dünyadaki en değerli şeydi.

“Lütfen başlığını çıkarır mısın?” diye sordu Jordan soğukkanlı bir tonda. “Başını bir yere çarpmadığından emin olalım, tamam mı?”

Mara hemen dediğini yaptı ama elleri kurdeleleri çözerken hâlâ titriyordu.

Jordan nazıkçe ellerini itti, sonra da bebeğin rengârenk şapkasının bağlarını kendi çözdü, her yumuşak noktanın sonunda küçük çanlar olan bir nevi şakacı bir soytarı şapkasıydı bu.

“İnsanların içinde onu böyle giydirdiğin için büyüyünce Thomas senden nefret edecek,” dedi Jordan yumuşak bir sesle. Biraz havayı yumuşatıp Mara’nın gereksiz paniğini yatıştırmak istemişti.

Mara ona kaşlarını çatı. “Onun için bu şapkayı kendi ellerimle yaptım.”

“Peki.” Jordan bakışlarını indirdi. Şakanın zamanı değildi belli ki.

Thomas parktaki olaydan dolayı hissettiği hoşnutsuzluktan dolayı, kulakları sağır eden her bağırışında daha yeni çıkmaya başlayan dişleri kendini göstererek yüksek sesle ağlıyordu.

“Yeter, genç adam,” diye mırıldandı Jordan, komik şapkasını başından çekerken.

Jordan herhangi şişen bir yer var mı diye elini nazıkçe oğlanın yumuşak kafasının üzerinde gezdirdi. Hafifçe sıkarak çocuğun boynunu da kontrol etti.

“Bir sorun var mı?” diye sordu Mara endişeyle.

“Hayır. Arabanın içerisinde düştü mü?”

“Hayır, hep kucağımda tuttum.”

“Güzel.” Jordan çabucak Thomas’ın gayet iyi olduğu sonucuna vardı. Oğlan, Jordan’ın onu kontrol etmesiyle dikkati dağılarak ağlamayı da kesmişti. Thomas, Jordan’ın nazıkçe gezinen parmaklarına küçükçük eliyle hafifçe vurdu.

Jordan, Thomas onu bebecsi bir öfkeyle inceleyip büyük kahverengi gözleriyle sanki “Bana dokunma! Annem değil-sin!” der gibi bakarken güldü.

“Endişelenecek bir şey yok,” dedi Jordan, oğlanın kaygılı annesine ama Mara’nın tedirgin bakışları ona oğlan baştan ayağa kontrol edilmeden rahatlamayacağını anlatıyordu.

Jordan tartışmadı. Mara hâlâ Thomas’ı tutarken, Jordan oğlanın kollarını ve bacaklarını yokladı ta ki Thomas oyun sandığı bu durum karşısında kıkırdamaya başlayana kadar. Jordan keyiflenerek oğlanın göbeğini gıdıkladı. “Hayır, leydim. Bu küçük adam son derece iyi.”

Çocuğunun kıkırdama sesi karşısında Mara belli ki en sonunda dünyanın sonunun gelmediğini fark etti. Derin bir nefes aldı. Sonra Jordan’a öyle büyük bir rahatlama ve minnettarlıkla baktı ki Jordan bir an için onun yere yığılacığından korktu. “Tanrı seni korusun,” dedi Mara.

Jordan uzanıp onu dirseğinden tuttu. “Sen iyi misin?”

“Sanırım iyiyim.” Mara eğilip Thomas’ı yere indirir indirmez, oğlan neşeli sesler çıkararak kedinin peşinden koştu

Jordan, Mara’yı süzdü. “Belki otursan iyi olur.”

Mara başını iki yana salladı. “Ben iyiyim. Bayan Busby’ye bakar mısın?”

Jordan başını sallayıp yaşlı kadına nasıl olduğunu sorma-

ya gitti. Kadın göğsünü ovalıyordu. “Kalbimin hiç bu kadar hızlı attığını hissetmemiştim,” dedi. Jordan kadını bileğinden tuttu ve nabzını kontrol etti ama sadece fazlaca sarsılmış olmak dışında bir şeyi olmadığına karar verdi. “Biraz dinlenmeniz iyi olur.”

Jordan’ın arkasından Mara ona başını salladı. “Lütfen günün geri kalanında dinlenin. Mary, Thomas’la ilgilenir.”

Bayan Busby, Jordan’ın her iki eline de yapıştı. “Bizi kurtardığınız için teşekkür ederiz, efendim. Kusura bakmayın, adınızı bile bilmiyorum!”

“Bu bey, Lord Falconridge, Bayan Busby,” diye bilgilendirdi Mara onu. “Jordan, bu Tommy’nin dadısı. Çocuklar hakkında bu konuyla ilgili on kitaptan daha fazlasını bilir. Otuz tane torunu var!”

“Gerçekten mi?” Jordan kadına gülümsedi. “Kesinlikle bu oğlan size sahip olduğu için çok şanslı, madam. İzin verin kalkmanıza yardım edeyim.”

Yaşlı dadı başını mütevazı biçimde önüne eğip, Jordan’ın sandalyeden kalkmasına yardımcı olmak üzere uzattığı eli tuttu. Jordan ona merdivenlere kadar eşlik etti, dadı orada tekrar Jordan’a teşekkür etti. Uzanmak için onları yalnız bırakmadan önce Bayan Busby durup Mara’ya nazık bir endişeyle baktı. “İyi olduğunuzdan eminsiniz, değil mi, hanımım?”

Mara ona zoraki bir gülümsemeyle başını salladı. “Teşekkür ederim. Şimdi gidip biraz dinlenin. Bir şeye ihtiyacınız olursa hizmetçimi bilgilendirirsiniz.”

Yaşlı kadın Mara’ya müteşekkir bir gülümsemeyle karşılık verdi. Bayan Busby merdivenleri çıkarak gözden kaybolduktan sonra, Mara ve Jordan uzun bir an için birbirlerine baktılar.

Aydınlık, havadar olan salonu tuhaf bir sessizlik doldurmuştu.

“Kavgada yaralandın mı?” dedi Mara sonunda.

“Hayır.”

“Harikuladeydin, Jordan.”

Jordan omuzunu silkti. “Her zamanki işler.” Kalbinin neden bu kadar hızlı çarptığından emin değildi. Bakışlarını Mara’dan ayıramıyor gibiydi.

Mara bakışlarını yere indirdi ve Jordan aniden onun içten bir konuşma yapmak üzere olduğunu, muhtemelen gözüpekliliği için teşekkür edip hak etmediği övgüleri yağdıracağını fark etti.

Daha kısa bir süre önce ona parkta sert ve iğneleyici şeyler söylememişti sanki.

Jordan her ne kadar o zaman kendini tamamen haklı görse de, şimdi Mara’ya söyledikleri onu yakıcı bir pişmanlıkla doldurmuştu. Birden Mara’ya saldıran o ayaktakımından farklı olmadığını fark etti. Kimdi ki Mara’yı yargılıyordu? Kibirli herifin tekiydi.

“Jordan...”

Jordan boğazını temizledi ve Mara onu teşekkürleriyle ödüllendirmeden önce onun sözünü kesti. “Gidip arabacını bir kontrol edeyim. Alnı kanıyordu.”

“Ne?” Mara’nın gözleri büyüdü. “Jack yaralandı mı?”

“Kalabalıktan biri ona taş attı.”

“Olamaz!” Aralarındaki o garip hava, konunun değişmesiyle dağıldı. “Ahıra gidip bir an önce nasıl olduğuna bakalım!” dedi Mara hemen.

“Hayır. Burada kal. Bir süre için gözlerden uzak kalmanı istiyorum. Onunla ilgilenirim.”

Mara yeniden bembeyaz kesildi, gözleri gece kadar karanlık bir şekilde. “Sence o serseriler hâlâ peşimde olabilir mi?”

“Şey, hayır. İlla öyle olduğunu zannetmiyorum. Fakat sırf güvende olduğundan emin olmak için onların bunu yapmaları ihtimaline karşı burayı, evini beklemeleri için birkaç yetenekli adamı göndermeyi tasarlıyorum. Güvenlik konusunda eğitilmiş olan eski askerler.”

Jordan Çavuş Parker ve adamlarını düşünüyordu, elbette ama Mara’nın bakışlarındaki o zorbaların geri gelebileceği ihtimaline karşı yeniden belirmiş olan panik, Jordan’ın onu tekrar yatıştırma ihtiyacı duymasına neden oldu. “Endişelenecek herhangi bir şey olmadığına eminim ama izin verirsen, burada olması kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak, hepsi bu. Evinin etrafına bir ya da iki günlüğüne onları göndereceğim. Tabii bir itirazın yoksa?”

Mara afallamış bir şekilde başını salladı.

Fakat o kadar korkmuş görünüyordu ki, Jordan kendini tutamadı. Ona doğru gitti. “Üzülme artık, canım. Her şey yoluna girecek.”

Kalbi hızla çarparak, Mara’yı yavaşça kollarının arasına alıp ona sarıldı.

Kollarının arasında onu hissetmek ve parfümünün kokusunu duymak Jordan’ın titremesine neden oldu; dudakları Mara’nın parlak, inci gibi olan teninin baş döndürücü ipek-siliğine neredeyse değecek kadar alnına yaklaştı.

Mara da gözlerini kapatmış ve tamamen hareketsiz kalmıştı, belki de bu kısacık yakınlaşmalarının mutlu şaşkınlığı karşısında o da Jordan gibi afallamıştı.

Mara, Jordan’ın gecikmiş bir korkudan olduğunu zannettiği bir titremeye “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı.

“Bir şey değil,” diye cevap verdi Jordan ölçülü bir tonda.

“Geri gelmeni beklemiyordum.”

“Rahatsız ettiklerini gördüğümde, seni tek başına bırakamazdım.” Jordan’ın bu mırıltı halindeki yumuşak sesi, Mara’ya zarar vermeye yeltenecek herhangi birine karşı Jordan’ın hissettiği gaddarlıkla çelişiyordu ama Mara onun kollarında kaskatı kesilmişti.

“Söylediğin şeylerden sonra neden umursadığını anlayamıyorum.” Mara endişeli bakışlarla Jordan’ın yüzünü inceleyerek kendini geri çekti. “Ama sanırım bir hanımefendi olmasam da, sen hâlâ bir beyefendisin, değil mi?” Mara kederli bir ifadeyle kendi söylediği şeye gülümsedi ama Jordan onun bu kibarca azarlaması karşısında gerilmişti.

“Gidip arabacıyı göreyim.”

“Arkadadır,” dedi Mara, Jordan dönüp yavaşça kapıya doğru ilerlerken, hâlâ Hyde Park’taki kendi öfke patlamasından dolayı üzüntüyle doluydu ve hâlâ Mara için, sadece onun için, ket vurulmuş bir arzuyla yanıyordu.

“Jordan?”

Jordan kapıya doğru ilerlerken ona omzunun üzerinden ihtiyatlı bir bakış fırlattı. “Evet?”

“Öyle dövüşebildiğini bilmiyordum,” dedi Mara.

Jordan ona çarpık bir gülümsemeyle baktı. “Tatlım neler yapabileceğin konusunda hiçbir fikrin yok,” diye mırıldandı kurnazca. “Arkamdan kapıyı kilitle,” diye ekledi. Sonra dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

Jordan, Mara’nın kapısının önündeki basamaklarda durarak derin bir nefes aldı ve kafasını toplamaya çalıştı. Elinden geldiği kadar heyecanını üzerinden atmaya çalışarak, herhangi bir sıkıntı emaresi için bu kibar semtin sokağının iki tarafını da kolaçan etti. Her şey yerli yerinde görünüyordu.

Geniş, teraslı hilal şeklindeki bu hafif kemer Jordan’a çevredeki alanın mkemmek bir manzarasını sunuyordu. Kibar insanlar gelip geçiyordu. Güzel konak arabaları bir o yöne bir bu yöne ilerliyorlardı. Sokağın karşısında, düz cepheli binaların pencereleri kusurlu, bulutlarla kaplı gökyüzünü yansıtıyorlardı. Ağaçlar yol boyunca sıralanmıştı ama onları parktan bu yana izleyen herhangi bir hainin gizlenmesi için herhangi bir sığınak sağlamıyorlardı. Ağaçların yapraksız dallarında bir kuşun bile gizlenmesi olası değildi.

Jordan tatmin olarak, binanın çevresini dolaşıp dar, taşla kaplı ahır yoluna ilerledi. Tuğla ve taş yüzeyde çizmelerinin topuklarının ritmik sesi yankılandı; at ve samanın tanıdık kokusu daha da yoğunlaştı.

Jordan ahıra vardığında arabacıyı yaralıdan ziyade aşağılanmış halde buldu. Arabacının yanları kalkık  köşeli şapkası o kargaşada kaybolmuştu ama bir şekilde düşmeden önce onu atılan taştan da korumuştu. Onu sıyıran taşın yarattığı keşiğın dikişe ihtiyaı yoktu. Kanamsı durmuştu ve Jordan arabacıda herhangi bir beyin sarsıntısı belirtisi de görmemişti.

Jordan endişeli ahır çalışanlarına arabacı Jack’in iyi olacağını söyledi. Seyisler Jordan’a şapkasını geri verdiler sonra da hanımefendiyi ve çocuğunu kurtardığı için defalarca teşekkür ettiler.

Jordan gülümseyip kargaşada yara almadığından emin olmak için atını da kontrol etti. Zarar görmediğinden emin olunca, seyislerden birine onun için avuş Parker’a bir mesaj iletip iletemeyeceklerini sordu. İsteği hemen yerine getirildi. Jordan, Parker’a hemen Mara’nın adresine —silahlı olarak— elinde kaç adamı varsa onlarla birlikte gelmesi için

birkaç satır karaladı. Sonra da gönüllü olan genç seyis atına atladı ve hızla notu iletmeye gitti.

Jordan yarım saatten kısa bir sürede burada olacağını düşünüyordu. Epey beceriklilerdi ve bir emir karşısında anında hazır olmak üzere eğitilmişlerdi. Bu arada yaralı arabacının yanına oturup onun Hyde Park'taki ürkütücü olayların nasıl geliştiğini anlatmasını dinledi.

Jack'in anlattıkları Jordan'ın kendi tecrübesiyle uyuyordu. "Benim hatamdı, efendim," dedi adam ciddi bir tonda. "Uzaktan kalabalığı gördüğümde, diğer tarafa gitmem gerektiğini bilmem gerekirdi."

"Böyle şiddete başvuracaklarını bilemezdin," dedi Jordan. "Ayrıca, dört atla çekilen tek sürücülü bir arabayı oradan döndürmek de kolay iş değil."

"Evet, efendim," dedi adam müteşekkir bir şekilde. "Ama arabada küçük lord hazretleri de vardı! Ona bir çizik bile gelmiş olsa kendimi asla affetmezdim."

"Oğlan iyi, Leydi Pierson ve Bayan Busby de öyle. Sadece biraz sarsıldılar ama en kötü durumda olan sensin," dedi Jordan, Jack'in alnını işaret ederek.

Jack dudaklarını sımsıkı birbirine bastırdı. "Yine de gidip Leydi Pierson'dan istifamı istemeliyim. Müsaade ederseniz, efendim."

"Kabul etmeyeceğine eminim ama sen uygun gördüğün gibi yap," diye yanıtladı Jordan ve Jack hafifçe başıyla selam vererek onun yanından ayrıldı. Belli ki adam kendini berbat hissediyordu ama Jordan, Mara'nın onun istifasını kabul edeceğinden şüpheliydi. Son derece sadık bir hizmetkârı bir yana fırlatmak için ahmak olması gerekirdi.

Jordan, Jack işvereniyle yalnız konuşabilsin diye ahırda

kaldı. Yüzünde rahatlamış bir ifadeyle geri gelene kadar Çavuş Parker da üç adamıyla birlikte oraya varmıştı.

Yazdığı mesajı onlara götüren seyis askerleri ahıra getirmişti. Jordan onları ahırın önünde karşılamak üzere dışarı çıktı. Parker'ın bütün iyi adamları, Findlay, Mercer ve Wilkins'i beraberinde getirdiğini görmekten dolayı memnun olmuştu.

Çavuş atından atlarken "İskoçyalı bu sabah sizi arıyordu, efendim," diye derhal bilgilendirdi Jordan'ı. "Görünüşe göre geçen hafta Christie'deki oltanız şimdiden büyük balığı kap-tı."

"Öyle mi? Harika haber!" diye fısıldadı Jordan. Virgil, Falkirk'ten bir tür mesaj almış olmalıydı.

"Efendi Virgil, size şahsen detayları vermek için bekliyor," diye ekledi Parker.

"O halde gecikmeden Dante Malikânesi'ne gitsem iyi olur."

Jordan çabucak parkta olanları anlattı. "Tahmin edileceği üzere, Leydi Pierson yaşanan bu sıkıntıdan dolayı oldukça sarsıldı. O zorbarların daha fazla dert açmaları ihtimaline karşı bir-iki gün buraya göz kulak olmanızı istiyorum."

"Tamam," dedi Parker. Diğer adamlar da bir hanıma ve çocuğuna saldıran ayaktakımının barbarlığı karşısında kaşlarını çatarak başlarını salladılar.

Jordan nöbetleriyle ilgili birkaç öneride bulunarak geçici korumaları evin önüne götürdü. "Çalışanları ve seyisleri de değerlendirmeyi unutmayın," diye ekledi. Kullanımlarındaki her dost, göz ve kulak olacaktı. Gerçi tecrübeli adamlardı, bu yüzden Jordan onları tavsiyelere boğarak nefesini çok tüketmedi. Rohan'ın kendisi onların eğitimini verip tamamlamıştı; adamları ne yapacaklarını bilirlerdi.

Jordan kendi adına onların görev başında olduğunu bile-
rek Mara'yı şimdi —en azından teoride— aklından çıkara-
bilir ve Tarikat'ın işlerine kaldığı yerden devam edebilirdi.
Virgil'in ona ne haber vereceğini öğrenmeye can atıyordu.
Tarikat'ın özeniyle sabaha kadar Drake'i geri alabileceklerini
umuyordu.

“Tamam, herhangi bir soru var mı?” diye sordu Jordan.

Adamlar kafaları iki yana salladılar.

“O halde içeri gelin de sizi Vikontes'e takdim edeyim. Si-
zinle tanışıp burada olduğunuzu görünce, kendini biraz daha
güvende hissetmeye başlayacaktır. Sonra da ben Dante Ma-
likânesi'ne gidip Virgil'in ne istediğine bakabilirim.”

“Peki, efendim.”

Mara'nın uşağı onları içeri aldı. Jordan onları, Leydi Pier-
son ile çalışma arkadaşlarını tanıştıracığı salona götürdü.

Mara, Jordan'ın onu önünde bıraktığı, sarı sırmalı ipek
kumaş döşeli koltuğa oturmuştu, elinde şüphesiz sinirlerini
yatıştırmak için bir yudum aldığı konyak kadehi vardı. Yeni
gelenleri ihtiyatlı bir şekilde inceleyerek, hâlâ yaşadığı işken-
ceden dolayı tetikteydi Mara ama Jordan bu cesur adamların
geçmiş sadık hizmetlerine birkaç referansla onun içini rahat-
latmaya çalıştı.

Adamlar Mara'ya başlarını eğerek selam verdiler ve orada
bulunmalarını gerekli kılan talihsiz olayla ilgili üzüntülerini
bildirdiler. “Yolunuza çıkmamak için elimizden geleni yapa-
cağız, leydim. Burada olduğumuzu bile anlamayacaksınız.”

Parker, gözlerinde soru sorar bir bakışla Jordan'a döndü.

“Ne oldu?” diye sordu Jordan.

“Olası giriş noktaları için ilk katı kontrol etmek istiyorum,
efendim. Her yerin doğru düzgün kilitlendiğinden emin ol-

mak için. Ayrıca ev halkı içindeki hizmetkârları saymalıyım ve yaklaşık hangi saatlerde kimin girip çıktığını önceden bilmeliyim.”

Mara duyduklarından hoşlanmışa benziyordu. Parker’ın boğuk sesindeki uzamanlık tınısı onun yüzündeki gerginliğin bir parça yatışmasını sağlamıştı. “Uşağım bütün bunlarda size yardımcı olabilir, Çavuş.” Mara yakınlarında dikkatli bir şekilde duran uşağına işaret etti. “Reese, bu becerikli beyefendilere ihtiyaç gördükleri gibi evi dolaştır. Beyler, yardımlarınızdan dolayı minnettarım.”

Askerler başlarını eğdiler ve korumak üzere görevlendirildikleri bu koyu renk gözlü güzel kadını gördükten sonra onlar işlerini daha büyük bir kararlılıkla yapacaklardır, diye gözlemledi Jordan alaycı bir şekilde.

Adamlar Reese’in ardından evin güvenli olduğundan emin olmak üzere kontrole çıktıklarında Mara, Jordan’a dönüp temkinle baktı. “İyi olduklarından emin misin?”

“Birinci sınıf. Mükemmel adamlar. Neden?”

Mara omzunu silkti. “Dört silahlı adamı bir evin korumasına vermek biraz şaşırtıcı.”

“Bir teselli sağlayacaksa, son görevleri bir düşese göz kulak olmayı içeriyordu.”

“Gerçekten mi? Tanıdığım biri mi?” diye sordu Mara şaşırarak.

Jordan gülümsedi. Rohan onlara Karen’la ilgilenmeleri için güvendiye, kendisi de kesinlikle Mara için güvenebilirdi. “Bunu söyleme yetkim yok,” diye yanıtladı. “Ama Majesteleri’nin bugün, kısmen onların dikkati sayesinde son derece sağlıklı olduğunu bildirmekten memnuniyet duyarım.”

“Bu adamları tam olarak nereden tanıyorsun?” Mara’nın

koyu renk gözlerinde merak pırıltıları vardı. “Dışışleri Bakanlığı’ndan mı?”

“Aşağı yukarı. Bilirsin, her zaman yüksek mevkili kimse-
lere yapılan ziyaretlerle ilgilenmeye yardımcı olmaları için
eğitilmiş muhafızlara ihtiyaç duyarız. Önemli şahsiyetlere.”

Mara hâlâ epey sarsılmış gibi görünerek, Jordan’a yorgun
bir gülümsemeye baktı. “Ben pek öyle biri sayılmam.”

“Benim için öylesin.” Jordan kendini tutmayı başarama-
dan önce bu söz ağzından çıkıvermişti.

Mara kaşlarını yukarı kaldırdı.

Jordan bakışlarını yere indirip boğazını temizledi. “Şey,
artık gitmem gerekiyor. Dışarıdaki gerilim sona ermiş gibi
görünüyor. Bir sıkıntı olma ihtimali ortaya çıkarsa zaten Ça-
vuş ve adamları buradalar. Ama bunun epey düşük bir ih-
timal olduğunu söylemem gerek. İstersen o konuşmacı ve
çevresindekileri bir soruştururum. İçişleri Bakanlığı’nın mu-
hakkak ki bilgisi vardır...”

“Hayır, teşekkür ederim,” diye sözünü kesti Mara, başını
iki yana sallayarak. “Sadece sona erdiği için mutluyum. Ja-
ck’in iyi olduğu ve kimsenin yaralanmadığını göz önüne alır-
sak bu iğrenç olayı tamamen unutmayı tercih ederim. Zaten
şu an olduğu kadarıyla bile yeterince skandala neden oldu.”
Mara içini çekti. “Eminim yarın bütün gazetelerde bu yer
alacaktır.”

“Şart değil,” dedi Jordan.

Mara şüpheyle başını yana eğdi ama Jordan’ın, Tarikat’ın
Londra’nın başlıca gazeteleri üzerindeki gizli nüfuzundan
bahsetme özgürlüğü yoktu.

“Endişelenme, canım,” diye mırıldandı Jordan, aklına
gazete editörlerine yapılacak küçük bir ziyareti not ederek.
“Eminim yazacak daha önemli şeyleri vardır.”

Jordan öyle olmasını sağlayacaktı.

Her ne kadar kalabalığın Mara'ya karşı müstehcen suçlaması doğru bile olsa, gazete amirlerinin bir leydinin itibarını koruyacağına güvenecek değildi.

Jordan daha fazla Mara'nın Prens'le ilişkisi hakkında meşgul olmayı reddederek, yapmak zorunda olduğu şeyler göz önüne alınırsa yapılacak en iyin şeyin bir an önce yola koyulmak oduğıuna karar verdi. "Sana artık veda etmeliyim." Jordan nazikçe onu selamladı ve kapiya yöneldi.

"Jordan, bekle."

Mara sandalyeden doğrulup ona doğru gelirken Jordan da ona döndü.

"Sana söylemem gereken bir şey var." Mara büyük ve koyu gözleriyle ona bakıyordu. "Aslında Prens'in metresi değilim," diye itiraf etti. Başını iki yana salladı, gözlerini ondan ayırmadan. "Sadece arkadaşız."

Jordan nefesini tutarak uzun bir an için onun yüzüne baktı. "Bu doğru mu?"

Mara yavaşça başını salladı.

"Peki, neden daha önce böyle demedin?" Jordan kaşlarını çattı. "Parkta, seninle yüzleştüğimde, bunu inkâr etmemiştin."

Mara'nın güzel omuzları hafifçe bir silkmeye kalktı. "Ne faydası olacaktı ki? Benimle ilgili çoktan kararını verdiğini görebiliyordum ve her zaman haklı olduğundan öyle eminsin ki. Bana inanman için yalvarmak... Bilemiyorum, şey görünmüştü bana... Nahos."

Jordan ne düşüneceğini bilemeyerek ona bakakaldı.

"Gerçek şu ki, Prens asla borcumu ödeyemeceğim bir iyilik yaptı bana. Bu söylentiye reddetmekte çok sert olma-

yışımın sebebi de bu. Bana karşı bu kadar iyi dost olan birini kırmak istemiyorum. Kocamın ölümünden beri, Prens Hazretleri cesur koruyucummuş gibi davrandı ama o manada değil. Eminim ki bir diplomat olarak, kraliyet egolarının ne kadar hassas olabildiğini fark etmişsindir,” dedi Mara. “Bugüne kadar, bu dedikoduların dolaşmasında gerçek bir zarar yokmuş gibi geliyordu bana.”

Jordan onun sözlerini dikkatle dinlemişti. “Prens’in senin bu kadar minnettar olmana yol açacak ne yaptığını öğrenebilir miyim?”

Mara başını sallayarak ona doğru biraz daha yaklaştı. “Kocamın ölümünden sonra, akrabaları Thomas’ı benden almaya çalıştı.”

“Ne?”

“Piersonlar oğlumun sorumluluğunu almaya hakları olduğunu, ailenin unvanının taşıyıcısı olarak ona geleceği için daha iyi yetiştirebileceklerini düşündüler. Hiçbir zaman benimle fazla ilgilenmezlerdi zaten,” dedi Mara alçak bir sesle, üzüntüyle Jordan’a bakarak. “Pierson, şey, o her zaman eğlence yerlerinde çok sık görünen biri olmuştu ve gençliğinde, Prens’in yakın arkadaşlarından biriydi. Oğlum doğmadan birkaç ay önce öldü.” Mara bakışlarını mermer zemine indirdi. “Zavallı Thomas... Bu dünyaya babasız geldi. Kır evinde onu dünyaya getirdiğimde yanımda sadece hizmetkârlarım ve bir de ebe vardı. Gerçi onu tanıdığım kadarıyla, Pierson hayatta olsaydı da bana o durumda bir yardımcı olamazdı.”

Jordan, Mara’ya bakakalmıştı, genç bir kadın olarak en çok ihtiyaç duyacağı anda yapayalnız kalıverdiğini, çocuk doğurmanın ıstırabını tek başına üstlenmek zorunda kaldığını düşünüyordu. En azından, onu rahatlatmak ve korumak için kocası yanında olmalıydı.

“Her halükârda, Thomas doğduğunda, Prens eski dostunun hatırına oğlumun vaftiz babası olmaya karar verdi. Prens Hazretleri’nin en başından Thomas ile ilgilenmesi böyle başladı. Pierson’un akrabaları benden bebeği almak için baskı yapmaya başladıklarında, onlarla elimden geldiği kadar mücadele ettim ama yalnızdım ve korkmuştum. Sonunda kendimi çocuğumun vaftiz babasının merhametine sığınarak onun ayaklarına kapanmaktan başka çıkar yol göremedim.”

Jordan uzanıp sessiz bir teselli ile onun dirseğine dokundu.

Mara tedirginlikle onun gözlerine bakıp devam etti. “Prens, durumumu öğrenir öğrenmez bana yardım edeceğini söyledi. O anda benim için hiç kimse daha büyük bir kahraman olamazdı.”

Mara’nın gözlerinde hafif bir sitem görüp görmediğini düşündü Jordan. Hem Tanrı aşkına Mara ona bunları anlatırken neden suçluluk hissetmeye başlamıştı ki?

“Akrabaları bana baskı yapmaktan alıkoymak için Prens nüfuzunu kullandı ve benim daha tatminkâr bir şekilde bu anlaşmayı çözmeme yardımcı oldu. Prens Hazretleri sayesinde, Pierson’ın ailesi, Thomas okul çağına gelene kadar onun üzerinde daha fazla kontrol elde edemeyecek. İşte bu yüzden Prens’e borçluyum, anlıyor musun? Ben ve oğlum için yaptıklarından sonra o adam için ateşin üzerine bile yürürüm. Onu kimin küçümsediği ya da kimin onu bir soytarı olarak gördüğü umurumda değil. Bana göre, iyi kalpli bir adam, her zaman onun dostu olacağı. Ama yatağını paylaşmadığıma emin olabilirsiniz.”

“Mara...” diye söze başladı Jordan sitem ederek ama Mara onun sözünü kesti.

“Dışarıdaki insanların ne düşündükleri de umurumda değil,” diye ekledi, başıyla kapıyı işaret ederek. “Genç bir kızken başka insanların düşüncelerini yeterince umursadım. Beni ayıplamalarına dayanabilirim ama ne düşündüğünü umursuyorum, özellikle de sen, oğlum ve bizim için parkta hayatını riske attıktan sonra. Prens’in metresi değilim. Doğrusu şu ki, sevgilim falan yok. Ayrıca,” diye ekledi anlamlı bir şekilde, “bir sevgili istiyor değilim.”

Jordan gözlerini kırıştırdı.

“Benim için şu an tek önemli olan şey Thomas,” dedi Mara.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Jordan.

Jordan bundan başka ne diyeceğini bilmiyordu. Mara’nın önceki reddedişinden dolayı afallamıştı, bakışlarını yere indirdi ama Mara’nın hâlâ onu izlediğini hissedebiliyordu.

Pekâlâ! Görünüşe göre Mara, Jordan’a —nazikçe, elbette ama kesin biçimde— onun böyle bir şey düşünmesi ihtimaline karşılık yanıtının hayır olduğunu söylemişti.

Jordan bunu düşünüyor muydu?

Öyleyse, Mara bu düşünceye bir nokta koymuştu.

Elbette, Jordan ona parkta söylediği sert sözleri anımsadığında Mara’yı suçlayamazdı. Aslında kibarlığıyla övünen biri için, Jordan yollarını ayırmadan önce parktaki konuşmaları için ancak utanç duyabilirdi. Daha kibar kelimeler seçmeliydi ama öyle ya da böyle Mara’yı yalancı bir fahişe olmakla suçlamıştı. Tanrım. Bir de Prens’in çam deviren biri olduğunu düşünüyorlardı!

“Seni haksız yere suçladığım için özür dilerim, Leydi Pierson,” dedi Jordan ifadesiz bir sesle. “Seni yargılamaya hakkım yoktu. Dedikodulara hemen inanmakla...”

“Sorun değil,” diye sözünü kesti Mara, eliyle sallayarak. “İnan bana, her şey tamamen unutuldu. Oğlumu korumaya çalışan birine kin tutmam mümkün değil.”

Mara’nın bağışlayıcılığı ne bencil ne de kibirli olduğu için, Jordan daha da fazla afalladı; gülümsemesi de samimiydi. Jordan, Mara’nın yüzünü incelediğinde, belki de onu fark ettiğinden daha fazla yanlış tanıdığını anladı.

Falconridge Kontu hata yapmaya hiç alışkın değildi. “Şey, benim... Gitmem gerekiyor,” diye geveledi, bir an önce ayrılıp kendi toplamayı isteyerek. “Her şeyin yolunda gittiğini görmek için tekrar geleceğim.”

“Vaktini almak istemem.”

“Sorun değil.” Jordan gerçekten bu kadını hiç tanıyıp tanımadığını düşünerek ona kısacık bir an daha baktı. Tanıdığını zannediordu ama şimdi bu kadar zaman geçince onunla ilgili sadece kendi yalanlarına inanıp inanmadığını merak etti. Onu kaybetmeye dayanabilmesi için kendi kendine söylediği yalanlara...

“Ne oldu?” diye sordu Mara, parlayan kahverengi gözleriyle ona neşeli bir merakla bakarak. “Şaşırmış gibi görünüyorsun.”

“Öyle,” dedi Jordan.

“Neden?”

“Bağışlayıcılığını bu kadar çabuk hak edip hak etmediğimden emin değilim. Parkta çok yanlış davrandım. Söylediğim bazı şeyler... Şey, beni tokatlasaydın bu kadar şaşırmazdım.”

Mara sıırttı. “Aklımdan geçmedi diyemem.”

Jordan da kederli bir ifadeyle ona gülümsedi.

Mara her zamanki gibi önceden kestirilemez gibi görünüyordu. Belki de Jordan’ın bu kadar çok ona takılıp kalmasının

nedeni de kısmen buydu. Çözmekten çok hoşlandığı düş-man şifreleri gibi, Mara'yı çözmeyi de asla bırakamıyordu.

Kapıya doğru ilerlerken kendi kendine başını salladı. "Daha sonra tekrar geleceğim," dedi omzunun üzerinden ona gülümseyerek. Şimdiden tekrar görüşecekleri anı iple çekiyordu.

"Göreceğiz," diye yanıtladı geniş bir gülümsemeyle Mara, kollarını göğsünde bağlayarak.

Jordan omzunun üzerinden kaşlarını çatıp ona baktı, sonra da ön kapıdan dışarıya çıktı. Fakat ahıra doğru giderken aniden kalbinin hafiflediğini hissetti. Demek Mara, Prens'in sevgili değildi! Tanrı'ya şükür. Gerçi Mara'nın onunla ilgilenmediğini de hatırlattı kendine. Leydi bunu gayet net belli etmişti. Elbette, bir casus olarak, Jordan'ın ikna konusunda özel bir yeteneği vardı...

Aklından geçirme bile.

Seyislere başıyla selam vererek atına atladı ve hâlâ bir ahmak gibi sırtarak yola koyuldu.

Virgil'in ona bu gece için hangi karanlık işi vereceğini görme vaktiydi.

Mara pencereden, Jordan'ın atının üzerinde uzaklaşmasını izledi. Hâlâ kendi kendine gülümseyerek belki de Jordan'ın içinde çekici bir prens kalmış olabileceğini düşündü.

Fakat Mara beklentilerini yüksek tutmayacaktı. Zaman her şeyi gösterecekti.

Jordan belki geri gelirdi. Belki de gelmezdi.

Kendi adına Mara hâlâ Jordan'ın tek başına o adamı arabadan aşağıya savurduğunu düşünüyordu. Tedavi konusunda

eğitim de mi almıştı? Mara'nın sevdiği mülayim diplomata ne olmuştu böyle!

Jordan sokağın sonunda görünmez olduğunda, Mara başını iki yana sallayarak kafası karışmış bir halde pencereden çekildi.

Tanrı aşkına, Jordan öyle dövüşmeyi nereden öğrenmişti?

6. Bölüm

Gece, saat iki.

Siyah kadife gökyüzündeki kış ayı Londra sokaklarını ma-
viye çevirmişti. Yıldızlar, Charing Cross'taki Kral I. Char-
les'ın atlı heykelinin üzerinde resmi geçit yapıyorlardı sanki.

Strand'ın Whitehall ve Cockspur Caddesi'yle kesiştiği bu
geniş, üç yollu kavşağı bu tanıdık simge süslüyordu. Gece-
nin bu geç saatinde, normalde yoğun olan kavşaklar yabancı
bir yer gibi görünüyordu ama önceki gün Virgil'in toplantıda
onları bilgilendirdiği üzere, James Falkirk'ün takas için belir-
lediği nokta burasıydı.

Simyager Parşömenleri karşılığında Drake.

Falkirk her an, gelebilirdi.

Jordan tamamen teyakkuzda duruyordu, tabancasını çek-
mişti, kılıcı da aynı zamanda hazırda. Ayağı Simyager Par-
şömenleri'nin bulunduğu kralağacından yapılma kutunun
üzerindeydi. Düşmanın ortaya çıkmasını sessizlik içerisinde
beklerken loş sokak lambaları dağılan nefes buharını aydın-
latıyordu.

Virgil ondan birkaç metre uzakta, yanındaydı, öldürülmüş kralın heybetli heykelini çevreleyen dövme demir parmaklığa dayanmıştı. Aynı anda, kavşağın meydanında kuytu bir köşede saklanmış Max ve Beauchamp da ellerinde tüfeklerle ihtiyaç duyulursa onları korumak üzere bekliyorlardı: Bunun bir tuzak olmadığına dair bir garanti yoktu.

Jordan kısılmış gözleriyle karanlık sokakları incelemeye devam etti ama aklı, Özgürlükçü seçkinleri arasında geçen güç mücadelesi söylentilerindeydi.

Tarikat'ın kaynakları Falkirk'ün gizlice diğer Özgürlükçü lordlarıyla şu anki liderleri Malcolm Banks'e karşı direnmek için ittifak kurmaya başladığını gösteriyordu.

Malcolm Banks de Virgil'in erkek kardeşiydi.

Malcolm Banks son derece kötü şöhretli bir zalimdi; Tarikat bu ikisi arasından James Falkirk'ü iynin kötüsü olarak görürdü. Bu yüzden de Virgil o öğleden sonraki toplantıda bu gece için asıl hedeflenenin Drake'in geri alınması olduğunu açıkça belirtmişti.

Falkirk'e dokunulmayacaktı.

“Gerçekten Malcolm'ı devirmek niyetindeyse yolunda durmayacağız,” diye talimat vermişti Virgil daha önce Dante Malikânesi'nde. “Falkirk içeriden, bizim dışarıdan yapabileceğimizden daha fazla zarar verebilir. Özgürlükçü Konseyi'nin yönetimini devralmakta başarısız olsa bile, hepsi bu iç mücadeleleri yüzünden zayıflayacaktır. Sadece geri çekilip bu iki grubun bir süre için birbirlerini yemesini bekleyeceğiz. Sonra güçleri azaldığında, saldırıya geçip o alçakların işini bitireceğiz. Ama her şeyden önce Drake'i oradan çıkarmamız gerekiyor.”

Jordan aniden uzaktan bir arabanın yaklaştığını duyunca gerildi. Virgil ile beraber sese doğru döndüler.

Ses daha da yaklaşırken, İskoçyalı ona karanlık bir baş salamayla işaret verdi. Jordan omuzlarına dökölmüş olan büyük, şekilsiz kukuletasını başına geçirdi. Sonra da karnaval eğlencesine katılanların yaptığı gibi, yüzü, ifadesiz siyah bir maskeyle gizledi. Tarikat yüksek mevkideki ajanlarına gereksiz yere kimliklerini ifşa etmeleri için çok fazla zaman ve emek harcıyordu.

Virgil aynı şeyi yapmadı, çünkü zaten yüzünü düşmanları tarafından biliniyordu.

Araba iyice yaklaştığında, Jordan'ın kalbi birazdan Özgürlükçü hiyerarşisindeki ikinci adamla tanışmak üzere olduğunu düşünerek çok hızlı atmaya başlamıştı.

James Falkirk bir çeşit efsaneydi. Tarikat içindeki bazıları bile bu yaşlı, acayip adamın, bir tür günümüz büyücüsü gibi Özgürlükçüler'in kara büyülerini gerçekten yapabilen biri gibi görülüyordu.

Malcolm'un yüzlerce yıllık Özgürlükçü kültürüne olan tek ilgisi, onu salt dünyevi gücü elde etme aracı olarak görme-siydi, oysa Falkirk bütün o esrarlı anlaşılmaz ayinlerin gerçek bir inanandı. Jordan hangisinin daha beter olduğundan emin değildi.

Bir an sonra, araba tam onların önünde durdu, ayışığı onun simsiyah yüzeyi üzerinde parlıyordu. Sürücü önde yerini almış, doğrudan onlara bakıyordu, kapı o sırada aniden açıldı.

İçeriden cılız bir ışık taştı.

Jordan kuytuda, onları izleyip uzaktan korumakta olan kardeşlerine uyumlu bir şekilde dururken, Virgil temkinli bir şekilde arabaya yaklaştı.

Jordan silahını kılıfına koyup eski parşömenlerin durdu-

ğu ahşap kutuyu aldı ve sonra İskoçyalıyı arabaya doğru izlemeye başladı. Ahşap kutuyu kucağına koyarak, onun yanına oturdu.

Onların karşısında, arabada bir kişi daha vardı: Karışık, kurşuni renkte saçlarıyla zayıf, soylu yaşlı bir adam. “Hoş geldiniz, beyler,” dedi Falkirk. “Ani hareketler olmasın, lütfen. Sizin de görebileceğiniz gibi silahlıyım.”

Jordan, Falkirk’ün büyük, siyah kabanının ortasından onlara doğrultulmuş bir tabanca olduğunu çoktan görmüştü.

“Buna gerek olmayacak,” dedi Virgil.

Falkirk sakın bir şekilde gülümsedi. “Sanıyorum ki benim ödülümü getirmişsinizdir.”

“O burada,” dedi Jordan, maskenin ardından ifadesiz bir tonda.

“Güzel.” Falkirk, Virgil’e döndü. “Virgil Banks olmalısınız. Evet, aile benzerliğinizi görebiliyorum,” dedi yumuşak bir gülüşle. “Malcolm’ın yetişkin oğlunun da aynı ateş gibi kızıl saçlara sahip olduğunu biliyor muydunuz? Bir Banks aile özelliği, sanırım?”

“Ajanım nerede?” diye sordu Virgil ruhsuz bir sesle.

“İlk önce parşömenleri görelim.”

Jordan onun dediğini yapıp kutuyu açtı.

Falkirk öne doğru eğildi; kutuya uzanıp parşömenleri karıştırdı, inceledi ve belgelerin gerçek olduğuna dair tatmin olmasını sağlayan üzerlerindeki birkaç sembolü kendi kendine mırıldandı.

Gri gözleri kuşkuyla parladı Virgil’in bakışlarıyla karşılaştığında. “Bu tam koleksiyon mu, sayın başkan?”

“Bulduğumuzun hepsi bu,” diye yanıtladı Jordan, eğitmeninin yerine.

“Ama elbette kendiniz için de bir kopya çıkardınız.”

“Elbette,” dedi.

“Çeviriyi yapan siz miydiniz?”

“Bendim,” dedi.

Falkirk, kemikli yüzündeki yaşlılık çizgilerini derinleştirerek solgun bir şekilde gülümsedi. “Bu metinlerde sizin türünüzün asla kavrayamayacağı derinlikler var.”

Jordan omzunu silkti. “Sahip olduğum kısıtlı vakitte, hepsini çözmek için elimden geleni yaptım.”

“Sen delikanlı!” diye homurdandı yaşlı tuhaf adam. “Bütün ömrün boyunca bu parşömenleri incelesen de yine de gizemlerine erişemezsin. Simyager Valerian çok zeki bir düşünürdü...”

“Ve biraz da kaçıktı, değil mi?”

“Saçmalık! Dehası Leonardo da Vinci gibilerle boy ölçüşürdü!”

“Bildiğim kadarıyla, Leonardo insan kurban etme taraftarı değildi,” dedi Jordan kuru bir şekilde ama Falkirk sadece güldü.

“Ah, Simyager yazılarını onaylamıyorsun, öyle mi? Ya sana bakire kurban etmenin sadece bir metafor olduğunu söyleseydim?”

“Size inanmazdım.”

Falkirk’ün gülümsemesi derinleşti. “O halde belki göründüğünden daha zekisindir. Fakat söyle bana, benim kıbar âlim-şövalyem, bu kâğıtlarda gördüğün çok eski bilgiler seni hiç mi çekmedi?”

“Pek sayılmaz. Ama en azından şimdi ihtiyacım olursa nasıl bir şeytanı çağıracağımı biliyorum.”

“Benimle dalga geçiyorsun!” diye azarladı Falkirk onu ha-

fifçe. “Anlamadığın şeyi neden küçümsüyorsun?” Başını iki yana salladı. “Bu kadar genç birinde hayal gücünün bu kadar eksik olması ne kadar üzücü bir şey.”

“Drake nerede?” diye tekrarladı Jordan.

“Düşündüğünden daha yakın.” Falkirk kavşağa doğru başıyla işaret etti. “Tam şurada, Golden Cross Hanı’nda. Onu 22 Numaralı odada bulacaksın.”

Virgil başıyla Jordan’a işaret etti ve Jordan da hemen arabadan atlayıp Max’ın elinde tüfeği ve gümüş gözlerinde sabırsız bir pırıltıyla binaya yaslandığı yere doğru ilerlemeye başladı.

Jordan oradaki hanı işaret ederek çabucak mesajı iletti. “Onu aldığında bana haber ver,” dedi.

İkisi de başlarını salladılar, Max, Beau’ya başıyla işaret etti ve iki ajan da hana doğru koştular.

Jordan arabaya geri döndü. Virgil’i orada yalnız başına bırakacak değildi, üstelik şansı varken Falkirk’ün görüşünü almaya kararlıydı. Jordan’ın bilhassa çözmesi gereken bir problem vardı.

Dresden Bloodwell, bir kurt gibi kuytularda, yalayıp yutacaklarını arayarak Londra sokaklarında yeterince uzun süredir dolaşıyordu.

“Bana Bloodwell hakkında ne anlatabilirsin?” diye sordu Falkirk’e iki yaşlı adamın yanına arabaya dönünce.

“Buraya mülakat için gelmedim,” diyerek kızgın bir biçimde konuştu Falkirk.

“Hadi,” diye ısrar etti Jordan. “Bloodwell, Malcolm’a sadık mı yoksa onu da senin küçük başkaldırına katılmaya ikna ettin mi? Evet, bütün planlarını biliyoruz,” dedi Jordan, Tarih’in Falkirk’ün planları hakkındaki kesinliği konusunda blöf yaparak.

Fakat yaşlı adam kaşlarını kaldırdığında, Jordan bunu bir onay olarak kabul etti.

“Tarikat’ın sizin yolunuza çıkmak gibi bir planı yok,” diye temin etti onu Jordan, biraz olsun Falkirk’ün güvenini kazanmaya kararlı olarak. “Sizi bu gece tutsak olarak almamamızın sebebi de bu,” diye ekledi makul bir tonda. “Bunu kolayca yapabiliydik.”

Yaşlı adam ona şüpheyile baktı. “Bloodwell hakkında bir şeyler mi öğrenmek istiyorsun?”

“Aslında, onu öldürmek istiyorum,” dedi Jordan.

“Öyle mi, gerçekten? Muhakkak bunu kendim de çok elverişli bulurum. Ama bunu yapabilir misin? Dresden Bloodwell yeri gelince çok acımasız biri olur.”

“Şey, Falkirk,” diye yanıtladı yumuşak bir tonda, “Şartlar gerektirirse şahsen ben de çok acımasız biri olabilirim.”

“Yüzünü görmeme izin ver, bildiklerimi anlatayım,” diye meydan okudu ona Falkirk.

“Hayır,” diye emretti Virgil ama Jordan muhtemelen kazanca karşılık riski tarttı ve yavaşça maskesini indirdi.

Falkirk memnun bir ifadeyle onun yüzünü incelerken Virgil hoşnutsuzluğunu belli ederek homurdandı. “Çok cersursun, değil mi?” diye mırıldandı yaşlı adam.

“Ya Bloodwell?” diye sordu Jordan.

“Bloodwell şimdilik Malcolm’a uyuyor. Ama sadakatinin fazla derin olduğunu sanmıyorum.”

“Bu onu yanına çekmek için ikna etmeye niyetli olduğun anlamına mı geliyor?”

“Hayır.” Falkirk hafifçe omzunu silkerek başını iki yana salladı. “O yaratığa mesafeli duruyorum. Malcolm kendi gözde katilini kontrol altında tuttuğuna inanıyor ama bana sorarsan, Bloodwell sadece kendisi için çalışır.”

“Karargâh olarak nereyi kullanıyor?” diye sordu Jordan.

“Birkaç günden fazla bir yerde kalmaz. Bloodwell ne yaptığını bilir. Benim kolayca hafife alacağım biri değildir,” diye ekledi tehditkâr bir bakışla.

Virgil dirseğiyle Jordan’ı hafifçe dürttü. “Drake’le işlerin nasıl gittiğine bir bak.”

Jordan tekrar arabadan inerek itaat etti. Falkirk’ün pazarlığın sonunu getirdiğinden emin olana kadar gitmesine izin veremezlerdi.

Jordan Golden Cross Hanı’nın olduğu meydana doğru koştu, tam o sırada Max ve Beau binanın ön kapısından aralarında sarhoş gibi görünen, yarı bilinçsiz durumdaki Drake’i çıkarıyorlardı.

“Yaralı mı? Neyi var?” diye bağırdı Jordan, Tarikat’ın bekleyen arabasının kapısını açarken.

Diğer ikisi Drake’i oraya doğru taşıdılar.

“Uyuşturulmuş sanırım,” dedi Max. “Henüz emin değilim.” Drake’i arabanın içine yerleştirdiler.

Beau koruma görevini alarak dışarıda ayakta dikilerek etrafa bakındı, Max de arabaya binip Drake’in nabzını kontrol etti, onun yavaş yavaş nefes alıp verişlerini dinledi ve gözkapıklarını açıp baktı.

Drake tutarsızca bir şeyler mırıldanıyordu ve elinin cansız bir hareketiyle Max’i yanından uzaklaştırmaya çalışıyordu.

“Göz bebekleri büyümüş. Kesinlikle ona bir şeyler vermişler.”

“Zehir mi?” diye sordu Jordan.

“Olabilir.”

“Gidip öğreneceğim,” dedi Jordan, gerginlikle, Falkirk’e doğru hızla geri giderek. Lanet olası alçak! Drake’i onlara

kanındaki zehirle sadece birkaç saat yaşayabilecek kadar geri vermek tam da bir Özgürlükçü'ye uygun bir şeydi. Kuytu yerde park etmiş olan arabaya geri döner dönmez kapıyı açtı. “Ona ne yaptın?” diye sordu Falkirk’e, sonra da Virgil’e baktı. “Drake tepki vermiyor.”

“Endişeye gerek yok,” diye yatıştırdı onu Falkirk. “İçkisine birazcık afyon tentürü koydum sadece ve bana teşekkür etmelisiniz. Onu diğer türlü asla sakinleştiremezsiniz.”

“Bununla ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim, o uyandığında, muhtemelen seninle dövüşmek isteyecek.”

“Neden?” diye sordu Jordan.

“Drake artık sizi tanımıyor! Nereye gittiğimi merak edecek. Zavallı oğlan sana beni görmek için yalvarırsa sakın şaşırma.”

“Seni görmek mi? Ona işkence yaptıktan sonra mı?”

“İşkencesini sonlandıran kişiyim,” diye kestirip attı Falkirk. “Anlaman gerekiyor, Drake eski hayatına dair her şeyi unuttu. Bana güveniyor çünkü onu hapislane hücrelerinden kurtardım ve doktorlarımız tarafından sağlığına yeniden kavuşması için bakılmasını sağladım. Bana oldukça sadık, beni babası gibi görüyor ve seni şimdiden uyarayım, benden ayrılmak hiç hoşuna gitmeyecek.”

“Bu çok mantıksız!” dedi Jordan.

Fakat Falkirk, İskoçyalıya üzgün bir şekilde baktı. “Onu bir savaşçı olarak eğittin, Virgil. Yakalandığında, onu yıkmak için yarım düzine adam gerektiğini söylediler bana. Şeytan çağırmaktan bahsetmiştin,” diye ekledi Falkirk, Jordan’a bakarak. “Drake, onlardan biri gibi. Ya da vahşi bir yaratık. Köşeye sıkıştırıldığında son derece tehlikeli.”

Jordan alçak sesle bir küfür savurup başını iki yana salladı ve Özgürlükçüler'in kardeş savaşçısına ne halt ettiklerini merak ederek kızgınca başını çevirdi. Kederli bir ifadeyle Falkirk'e baktı. "Demek Drake'in aklının yerinde olmadığını söylüyorsun."

"Korkarım, az çok, öyle. Ama aslında çok iyi, en azından sakın olduğunda. Ne diyebilirim? Bu oğlandan epey hoşlanmaya başlamıştım. İyi olmasını dilerim."

"Ama onu bize geri vermenin tek nedeni, hafızasını yitirdiği için bir bilgi kaynağı olarak kullanılamaz olması! Sırf Parşömenleri alabilmek için onu bir piyon olarak kullanıyorsunuz."

"Bu kişisel bir şey değil. Ayrıca," deyip duraksadı Falkirk. "Delikanlıya borçluyum. Drake sizin de muhtemelen duyduğunuz gibi hayatımı kurtardı."

"Siz gittikten sonra bize anlatabileceklerinden korkmuyormusunuz?" diye meydan okudu Jordan.

"Beni duymuyorsunuz!" dedi Falkirk sabırsızlıkla. "Tanıdığınız Drake gitti! Onun bir zamanlar olduğu ajandan bahsedemem ama onun şu anda olduğu adam... Neye dönüştüğünü yakında siz de öğreneceksiniz. Nasıl desem? Artık bir çocuk gibi."

"Bir şeytan, vahşi bir yaratık ya da bir çocuk. Falkirk, Drake'in ne olduğuna bir karar veremiyorsun galiba?" dedi Jordan.

"Pekâlâ. Sabaha afyonun etkisi geçtiğinde göreceksiniz." Falkirk, Tarikat'ın başkanına baktı. "Onu tekrar savaşa sokma, Virgil. Başından yeterince şey geçti zaten. Drake bir ajan olarak bitti. Sadece ailesine geri dönmesini ve böylece hayatından geriye ne kaldıysa huzur içinde yaşamasını istiyorum."

“Ne kadar yüce gönüllüsün,” diye mırıldandı Jordan, başını iki yana sallayarak.

Falkirk’ün aniden ona karşı sabrı taşı. “Defolun, ikiniz de! Çıkın arabamdan! Beni takip etmeye yeltenmeyin,” diye bağırdı, “Malcolm’ın casuslarından biri tarafından görülmeden yola koyulmalıyım. Özellikle de Bloodwell.”

Jordan, Virgil arabadan inebilsin diye kenara çekildi ama kızıl saçlı İskoç duraksadı.

“Falkirk, kardeşim senin planından haberdar olursa, seni öldüreceğini biliyorsun. Sana koruma önerebiliriz, muhbirlik yaparsan...”

Falkirk bu teklifteki alaycılık karşısında homurdandı ve kapıyı Virgil’in suratına kapattı. Jordan ile Virgil birbirlerine alaycı bir ifadeyle baktılar. Falkirk’ün arabası da uzaklaşmaya başladı.

Max’in hâlâ bilinçsiz ajan arkadaşının yanında oturduğu arabaya doğru hızla gittiler.

“Afyon tentürü,” dedi Jordan. “Tabii Falkirk’ün dediğine inanırsak.”

Virgil arabaya bindi ve Drake’i muayene etmeye başladı. “Zavallı,” dedi İskoçyalı alçak sesle. “Dante Malikânesi’ne geri götürelim.”

“Efendim, izin verirseniz, görev tamamlandığına göre yapmam gereken bir şey var.”

“Nedir o?”

Jordan başını iki yana salladı. Güvenilir bir ajan olarak, ciddi yüz ifadesi eğitmeninin işbirliğini kazanmak için yeterliydi.

“Pekâlâ. Bu takasta sana düşen kısmı yerine getirdin. Drake uyanana kadar daha fazla ilerleme sağlamamız da zaten

mümkün değil.” Kederli bir ifadeyle Drake’e baktı. “Yarın sabah buluşacağız ve hepiniz bir sonraki emirlerinizi alacaksınız.”

“Evet, efendim.”

Max, Jordan’a meraklı bir ifadeyle kaşını kaldırarak baktı ama Jordan karşılık olarak pelerinini çıkarırken takım liderine alaycı bir ifadeyle baktı. Pelerini arabanın içine maskesiyle birlikte attı.

Pelerinin altında, tamamen siyahlar giyinmişti ve tepeden tırnağa silahlıydı.

Arabanın kapısını kapattı, veda etti ve sonra uzaklaşmalarını izledi. Gözden kaybolduklarında, Jordan şehrin doğu tarafına doğru soğuk, kuşkucu bir bakış fırlattı.

Gazete editörlerine küçük bir gece yarısı ziyareti yapmanın vakti gelmişti.

Mara ertesi sabah uşağı Reese’in, Londra Times’ın sabah baskısını gözden geçirmesini diken üstünde bekliyordu.

Kendisi bakmaya dayanamamıştı.

Thomas kahvaltı masasının etrafında, arkasından oyuncak tahta atını çekerek dönerken, Mara uşağı gazeteyi okurken giderek artan bir endişeyle onu izliyordu.

Reese altın rengi gün ışığı içeri dolarken her bir sayfayı tarayarak burnunun ucundaki gözlükleriyle pencerenin yanında duruyordu.

“Kargaşayla ilgili kısa bir yazı var, leydim,” dedi sonunda, “ama sizden ya da Lord Falconridge’den bahsedilmemiş.”

“Gerçekten mi? Emin misin? İşte şunu bir dene.” Mara ona Post’u uzattı. “Sosyete dedikodu sayfasıyla kötü bir şöhrat edinmiş olan gazeteyi.”

İğrenç gazeteciler için bütün dünyaya ayakta kımının onun Prens'in sevgilisi olduğuna inandıklarını duyurmak için bir şanstı. Bu yalan duyulursa, Prens'ten hoşlanmayan insanlar yüzünden kim bilir ona daha başka ne gibi saldırılar olabilirdi?

Üstelik böyle patlayan bir dedikodunun Mara'nın sosyete-
tedeki itibarına nasıl zarar verebileceğini kim söylebilirdi?

Annesinin neler diyeceğini Mara hayal bile edemiyordu.

Reese ikinci gazeteyi de incelerken Mara'nın nabzı deli gibi atıyordu. "Bu da aynı," dedi Reese birkaç dakika sonra. "Eylemden bahsediyor ama sizden ya da Lord Hazretleri'nden bahseden tek bir kelime bile yok. Arabanıza yapılan saldırıdan da. Doğrudan süvarilerin gelişine atlıyor haber."

"Bu bir mucize," dedi Mara, rahatlayarak.

"Öyle görünüyor, leydim." Reese gazeteyi düzgünce katladı ve Mara'nın önüne koydu. "Belki de üst düzeyden bir arkadaş isminizin yazılmasına engel olmuştur," diye önerdi kuşkulu bir bakışla.

Fakat Mara şaşırarak başını iki yana salladı. Prens bile gazetelerin kendini yermesine bile engel olamıyorken, neden Mara'ya çamur atmakta tereddüt etsinlerdi ki? Özellikle de bu pis kokulu dedikodu gazetelerinin daha fazla satmasına yardım edecekken...

Ya bir şekilde bu haberi atlamışlardı ya da gizemli bir şeyler olmuştu. Jordan gazetelerin onlar hakkında bir şeyler yazmayacaklarından emin gibi görünüyordu. Bu durumla bir alakası olabilir miydi? Yoksa bu sadece Jordan'ın her zamanki gibi haklı olmasıyla mı ilgiliydi?

Reese gözlüklerini çıkardı. "Bir ihtimal daha var, leydim."

"Evet?" Mara endişeli bir şekilde ona baktı.

Reese hassas bir ton takınmıştı. “Belki akşam baskısına saklıyorlardır.”

“Ah.” Mara kaşlarını çattı. “Belki de haklısın.”

Uzun bir gün olacaktı.

Jordan sabah erkenden Dante Malikânesi’ne adım attığında, üst kattan gelen bir kargaşa duydu: Bir bağırma, ağır bir mobilya yere düşmüş gibi gürültülü bir çarpma sesi ve takip eden bir cam kırılması.

“Bırakın beni!”

“Pekâlâ,” diye mırıldandı Jordan kendi kendine. Drake ayılmış olmalıydı. Diğerlerinin, sözde delirmiş olan geri dönmüş ajanlarıyla ilgili yardıma ihtiyaçları vardır diye Jordan ahşap oyma süslemeli merdivenlerden hızla tırmandı.

Hemen üst kata çıkarak Beau’yu güvenli odalardan birinin karşısındaki duvara yaslanmış bir vaziyette buldu. Kapılar bu odada güçlendirilmiş ve pencereler demir parmaklıklarla desteklenmişti. “Afyon tentürünün etkisinin yok olduğunu sanıyorum.”

“Evet, bunu söyleyebiliriz.”

“Beni buradan çıkarın!” diye içerideki odadan kükredi Drake. “Yemin ederim sizi öldüreceğim...”

“Sakinleş,” diyen Max’in sesi geldi odanın içinden. “Beni öldürmeyeceksin, Drake. On yaşından beri arkadaşız. İskoçya’daki okul yıllarını hatırlamıyor musun?”

“Seni tanımıyorum! Neden yalan söylüyorsun? Bu lanet odadan çıkmama izin vereceksin! Burası bir tımarhane, değil mi? Niye beni dinlemiyorsun? Deli değilim!”

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Jordan, Beauchamp’la en-

dişeli bir şekilde bakışarak. Sonra da uşağın arkasından hafifçe öne eğilerek odanın içerisine bir göz atmak için kapıya doğru gitti.

Zavallı Bay Gray, çılgın bakışlı konta biraz yiyecek servis etmek için elinde tepsi, kararsız bir halde Drake'in odasının eşliğinde duruyordu.

Drake odanın içinde sıkıntıyla yürümeyi bıraktı ve hayranlık verici bir hız ve tehlikeli nişancılığıyla bir başka nesneyi fırlattı.

Max gülümseyerek eğildi, kalay şamdan arkasındaki duvara sertçe çarpıp sıvanın üzerinde bir yumruk büyüklüğünde delik açtı. "Gördün mü? Hâlâ yeteneklerin seninle, evlat! En azından o alçaklar senden bunu alamamışlar, değil mi? Bütün eğitimini. Bizi şimdilik unutmış olabilirsin ama hâlâ orada olduğunu biliyorum. Her şey yoluna girecek, Drake. Sakinleşmeye çalış. Neden biraz kahvaltı etmiyorsun?"

"Benden uzak durun," diye uyardı Drake, ona doğru gelen Max'ten geri çekilerek. "Beni zehirlemenize izin vereceğimi mi sanıyorsunuz?"

Jordan başını iki yana salladı.

Drake, zavallı herif, berbat görünüyordu. Kömür karası gözlerinde kırmızı halkalar olmuştu ve ıstıraplı bir öfke ve kafa karışıklığıyla doluydu. Ona yaklaşacak herkese saldırmaya hazır bir şekilde göğsü hızla inip kalkıyordu, kızarmıştı ve ter içindeydi. Siyah saçları karmakarışık, kendine gelmesiyle birlikte hemen paniğe kapılmış gibiydi.

Drake belli ki nerede olduğunu bilmiyordu ve kim olduğundan hiç haberi yok gibiydi.

"Çatal, bıçak falan vermeyin," diye mırıldandı Beau hâlâ içeri girmeye cesaret edemeyen uşağa.

“Peki,” dedi Gray rengi atarak. “İyi fikir, lordum. Ya kaşık?”

“Ben olsam vermezdim,” dedi Jordan anlamlı ir bakışla. “Cam tabak da.”

Uşak yutkundu. “Evet, efendim.”

Drake dâhil hepsi her şeyi silah olarak kullanma üzerine eğitilmişlerdi. Kaşığın sapı bir bıçak görevi görebilirdi. Son derece masum bir porselen tabaktan kırılmış bir cam parçası düşmanın boğazını kesebilir ya da gözünü oyabilirdi.

Kısaca, Drake’in onlara mutlu bir dönüş yapmayacağına dair Falkirk’ün uyarısı oldukça yerindeydi.

“Buradan çıkmama izin vermezseniz, ben de...”

“Drake, buraya aitsin! Sen bizden birisin! Lütfen hatırlamaya çalış.”

“James’in yanına aitim. O nerede?” diye sordu Drake, yüz ifadesi daha da deli bir ifadeye bürünerek. “Lütfen, o yaşlı bir adam! Eğer arkadaşım olduğunuzu söylüyorsanız, onun yanına gitmeme izin verin. O tehlikede!”

“James bizimle kalmanı istiyor, Drake. Sana ilaç verdi ve dün gece seni bize teslim etti.”

“Sana inanmıyorum! Bana bunu asla yapmaz!”

Drake, Max’in kafasına doğru başka bir şey fırlatmaya yeltendiğinde, Virgil’in buyurgan sesi duyuldu.

“Bu kadar yeter, beyefendi!” diye gürledi onlarla birlikte odada olan İskoçyalı. “Kendini dizginlemezsen biz dinginleyeceğiz!”

Drake öfkeyle ona bakarak, bu tehdit üzerine bir adım geriledi.

“Şimdi otur ve aklını başına topla, yoksa aç kalırsın! Anlaşıldı mı?”

“Aç değilim,” diye uludu Drake meydan okuyarak.

“Pekâlâ, o zaman, önemi yok, Lord Westwood. Er ya da geç acıkacaksın.” Virgil elinin bir hareketiyle uşağı gönderdi, sonra da odadan çıkması için Max’e işaret etti.

Max denileni yaptı. Virgil de bir an sonra koridorda onun yanına geldi ve kapıyı kilitledi.

“İçeride güvende olacak mı?” diye sordu Jordan.

Virgil başını salladı.

Fakat Max sadece başını iki yana sallayabildi. “Düşündüğümünden de beter durumda.”

“Sadece kendine zarar vermekten koruyun,” dedi Virgil takım liderine. “Kim bilir düşmanlarımız, kafasının içine ne sırlar soktular?”

Beau başını salladı. “Takımına ne olduğu ve nasıl yakalandığı gibi...”

“Beauchamp, burada kal ve tekrar bir öfke nöbeti başlarsa bizi çağır. Siz ikiniz, Çukur’a gelin, görevlerinizi bir gözden geçirelim.”

“Evet, efendim.”

Sonra birlikte Dante Malikânesi’nin altındaki kireçtaşının içine oyulmuş, Tarikat’ın gizli sığınağını olan toplantı odasına yöeldiler.

Hepsi masanın etrafında yerini aldığında “Rotherstone,” dedi Virgil, Max’e dönerek, “Drake’in hafızasını geri getirmenin bir yolunu bulma görevini alacaksın.”

Max başını salladı. “Yatıştığı zaman, doğduğu aile evine götürmek istiyorum. Dul Westwood Kontesi hâlâ orada yaşıyor. Kesinlikle kendi öz annesini hatırlayacaktır.”

“Güzel. Falconridge,” diye devam etti Virgil, Jordan’a bakarak, “sen de Rotherstone’un üzerinde çalıştığı projeyi dev-

ralacaksın, ilaveten Dresden Bloodwell'in yerini tespit etme çalışmaların da devam edecek."

"Evet, efendim." Jordan, Max'in, daha yeni, oldukça esrarlı koşullar altında ağabeyinin düklüğünü miras alan önde gelen kişi Albert Carew'ı izleme görevini aldığını biliyordu.

Önceki dükün nasıl ve nerede ölümünün gerçekleştiği göz önüne alındığında, bunda Özgürlükçüler'in parmağının olabileceği şüphesi ağır basıyordu.

"İşte, bunlara ihtiyacın olacak." Max, Albert ile ilgili dosyayı masanın üzerinde Jordan'a doğru itti. "Çok şükür," diye mırıldandı.

"Falconridge, bu olay hakkında ne kadar şey bildiğinden emin değilim ama şüphemizi çeken şey ağabeyinin ölümü değil," dedi Virgil. "Albert yeni Holyfield Dükü olduğundan beri, kendini Prens'in yakın çevresine sokmaya uğraşiyor."

"Prens'e epey yaltaklanıyor," diye katıldı Max, "Gerçi, Tanrı biliyor ya, adam diğer herkese karşı katlanılmaz derecede küstaktır."

"Prens'e, Albert ile ilgili şüphelerimiz aktarıldı mı?" diye sordu Jordan.

"Tanrım, hayır. Korkarım Prens Hazretleri gizli kapaklı olmayan biri. Kimin Tarikat ajanı olduğunu biliyor ve muhtemelen orada olduğunu fark edecektir. Çünkü bir şeyler olmak üzere ama Prens bunu sormayacak kadar akıllıdır. Daha önce defalarca güvenliğine yönelik benzer tehditler yaşadığı için işlerin nasıl yürüdüğüne aşinadır. Prens Tarikat'a güvenir. Durum netleştğinde ona bunu anlatmamızı bekleyecektir. Bu arada Albert hakkındaki şüphelerimizi bilseydi, davranışları o alçağın derhal uyanıp uzaklaşmasına neden olurdu."

"Evet. Albert onu izlediğimizi bilse, ülke dışına çıkması

çok büyük bir olasılık,” dedi Virgil. “O zaman da asla Özgürlükçüler’in onu neyi başarmak için oraya koyduğunu öğrenemeyiz. Bu meseleyle ilgilenmeni istememin sebebi bu, Falconridge. Albert çoktan Rotherstone’u küçümsemeye karar verdi ama senin insanlarla iletişimin iyi. Albert’on ihtiyatlılığını yenmek, onunla arkadaş olmak zorundasın. O alçağı konuştur. Güvenini kazan. Amacımız bu olacak.”

“Elimden geleni yapacağım. Sadece bir fırsata ihtiyacım var. White’in* üyesi mi?”

Max homurdandı. “Albert’ı orada, gelip geçenler kıyafetlerine hayran olsunlar diye cumbada dikilirken hiç görmedin mi? Ahmak piç kurusu,” diye mırıldandı.

“White’ı unut,” dedi Virgil, sabırsızca elini sallayarak. “Daha da önemlisi, o Carlton Evi’nin düzenli bir ziyaretçisi değil ama şimdi Prensın Watier’deki haftalık kâğıt oyununa katılıyor.”

“Demek ki bu kâğıt oyununa katılmam gerekiyor. Bu bana ne kadara mal olacak?”

“On bin pound.”

Jordan güldü. “Bu çılgınlık.”

“Prens’in mükemmel dünyasına hoş geldin.”

“Sanırım beni sen takdim edeceksin?” diye sordu Jordan, Max’a.

“Hayır,” diye araya girdi Virgil. “Albert’in ikiniz arasında bir bağlantı kurmasını istemiyorum. Rotherstone tam sen katılırken ayrılıyor. Bu onun şüphesini üzerinize çekecektir. Albert, her ne sebeple olursa olsun, Carlton Evi’ne Özgürlükçüler’e yardım etmek için giriyorsa çoktan koruması

*White’s: St. James Caddesi’ndeki bir beyefendiler kulübü. Londra’daki en eski ve en seçkin kulüptür. —ç.n.

altında demektir. Eğer Carlton Evi'ne tamamen farklı bir yönden girersen Albert'in güvenini kazanma ve neyin peşinde olduğunu öğrenme şansın olur." Virgil ona sertçe baktı. "Kimliğini gizlerken Leydi Pierson'la olan bağlantını kullanacaksın."

Jordan ona şaşkınlık içerisinde baktı. "Ne dediniz?"

"Leydi Pierson," diye tekrarladı ustası, kurnaz bir bakışla. "Hatırladığım kadarıyla yıllar önce onunla oldukça samimi bir ilişkiniz vardı. Bu günlerde Leydi Pierson, Prens'in can-cığer arkadaşı. Max'in notlarına göre her hafta Carlton Evi'nde. Kimliğini gizlemek için onu kullanacaksın," dedi Virgil. "Carlton Evi'ne giriş yolun bu olacak."

Jordan çoktan başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. "Efendim, kusura bakmayın ama onu bu işe sürükleyemem. Bunu benden isteyemezsiniz."

"Senden bunu istediğimi düşünmene sebep olan nedir?" Virgil'in kaşları tehditkâr bir biçimde çatılmıştı. "Bunlar senin emirlerin, Falconridge. Bu en iyi plan. Zaten bir bağlantın var ve saraydaki hiç kimse de bundan şüphelenmeyecektir."

Jordan kalbi hızla çarparak, bundan kaçınmanın bir yolunu bulmaya çalıştı. "Ama Leydi Pierson'ın Prens'in sevgilisi olduğu sanılıyor! Neden peşine düşeyim ki?"

"Aslında," dedi Max dikkatli bir tonda, "Carlton Evi'nin içinde olanlar onunla Prens arasında hiçbir şey olmadığını biliyorlar. Virgil haklı, Jord. Bu en iyi plan."

"Bunu yapamam." Jordan masadan kalktı ve yürümeye başladı.

"Verilen emirleri reddetme özgürlüğüne sahip değilsin, Falconridge!"

“Ne zaman o özgürlüğe sahip oldum ki?” dedi Jordan sertçe, birkaç adım ötede hızla başını onlara çevirerek. Soğuk bir öfkeyle sarsılıyordu bedeni. “Benden bunu istemeye nasıl cesaret edersin? Bana yıllar önce ondan uzak durmamı tavsiye eden kişi sendin, Virgil! Şimdi karşıma geçmiş peşine düşmemi mi istiyorsun?”

“Sadece onun peşindeymiş gibi görünmeni söylüyorum,” diye yanıtladı Virgil, yüzünde en ufak bir duygu olmadan.

Tam olarak Jordan’ın asla olmayacağına kendine söz verdiği şeydi bu.

Jordan başını iki yana salladı. “Benden ne istediğini bilmiyorsun.”

“Elbette biliyor,” diye mırıldandı Max.

Jordan, Max’e şüpheci bir bakış fırlattı. Takım lideri onun bakışlarını duygusuz bir ifadeyle karşıladı ama hiçbir şey söylemedi.

Jordan burnundan soluyarak odadan dışarıya doğru yürüdü.

Mağara gibi olan toplantı odasından çıkıp kireçtaşının içinde yontulmuş karanlık tünelden aşağıya doğru indi, evin altındaki nehre giden küçük iskelede durdu.

Kalbi hızla çarparak, kollarını göğsünde bağlayıp bulanık sulara baktı. Sessiz bir öfke içinde kendi kendine kafasını salladı. Bu onun sınırlarının ötesindeydi.

Kısa tünelin içinden Max’in geldiğini haber veren yavaş, tedbirli ayak sesleri ona doğru yaklaşıyordu.

Jordan duymuştu ama arkasını dönmedi. “Bu senin fikrindi, değil mi?”

“Yeteneğine uygun olduğunu düşündüm,” diye yanıtladı savaşçı kardeşi, Max. “Bir taşla iki kuş vuracaksın.”

Jordan ona doğru döndü. “Bu da ne demek oluyor?”

“Ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun.” Max ona baktı. “Kendine yalan söylemeyi bırak. Lanet olsun, dostum. On iki yıl boyunca o kadının hasretini çekmeni izledim. Ve şimdi hem onu geri alma, hem de görevini tamamlama şansın var.”

Jordan kızgın bir mahcubiyetle başını diğer tarafa çevirdi ama arkadaşı daha sözünü bitirmemişti.

“Beni dinle. Bir kardeşin olarak konuşuyorum. Londra’daki erkeklerin yarısının gözü onda. Leydi Pierson güzel, müsait. Şimdi, şansın varken peşine düşmezsen ve bir başkasıyla olursa, onu tekrar kaybetmeye nasıl dayanacaksın?”

Jordan, bunu anlıyordu ama kalbini tekrar Mara’ya verme düşüncesi, onu Max’in tahmin ettiğinden daha çok serseme çeviriyordu. “Bu kahrolası konu seni ilgilendirmez.”

“Hayır, ilgilendirir. Çünkü bana ve Warrington’a olan sadakatin sana bunu yaptırdı. Asla şikâyet etmedin, asla yüksek sesle bahsetmedin. Onunla olmak için Tarikat’ı bırakmayı istediğini biliyorum. Ama bize bağlıydın ve bu ödediğin bir bedeldi. Ama adil değildi. Şimdi kendimi ne kadar suçlu hissettiğimi biliyor musun? Özellikle de Daphne’ye sahip olduktan ve sonunda senin bizim için ne kadar büyük bir şeyden vazgeçtiğini kavradıktan sonra?”

Jordan hiçbir şey söylemeden yere baktı.

“Onda bulduğun şeyin senin için ne anlama geldiğini anlamak için çok gençtim o zamanlar. Sen o biricik kişiyi bulmuştun.” Max başını düşünceli bir ifadeyle salladı. “Her zaman benim ve Warrington’ın daha ilerisindeydin. Muhtemelen bizi kendi başımıza bırakıp gidememenin de sebebi buydu. Biz sadece düşmanı paramparça etmek istiyorduk ama sen hayatta gerçekten neyin önemli olduğunu biliyorsun. En azından eskiden biliyordun.”

Jordan ona baktı.

“Her zaman borçlarımı ödeyen bir adam olduğumu biliyorsun,” diye konuşmaya devam etti Max. “Takım liderin olarak, Virgil’in bunu yapmanı istemesini tamamen desteklememin sebebi bu. Ve evet, benim fikrimdi. Mara Bryce’a âşıksın. Ama yıllar boyunca her şeye uzaklaştığın için biraz dürtülmeye ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

“Yani dâhiyane çözümün bu. Virgil ve sen, Mara’yı kullanmamı istiyorsunuz?”

“Kullanmak mı? Jordan, senin leydin, şüpheli bir Özgürlükçü casusu olarak görülen kişinin bulunduğu çevreye sık sık gidiyor. Kişisel olarak orada olup onu korumak isteyeceğini zannediyorum.”

Jordan, Max’e huzursuzca baktı. Ama Max bu konuda haklıydı. “O zaman, en azından, ona gerçeği anlatmama izin ver.”

“Bunu yapamayacağını biliyorsun.”

“Nedenmiş? Sen Daphne’ye söyledin. Warrington, Kate’e söyledi. Neden şimdiye kadar oyunu kurallarına göre oynayan tek kişi benim?”

“Evlenene kadar Daphne’ye söylememiştim. Kate’e gelince onun büyükbabası Özgürlükçüler’in bir üyesiydi. Zaten bildiği belli şeyler vardı. Üstelik Rohan onun bilmediği boşukları, Kate ona bağlılığını belli edene kadar doldurmadı. Yani şu anda sadece arkadaşlık ilişkisi içinde olan seninle Mara arasındaki durum tamamen farklı.”

“Evet, arkadaşız,” diye geveledi Jordan, elini yorgunca saçları arasından geçirerek. “Dün, bir tür... Ön ateşkes yaptık.”

“Güzel, o halde yolu yarılamışsınız!” dedi Max, Jordan’ın sinirini bozan cesaret verici bir gülümsemeyle. “Yine de ona

gerçeği anlatmak onu Carlton Evi'ne gitmekten alıkoymaya-
caktır. Leydi Pierson'ı doğru okuyorsam. Leydi Pierson güç
durumlarla karşılaştığında bile çoktan Prens'e olan sadakatini
kanıtladı. Prens'te ne görüyor bilmiyorum ama Prens onun
çocuğunun vaftiz babasıymış sanırım.”

Jordan başını salladı. “Bu doğru.”

“Ona Prens'in yakın çevresinde bir casus olduğunu an-
latacak olursan bunun sadece Leydi Pierson'ı, desteğini gös-
terme anlamında daha fazla Prens'in yanında durmakta daha
kararlı hale getireceğini biliyorsun. Ne kadar az bilirse o ka-
dar güvende olacaktır. Leydi Pierson'a gerçeği anlatmak sa-
dece görevi riske atar ve onu daha büyük bir tehlikenin içine
sokar.”

“Bilemiyorum...” Jordan kollarını göğsünde bağladı, sığ
iskeleden sulara baktı. “Onu Tarikat uğruna yeterince incit-
medim mi? On iki yıl önce hayal kırıklığına uğrattım ve şim-
di onu kimliğini gizlemek için bir kılıf olarak kullanmamı
mı istiyorsun? Bu yaraya tuz basmak olmaz mı?”

“Pekâlâ, o halde! Görevi reddet ve güzel Mara'nın yalnız
başına Carlton Evi'ne her gittiğinde kendini tehlikeye atma-
sına izin ver. Neden onu korumak için zahmet edesin ki?
Beau'dan senin yerine Leydi Pierson'a göz kulak olmasını
isterim. Onu bir kez gördüğünde, bu görevi yerine getiriyor
olmaktan çok mutlu olacağına eminim.”

“Ha... O genç züppe,” diye mırıldandı Jordan, bu taktiği
beğenmeyerek. “Mara onu paramparça eder.”

“Belki öyle ama söylemeliyim ki Beau bu süreçte epey
keyif alacaktır.” Max onu kurnaz bir şekilde izledi uzun bir
süre için.

Jordan içini çekti.

“O halde sana güvenebiliriz, değil mi?”

“Sen aşağılık herifin tekisin,” dedi Jordan.

“Kardeşim için her şeyi yaparım,” dedi Max bilmiş bir gülümsemeyle. “Tavsiyemi ister misin?” diye sordu omzunun üzerinden Jordan’a bakarak artık gitmeye başlamışken.

“Kesinlikle hayır,”

“Ona bu kez o bir pırlantaymış gibi davran. Onun tekrar elinden kaçmasına izin verme yoksa sefil hayatının sonuna kadar pişman olursun.”

Şey, muhtemelen bu konuda haklıydı.

Jordan, Max gittikten sonra uzunca bir süre için meşale-nin solgun ışığında tek başına ayakta dikilmeye devam etti. Lanet olsun, belki de işbirlikçi dostu haklıydı. Belki de Mara gerçekten onun olana kadar huzur bulamayacaktı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça ağzından geri bıraktı. Doğru. O halde, en iyisi harekete geçmekti.

Görünüşe göre bu iş onun için biçilmiş kaftandı.

7. Bölüm

Uzun, gergin bir günün ardından, Pierson Malikânesi'ni mutlu bir ruh hali sarmıştı. Çünkü gazetelerin akşam baskılarında da Mara'nın arabasına yapılan saldırıdan ve Lord Falconridge tarafından kurtarıldığından bahsedilmiyordu.

İtibarı kurtulmuştu!

Mara sırtından çok büyük bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Oğlunun üzerine titreyerek akşamın tadını çıkarmakta serbestti artık.

Thomas yüksek sandalyesinde oturmuş bir kaşık elma püresi daha gelmesini bekleyerek ağzını açmış, neşeyle ayaklarını sallıyordu. Kendi kendine yeme çabasındaki inadı yüzünden her yeri elma püresi olmuştu ama Thomas her zaman olduğu gibi annesinin ilgisinden de memnundu.

Mara yemeği yedirirken pratik yapmak adına oğluyla konuşmaya devam etti. Kendi adına, yemeğe neredeyse hiç dokunmamıştı. Çayı ve hafif yemeği hâlâ salon masasının üzerinde duruyordu. Bütün gün diken üstünde olmak iştahını kaçırmıştı.

“Leydim!” Aniden günün zaferlerini doruğa ulaştırırcasına, Bayan Busby pencereden dışarı baktı. “Bir ziyaretçiniz geldi.” Sokağa doğru başıyla işaret etti.

Mara hızla nefesini içine çekti. “Lord Falconridge?”

“Evet, efendim. Ben oğlanla ilgilenirim.” Yaşlı dadı koşturup Thomas’ın ağzının etrafındaki elma pürelerini temizleyip oğlanın neşeli suratını ziyaretçileri için daha uygun bir hale getirdi.

Mara büfenin üzerindeki aynaya baktı, aceleyle saçlarını düzelterip hafifçe çimdikleyerek yanaklarını pembeleştirdi. “Reese,” dedi uşağına, “Lord Falconridge’i içeri alın hemen.”

“Evet, efendim.” Uşağı girişe Kont’u karşılamaya giderken, Mara da pencereden dışarı baktı.

Jordan daha beyaz atından inmemişti. Atıyla beraber gün batımının kırmızı parlaklığına bürünmüşlerdi.

Jordan atını dizginlediği gibi Çavuş Parker onu karşılamak için yanına gitti.

Mara kalbi hızla çarparak ziyaretçisini mahcup bir hayranlıkla izledi. Jordan lacivert bir ceket, devetüyü renginde pantolon ve siyah çizmeleriyle atından çok zarif bir hareketle indi. Yere ayak bastığında, ahırdan bir seyis atını almak için koştu. Kesinlikle dün leydilerini ve genç lordlarını kurtarıktan sonra bütün ev çalışanları için Lord Falconridge onların kahramanı olmuştu.

Jordan’ın geçici muhafızlarla konuşmasını izlerken Mara’nın kalp atışları hızlandı. Askere başıyla işaret edip ön kapıya doğru ilerlediğinde Mara görülmemek için pencereden hemen çekildi. Tanrım, on yedi yaşındaki gibi ona âşık âşık baktığını görse Jordan neler düşünürdü!

Hemen sonra, Reese salona döndü. “Falconridge Kontu, leydim.”

Mara çenesini öne uzatıp omuzlarını dikleştirdi, ellerini zarif bir şekilde karnına doğru koyarak gergin bir heyecanla titremelerini engelledi.

Jordan içeri girdi.

Başındaki melon şapkayı çıkardığında Mara'nın kalbi durdu sanki.

"Lordum." Mara onu mütevazı bir reveransla selamladı.

Jordan da ona selam verdi ve gülümsedi. "Leydim. Söz verdiğim gibi işlerin nasıl gittiğini görmek için geri geldim." Sevecen bir şekilde Bayan Busby'ye başını eğip selam verdi.

Sonra Thomas ona doğru küçük kaşığını doğrulttu dostça ama tutarsız birkaç kelimeyle bir soru sorduğunda, Jordan kaşını yukarı kaldırdı.

Görünüşe göre Thomas onu tanıdı, düşündü Mara şaşırarak.

"Sana da iyi akşamlar, Lord Pierson," diye cevap verdi Jordan çocuğa.

Mara çok neşeli görünmemeye çalışarak güldü.

Jordan ona parıldayan bir bakış fırlattı. "Sanırım benden hoşlandı."

"Haklısınız sanırım."

"Bu gece hepiniz nasılsınız, bakalım? Dünkü maceradan kendinize geldiniz mi?"

"Geldik," diye yanıtladı Mara. "Ya siz?"

"Hiç daha iyi olmamıştım," dedi Jordan, neşeli bir şekilde şapkasını ve eldivenlerini büfenin üzerine bırakarak. Hiçbir şeyi kaçırmayan kurnaz bakışlarıyla, Mara'nın oraya bıraktığı gazeteleri görmüştü. "Parker bana bütün gecenin oldukça sakın geçtiğini söyledi," dedi Jordan ona meraklı bir ifadeyle bakarak.

"Öyle." Mara masayı işaret etti. "Size bir şeyler ikram edebilir miyim, lordum?"

Jordan söğüş etlerin durduğu tabağa baktı. “Buna hayır diyemeyebilirim. Bugün nasıl hissediyorsunuz, Bayan Busby? Sizin için dün endişelenmişim. Başka göğüs ağrınız oldu mu yine?”

“Hayır, teşekkür ederim efendim, yine turp gibiyim.” Yaşlı kadın bu Kraliyet beyefendisinin onun sağlığını sormasına şaşırılmıştı.

“Peki ya Thomas? Parktaki o korku anlarından sonra daha iyi mi? Küçük beyefendimizin kötü rüyalarla uyanmadığını umuyorum.”

“Hayır, efendim, bütün gece deliksiz uyudu,” diye yanıtladı Bayan Busby.

“Cesur oğlan. Bekle Thomas. Bir gün sevgili anneni kendi başına koruyabilecek kadar büyüyeceksin.”

Mara’nın oturması için nazik jesti üzerine Jordan masaya oturdu. Mara gözlerini ondan alamıyordu, bu rahat çekiciliğinden büyülenmiş gibiydi.

Jordan, Mara’nın bakışlarını hissetmiş gibi döndü ve onu baştan ayağa ısıtan bir gülümsemeyle baktı.

“Pekâlâ, neleriniz var?” diye sordu Jordan, o mavi, mas-mavi gözlerinde çapkın bir pırıltıyla.

“Sana bir sandviç hazırlayayım mı?”

“Gerçekten mi?” Jordan onun bu basit teklifine şaşırmış görünüyordu. *Neden*, diye düşündü Mara. Bir vikontes olduğu için miydi?

İkisi elbette bunları aşmışlardı.

Mara neşeli bir tavırla kaşlarını kaldırarak onun cevabını bekledi.

“Bu harika olur,” diye mırıldandı Jordan, Mara’ya tuhaf bir şekilde bakarak. Mara’nın ona bir tabağın içinde taze çav-

dar ekmeği içine ince dilimler halinde ızgara biftekler koyup sandviç hazırlaması dünyanın en tuhaf Őeyiydi sanki.

“Hardal?” diye sordu yavaŐa.

Jordan uzunca br süre bakışlarını onun üzerinde tuttu. “Lütfen.”

Mara, çanağın içine bıçağı batırarak, kızarmış bir Şekilde başını önüne eğdi.

Sandviç hazırlamakta Şehvetli hiçbir Şey yok, dedi Mara kendi kendine ama neden iinin heyecandan pır pır ettiğini bilmiyordu. Fakat Mara bir dilim ekmeğin üzerine hardalı sürerken, onun kendini hararetle bir yoğunlukla izlediğini hisediyordu.

Mara servis tabağındaki gravyer peynirine soru sorar gibi işaret ederek onun bulunduğu yöne bir bakış fırlattı.

Jordan ona a bir ifadeyle başını salladı.

Sandvie bir dilim peynir koymak için uzanırken, aklına birden Jordan’ın onun parmaklarından yiyeceklerin tadını yalayarak aldığı tuhaf bir görüntü geldi. Ve içinde onun kucağında otururken Jordan’ı beslemek için beklenmedik, vahŐı bir dürtü geldi.

Boynundan yanaklarına doğru kavurucu bir kızılık yükseldi.

Bayan Busby boğazını temizleyip başını çevirdi. “Sanırım küçük Lord yemeğini bitirdi, efendim.”

“Evet.” Mara kızarak gerginlikle kıkırdadı. “Bugün yediğinden daha fazla yiyeceği üzerine sürdü.”

“Ona banyo yaptırayım mı?”

“Evet, lütfen. Teşekkür ederim. Ama bana yatmak için hazır olduğunda haber ver lütfen. Onu kendim yatıracağım.”

“Evet, efendim. İzninizle, lordum,”

Yaşlı kadın kucagında Thomas'la masadan kalkıp hızlı adımlarla onu temizlemeye çocuk odasına götürürken, Jordan "İyi geceler, Bayan Busby," dedi.

Mara, dadının onları yalnız bırakmak için Thomas'ı da alıp aceleyle çıktığını Jordan'ın da anlayıp anlamadığını merak etti.

Karşılıklı olarak tereddütlü bir gülümsemeye bakiştılar.

Mara sandviçi hazırlamıştı. İkiye bölerek misafirine sundu. "Ne içmek istersin?"

"Ne vermek istiyorsan," diye mırıldandı Jordan. Mara tabağı onun önüne koyarken bakışları onun elbisesinin yakasına kaymıştı.

"Çay, şarap? Merlot bununla iyi gidebilir. Bir fiçi kahverengi bira var. Adamlarının hoşlanacağını düşünmüştüm. Bizi korumalarına öyle minnettarım ki..."

"Bir askerin kalbine giden yolu biliyorsun, değil mi?" Jordan gülümsedi. "Bira kulağa harika geliyor."

Mara birayı getirmesi için Mary'yi çağırttı, sonra da Jordan'ın sandviçten ilk ısırığı karşısında neredeyse zevkten inlemesi karşısında şaşırdı. "Nefis!"

Mara onun bu mübalağasına kıkırdadı.

"Hayır, ciddiylim," dedi Jordan lokmayı yutarken. "Bu hayatımda yediğim en iyi sandviç."

Mara ona, meraklı bir kıkırdamayla kafasını salladı. Mary kısa zaman içinde geri geldi ve bir tepsinin içinde duran büyük bir bira bardağını Jordan'a sundu.

Jordan birayı aldı ve hizmetçi geri çekildi.

"Cennetteyim şu anda. Şerefe," diye ekledi Jordan. "Sen bir şey yemeyecek misin?"

Mara başını iki yana salladı. Karnı heyecandan titreyişken

bir şey yemesi mümkün değildi. Mara onu izleyerek otururken, idolüyle, bizzat Jordan Lennox'un kendisiyle aynı masada oturduğunu inanamıyordu. Hayallerinin erkeği. Şimdi farklıydı ama Mara yine de yirmi iki yaşındayken tanıdığı o kibar gencin sert, cilalı yüzeyinin altındaki bazı şeyleri yakalayabiliyordu.

Çok geçmeden Mary masaya yeni yiyecekler yerleştirmek üzere geri döndü. Reese de üç kollu şamdanı yitmekte olan güneş ışıklarını desteklemesi için masaya yerleştirmek üzere geldi.

İki hizmetkâr da çekilirken, uşak çiftli kapıyı arkasından kapattı, Mara ve Jordan birbirlerine sıcacık gülümseyerek birbirlerine eşlik etmenin keyfini çıkararak orada baş başa kaldılar.

“Eee,” dedi Mara, çenesini masaya dayadığı dirseklerini üzerinde ellerinin arasına dayayarak. “İtiraf etmeye hazır mısın?”

“İtiraf mı?”

Mara büfenin üzerinde duran gazetelere işaret etti. “Aldırdığın şekilde, çünkü macera, gazetelere düşmemiş. Bunu tuhaf bulmuyor musun?”

“Gerçekten mi? Evet, fevkalade.”

“Biliyorum! Çok esrarengiz değil mi? Ne sabah ne de akşam baskısında var. Bununla ilgili herhangi bir şey bilmiyormusun öyle değil mi Jordan?”

“Ben mi? Tanrım, hayır.”

Mara kurnaz bir şekilde gülümseyip onu süzerek, gözlerini kısarak ona baktı. “Bir şey yaptın, değil mi?”

“Belki.” Jordan kolunu Mara'nın sandalyesinin arkasına dayayarak rahat bir gülümsemeyle geriye yaslandı. “Endişe-

lenmemeni söylemiştim, değil mi? Beni dinlemeyi ne zaman öğreneceksin?”

“Ne yaptın?”

“Güzel kafanı bununla yorma.”

Mara onun bu yağcılığı karşısında homurdanıp onu yeleğinden dürttü.

Jordan onun bu itirazına güldü. “Biri bana bir iyilik borçluydu. Bunun ötesinde, önemli değil. Sen memnun olduğun sürece.”

“Memnun mu? İnanılmaz rahatladım! Benim itibarımı kurtardın.”

“Henüz tehlikeden uzak olduğunu zannetmiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Mara telaşlanarak.

“Sen ve Prens hakkındaki şu dedikodu.” Jordan başını iki yana salladı. “Son bulmak zorunda.”

“Evet.” Mara başını sallayarak içini çekti. Arabasına yapılan saldırı kesinlikle bunun fazla uzadığının kanıtıydı. “Ne öneriyorsun? Eminim ki bir tavsiyen vardır.”

Jordan onun bu yumuşak alayı karşısında sırtıttı. “Aslında, çözüm oldukça basit. Prens’le hakkındaki dedikoduların son bulmasını istiyorsan, mantıklı olarak toplum içinde başka bir erkekle görünmen gerekiyor.”

“Anlıyorum, böylece insanlar yeni bir dedikodu üretmeye başlayabilirler.”

“Kesinlikle. Daha az ihtilaflı olan biri. En azından sokaklarda yuhalanmana neden olmayacak biri.” Jordan birasından bir yudum aldı.

Mara gülümsememek için kendini zorlayarak onu izledi ama içinde bunun nereye varacağını biliyor gibi bir his vardı. “Böyle bir hilede bana yardım etmesi için ne tür bir adam aramam gerektiğini düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum, mesela... Genel olarak sevilen, saygı duyulan ve hayranlık uyandıran biri. Maalesef Wellington meşgul ama bunu benimle yapmak istersen hizmetlerimi sunmaya gönüllüyüm.”

“Ne kadar cömertsin!”

“Evet, fevkalade biri olduğum söylenir.” Jordan arkasına yaslandı tekrar ve keyifle Mara’ya baktı. “Sizin bu anlaşmadaki gerçekçi faydayı gördüğünüzü zannediyorum, Leydi Pierson.”

“Gördüğümü kabul ediyorum. Ama aynı zamanda tehlikeleri de görüyorum.”

“Hangi tehlikeleri kastediyorsunuz?”

“Bir sevgili aramadığımı söylemiştim,” dedi Mara net ama yumuşak bir sesle.

“Lanet olsun, ben de öyle! Endişelenme. Sorun olmayacak. Olursa, her zaman Delilah var zaten.”

“Fakat o zaman Cole senin üzerinde bir delik açacaktır,” dedi Mara, teessüfle hafifçe kaşlarını çatarak.

“Tanrım,” diye mırıldandı Jordan. “Belki de en iyi fikirlerimden biri sayılmaz. Hayır ama gerçekten,” dedi bir an sonra, “seni ayartmak gibi bir düşüncem yok.” Tabii bunu yapmamı istemediğin sürece, diyor gibiydi mavi gözleri.

“Azgın erkeklerin de kendilerine göre faydaları vardır, tatlım,” Mara, Delilah’nın sesini hâlâ duyabiliyordu. “Zamanla onlardan keyif almayı öğreneceksin.” Mara boynundan yukarı doğru bir pembelik tırmanıp yanaklarını renklendirirken, başını önüne eğdi.

“Bir bardak daha ister misin?” diye sordu Mara, Tom’un bir gecede bunlardan kaç tane içtiğini hatırlayarak.

Jordan boş bardağı masaya koyarken başını iki yana sallat-

dı, sonra neyse ki konuyu değiştirdi. “Biliyorsun, dün beni gerçekten çok etkiledin. Kargaşanın ortasında kendini çok iyi idare ettin.”

“Öyle mi yaptım?”

“Kötü bir durumda, soğukkanlı kalabildin.”

“Başka yapılabilecek pek bir şey yoktu.”

“Bundan sonra senin, içindeki koltuğun altında taşıman için Jack’e mükemmel yeni bir misket tüfeği vermemin sebebi de bu. Bana sorarsan, en başından zaten bir tüfeği olmalıydı.”

“Bir misket tüfeği mi?” diye bağırdı Mara. “Ne, benim için mi?”

“Bir daha böyle bir durum meydana gelirse savunmasız kalmanı istemiyorum. İtiraz etme lütfen.”

“Ama Jordan, ben asla birini vuramam!”

“Oğlunu tehdit ediyor olsalar bile mi?”

Mara, Jordan’ın soğuk bakışlarıyla karşılaştı ve kendi kararlı yeminini anımsadı, Thomas’a hem anne hem baba olacağına dair. Anneler beslerdi ama babalar genellikle korurlardı. İkisi de olacaksa, o halde belki de Jordan haklıydı. “Nasıl ateş edileceğini bilmem.”

“O halde sana öğreteceğim. O kadar zor değildir. Çavuş Parker’ı sonsuza kadar burada tutamayız ve ben de her zaman seni korumak için orada olmayabilirim.”

“Gerçekten bunu yapabileceğimi düşünüyor musun?”

“On iki yaşındaki cahil köylü çocukları bir misket tüfeğiyle ateş edebiliyorlarsa sen de edebilirsin, tatlım. Kim bilir? Belki hoşuna bile gider.”

Mara yine de kendisini bir tüfeği ateşlerken hayal edemiyordu ama temkinli bir ilgiyle Jordan’ı süzerek omzunu silk-

ti. “Sana keyif alacağım tek şeyi söyleyeyim. Dünkü kendini savunmadaki yığıtlik gösterin.”

Jordan güldü.

“Bu doğru! Kesinlikle bir manşeti hak ediyordun. ‘Yalnız Kont Öfkeli Kalabalığı Uzaklaştırdı.’ Gazetelerin bunu kacırmaması çok yazık.”

Jordan, Mara’nın onu dikkatli bir şekilde incelediğini görünce “Teşekkür ederim, tatlım. Ne oldu?” diye ekledi.

Mara kelimelerini özenli bir şekilde seçti. “Öyle dövüştüğünü görmek uzaktayken bildiğimden çok daha tehlikeli bir yerde olman gerektiğini fark etmemi sağladı.”

“Savaş devam ediyordu sonuçta.”

Mara ona baktı. “Cephede miydin?”

Jordan sadece ona baktı. Açık sözlü bir yorum gelmeyecekti.

“Demek, Delilah’nın davetinde Binbaşı’ya karşı bu yüzden o kadar sevecendin.” Mara başını iki yana salladı, uzanıp elini Jordan’ın koluna koydu. “Tanrım, bilseydim, endişeden aklımı yitirirdim. Hiç yaralandın mı?”

“Sadece şışlikler ve morluklar. Şikâyet edemem. Ya senin evliliğin? O senin için nasıl gitti?”

Mara gerildi ve aniden savunmaya geçerek elini geri çekti. Ne diyeceğini bilemeyerek bakışlarını önüne indirdi.

“Sustun,” dedi Jordan alçak bir tonda. “Bu bir dulun kederi mi, yoksa ikimiz de bir savaşın içinden mi geçtik?”

Mara onun bakışlarına, üzüntü yüklü bir sessizlikle karşılık verdi.

“Ne kadar kötüydü?” diye fısıldadı Jordan.

Mara başını eğdi ama çok geçmeden konuştu. “Vikont Pierson bana Thomas’ı verdi. Bunun için onun hakkında kötü konuşamam.”

Jordan gerilmişti; şimdi doğrudan Mara'nın gözlerin içine baktı. "Sana kötü mü davrandı?"

"Artık bir önemi yok. O öldü." Mara, Jordan'a bu konuda daha fazla konuşmayı reddeder bir ifadeyle baktı.

"Demek ki öyle davrandı," dedi Jordan gergin bir fısıltı halinde. Fakat bakışlarını yere indirdi. Belli ki öfkesini dizginlemeye uğraşıyordu.

Mara derin bir nefes alıp yavaşça bıraktı.

"Mara... Düşünüyorum da," dedi Jordan birkaç saniye sonra.

"Evet?"

Mara'nın kalbi hızla çarpıyordu; Jordan'ın bakışları, birleşmiş ellerine sabitlenmişti.

"Hayatına geri gelmek istiyorum... Beni kabul etmek için ne gerekiyorsa yapacağım."

Mara ona bakarak nefesini tuttu.

"Bir sevgili istemiyorsun ve buna saygı duyuyorum. Ama seni ne kadar özlediğimi bilemezsin. Sana o kadar çok mektup yazdım ki."

"Yazdın mı?" diye sordu Mara, gözleri şaşkınlıkla açılarak.

Jordan pişmanlıkla başını salladı. "Ama onları göndere-medim."

"Neden?"

"Savaş hatlarından geçebilmeyi başaran birkaç ulak için, genç bir diplomatın aşk mektuplarının çok önemli gönderiler olmaya layık bulunmadığı ortaya çıktı."

Mara keyifli bir şekilde ona baktı. "Hâlâ onları saklıyor musun?"

Jordan başını iki yana salladı. "Lord Pierson'la evlendiğini duyduğumda hepsini yakmıştım."

Mara kaşlarını çatıp düşünceli bir ifadeyle Jordan'ın yüzüne baktı. "Onlarda ne yazıyordu?"

"Hatırlayamıyorum. Muhtemelen gözlerine methiyeler. Bu tür saçmalıklar. En çok da seni ne kadar özlediğim yazıyordu. O gece bahçede o kadar olgun ve sorumluluk sahibi olduğum için kaç kere pişmanlık duyduğumu bilemezsin. Hatırlıyor musun, bana evlilik teklif ettiğin zamanı?"

Mara gözleri sevgiyle parıldayarak nefesini hızla içine çekti. "Ah, bundan bahsetmen hiç beyefendice değil!"

"İnanılmazdın. Bizimle ilgili o kadar emindin ki... Öylesine tutkulu..."

"Seni öptüğüm zamandan bahsediyorsun."

Jordan gülümsedi, Mara onun mavi gözlerinde kaybolana kadar ona bakmaya devam etti. "O öpüşmeyi de çok sık düşündüm."

"Ben de öyle," diye itiraf etti Mara, temkinli bir fısıltıyla.

Jordan biraz daha öne eğildi ve dudaklarını nazikçe onun kilere bastırdı. Mara arzuyla ürperdi ama Jordan öpücüğünü derinleştirmeye başladığında, kalbi hızla çarparak geri çekildi.

"Bunu yapamam! Tekrar incinmeyi göze alamam. Oğlum için güçlü olmak zorundayım..."

"Özür dilerim." Jordan sandalyesine geri yaslandı, bakışları hayal kırıklığı içerisinde önüne eğildi. "Bunu yapmamalıydım."

"Özür dilemene gerek yok. Hoşlanmadığımı söylemiyorum."

Jordan onu kuşkululu bir ifadeyle süzdü ama tam o sırada, Bayan Busby dikkatli bir şekilde salon kapısını tıklattı.

"Leydim, Efendi Thomas yatmaya hazır olduğunda sizi çağırmamı söylemişsiniz."

Mara hâlâ yüzü kızarmış bir halde başını kaldırdı ve kapıya doğru döndü. “Teşekkür ederim, Bayan Busby,” diye seslendi, “Hemen geliyorum.”

Mara tekrar onunla göz göze geldiğinde, Jordan gergin, alaycı bir gülümsemeyle baktı. “O halde sana iyi akşamlar dileyeyim, Leydi Pierson.” Sandalyesinden doğruldu. “Sandviç ve bira için teşekkürler.”

“Rica ederim.” Mara kendisiyle mücadele ediyordu. *Kahretsin! Bir şey söyle.* Zorlukla yutkundü. “Ya planın... Benim yeni bir söylenti yaratmama yardım edecek olan?” deyiverdi Jordan tam arkasını dönerken.

“Evet?” Jordan merakla arkasına baktı. “Ne olmuş ona?”

Mara biraz daha kızardı. “Teklifin hâlâ geçerli mi?”

“Ne, sevgilin gibi rol yapmak mı?” Jordan omzunu silkti. “Elbette.”

Mara’nın kalp atışları hızlandı. “Belki yarın boşsundur?”

“Aklında ne var?”

“Hımm, bilmiyorum... Alışveriş?”

“Öyle demek.” Jordan yüzünü buruşturdu.

Mara sıırttı. “Bond Caddesi, bütün hanımefendi dedikodularının favori gündüz buluşma yeridir. Eğer bizi orada birlikte görürlerse, dedikodumuz için iyi bir başlangıç olacaktır.”

“Pekâlâ, o halde. Seni kaçta alayım?” diye sordu Jordan gözlerindeki derin mavi parıltılarla.

Mara dudağını çocuksu bir gülümsemeyle ısırarak omzunu silkti. “Öğleden sonra size uyan herhangi bir saatte, lordum.”

“Pekâlâ, ikide burada olacağım. O zamana kadar beladan uzak durmaya çalış, tamam mı?”

Mara pek leydilere göre olmayan bir kıkırdamayı zorlukla bastırarak ona neşeyle baktı; Jordan geldi ve ayrılırken onun elini tuttu. Gözlerinde bir dünya duyguyla Mara'ya bakarak, bir süre elini tutmaya devam etti.

“Ne oldu?” diye sordu Mara yumuşak bir sesle.

“Çekici bir genç kızdın ama artık gerçekten muhteşem bir kadına dönüşmüşsün.”

“Teşekkür ederim.”

Jordan onun ellerinin eklemlerinden öptü; Mara itiraz etmedi.

“İyi geceler, leydim.”

“İyi geceler lordum.” Jordan onun elini tenlerin birbiri üzerinden şehvetli bir kayışıyla bırakırken, Mara'nın kalbi bir an için durdu sanki. Jordan büfeden şapkasını ve eldivenlerini aldı. Başını eğip selam vererek, odadan çıktı.

Uşağı onu dışarıya uğurlarken, Mara'nın eli Jordan'ın avuç içine değen parmak uçlarının etkisiyle hâlâ karıncalanıyordu.

Mara gençliğinden beri tatmadığı başdöndürücü bir hisle sersemleyerek Jordan gittiği için rahat bir nefes aldı. Birazcık daha kalsaydı, Mara inanılmaz derecede pervasız bir şey yapmaya ayartılabilirdi. Kendisiyle beraber Jordan'a yukarı çıkmasını teklif edebilirdi mesela.

Ve bunun sebebi bebeği yatağına yatırmak olmazdı.

8. Bölüm

Kaçmak için herhangi bir teşebbüsün beyhude olduğu belli olmuştu ama Drake birkaç gün içinde, bu adamların onu öldürmeyeceğini anladı. Her kimseler ona işkence etmeye ya da kötü davranmaya niyetli değil gibi görünüyorlardı. Hatta arkadaş olduklarını düşünüyor gibi görünüyorlardı.

Drake onlarla mücadeleyi kesti, bunu yaparak şimdiye kadar bir yere varamamıştı. Yaşlı iyilikseveri, James Falkirk'ün ona sağladığı kısa süren güvenlikten koparıldığından hayatı pamuk ipliğine bağlıymış gibi hissediyordu.

James nasıl ona böyle ihanet edebilmişti? Kendisi o yaşlı adamın hayatını kurtarmamış mıydı? Onun bir şekilde canını mı sıkmıştı ki kendisini bu yabancıların eline vermişti? Fakat onun kırgınlığından, kafa karışıklığından ve öfkesinden bile daha güçlü olan şey, yaşlı adamın güvenliğinden endişe etmesiydi.

İçindeki her şey onu James'in korkunç bir tehlike içinde olduğu konusunda uyarıyordu ama şu an ayrı oldukları için, Drake'in ona yardım edecek kuvveti yoktu.

Şimdi onu, James'in bulunduğu Londra'dan çıkarıyorlardı ve aşıkları her bir mille birlikte Drake'in sıkıntısı artıyordu.

“İşte geldik.”

Birkaç saat önce içinde, Londra'dan ayrıldıkları seyahat arabası durmuştu. Lord Rotherstone —ya da daha ziyade, Max— ona gözünün ucuyla ölçüp biçen bir ifadeyle bakıyordu. Gözleri soğuk ve kurnazdı, ses tonu sabırlı bir rahatlatma içindeydi.

Marki, sözde çocukluklarından beri yakın arkadaş olmaları nedeniyle, Drake'in ona Max olarak hitap etmesinde ısrar etmişti.

“Bir bak etrafa.”

Drake, endişeyle Max'in arabanın penceresinden dışarı bakan gözlerini takip etti. Büyük bir kır evinin önündeki çakıl taşı döşeli yolda durmuşlardı.

“Tanıdın mı?”

“Tanımalı mıyım?”

“Burası Westwood Malikânesi. Senin evin. Tanıdık geliyor mu?”

Drake oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı. “Emin değilim.” Güya Westwood Kontu'ydu ama insan hepten aklını yitirmediyse böyle bir şeyi nasıl unutabilirdi?

“Gidip daha yakından bakalım. Gel.”

Arabadan çıktılar ama uzunca bir süre için Drake durup karamsar bir ruh haliyle eve baktı. Burası onunsa, kalbinde bunun öyle olduğunu söyleyen hiçbir şey yoktu.

Evin klasik tarzda bir etkileyiciliği vardı. Malta taşı. Kalın sütunlu giriş, klasik bir kemeraltını tutuyordu. Her katta ebat ve stil olarak hafifçe farklı, bildik beyaz süslemeli pencereler

vardı. Budanmış ağaçlar girişe yaklaşırken iki yanda sıralanmıştı.

Gri mart artık yerini nisana bırakırken aralarında nergisler çıkmıştı.

Drake ağaçların sıralandığı güzel yeşil parka ve huzurlu ağaçlık alanın sonundaki çayırlara baktı. Gökyüzü yapraksız dalların üzerinde masmaviydi, keskin serin rüzgârla çıplak dallar birbirlerine çarpıyorlardı ama bazı ağaç dalları taze tomurcuklarla süslenmişti.

Max ellerini kabanının ceplerine soktu ve onu inceleyerek “Ne düşünüyorsun?” diye sordu.

“Güzel,” diye geveledi Drake, omzunu silkerek.

“Burası senin,” diye yanıtladı Marki. “Atalarımın evi. Senin mirasın. Burada doğdun, Drake. Ve burada büyüdün. Tarikat tarafından eğitime alınana kadar.”

“Öyle demek.” Drake ona şüpheyle baktı.

Max acı bir şekilde gülümsedi. “Gel, burada hayattaki tek duası senin yüzünü bir kez daha görmek olan birisi var.”

“Kim?”

“Göreceksin.” Max eve doğru ilerledi; Drake de onu takip etti. Çakıltaşları ayağının altında eziliyordu. Endişe bir yumruk gibi karnının içinde büyümeye başlamıştı. Zorlukla yutkundu ve büyük evin gölgesine doğru ilerlemeye devam ettiler. Belli belirsiz tanıma pırıltıları kafasının içinde dans etmeye başlamıştı ama erişemeyeceği bir yerdeydiler.

Drake kendini o sütunlu girişe çıkan geniş, alçak merdivenleri tırmanmaya zorlarken kalp atışları hızlandı. Ayakları bu yere gelişine karşı gönülsüzlüğüyle ağırlaşmıştı.

Drake bir an için hangisinin daha kötü olduğunu bilemedi. Şu an olduğu gibi sonsuza kadar bomboş bir hafızayla mı

kalacaktı, yoksa sonunda kendisi ve hayatıyla ilgili bir şeyleri hatırlamaya mı başlayacaktı? Belki de bilmemek daha iyiydi. Belki de bazı şeylerin unutulması en hayırlısıydı.

Fakat sonra aniden, girişteki merdivenlerin en üstüne vardığında ön kapı açılıverdi. Zayıf, çelimsiz, kemikleri çıkmış yaşlı bir kadın, bastonuna dayanarak kapıyı açmış bakarken Drake olduğu yerde kalıverdi. Kadın saten bir şapka takmıştı ve iki yanağında da yuvarlak pembe bir allık vardı ama makyajının altında yüzü bembeyaz olmuştu.

“Leydi Westwood.” Max hafifçe eğilerek kadını selamladı ama yaşlı kadın onu görmezden geldi, bakışlarını Drake’teydi.

Kadın konuşamıyor gibi görünüyordu. Sonra ihtiyar gözleri yaşlarla doldu. Drake tereddütle Max’e baktı; Marki yaşlı kadını başıyla işaret ederek ona gizlice, cesaretlendiren bir bakış fırlattı. Fakat kadın aksayan yürüyüşünün izin verdiği hızda çoktan Drake’e doğru yaklaşmıştı.

Kadın, Drake’e yaklaşırken, elbisesinin üzerine giydiği kolsuz yün kürklü pelerinin etekleri, sütunların arasından geçen hava akımıyla rüzgârda uçtu.

Drake beynini zorlayıp onun kim olduğunu anımsamaya çalışarak, kadını merak ve şaşkınlıkla izledi. Tanıdık geliyordu.

Drake, kadın aniden ona doğru atılıp alçak sesli bir ağlayışla ona sarılırken, Max’e şaşkın bir ifadeyle baktı. Yaşlı kadın o kadar perişan görünüyordu ki Drake ona izin verdi ve kararsız bir şekilde o da sarıldı. “Drake! Tanrı’ya şükür! Oğlum hayatta! Hayattasın! Bunu kalbimin derinliklerinde hep biliyordum. Canım oğlum, sana ne yaptılar? Seni benden almalarına asla izin vermemeliydim cesur genç savaşçım!”

Kadın onun kollarında gözyaşlarına boğulurken, Drake, Max'e yalvaran bir şaşkınlıkla baktı. Max'in başını sallaması, bu kadının onun gerçekten annesi olduğunu onaylıyordu ama Drake umutsuzluğa düşmüştü.

Kendi annesini bile hatırlamıyorsa, o halde Tanrı aşkına, durumu umutsuz olmalıydı. Almanlar onu öldürmüş olsalar onun için daha iyi olacaktı.

Fakat Drake'in kalbi hızla çarparken her şey bir anda üzerine geldi. Bu durum onu boğuyordu. Her ne biliyorsa, Drake bunu şimdi hatırlamayı reddediyordu. Bu acı vericiydi ve o zaten şimdiden yeterince ıstırap çekmişti.

Yine de Drake elinden geldiği kadar Leydi Westwood'un sarılışına karşılık vermeye çalışırken, aniden onun parfümünün kokusu çarptı burnuna... Lavanta ve gülün birbirine geçmiş baygın kokusu burun deliklerine yükseldi ve bütün içsel dikkatini ele geçirdi.

Bu koku beyninin gerisinde uzaklardaki bir şeyleri gıdıkliyordu ama Drake onun kollarını tutmaya devam ederek içsel tepkisinin bu ani düğümünü çözmeyi başaramadan önce yaşlı kadın burnunu çekerek bir adım geri attı. "İçeri gelin, içeri gelin! Sevgili oğlum, sonunda evindesin. Şimdi annen seninle ilgilenecek."

Drake ona itaat etti, Max de onu takip etti. Gözüpek Çavuş Parker da, Drake'in yanlış bir hareketinde kabanının altında tuttuğu tabancasıyla onu vurmaya hazır olarak arkalarından geldi.

Drake içeriye girdiğinde bir sürü sessiz hizmetkâr şaşkınlıkla ona bakarak oldukları yerde duruyorlardı. Drake yine Leydi Westwood'u giriş holünde takip ederken başka bir aşına kokuyla büyüldü. Hafif bir limon etkisiyle balmumu cılası...

Drake salona doğru götürüldü. Orada şöminenin üzerinde asılı olan kendi portesini görüp afallayarak durdu. Drake'i gözleyerek geniş kapı eşiğinde ayakta duran Parker dışında hepsi oturduklarında, Max, Leydi Westwood'un oğlunun durumu hakkındaki endişeli sorusuna yanıt vermeye çalıştı.

"Burada bulunmanın eski hayatıyla ilgili anıları hatırlamasını tetikleyeceğini umuyoruz."

"Evet, burası onun evi. Siz ve adamlarınız da istediğiniz zaman gelebilirsiniz. Drake için en uygun yer evi. Buraya ait sonuçta..."

Aniden salonun dışından, ön kapının açıldığını duydular ve ardından giriş holüne giren hafif ayak sesleri geldi.

Biri geliyordu. Drake o tarafa baktı.

Çavuş Parker geleni karşılamak için arkasını döndü. "Dur! Kim geliyor? Kimsin sen?" diye bağırdı.

Rüzgârdan dağılmış uzun kahverengi saçlarıyla bir kız kapının eşiğinde duruyordu.

Parker onu kolundan yakalamış, daha fazla yaklaşmasını engellemişti. Kız kızgın bir bakışla çavuşu itti, sonra yanından geçerek çılgın bir ifadeyle içeri baktı. Bakışları Drake'in kilerle birleştiğinde hareketsiz kalakaldı.

"Doğruymuş," dedi boğuk bir sesle. "Sen hayattasın!"

"Gerçek misin?" diye sordu Drake yumuşak bir sesle şaşırarak.

"Onu tanıyor musun, Drake?" diye sordu Max hemen.

Drake sadece bakakaldı. "Bir hayal olduğunu zannediyordum," diye fısıldadı. Drake'in en karanlık anlarında, işkence odasında bitmek bilmeyen yeryüzü cehennemine katlanırken sadece o yanındaydı. Sessiz, şefkatli bir varlık onu izliyordu, deliliği tarafından çağırılan bir orman perisi. Bu güzel

ruh onunla sonsuza kadar orada kalacak gibiydi. Ta ki Drake onun sadece hayal gücünün bir oyunu olduğunu varsayana kadar. Fakat şimdi burada önünde kanlı canlı duruyordu.

Menekşe gözlü kız.

★★★

Jordan önümüzdeki bir haftalık süreçte bu kadar çok şey saklıyorken, birine Max'in dediği şekilde pırlanta gibi davranmanın zor olduğunu fark etti. Yine de Jordan arkadaşının tavsiyesine uymaya karar vermişti.

Hayat bir adama nadiren ikinci bir şans verirdi. O bu fırsatı kullanacak ve bunun onu nereye götüreceğini görecekti.

Çok geçmeden Mara ve Prens hakkındaki dedikodunun cilası yeni bir tanesiyle solmaya başlamıştı: Leydi Pierson ve Lord Falconridge arasında neler oluyordu?

Bond Caddesi'ndeki mağazaları dolaşmışlar, Thomas'ı Astley'deki midillileri görmeye götürmüşler ve şehrin dışındaki bir yamaçta ilk silah atış denemelerini yapmışlardı.

Cumartesi gecesi, operaya katılmışlardı, orada Jordan, Mara'yı, Leydi Rotherstone olan Daphne ve yanındaki kumral eşlikçisi Bayan Carissa Portland'la tanıştırmıştı. O gece bu iki leydiye Beau eşlik ediyordu. Max hâlâ Drake ile birlikte kuzeydeydi.

Beau, Mara'yı bir gözden geçirdi ve sonra Jordan'a onaylayan kaçamak bir bakış attı. Bu arada, Daphne ve Carissa zavallı kadını soru yağmuruna tutup serseme çevirmişlerdi. Ta ki Jordan ona acıyarak Mara'yı kurtarmaya gelene kadar. Jordan'ın arkadaşları oldukça koruyucuydu. Jordan, Mara'yı onların çok özenli ablalar gibi olduklarına dair ikna etti.

Sonra Prens'in Brighton'dan döndüğü haberi geldi ve

Prenses Charlotte'un Prens Leopold ile nişanının resmi duyurusu da yapıldı.

Şimdi herkes bu mutlu haberi öğrendiği için Mara, Carlton Evi tamamen tebrik hediyeleriyle dolup taşmadan önce gelinin gururlu babasına Gerrit Dou tablosunu sunmak istiyordu. Ve o gün Jordan'ın da ona eşlik etmesinde ısrarcı oldu. Böylece değerli tabloyu onun için Jordan taşıyabilecekti. Sanat eserinin taşınma işi için bir uşağa güvenilemezdi ya da en azından Mara titreyen kirpiklerinin altından öyle olduğunu iddia etmişti.

Jordan içindeki suçluluk hissini bastırıp, Mara'yı ona yardımcı olmaktan çok mutlu olacağına temin etti. Jordan'ın Mara'nın onu kraliyetteki arkadaşına tanıştırma fikrinden keyif alıyormuş gibi bir hissi vardı. Belki de Mara, "George'un" onun hakkında ne düşüneceğini görmek istiyordu.

Bu yüzden ertesi öğleden sonra Jordan kendini Mara'nın yanında Carlton Evi'ne doğru yürürken buldu. Kibirli ufak tefek bir hizmetkâr, önlerinde burnu havada ilerliyordu.

Jordan şimdi güzelce parlak çivit mavisi ipekle sarılıp beyaz kadife bir kurdeleyle bağlanmış olan Gerrit Dou'yu taşıyordu. Her ne kadar resim bir servet olsa da Jordan onun Carlton Evi'nin zenginliği içinde kaybolacağından korkuyordu.

Jordan içeriyi alaycı bir ifadeyle inceledi.

Jordan kraliyet evinde bulunmasıyla ilgili sahte bir şaşkınlık gösterisi yapsa da, Prens'in bu süslemeli evinin onun zevkine hitap ettiği rolünü yapacak kadar hünerli bir yalancı değildi.

Aslında 'süslemeli kelimesi bu aşırılık için yumuşak kahlırdı. Evin içinde tek bir tane bile sade nokta yoktu. Her yer

arap mimarisine dayanan süslü kıvrımlar, parıldayan, oyma duvar süsleri, her mermer parçasında Korint tarzı sütunlar, on cenazeye yetecek kadar çiçekler, resimli tavanlar, desenli halılar, her duvar sanat eserleriyle doluydu. Hayret vericiydi. Odadan odaya Çin stili, Gotikle mücadele ediyor, sonra ikisi de karmaşık bir şekilde Yunan-Roma çılgınlığıyla rekabete giriyordu. Belli ki, Prens Hazretleri klasik sınırlamadan pek keyif almıyordu.

Sadece bu dekor bile birine baş ağrısı verebilirdi. “Gut hastası olmasına şaşmamalı,” diye fısıldadı Jordan, Mara’ya. “Burada yaşasam benim de olurdu.”

Mara dudaklarını birbirine bastırıp onu dirseğiyle dürttü ve önlerinde giden titiz hizmetkâra imalı bir şekilde baktı. “Sakın seni duymasın!”

Jordan ona biraz daha takılmadan edemedi. Kıkırdama sesi bu mermer boşluğun içinde binlerce milde yankılanabiliyordu. “Keşke yanımda erzak getirseymişim,” diye mırıldandı Jordan. “Bana bu yürüyüşün bir gün boyunca süreceğini söylememiştin.”

“Uslu dur, gürültücü adam,” diye uyardı Mara. Hizmetkâr onları Prens’in aslında içinde yaşadığı ve dostlarını kabul ettiği yer olan ayrı bir ek binaya doğru götürüyordu.

Fakat bu doğrudu. Jordan geçtikleri salonların ve merdivenlerin sayısını unutmuştu. Yol boyunca her ebattan oda ve koridor görmüşlerdi. Hepsi kare ve dikdörtgen de değildi üstelik. Bazıları büyük bir sekizgendi ve birkaçı yuvarlaktı. İki kütüphane, beş yemek salonu, Mara’nın buraya gelmeden önce arabadayken bahsettiği, sırf kendisi içine iki yüz konuk alabilecek kapasitedeki ünlü Gotik salonu.

“Dürüst olmak gerekirse, biraz başım dönmeye başladı. Bayılma ihtimalime karşı amonyak ruhunu getirdin mi?”

“Endişelenme; bayılırsan, seni kendine getiririm,” diye azarladı Mara onu aynı şekilde neşeli bir tonda. Sonra: “Tabloya dikkat et, Jordan!”

Jordan geniş bir şekilde ona gülümsedi. “Peki, tatlım.”

Hizmetkâr beyaz eldivenli elini kaldırıp onlara beklemelelerini işaret ederken, Jordan, Gerrit Dou’nun kenarını zarif, altın kaplama konsola dayadı.

Ufak tefek adam kapının arasından geçerek gözden kayboldu ama hemen sonra onlar için kapıyı açık tutarak geri geldi. “Prens Hazretleri şimdi sizi görecekler, leydim. Lordum.”

Daha insani ebatlarda olan salona girdiler. İlk önce Mara içeri girdi ve arkadaşını münasip resmi bir reveransla selamladı; Jordan tabloyu yere bıraktı ve geleceğin kralını o da kibar bir reveransla selamladı.

Prens, Mara’yı kollarını açıp gülücüklerle karşıladı. “Leydi Pierson! Gel içeri, gel içeri, canım!” Yüzü sevinçle parlayan, elli dört yaşındaki Prens, arkadaşını karşılamak için kibar bir tavırla ayağa kalktı.

Tuhaf bir şekilde, Jordan’ın aklından geçen ilk şey, Prens’in neredeyse karikatüristlerin onu betimlemeyi sevdikleri kadar şişman olmasıydı.

“Avrupa’nın ilk beyefendisi*” zarif birinin modaya uygun resmi elbisesiyle giyinmişti. Jordan, modacı Beau Brummell’in, Prens’i, onun ev dekoruyla eşleşecek kıyafet tarzından kurtararak ulusa büyük bir hizmet yaptığını düşündü.

Tanrı’ya şükür, Prens kendini Napolyon gibi elmaslarla kaplamamıştı. Prens Hazretleri’nin siyah ceketi mükemmel

*Avrupa’nın ilk beyefendisi: IV. George bu şekilde tanımlanırdı çünkü gösterişsiz babasından farklı bir şekilde, yakışıklı ve görgülüydü. –ç.n.

bir şekilde dikilmişti, kırmızı suratı güzelce tıraşlanmış, sadece on yıl önce züppeler arasında pek moda olan beyaz yüz pudrasından ve allıktan kaçınılmıştı.

Şıklar züppelere karşı. Destansı bir mücadele. Bu düşmanlar, Jordan, Mara Bryce'yla ilk tanıştığı sıralarda birbirlerinin kıyafetlerini aşağılayarak sokaklarda yumruk yumruğa geliyorlardı.

"Sizi ve kızınızı tebrik ederim. Çok mutlu olmalısınız," dedi Mara.

"Aslında bütün bu kahrolası işin sonlanmasından dolayı memnunum," dedi Prens, Mara'nın eldivenli ellerinden hafifçe tutup ona şefkatle bakarak. "Dikkatli veledin kabul edeceği genç bir adamı asla bulamayacağımı düşünüyordum."

"Şey, geleceğin kraliçesinin kiminle evleneceği konusunda söz hakkı olmazsa o halde başka herhangi bir genç kız için nasıl bir umut olur ki? İsteklerini dinleyerek çok iyi kalpli bir baba oldunuz."

Prens alaycı bir şekilde gülümsedi. "En azından şimdi evliliğinin sonu kötü biterse kızım beni suçlayamayacak. İnan bana, bir oğlun olduğu için çok şanslısın. Kız çocuğunun huyu suyu tamamen farklı."

"Sadece yaşıyla ilgili."

"Evet, hepimiz on sekiz yaşımızda katlanılmazdık sanırım. Ama göreceğiz, değil mi Leydi Pierson? Thomas on sekiz yaşına geldiğinde hâlâ onu dünyanın sekizinci harikası olarak görürseniz bana söyleyin. Bu arada vaftiz oğlum nasıl bakalım bugünlerde?"

"Her zamanki gibi mükemmel. Teşekkür ederim, efendim."

"Onu yakın bir zamanda görmem için bana getir. Aylar oldu!"

“Getireceğim,” diye yanıtladı Mara.

“Pekâlâ, bana bir şey getirdiğini görüyorum.” Prens gözle-
rinde meraklı bir pırıltıyla baktı.

“Ve de birini,” diye ekledi Mara ve neşeli bir ifadeyle Jor-
dan’a döndü.

Jordan kendi adına Prens’in Mara’ya bakarken nasıl büyü-
lendiğini görmüştü ama bu bakışın şehvetli bir bakış olma-
ması onu etkilemişti.

George bütün aşırılıklarıyla, alayların hedefiydi ama çok
az erkek gerçekten bir kadınla sadece arkadaş olabilecek ince-
liğe sahipti ve Prens’in ona karşı sıcaklığı belli ki samimiydi.

*Bu iyi bir adam, diye düşündü Jordan, ya da en azından bü-
tün zaaflarına rağmen düzgün biri.*

Jordan yıllar önce Tarikat’a giriş töreninin bir bölümü
olarak kardeş savaşçılarıyla beraber Kral’a ettiği sadakat ye-
minini düşünerek vardığı bu neticeden dolayı rahatlamıştı.

O zamanlar Kral George tahttaydı ve Majesteleri çoktan
aklını yitirmeye başlamasına rağmen, hiç kimse yaşlı kralın
kalbinin doğru yerde olduğundan kuşku duymamıştı.

“Majesteleri,” dedi Mara, sözlerinin resmiyetini yalanla-
yan sıcak bir gülümsemeye, “size özel bir arkadaşımı, Fal-
conridge Kontu, Jordan Lennox’ı takdim etmeme müsaade
eder misiniz?”

“Özel bir arkadaş, demek? İlginç.” Prens, kaşlarını çatarak
Jordan’ı incelemeye başladı. “Falconridge. Bu ismi biliyo-
rum.”

“Majesteleri.” Jordan onu selamlamak için eğildi.

“Biraz daha yaklaş.” Prens tombul, mücevherlerle dona-
tılmış eliyle işaret etti. “Yüzün de tanıdık geldi. Dışışlerinden
misin?”

“Evet, efendim.” Jordan, Prens’in onu hatırlamasına şaşırarak bakışlarını doğru kaldırıp ona anlamlı bir bakış gönderdi. Kendi casuslarından birinin kimliğini ifşa etmemesi için bu gizli uyarıyı anladığını umuyordu.

“Tamam! Pekâlâ, o halde. Mükemmel.” Prens dikkatini tekrar Mara’ya çevirdi. Mara, Jordan’ı yanında eşlik etmesi için getirdiği için Prens’in bakışları meraklıydı.

Aslında Jordan, Prens’le sarayda ya da sosyetenin davetlerinde yıllardır en azından bir karşılama salonunda görüşmüştü ama Jordan her zaman geri planda kalmış, hiçbir zaman kendini kraliyettekilerin olduğu yerde öne çıkarmamıştı. Jordan hep Prens’in savurgan tarzı üzerine düşüncesizce bir şaka yapma fikrinin cazibesine kapılacağından korkmuştu. Bunun yerine Jordan dilini tutmayı yeğlemiş ve hareketlerine dikkat etmişti. Böylece hiç şüphesiz eğlence sever Prens’in kendisi için son derece sıkıcı bir adam olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

Şimdi Jordan’a, Carlton Evi’ne Holyfield Dükü’nü izlemesi için girmesi emredildiğine göre, kendine daha neşeli bir adam izlenimi vermeye hazırlanmıştı.

Aslında, Max onu Prens’in kibirli çevresine kabul edilmek için küstah bir herif gibi davranması gerektiği konusunda uyarmıştı. Prens erkek dostlarının zengin, yakışıklı, iyi giyimli ve kesinlikle eksantrik olmasından hoşlanıyordu. Çoğu asildi ama birkaç renkli halktan olan kimse de vardı. Gösterişli askeri tipler ve çeşitlilik adına nadiren bir ressam... Jordan durum üzerine düşünerek zamanını kolladı.

“Pekâlâ, sevgili kızım, elinde ne var bakalım?” diye sordu Prens, bir çocuk gibi hediye karşısında heyecanını zorlukla bastırarak.

“Sizin için!” diye yanıtladı Mara neşeli bir şekilde.

“Hayır! Bunu yapmamalıydın,” diye bağırdı Prens.

“Elbette yapmalıydım! Prens Charlotte’ın nişanı şerefine.”

Prens eğilip Mara’yı yanağından öptü. “Bana karşı çok nazıksın.” Sonra yakındaki sandalyelere işaret etti. “Lütfen, oturun, ikiniz de.”

“Şimdi açar mısınız? Onu görmeniz için sabırsızlanıyorum!”

“Hiç sormayacaksın sanmıştım,” dedi Prens, karşılarında yerini alarak. Şişman bir adam için oldukça zarif bir şekilde hareket ediyordu.

Jordan hediye getirdi. Sonra saygılı bir şekilde geri geri giderek uzaklaştı. “Çerçekten çok düşüncelisin, Mara,” diye mırıldandı Prens fiyongu çözerken.

“Ben ve Thomas için ne ifade ettiğinizi biliyorsunuz.”

Prens mavi ipeği bir kenara çekerek, tabloyu saygılı bir şekilde, sözsüz bir haz çılgılığıyla sarmalandığı kumaştan kurtardı. Çocuksu bir şaşkınlıkla Mara’ya döndü. “Bu bir hazine! Mara! Bir Gerrit Dou! Bu inanılmaz.”

“Gerçekten sevdiniz mi?”

“Buna bayıldım!” Prens inceleyerek tabloyu yukarı kaldırdı. “Olağanüstü! Şuradaki gölgelendirmeye bak. Bu açıdan kadının üzerine vuran ışığa... İnsanda uyandırdığı şu duygu... Kadın her an tablonun içinden çıkıp dışarı çıkacak ve burada bizimle oturacakmış gibi görünüyor, o kadar canlı ki!”

“Kadın bunu yapsaydı, onu biraz huysuz bulabilirdik bence,” diye yorum yaptı Jordan, sorulmadan.

Prens ona gözünün ucuyla baktı. “En azından onun göz-

lerindeki ifade gerçek.” Prens tekrar tabloya baktı. “İnsan sahte gülücüklerden öyle bunalıyor ki...”

Mara kraliyetteki arkadaşına halden anlayan şefkatli bir bakış gönderdi ama Prens’in Jordan’a gönderdiği bakış örtülü bir uyarıydı. *Bizim tarafımızda olabilirsin ama Mara’yılayken adımlarına dikkat et.*

Jordan hafifçe şaşırarak Prens’i tavrını kavradı. Belki de bu tıknaz adam, onun hakkında çıkan söylentilerde bahsedildiğinden daha akıllıydı. Prens Hazretleri daha şimdiden Jordan’ın burada Mara’ya eşlik edişinin gözle görülenden daha fazla anlam taşıdığını anlamış gibi görünüyordu.

Neyse ki, Max’in tahmin ettiği gibi Prens soru sormadı ve dikkatini tekrar koleksiyonuna eklenecek yeni ödülüne çevirdi. “Bunu sürekli görebileceğim bir yere astırmalıyım hemen. Ve bu resim her zaman bana seni hatırlatacak, sevgili kızım.” Prens, Mara’yı yanağından öptü.

“Sevinmenize çok memnun oldum.”

“Tümüyle. Bu iyi bir tablo değil mi, Falconridge?”

“Kesinlikle, efendim.”

“Pekâlâ,” Prens’in dikkati şimdi Jordan’a çevrilmişti. “Bu hanımla işiniz nedir, acaba?” diye sordu Prens, rahat ve sert bir şekilde.

“Leydi Pierson ile yıllar önce tanışmıştık, efendim. Avrupa’daki görevimden geri döndüm ve yeniden... Tanışıklığımızı sürdürmenin keyfini çıkarıyorduk.”

Mara hafifçe kızarak Jordan’a baktı.

“Anlıyorum,” diye mırıldandı Prens, gözlerini hafifçe kısararak. “Sana iyi davranıyor mu, tatlım?”

“Oldukça.”

“İyi. Bu değerli hanımefendiye herhangi bir mutsuzluk

vermemeye dikkat edin, lordum yoksa kendinizi çok uzak ve nahoş bir noktaya elçi olarak tayin edilmiş bulabilirsiniz. Dediklerime dikkat ettin mi, Falconridge?”

“Evet, efendim, kesinlikle,” diye yanıtladı Jordan, yumuşak bir kahkahayla. Fakat öte yandan Prens’in sadece şaka olsun diye konuşmadığı hissine sahipti.

“Çok kibarsınız,” dedi Mara, Prens’e, “ama endişe etmeyin. Konu Lord Falconridge olduğunda kendime dikkat edebilirim.”

“Sana herhangi bir sıkıntı verecek olursa bana haber ver.”

Jordan gerginlikle gülümsemeyi başardı. “Prens Leopold’un halinden anlamaya başlıyorum.”

“En azından kabineden gelecek elli tane soruyu cevaplamak zorunda değilsiniz,” dedi Prens alaycı bir şekilde.

“Leydi Pierson için, ateşten gömlek giymek bile bir onurdur.”

“İyi cevap.” Prens onaylayan bir ifadeyle başını saldı.

“Kesinlikle.” Mara, Jordan’ın koluna girdi.

Tam o sırada kapı açıldı; başlarını çevirdiklerinde bir başka meşhur züppenin uzun adımlarla hevesli bir şekilde içeri girdiğini gördüler.

“Yarmouth!” Mara şaşkınlıkla yeni geleni selamladı.

“Leydi Pierson! Resmi açtı mı?”

“Açtım,” diye cevapladı Prens kıkırdayarak.

“Şaşkınlıktan diliniz tutuldu mu? Leydi Pierson’ın onu seçmesine yardımcı olan bendim! Benim katkılarımı göz önüne alın!”

“Lord Yarmouth çok becerikli bir sanat danışmanıdır,” dedi Mara gülerek.

“Size yardımcı olmaktan her zaman mutlu olurum, ha-

yatım. Özellikle de bu yardım tutkularımdan birinin peşinden gitmeme izin verdiği zaman.” Adam Mara’yı, Jordan’ın tüylerinin diken diken olmasına neden olacak şekilde süzdü. Tanrım bunun da mı Mara’da gözü vardı?

Jordan adamın unvanından Lord Yarmouth’un Hertford Markiliği’nin vârisi olduğunu biliyordu ve bu adamın muhtemelen Prens’in en yakın sırdaşı olduğunu işitmişti. Kırk yaşlarında, saçları dökülmeye başlamış Yarmouth’un kurnaz, şehvet düşkününü bir havası ve belki de kasıtlı olarak abarttığı ahlaki anlamda bir çöküş iması da vardı.

Yine de adamın da güzellikten anladığı belliydi.

Lord, Jordan’a biraz şüpheyle baktı. “Bugün yanında kimi getirdin, hayatım?”

“Bu Falconridge Kontu. Jordan, Lord Yarmouth. Hertford Markisi vârisi.”

Jordan onu selamladı. “Sizinle tanışmak benim için bir zevk, efendim.”

“Falconridge.” Yarmouth kaşlarını çatı ve başını öne doğru eğdi, Jordan’ı sadece Prens’in takımındaki bir züppenin yapabileceği şekilde dikkatle inceleyerek. “Rotherstone’un arkadaşısınız, değil mi?”

“Biz Dante Malikânesi’nden kulüp arkadaşınız, evet.”

“Doğru,” Lordun kurnaz gülümsemesi onaylayan bir şekilde yayıldı. “Inferno Kulübü.”

“Doğru,” diye yanıtladı Jordan nazikçe.

“George, sana şeyi söyleyecektim...” dedi Yarmouth, aniden parmağını şıklatarak. “Rotherstone gelecek hafta bizimle kâğıt oynayamayacak. Geri geleceğinden de emin değilim.”

“Ne, onu korkuttuk mu?”

“Yeni eşi izin vermiyor. Oyun çok geç saatte.”

“Lanet olsun!” Prens şaşkınlık içerisinde bacağına bir şap-lak attı.

Mara kaşlarını yukarı kaldırdı.

“Kabalığımı bağışlayın, Leydi Pierson. Sadece bir oyun-cumuz eksildi de. Tanrım, Rotherstone’un kılıbık bir tip olduğunu hiç düşünemezdim. Falconridge,” diye buyurdu aniden, Jordan’a hevesli bir bakış fırlatarak, “bu hafta Wa-tier’da onun yerini alacaksın.”

“Efendim?”

“Watier Kulübü’nde. Üst kat. Çarşamba gecesi. Dokuzda başlıyoruz. Uygun musun?”

Bu aslında bir soru değildi. Jordan başını öne eğdi. “Elbet-te efendim. Bu bir onurdur.”

“Hayır, durun bir dakika,” diye itiraz etti Mara. “Lord Fal-conridge kumar oynayan bir tip değildir!”

“Harika!” Yarmouth’ın ağzı sırtırken kulaklarına varı-yordu. “Onu davet etmek için daha büyük bir sebep. Kâğıt oyunlarında pek yetenekli değilsiniz, demek? Yazık. Önemi yok, oynarken öğrenirsiniz.”

Mara, Thomas’a yapabileceği bir şekilde Jordan’ı tutarak burnundan soludu ama Jordan, Mara’nın onu kâğıt oyna-maktan koruma girişimi karşısında sadece güldü. “Başımın çaresine bakabilirim, Leydi Pierson.”

“Fakat seninle işleri bittiğinde de bu kadar rahat olabile-cek misin? Olamaz! Hadi, lordum. Onu kumar masaları için bir av olarak buraya getirdiğimden şüphelenmeye başlama-dan önce Lord Falconridge’i buradan çıkarayım.”

Prens ve yakın arkadaşı bu söz üzerine güldüler ama Mara ve Jordan çok geçmeden onlara veda edip oradan ayrıldılar. Saraydan çıkarken Mara, Jordan’ın koluna girmişti, arabasına dönerken.

Müthiş, diye düşündü Jordan, bu iş beklediğinden de iyi gitmişti.

Prens'in görünüşe göre yine de kafası çalışıyordu.

Jordan, Mara'nın arabaya binmesine yardım ederken, bütün o dantelleri ve uçuk müslin firfırlarıyla arabanın içine bir adım atıp yerine yerleşmesindeki zarıflığın tadını çıkardı.

Jordan peşinden arabaya binip onun karşısına oturdu; seyis kapıyı kapattı ve Mara hemen gözleri neşeyle parlayarak ona sırtıtmaya başladı. "Pekâlâ? Prens hakkında ne düşünüyorsun bakalım? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Araba Carlton Evi'nin önünden ilerlemeye başlarken, Jordan hafifçe güldü. "Sanırım tabloyu çok beğendi."

"Hadi ama, sorduğum şeyin bu olmadığını biliyorsun!"

"Ağzımdan dedikodu almak istiyorsun değil mi?"

"Elbette!" dedi Mara heyecanla.

"Ama ben dedikodu yapmayı hiç tasvip etmem, Leydi Pierson."

"Doğrucu havalarınızı bırakın, benim Cehennem Kulübü Lordu! Şimdi bana onunla tanıştığında aklından neler geçtiğini anlat. Yüzünü gördüm ve ne düşündüğünü öğrenmek için her şeyi veririm."

"Pekâlâ," diye yanıtladı Jordan gülerek. "Benim düşündüğüm şey... Nasıl söylesem? Senin o adamla yattığını inanan biri ahmaktır."

"Neden çünkü o şişman diye mi?"

"Hayır! Çünkü o kesinlikle senin tipin değil."

Mara sırtıttı. "Benim tipim neymiş?"

"Benim, elbette." Jordan kur yapar bir gülümsemeyle doğrudan onun gözlerinin içine baktı. Mara'ya cevabının tercih ettiği şekilde, iltifat ya da ciddi olarak anlaması için

zaman verecekti. Sonra başını iki yana salladı. “Prens sana bir baba gözüyle bakıyor. Bu da oldukça uygun. Neredeyse baban olacak yaşta.”

“Sanırım, bu doğru.”

“Ama onun arkadaşlığından neden keyif aldığımı anlayabiliyorum. Çok iyi bir adam gibi görünüyor.”

En azından Jordan’ın beklediğinden daha zekiymi.

Mara kaşını yukarı kaldırdı. “Sana onlarla kâğıt oynamanı teklif ettiğine inanamıyorum. Lütfen dikkatli ol. Watier’da iflasa götüren bahislerle oynuyorlar.”

“Duymuştum. Endişe etme. Arada sırada, böyle bir oyun insanın servetine ya da karakterine o kadar zarar vermez.”

“Sanırım. Ama bir alışkanlık haline gelirse, sevgili rolü yapmamızın sonu gelir. Bir leydinin kendine göre standartları vardır sonuçta!”

“Hayır, kesinlikle bunun olmasını istemem! Sana itaat edeceğim, şerefim üzerine söz veriyorum.”

Mara ona gülümsedi.

En sonunda Mara pencereden dışarıya bakıp geçtikleri sokakları izledi. “Hayatında neden yararlı bir şey yapmak istediğini anlayabiliyorum,” dedi Mara kendi kendine konuşur gibi. “Birçoğu en iyi yıllarını kumarhanelerde ve iğrenç genelevlerde boşa harcıyorlar. Ama onların heyecan arayışı da bu.” Omzunu silkti. “Sanki kahramanca bir şey yapıyormuş gibi kendilerini tamamen iflasın eşiğine getirip sonra da ödeme güçlerini geri kazanmakla övünüyorlar. Bazılarının sonu iyi bitmeyecek, korkarım. Rahmetli kocam tam onlara uygun bir hayat sürüyordu ve bak sonunda ona ne oldu.”

“Ona tam olarak ne olmuştu? Sormamın bir sakıncası yoksa tabii?”

Mara omzunu silkip bakışlarını önüne indirdi, yüz ifadesi ciddileşti. “Arkadaşlarla olağan maceraları için gece geç vakit dışarıdaydı. Sabahın köründe eve dönerken bir şey atını ürkütmüş ve yere düşmüş. Boynu kırılmış. Sokak ortasında bir köpek gibi ölmüş... Tek başına, gecenin ortasında. Muhtemelen son anlarında ona az önce neler olduğunu anlamak için fazlasıyla kafası karışıklı.”

Kocasının bu korkunç sonunu duygusuzca anlatışı, Jordan’ın ürpermesine yol açmıştı. Böyle tatlı dudaklardan döken böylesine sert bir hikâye.

“Çok üzgünüm. Gerçekten. Hem sen, hem de Thomas adına.”

Mara ona kuşkulu bir bakış fırlattı. “Teşekkür ederim.”

“Onu hiç özleyiyor musun?” diye sordu Jordan yumuşak bir tonda.

Mara sessizlik içinde önüne bakarak iç çekti.

Jordan bu sessizliği hayır olarak kabul etti.

Mara ona temkinle göz ucuyla bakarak, bunun onu korkunç biri yapıp yapmadığını soruyordu sanki.

Jordan ona nazik bir kederli gülümsemeyle baktı. Pierson’la evli olarak neler çekmiş olabileceğinden ötürü kendinden nefret ediyordu.

Jack, Mara’nın evinin önünde durduğunda, Mara, Jordan’a döndü. “İçeri gelmek ister misin?”

“Benden sıkılmadıysan.”

“Saçmalama. Senden asla bıkmam.”

Jordan onun, saygıdeğer Vikontes’in içinde derinlere bir yerlere itilmiş ama hâlâ orada olan bu eskiden tanıdığı hafif-meşrep havasından dolayı keyiflenerek kaşını yukarı kaldırdı. Mara’nın baştan çıkarıcı dolgun dudaklarına şen bir gülüm-

seme yayılmıştı. “Gel hadi,” dedi Mara sonra hoş bir şekilde arabadan aşağıya süzüldü.

İçeri girer girmez, Thomas koşarak geldi ve o zarif saray leydisi, anında titiz bir anneye dönüştü. Kollarını oğluna açtı ve eğilip çocuğuna sarıldı. Mara eldivenlerini çıkarmadan önce oğlan onun kucağına tünemişti bile. “Gelin beyefendi, salona geçelim. Bayan Busby, gidip aşçıya bize yiyecek bir şeyler getirmesini söyler misin?”

“Elbette, efendim.” Yaşlı kadın denileni yapmadan önce Jordan’a gülümseyip aceleyle reveransta bulundu.

“Bugün ne inşa ediyorsun, küçük mimarım?” diye sordu Mara, Thomas’ı İran halısının üzerine dağılmış olan oyuncak bloklarının ortasına indirirken.

Thomas bir şeyler söyledi ama Jordan oğlanın ne cevap verdiğini çözemedi. Çocuk yere oturup tekrar inşaatına döndüğünde, Mara eldivenlerini çıkardı, sonra da Jordan’a oturup keyfine bakmasını söyledi. “Hemen döneceğim.”

Mara şapkasını çıkararak, bitişikteki antreye şapkasını ve eldivenlerini koymaya gitti. Gözden kaybolduğu o kısa anda Thomas dönüp Jordan’a baktı; Jordan da bunun karşılığında soru sorar bir ifadeyle kaşını kaldırıp çocuğa gülümsedi.

Thomas aniden bloklarından birini havaya kaldırarak tam olarak tutarlı olmayan bir soru geveledi.

Jordan çocuğun büyük, kahverengi gözlerini incelerken alnını kırıştırdı, sonra birden ne demek istediğini anladı. “Tamam! Sana katılmaktan şeref duyarım, Lord Pierson. Eski-den çok iyi bir blok inşaatı ustasıydım, sana göstereyim.” Jordan ceketini çıkardı ve afacanın yanına yere koydu. “Pekâlâ, burada ne varmış bir bakalım...”

Thomas, Jordan bloklardan küçük bir kule inşa ederken

ona şaşkınlık ve tereddütle baktı. Kule tamamlandığında Jordan, Thomas'a gülümsedi ve kuleyi işaret etti. "Şimdi en iyi kısmı geliyor. Onu devirmek ister misin?"

Thomas küçük kuleye doğru yaklaştı sonra eğilip küçük eliyle onu dağıttı. Bloklar havada uçuştular ve oğlan şamatalı bir şekilde güldü.

Jordan da onunla birlikte kahkaha attı. "Şimdi senin sıran! Bakalım ne kadar yüksek yapabiliyorsun?" Jordan blokları işaret etti ve Thomas ciddi bir havayla onları dizmeye başladı.

Jordan, çocuğun bu görev üzerindeki büyük özeni ve dikkati karşısında keyiflenmişti. O sırada Mara'nın nemli gözlerle kapının ağzından onları izlediğini gördü.

Mara, onları izlerken yakalanmış olmaktan dolayı hafifçe kızardı. Jordan, o eteklerini toplayıp yerde onlara katılırken Mara'ya sıcacık bir bakışla baktı.

Jordan o anda kendi duygularını garip buldu. Beklenmedik bir yuva hissinin tadını çıkardı. Fakat bu anlıktı ve ön kapının gürültülü bir şekilde vurulmasıyla kesildi.

Mara'nın uşağı Reese kapıya bakmaya gitti ama daha kapıyı açar açmaz Delilah abartılı bir keder havasıyla içeri daldı.

"Mara, şekerim!" dedi dramatik bir hıçkırıkla, salona doğru endişeli bir şekilde yönelirken.

Mara'nın, Jordan'ın kaşını yukarı kaldırmış bakışıyla karşılaşırken rengi atmıştı ama ağlayan arkadaşını karşılamak üzere çabucak ayağa kalktı.

"Buradayım! Delilah, tatlım, ne oldu?"

"Mara... Sorun Cole! Ondan nefret ediyorum!"

Jordan sıkıntıyla Thomas'a baktı. "Kadınlar," diye fısıldadı, samimi bir şekilde.

"Onunla bir daha asla konuşmayacağım! Ama bunun bir

önemi yok, o da benden nefret ediyor. Çok büyük bir kavga ettik!”

“Yine mi?” dedi Mara anlayışlı bir şekilde.

“Ehem,” diye öksürdü Jordan ayağa kalkarak.

Delilah irkildi. “Ah, olamaz. Misafirin olduğunu fark etmemiştim!”

“Bayan Staunton,” diye selamladı onu Jordan nazik bir şekilde. Kadının gözyaşlarını ya da Mara’nın onun için her şeyi bırakmayabileceğine dair içerlemiş ifadesini fark etmemiş gibi davrandı.

“Rahatsız etmek istememişim,” dedi Delilah, kederli bir burun çekişle.

Jordan duygusuz bir şekilde ona baktı, sonra Mara’ya döndü. “Neden ben Thomas’ı alıp ahıra, atlara bakmaya götürmüyorum? Jack’e bir ziyaret yapalım.”

“Bunu yapmana gerek yok...”

“Thomas sıkıntı vermez. Gayet iyi olacağız. Eminim Bayan Busby de biraz mola verse iyi olur. Gel bakalım, yumurcak.” Jordan, Thomas’ı kolayca havaya kaldırdı. “Yuvamızdan çıkıp biraz güneş ışığı görelim.” Jordan, Mara’ya yatıştırıcı bir ifadeyle baktı ama Thomas’ın babasının ölümünün kötü hikâyesini işittikten sonra bu tatlı oğlanın nasıl bir erkek, nasıl bir lord olunacağını gösterecek hiç kimsesi olmadan büyümek zorunda kalmasının ne kadar adaletsiz olduğunu düşünmekten kendini alamıyordu.

“İşin bittiğinde sadece gelip bize haber ver,” diye ekledi ve “Hadi, evlat,” dedi nazikçe. Paltosunu aldı ve Thomas’ın omuzlarına koydu. Sonra iki kadını da arkasından ağzı açık halde bırakıp, kucığında Thomas’la dışarı çıkardı.

“Erkeklerin tamamının kusursuz bir hayvan olmadığını görmek güzel.” Delilah, görünüşe göre onlardan kurtuldukları için rahatlamış olarak eteklerini toplayıp salonda ilerledi. Kızgın bir şekilde yolunun üzerindeki bloklardan birini tekmeleyip kendini kanepeye attı.

Mara hâlâ şaşkın bir vaziyette, Thomas’ı evin dışına taşıyan Jordan’ı izleyerek olduğu yerde kaldı. Jordan’ın geniş omzu üzerinden oğlunun yüzünü görebiliyordu; yüz ifadesi kayda değermişti. Önünde uzanan her ne macera onu bekliyorsa ona hevesli bir şekilde, uzun ve koruyucu yeni arkadaşıyla son derece rahat görünüyordu.

“İğrenç ahmak bana... Bana bir ültimatom vermeye çalıştı! Bir ültimatom! Beni bencil, şımarık ve bir... Ve bir aşifte olarak adlandırdı! Şu barbara inanabiliyor musun? Onunla bir daha asla konuşmuyorum!”

Mara arkadaşıyla ilgilendi ama çok da endişeli değildi aslında. Delilah’nın Cole ile kavgaları çoktan bir rutin haline gelmişti. Arkadaşı bütün öfkesini ve hayal kırıklığını salona kustuğunda, gözle görülür derecede daha iyi hissederek kendine gelmişti.

“Kaplancaya gideceğim,” dedi Delilah, zarafetle burnunu mendiline silerek. “Bu sinirlerimi yatıştırır. Sonra o da beni özler, değil mi? Bu ona gününü gösterecektir!”

“Eminim biraz zaman geçince aklı başına gelecek ve af diyecektir.”

“Dizlerinin üzerine çöküp yalvarsa bile umurumda değil. O bir şeytan. Erkekler! Kesinlikle değmezler, biliyor musun? Özen gösteriyormuş gibi davranırlar. Oysa tek yaptıkları yalan söylemek!”

Delilah, Mara’nın yanağına bir öpücük kondurarak veda

ettiğinde Mara tamamen tükenmişti. Alçak sesle içini çekip kanepeden kalktı ve oğlanlara katılmak üzere salondan çıktı.

Ön kapının dışına çıkınca onları birlikte gördüğünde, bir şefkat hissiyle kuşatılarak durdu. Jordan hâlâ uzun, beyaz atının boynunu seven Thomas'ı kucağında tutuyordu.

Mara onlara katılmak için dışarı çıktığında Jordan'ın gülümsemesi daha da büyüdü. Thomas onu gördüğünde, bacaklarını ileri geri savurup heyecanla tepki verdi. "Ben atı sevdim, anne!"

"Gerçekten de sevdi." Jordan, oğlanın, annesinin kollarına atılmasına izin verdi ama oğlan onu da paltosundan tutuyordu. Thomas annesinin boynuna sarılmıştı ama sanki gözden kaybolmasını istemiyormuş gibi dönüp Jordan'a gözlerini dikmişti. "Delilah nasıl?"

"Bunu sürekli yaşıyoruz," diye mırıldandı Mara. "İyi olacaktır. On beş gün kadar konuşmayacaklar, sonra barışacak ve gelecek ay her şey yeniden tekrarlanacak."

"Kulağa çok yorucu geliyor."

Mara kıkırdadı. "Öyle, inan bana."

"Şey, canım," diye mırıldandı Jordan, bakışları onun dudakları üzerinde gezinerek, "gitmem lazım."

"Thomas'la ilgilendiğin için teşekkürler. Nasıl, anlayabiliyorsunuz mi?"

"Onunla geçinmek çok kolay. Sakin bir oğlan, çok zeki. Neşeli bir mizacı var değil mi?"

"Evet." Mara'nın, hayallerinin erkeğinin gurur ve neşe kaynağına ettiği bu iltifatı duymak mutluluk hissiyle sarılmasına yol açmıştı. Jordan paltosunu giyip atına doğru dönerek üzengileri düzeltirken "Seni tekrar ne zaman göreceğim?" diye sordu Mara. Onlar eyere doğru düzgün yerleştirilmemişlerdi.

“Yarın?”

“Olmaz. Şimdi hatırladım. Anne-babamın evine gitmem gerekiyor. Ayda iki kez akşam yemeğine gidiyoruz.”

Jordan ona şaşkınlıkla baktı. “Eziyete doymuyorsun, değil mi?”

“Hımm,” diye azarladı Mara gülmesini bastırmaya çalışarak. “Benimle gelmeni memnuniyetle karşılardım.”

“Rahatsız etmek istemem.”

“Elbette etmezsin. Ama anlıyorum. Çok iyi eşlikçi sayılmazlar.”

Jordan ona baktı. “Orada olsam yardım edebilir miyim? Manevi olarak?” diye sordu yumuşak bir tonda.

“Yapar mısın?” dedi Mara heyecanla.

Jordan çarpık, bilmiş bir gülümsemeyle baktı. “Beni kaçta burada istiyorsun?”

“Sen bir meleksin! Öyle değil mi, Thomas?”

“Onu bilemiyorum,” dedi Jordan.

“On bir buçukta buraya gelirsen, öğle yemeği vaktinde orada oluruz. Saat tam ikide, bin yıldır her gün.”

“Tamam. Sana hiç iyilik yapmadığımı söyleme.” Jordan öne doğru eğilip onu yanağından öptü, sonra da Thomas’ın kafasını hafifçe okşayarak onunla vedalaştı.

Arkasını dönüp atına bindi.

Mara, Jordan’ı kalbi sevinçle dolarak izledi. “Hoşça kal de, Thomas.” Oğlunu Kont’a el sallayarak hoşça kal demesi için dürttü.

Jordan karşılık olarak onlara bir öpücük üfledi, sonra atıyla uzaklaştı.

Jordan beyaz atıyla giderken Mara oğluna sarıldı. “Gerçekten harika biri değil mi, Thomas?” diye fısıldadı. “Delilah ne bilir ki? Bütün erkekler yalancı değil.”

9. Bölüm

Leydi Bryce ertesi gün, her ne kadar kızını sertçe azarladığını duyan ailenin dışında tek kişiyle kendini yüz yüze bulmaktan dolayı epey afallasa da, saygın misafirlerine karşı daha iyi davranamazdı.

Leydi Bryce hiç şüphesiz olayın unutulduğunu umuyordu ve bir Kont'un onun masasında oturmasının onun için övünülecek bir başarı olduğu gerçeğine odaklanmıştı. Özellikle bu kont yakışıklı, dünyayı gezen bir nevi elçiye ve bunca yıldan sonra bile kızına sadık gibi görünüyorsa...

Bu arada, Mara'nın, ailesinin yanında hep olduğu gibi sinirleri bozuktur ve epey gergindir. Sürekli, zavallı Jordan'a anne babasını nasıl idare edeceğine dair işaretler ve açıklamalar veriyordu ve muhtemelen Jordan'ın ücra elçiliklerden birine gönderilmeden önce dışişlerinden aldığı talimatlardan fazla, onun ne dememesi gerektiği konusunda uyarıp duruyordu.

Sonunda Jordan ona güldü ve Mara'ya rahatlamasını söyledi. "Nasıl konuşulacağı konusunda hepten tecrübesiz sayılmam."

Mara süklüm püklüm bir şekilde özür diledi. Fakat şimdi endişelenmesine gerek olmadığını anlamıştı.

Mara anne babasının onu utandırması ya da Jordan'a kaba bir şey söylemeleri ihtimaliyle yine de tetikte olsa da, Jordan'ın diplomatik becerisi belli ki işine yarıyordu.

Annesi fazla merakla didiklemeye ve babası homurdanmaya başladığında, Jordan, centilmence parmak uçlarına bakıp temkinli ve sevimli kalıyordu.

Koyun sürüsünü tehlikeden koruyan bir çoban köpeğinin keskin gözleri ve doğuştan gelen sabrıyla Jordan, ne zaman anne-babası birbirleriyle atışıp çekişmeye ya da Mara'ya kudur bulma sinyallerini göndermeye başlasalar, görünüşe göre bitmek tükenmek bilmeyen eğlenceli anı stoğunu konuşmayı yönlendirmek için kullanıyordu.

Mara onu öpebilirdi.

Gerçekten de yemek ortaya serilmişti ve Jordan, Mara'nın aile evinde her zaman olan fırtınayı sakinleştirmişti, Mara son zamanlarda ona karşı duygularının canlandığını artık inkâr edemezdi.

Jordan, Mara'nın hayatındaki herkesten daha farklıydı. Son derece duyarlı ve makuldü. Etrafta olması doğal ve huzur vericiydi.

Şimdi bile oturup onun anne babasını etkileyip zihinlerini dağıtmasını izlerken, Mara bunun Jordan'ın onu kendine göre sessizce koruma yolu olduğunu biliyordu.

Anne-babası ne zaman ona saldırmaya kalksa, Jordan hazır cevap bir biçimde konuşmanın arasına girip, masum bir soruyla dikkatlerini Mara'nın sözde kusurlarından ve başarısızlıklarından başka bir konuya çekiyordu.

Mara onun bu becerisine hayran oldu ve Jordan'ın onu

incitmelerine izin vermeyeciğini ruhunun derinliklerinde fark etti.

Bugün değil. Jordan buradayken bu olmayacaktı.

Artık tek başına değildi.

Her zamanki kızarmış bifteğin, annesinin gelin olduğu zamandan bu yana kullandığı aynı porselen tabakta sunulduğu bu aile sofrasında karşısında oturan Jordan'a bakan Mara, dikkatli olmazsa yine kalbinin söz dinlemeyeceğini, onca yıl önce olduğu gibi çabucak zincirlerinden boşanıp vahşi bir at gibi dörtmala ay ışığı ile aydınlanmış çayırlara koşacağını biliyordu.

Tedbirsizliği Mara'yı öyle bir ıstırap ve acı bir hayal kırıklığına sevketmişti ki, Jordan'a karşı duygularını dizginlemek için de ayrıca zahmet çekmek zorunda kalmıştı. Sonuçta Jordan'la sadece arkadaş oldukları konusunda mutabık kalmışlardı. Bunda ısrar eden zaten kendisiydi!

Evet, ama... Ona baksanıza. Delilah haklıydı. Jordan muhteşemdi. Kusursuz. Ve her geçen gün daha şehvetli bir şekilde için için yanıyordu.

Akşam yemeğine eşlik eden hafif şarabından bir yudum aldıktan sonra dudaklarını yaladığında Jordan, Mara titreyip hemen bakışlarını onun üzerinden kaçırdı.

Elbette, Jordan ölçülü havasına rağmen Mara'yı büyüleyen tuhaf bir karizmasıyla birlikte çok yakışıklıydı. Fakat bundan fazlası vardı. Jordan, Mara'nın babasının atıp tutmalarını kusursuz ağırbaşlılıkla dinleyip yüzündeki zeki bir gülümsemeyle sandalyesine yaslandığında takındığı rahat tavrının erkeksi zarifliğinden daha fazlasına sahipti.

Jordan'ın çekiciliği Mara için fiziksel olmanın ötesindeydi.

Jordan onu... Güvende hissettiriyordu.

Alabalık ve gölge balığının faydalarını ve bu civarlarda balık tutmak için en uygun yerleri methederek, Sr Dunstan Bryce'ı avucuna almıştı. Yarım saatten az bir sürede babasının gerçekten hoşlandığı birkaç konudan birini nasıl keşfedebilmişti?

İnanılmaz derecede zekiydi. Bundan da ötesi o nazikti.

Jordan'la ilgili her şey, aklı olan her yetişkin kadının son derece çekici bulacağı çok nadir bir özellik olan katıksız bir güvenilirliği ortaya çıkartıyordu. Fakat Mara kendine, bunun onu terk edip giden adam olduğunu hatırlatmak zorundaydı. Belki de o zaman henüz hazır değillerdi.

Mara bakışlarını kaldırıp Jordan'ı masanın karşısından izlediğinde, tek bildiğı şimdi hazır olduğuydu.

Jordan için hazırdı.

Kanında biriken hasret dolu arzu ona öylesine yabancıydı ki... Hayatının kalan günlerini Jordan'la, bütün hayatı boyunca istediğı bu adamla sevişmenin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmeyerek geiremezdi.

Ailesinin evinden ayrıldıklarında Mara kendini gerçekten de çok tuhaf hissediyordu.

Her zamanki Jack arabanın başında, Mara ve Jordan minderlerin üzerine otururken araba hareket etmeye başladı, ikisi de bu ziyaretin ardından yorgun düşmüş vaziyetteydi.

Bayan Busby ve Thomas karşılarına oturmuşlardı. Sr Dunstan ve Leydi Bryce torunlarını sadece neşeli bir ocuk gibi davrandığı zaman sevdiklerinden dolayı Bayan Busby de Thomas da ziyaretin ardından gayet huzurluydu. Thomas'ın daha ilk sızlanması ya da ağlaması karşısında Mara'nın ailesi hemen kaşlarını çatıp eleştirmeye başarlardı. Bu da Mara

için artık gitme vakti olduğuna dair bir işaret olurdu. Kendisini azarlamaları umurunda değildi ama bebeğine laf söylemeye niyetlenmelerine dayanamazdı.

Arabaları yola koyulurken, Mara'nın anne ve babası onlara el salladı ama görünüşe göre enerjisi yerinde olan tek kişi Thomas gibi görünmesine rağmen, Mara her zamanki kadar yıpranmış ve yorgun hissetmediğini fark etti. Belki de Jordan bu sefer bir kavgayı engellediği için böyleydi.

"Tanrım," diye mırıldandı Jordan en sonunda, "Viyan Kongresi'nde bile bu kadar sıkı çalıştığımı hatırlamıyorum."

"Üzgünüm..."

"Hayır, hayır. O kadar da kötü değiller," dedi Jordan yorgun bir kahkahayla.

"Sen Hızır gibi yetiştin."

"Nasıl hissediyorsun? Bu gerçek bir sınavdı."

Mara içindeki hisleri düşündü. "Sağlam."

"Güzel. Ne zaman ihtiyaç duyarsan bana başvur." Jordan'ın ona yönelttiği samimi gülümseme, Mara'yı çocuğunun ve Bayan Busby'nin önünde doğru düzgün ifade edebileceğinden daha kuvvetli bir minnettarlıkla doldurdu.

Aslında bedenini saran sıcak bir arzu dalgası Mara'yı hafifçe şaşırtmıştı. Onca yıllık evliliği boyunca böyle hisler duymamıştı. Mara aniden yanında oturan bu uzun, kuvvetli yakışıklı adamın her bir zerresinin farkına vararak bakışlarını yere indirdi. Tanrım, gençlere özgü ve canlandırıcı olan bu hissi tamamen unutmuştu.

Arzu.

Tekrar uyanan bir tutku seli uymakta olan bedeninin özünü tekrar canlandırmış ve tedbirsiz bir hızla yayılıp bütün sinir uçlarını gıcıklamıştı.

Tuhaf bir şekilde kafası karışmadı, onun yerine aniden yeniden eski hali gibi hissetti. Yıllar önce kayıp giden, hâlâ orada olduğunu bile fark etmediği halini... Gerçek Mara. Kusurlar ve güçlü yanlar, tutkular, hazırcevaplıklar ve diğer hepsi. Hayatının büyük bir kısmında kendisi olma cesaretini göstermek için mücadele etmiş gibi görünüyordu. Kimin bunu onaylamadığının bir önemi yoktu.

Mara yavaşça uzandı ve Jordan'ın elini tuttu.

Araba eve doğru ilerlerken Jordan şaşkınlıkla gözlerini ona çevirdi. Thomas gevezelik etmeye devam ederken Mara da Jordan'a ciddi bir sessizlik içinde baktı.

Jordan kaşlarını çatı. "İyi misin?" diye mırıldandı nazik bir endişeyle.

Mara, kalbi konuşamayacak kadar dolu halde, Jordan'a sessiz bir baş sallamayla karşılık verdi. Ateşli ve karmakarışık duygularını ancak harekete geçerek kendini dışavurabilirdi.

Jordan onun yüzünü merakla inceledi ama daha fazla sormadı. Thomas'ın önünde olmazdı. Jordan sadece parmaklarını onun ellerinin üzerine sıkıca bastırdı.

Mara, Jordan'ın avcunun elinin içindeki dokunuşu karşısında dudağını ısırıldı; Jordan o zaman Mara'nın onu arzuladığını anlamaya başladı. Belki de Jordan ellerinin bulunduğu yerde Mara'nın bileğindeki hızla atan nabızı fark etmişti.

Jordan'ın yüz ifadesi ciddileşti ve tekrar Mara'ya baktığında mavi gözleri bulutlandı. Jordan'ın, onunki kadar bariz olan yanıtı Mara'nın nefesini tutmasına yol açtı. Nefes alıp verişini derinleştirdi; Jordan'ın onun elini tutuşu biraz daha sıkılaştı.

Bayan Busby nazikçe bakışlarını pencereden dışarıya çevirip dikkatini oğlan üzerinde topladı.

“İşte iniyoruz, Efendi Thomas!” dedi Bayan Busby sonunda eve vardıklarında. Araba Great Cumberland Sokağı’ndaki hilal şeklindeki evin arkasındaki dar ahırların önünde durana kadar her dakika zalimce bir yavaşlıkta akmıştı.

Bayan Busby hemen Thomas’ı alıp aşağıya indi.

Mara, Jordan’ın, onun arabadan inmeyi aklından bile geçirmemesi için onu uyaran elinin şehvetli tutuşunu hissederek kızardı.

Mara inmedi. “Biz hemen geliyoruz,” dedi yumuşak bir şekilde, Thomas’ın elinden tutan dadiya.

“Tamam, efendim. Gel hadi, tatlı oğlum.”

Mara arabacıyı bile beklemeden eğilip arabanın kapısını gürültüyle kapattı.

Jordan hemen onu arzuyla yanan bir bakışla kendine doğru çekti. “Gel buraya,” diye fısıldadı.

Mara kollarını onun boynuna dolayarak Jordan’ın dediğini yaptı. Hemen sonra Jordan onu büyük bir tutkuyla öpüyor, dudakları birbirine kavuşmuşken Mara’nın saçını okşuyor, doyamıyormuş gibi tekrar tekrar onu öpüyordu. Mara’nın ayak parmakları saten ayakkabıları içinde büküldü.

Jordan’ın tadı, onun geniş omuzlarını genç kızlara özgü bir heyecanla kavrarken, Mara’nın içinde yayılıyordu. Jordan onun yüzünü parmak uçlarıyla okşadı ve Mara’yı şaşırtıp heyecanının tırmanmasına neden olan bir saygıyla dudaklarından içti.

Bu adam onu önemsiyordu. Bunu söylemek için sözlerle ihtiyacı yoktu. Mara’ya dokunma tarzından bile belliydi. Araba ahırın yakınına park edilmişti, seyislerin koşum takımlarını çözdüklerini ve atların ahıra giden toynak seslerini duyuyorlardı. Hiç şüphe yok ki oğlanlar ağzı kulaklarına vara-

rak sırtıyorlardı. Hizmetkârların dedikoduları akşam vaktine kadar bütün muhite yayılacaktı.

Mara'nın umurunda değildi. Jordan da umursamıyor gibi görünüyordu. Parmak uçları Mara'nın yanağından ensesinin yanına doğru ilerdi ve yavaş yavaş göğüs kafesine indi. Eli Mara'nın göğüsünün kıvrımını becerikli bir şekilde kavrarken, Jordan'ın her şey için hazır olduğu belliydi.

Mara öpüşürken —sadece kararsızlıkla— bocaladığında Jordan durdu. “Sakıncası var mı?”

“Hayır, yok, elbette ama içeri girsek daha iyi olur diye düşünmüştüm.”

Jordan ona soru sorar gibi bakarken gözlerindeki tutku alevlendi. Yatağına mı, diye soruyordu Jordan'ın bakışları.

Mara zorlukla yutkundu, kalbi hızla çarpıp yanakları kıpkırmızı olmuştu. Endişeyle bakışlarını gölgeliği kapatılmış arabanın penceresine doğru çevirdi. “Belki de olmaz. Seninle böyle bir durumda kaldıktan sonra Bayan Busby'nin suratına bakamam.”

“Çok üzgünüm,” diye mırıldandı Jordan kurnaz bir gülümsemeyle.

Gülümsemesi o kadar çekiciydi ki Mara kendini tutamayıp Jordan'ı kendine çekip tekrar öptü.

Mara onu öperken Jordan'ın dudaklarından yumuşak bir keyif iniltisi döküldü.

Mara onu nefes alması için bıraktığında Jordan “Doğru bir şey yaptım sanırım,” dedi kesik kesik soluyarak.

Mara göğsü inip kalkarken Jordan'ı nazıkçe yakasından tuttu. “Her şeyi doğru yapıyorsun, Jordan. En delirtici özelliğin de bu zaten.”

“Ne?” dedi Jordan.

“Neredeyse mükemmelsin! Hangi kadın böyle bir adama dayanabilir?”

“Mükemmel ben değilim, Mara. Sensin.”

“Gördün mü?” Mara arzuyla başı dönerek güldü. “Öyle olduğunu az önce yine kanıtladın.”

“Sana tapıyorum. Bütün bildiğim bu. Hep bunun hayalini kurdum.”

“Jordan, ben de öyle.” Mara gözlerini kapattı, umursamaz bir hasretle, alnını onunkine dayadı. “Daha fazla bekleyemem,” diye fısıldadı.

Aniden, Jordan’ın dudakları onunkileri buldu. Yumuşak bir hareketle Mara’nın bedenini kendisinden biraz uzaklaştırdı, sonra da onu tutmayı bırakmadan kucığına aldı. Mara’nın kolları Jordan’ın boynundaydı, bu şekilde Jordan’ın sol eli rahatça onun bedeninde hareket edebiliyor, sağ eli de sırtını destekleyebiliyordu.

Mara mest olmuş bir şekilde gözlerini kapatırken, kendini bedenini keşfeden Jordan’ın dokunuşlarına bıraktı. Sonra Mara bu evlilikle ilgili hareketin rahmetli kocasıyla ne kadar nahoş olduğunu aniden hatırladı.

Tanrım! Mara donup kalmıştı. Belki de bu iyi bir fikir değildi. Jordan bir şeyin farkında değilken —her bir zerresi onun için kıymetliymişçesine Mara’yı okşayıp onu öpmeye kendini kaptırmıştı— Mara’nın zihninin içinde eski korkular dönüp durmaya başlamıştı. Ya her şey bir şekilde ters giderse? Ya Jordan da, Pierson gibi onu yetersiz bulursa?

İkisi de bunca yıl birlikte olmak için beklemişken, Mara, Jordan’ı hayal kırıklığına uğrattırsa utancından ölürdü.

Ya Jordan’ı tatmin edemezse? Ya sevişmekte daha iyi olmadığı için Jordan ona kızarsa?

Pierson birlikte oldukları birkaç seferde bile sertleşmiş halde kalamamıştı ve elbette bunun için Mara'yı suçlamıştı. Her seferinde bu yüzden kavgaya ederlerdi. Tanrım, keskin içki kokusu nefesinden yüzüne boca olurken, Mara onun altında yatmaktan nefret ederdi. Bu tuhaf geceler nahoş bir görevden başka bir şey değildi. İkisi için de arada sırada aşağılayıcı ve sıkıcı olan bir işti sadece. Onları bunu yapmaya iten tek şey bir oğula sahip olmaktı.

Thomas, Mara'nın çektiği her şeye değermişti. Ancak bu sınırlı evlilik deneyimi, şimdi Mara'yı endişeden oluşan bir yayılım ateşine tutuyordu.

Mara'nın kocasını etkilemekte başarısız olduğunu bilmesi başka bir şeydi ama ya beceriksizliği Jordan'ın ona olan bütün ilgisinin kaybolmasına da neden olursa? Tanrım, ya Jordan ona gülerse? Mara onun ironik mizah anlayışını biliyordu. Fakat bir kadın için eriyip, en sonunda sahip olunca o kadının o kadar da büyük bir ödöl olmadığını fark eden hangi erkek gülmezdi ki?

İçindeki karmaşayı bastırmaya çalışsa da, Mara'nın korkuları onu yarı yarıya dehşete de düşürerek ürkütmüştü.

Mara o tatsız akşamların hiçbirinde Pierson'ın ona hiç böyle dokunmadığını kendine hatırlattı. Jordan'la da her şeyin aynı olacağını düşünmek için bir sebep yoktu.

Jordan'ın okşamaları bedeninin üzerinde kayıyor, bacaklarına doğru inip bütün tenini uyandırıyor ama Mara aniden rahatlayamadığını fark etti. Burada çok büyük bir risk alıyordu.

Ya geçmişten kurtardıkları bu güzel, yeni arkadaşlık, bir büyük adımdan ötürü mahvolursa?

Mara kendini tutamayarak, aşağıya uzanıp aniden Jordan'ın elinden tuttu. "Jordan, dur."

Jordan'ın parmak uçları Mara'nın ayak bileklerindeydi ve yerlerinde kaldılar. Belli ki yukarıya Mara'nın etekliğinin içine doğru gitmeye niyetliydi. Jordan meraklı, oldukça sarhoş gibi görünen, şehvetle yanan bakışlarını ona çevirdi. "Ne oldu, sevgilim?" diye fısıldadı boğuk bir sesle.

"Hımmm..." Mara göğsü nefes alırken hızla inip kalkarken sırtını dikleştirdi.

Jordan'ın gözlerindeki pus hafifçe dağıldı. "Bir sorun mu var?"

Mara bir saniye için yalvaran bir ifadeyle baktı, sonra kendini tam bir aptal gibi hissederek başını çevirdi. "Bir şey yok. Boşver."

Jordan kaşını yukarı kaldırdı. "Anlayamadım?"

Mara yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm."

Jordan ona baktı. "Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Hayır! Hayır, sorun sen değilsin gerçekten. Benim." Mara kaşlarını çatarak başını önüne eğdi. "Çok üzgünüm. Şu an bir ahmak gibi görüldüğümün farkındayım. Ama sanırım bunun için cesaretimi kaybettim."

"Öyle demek," dedi Jordan yavaşça. O anda kafası karışmış bir erkeğin, hayır bir beyefendinin portresiydi. "Anlıyorum. Evet, elbette." Jordan yüzündeki buruşmayı gizlemeyi neredeyse başarmıştı. Boğazını temizledi. Başını salladı. "Nasıl istersen, canım." Jordan derin bir nefes aldı ve kendini gülümsemeye zorladı. "Eğer içeri girmek istersen, benim bir dakikaya ihtiyacım olacak."

Mara alnını kırıştırarak onun yüzünü inceledi. İğrenme yok muydu? Kızgınlık ya da şikâyet belirtisi?

"Gerçekten çok üzgünüm," dedi Mara. "Neyim var böyle bilmiyorum."

“Bir şeyin olmadığına eminim. Bir hanımefendi fikrini değiştirebilir. Soru sorulmaz.”

“Öyle demek,” dedi Mara ihtiyatlı bir şekilde.

“Seni bir şekilde korkuttuysam, niyetim kesinlikle...”

“Hayır! Sen hiçbir şey yapmadın. Bu sadece... Ben sadece çok gerginim,” dedi Mara omzunu silkerek.

“Tatlım, neden?” diye mırıldandı Jordan, elini Mara’nın sırtına koyup okşayarak. “Benden korkmana gerek yok.”

“Biliyorum. Ama görüyorsun, inanılmaz derecede pratikten yoksunum.” Mara bir bakire gibi kıpkırmızı oldu. “Yani, anlıyorsun işte, neredeyse üç yıldır yapmadım ve zaten hiçbir zaman da uzman diyeceğin türde biri olmadım.”

“Üzülme, tatlım,” diye teselli etti Jordan onu, hafifçe eğlenerek. “Uzmanlar umurumda bile değil. Tek önemsendiğim sensin.”

“Bende bir sorun olmalı, çünkü ilk baştan itibaren hiç ondan keyif almadım.”

Jordan gözleri şefkatle parıldayarak bir an için onu inceledi. “Mara, tatlım, sen hiç orgazm oldun mu?”

“O ne?” diye karşılık verdi Mara, donuk bir tonda.

“Zavallı bebeğim.” Jordan onu boynundan öptü ve fısıldadı. “Çok trajik bir durumla karşı karşıyayız.”

“Katılıyorum.”

“İhtiyaçların var, Mara. Yetişkin bir kadınsın.”

“Evet ama ya olamıyorsam?”

“Bunun öğrenebileceğin bir beceri olduğunun farkında mısın? Doğru öğretmenden, yani. Sabırlı birinden. Güvendiğin birinden. Bana güveniyor musun, Mara?”

Jordan’ın dudakları boynunda gezinirken Mara içini çekti.

“Evet.”

“O halde, endişe etme. Sadece kendini bırak. Bana durmamı söylersen, dururuz. Ama bu arada, sen bana böyle meydan okuyacaksın,” diye mırıldandı Jordan onun tenine nefesini değdirerek, “sevişmekten keyif alabileceğini sana kanıtlamamı bana daha çok isteteceksin. Hem de çok keyif alacağını.”

Mara’nın karnının içinden yenilenmiş bir farkındalık hazı tekrar yükseldi. Mara gerginliğinin azaldığını hissedebiliyordu, hararet yine yanaklarına geri dönüyordu. Kirpiklerini aşağıya indirip ellerinin Jordan’ın geniş omuzlarında kaymasını izledi.

“Beni arzuluyor musun, Mara?”

“Evet, hem de çok,” dedi Mara, Jordan’ın parmağı elbisesinin üzerinden göğüs ucunun üzerine gelirken, nefesi kesildi. “Ama ya bu aramızdaki şeyleri değiştirirse?” Mara kendini o an çok zayıf hissetti. “Nihayet yine benim hayatımdasın... Beni çok mutlu ediyorsun. Bunun şimdi bizim aramıza girmesini istemiyorum.”

Jordan durdu ve özlemlle ona baktı. “Hâlâ ne kadar mamsun. Öylesine utangaç ve endişeli. Hiç bilmiyordum. Gel buraya, tatlım. Sadece sana bir sarılayım.”

Mara onun bu gözlemlerini nasıl kabul anlaması gerektiğinden emin değildi ama Jordan teskin edici bir gülümsemeyle baktığında bu davetini memnuniyetle kabul etti. Jordan, Mara’ya sarılıp onu güven, sabır ve nezaket hissiyle doldurdu. Mara aşka hiç bu kadar yaklaşmamıştı. O da Jordan’a sarılıp gözlerini kapadı.

Uzun bir süre boyunca sessizlik içinde birbirlerine sarılmış halde kaldılar. Mara’nın bedeninde toplanmış olan endişeler yatışana kadar onu derin bir hoşnutlukla okşadı Jordan.

Aslında Mara'nın fiziksel geriliminin niteliğini değiştirmiş ve gerilimin daha aşağılara inmesini sağlamıştı.

Mara'nın omuzlarındaki gerginlik eriyip yok oldu, karnının içinde bir ürperti meydana geldi, kanında bir arzu dans etmeye başladı.

Bedenlerindeki her yer birbirlerine baskı yapıyor, Mara, Jordan'ın, o erkeğin, bütün o sert, pürüzsüz, kaslı bedeninin hatlarının giderek daha fazla farkına varıyordu.

"Pekâlâ, ne düşünüyorsun?" diye mırıldandı Jordan sonunda, onu alnından öperek. "şimdi içeri girmek istiyor musun?"

Mara sessizdi.

Jordan hafifçe geri çekilip ona soru soraN gözlerle baktı; Mara'nın yüzündeki açlığı okuduğunda tek kaşını yukarı kaldırdı.

"Acele etmeye gerek yok, değil mi?" diye fısıldadı Mara.

Jordan onu onaylayarak başını salladı. "Kesinlikle yok. Olmam gereken başka hiçbir yer yok. Tamamen emrine amadeyim," diye ekledi. Mavi gözlerinin arkasına itilmiş közler bir anda alev almıştı sanki.

"Hımm, seninle ne yapmalıyım acaba?"

"Bu tamamen sana kalmış." Jordan, Mara'yı canı nasıl istiyorsa onu yapmaya davet eden bir tavırla koltukta arkasına yaslandı.

Jordan'ın bu çağrısı Mara'nın direnebileceğinden daha ayartıcıydı.

Mara kalbi hızla çarparak eğildi, dudaklarını hafifçe, son derece dikkatli bir şekilde onun yanaklarına sürttü. Jordan'ın teni pürüzsüz ve sıcaktı, tıraşlanmış çenesi güçlü ve keskindi. Mara omuzlarına kendini yaslayarak Jordan'ın çenesini

de öptü. Mara'nın hafif, dişleyen öpücükleri Jordan'ın kulak memesine doğru ilerlerken Jordan ağzından hafif bir haz inlemesi dökülerek başını geriye itti. "Beni baştan çıkarıyorsun, Mara."

"Nasıl yapıldığını bildiğimi sanmıyorum."

"Güven bana, düşündüğünden daha iyisin." Jordan, Mara'nın elini, arzusunun zonklamakta olan kanıtına doğru götürdü.

Mara'nın kaşları çabucak yukarı kalktı, kanı hızlıca akmaya başladı. Jordan'ın pantolonunun içindeki büyük çıkıntıyı avuçlarken kocasının ona ilgisizliğini hatırladı ve ahlaksız bir beğeniyle, *işte alet dediğin böyle olur*, diye düşündü.

Bu adamın onu arzuladığına dair hiçbir şüphe yoktu. "Çok etkileyici, lordum," dedi Mara zayıf bir sesle.

"Şimdi bana inanıyor musun?"

"Böyle somut bir delil elimde varken nasıl inanmam?"

Jordan onun bu hazırcevaplığına boğuk bir sesle güldü. Mara'nın utangaçlığı geçmeye başlıyordu. Jordan onun elinin pantolonunun önünü okşamaları karşısında hafifçe inlediğindeyse utangaçlığı tamamen kayboldu.

Mara'nın yanakları hâlâ kızılıkla yanmasına rağmen, bütün teni hafif bir karıncalanma hissiyle ısınmaya başlamıştı.

"Pekâlâ," dedi Jordan yumuşak bir sesle. Ne kadar kibar bir diplomattı! "Size nasıl hizmet edebilirim, leydim?"

"Hımm..." Mara kaslı vücuduna sahiplenici bir bakış fırlattı. "Ceketini çıkar," diye emretti Mara çarpık bir gülümseme ve hızlanan bir kalp atışıyla.

"Mükemmel bir fikir." Arabanın dar sınırları içinde Mara onun düzgün, özel dikim ceketini çıkarmasına yardım etti.

Yer değiştirirken, Jordan, Mara'nın boynuna bir öpücük

kondurdu. Jordan'ın sıcak, ipeksi dudakları biraz daha oyalanıp boynundan aşağıya doğru keyif verici bir hat çizerek inerken Mara titredi.

Jordan'ın dudakları tekrar onun tenine değerken Mara gözlerini kapatıp iç çekti. Jordan'ın başını ellerinin arasına alıp boynunun kıvrımına dayadı. Jordan'ın kulak memesinin altındaki öpücüklerinden mest olup parmaklarını onun kısa yumuşak saçlarının arasında gezdirdi.

Mara'nın dokunuşu karşısında Jordan zevkten inledi. Mara, omuzlarını okşayıp oradan göğsüne geçerek elleri Jordan'ın kolalı boyunbağına değene kadar onu okşamaya devam etti. Sonra da hiç düşünmeden, Jordan'ın da yardımıyla boyunbağının düğümünü çözdü ve Mara boynundan fırlatıp attı.

Bu Mara'nın, Jordan'ı boyunbağı olmadan ilk görüşüydü. Yeleşinin düğmeleri hâlâ bağlıyken gömleğinin yakası derin bir V şeklinde açıktı. Mara ona bakmak için hafifçe geri gitti ve anında çıplak boynundan kaslı göğsüne inen geniş hattan büyüdü.

Mara meydana çıkardığı bu fevkalade yeni alanın cazibesine kapılarak, parmaklarını bakışlarının gezdiği o noktaya götürmekten kendini alıkoyamadı.

Mara ona dokunurken, Jordan'ın teni sıcak ve pürüzsüzdü. Mara'nın parmak uçları Jordan'ın sabah tıraşının ardından büyümeye başlamış sakalının pürüzlü yüzeyine kaydı. Sonra, Jordan'ın âdem elmasına ve köprücük kemiklerinin erkeksi zarafetinin arasındaki cazibeli, kolay incinir çukura dokundu. Sonra da eli Jordan'ın göğüs kaslarının şişkinlikleri arasındaki güçlü vadiye indi. "Çok yakışıklı bir erkeksin."

"Fena değilim," diye yanıtladı Jordan, çekici çarpık gülümsemesiyle.

Mara alaycı bir bakışla baktı, sonra ona doğru yaklaşıp boynundan öptü. Aynı anda Jordan da onu öpüyordu.

Jordan, belli ki Mara'nın dudaklarının boynundaki yumuşak baskısının tadını çıkararak hareketsiz kaldı ve zorlukla yutkundu. Mara, dudaklarının altında Jordan'ın kalp atışını hissedebiliyordu ama Jordan hiç kıpırdamıyor, Mara'yı ür-kütüp kaçırmaktan korkarmış gibi neredeyse nefes bile al-mıyordu.

Jordan'ın endişe etmesine gerek yoktu.

Uzun süredir uyumakta olan içgüdüleri harekete geçiriyor, Mara'nın bedeni sonunda doğanın tasarladığı gibi tepki ver-meye başlıyordu.

Şükürler olsun. İçindeki her şey tekrar hayata dönüyordu.

Mara elini Jordan'ın gömleğinin içindeki ulaşılabilir böl-gelerinde hevesli bir şekilde dolaştırırken kalp atışları güç-leniyordu. Kendinden geçmiş bir hayranlıkla, Mara onun omuzlarını ve göğsünün altını keşfetmeye devam etti. Bir süre sonra Jordan da görünüşe göre daha fazla kendini tuta-mayarak aynısını yaptı.

Jordan, Mara'yı kendine çekti. Mara, arabanın koltuğu üzerindeki Jordan'a ata biner gibi binerek onun kucağına oturdu. Mara'nın dikkati onun göğsünden dudaklarına ka-yarken derin, yoğun bir şekilde öpüştüler. Jordan'ın elleri Mara'nın eteklerinin katlarının altından onun kalçasını kav-radı.

Aniden, tutuşmuş, yeniden iki genç olmuşlardı, birbirle-rini okşayıp kucaklayan iki genç. Sözde tecrübeleri unutul-muş, yerini gittikçe artan bir arzu ateşine bırakmıştı.

Mara elleri hâlâ Jordan'ın açılmış gömleğinin içinde, çıp-lak göğsünün; sıcak, sert kaslarının üzerindeki kadifemsi te-

ninin parmaklarının altındaki hissiyle büyülenmeye devam etti. Jordan'ın elleri de bu arada yukarıya doğru kaymış ve belinde geziniyordu.

Jordan onun göğüslerini kavradığında, Mara tüm dikkatini ona verdi. Jordan'ın ne yapacağını görmeyi bekleyerek onu öpmeyi bıraktı. Jordan onun elbisesinin üzerinden birkaç yavaş geçişle göğüs uçlarını başparmağıyla okşayarak, Mara'yı delirtici bir şehvetin içine attı.

Mara ateşli bir arzu seliyle titredi.

Mara, eteğinin muslin kumaşı altında, bedeninin merkezi Jordan'ın pantolonunun içinde gizlenen, zonklayan sertliğine değene kadar dizlerini birbirinden ayırıp kendini aşağıya itti. Mara, onu çılgınca öpüp bir leydiye hiç uygun olmayan tarzda kucağında kıpırdanıyorken bir yandan titriyordu. Sonunda içindeki beklenti bir fısıltı halinde ağzından döküldü, neredeyse titriyordu. "Jordan, lütfen!"

Jordan durdu ve ona çarpık gülümsemesiyle ahlaksız bir bakış fırlattı. "Lütfen ne, Mara?"

"Sen bir şeytansın."

"Kim, ben mi?" Jordan tek parmağıyla onun eteğini yukarı kaldırmaya başladı.

Mara'nın göğsü inip kalkıyordu. Bu adam şu anda onu avucunun içinde tutuyordu ve bu Mara'nın umurunda bile değildi. Saf, katışıksız bir heyecan kanında dolaşıyordu. Jordan'ın elleri, onun zarif kumaşının kabarıklığının altında gözden kaybolup kendi pantolonun önünü açmak için uzanmıştı.

Jordan'ın kalçaları hafifçe kıpırdayıp, tahrik edici bir hareketle Mara'nın hevesle iç çekmesine neden oldu. Jordan kendini kıyafetinin sınırlamasından kurtarıırken Mara ona

nefesi kesilmiş bir halde beklentiyle bakıyordu. Fakat Mara eğildiğinde onu öpmek için Jordan'ın keskin hatlı yüzünde arzudan ıstırap çeken bir ifade vardı.

“Tanrım, Mara, emin misin?” diye fısıldadı Jordan, uzun, sert organını Mara'nın sırlıslıkla cevherine doğru yönlendirirken. “Bunu gerçekten istiyor musun?”

Mara titreten yoğunluktaki bir öpücükle karşılık verdi. “Sana ihtiyacım var biricik sevgilim, lütfen. Seni bütün ömrüm boyunca bekledim.”

Jordan, Mara'yı biraz daha kendine çekti. Jordan yavaşça onun içine girerken konuşma, düşünme, mantıksal yetenekleri kaybolup gitti. Mara'nın içine nazıkçe kaya gibi sert bir halde inanılmaz büyüklükteki aletiyle iyice girerken, Jordan'ın ağzından çıkan alçak sesli mutluluk inlemesi dışında hiçbir şey yoktu o anda.

Mara, kocasının çektiği onca zahmeti düşününce, Jordan'ın bu kadar kolayca onun içine girebilmesine şaşırды. O anda büyük ihtimalle sorunun kendisinde olmadığını fark etti.

Jordan haklıydı. Belki de onda hiçbir kusur yoktu. Koca edinme baskısı altındaki genç bir kız olarak yanlış adamla evlenmişti sadece.

Jordan'ı, gerçekten arzu ettiği bu adamı bekleseydi, seksle ilgili böyle zorlukları hiç olmayacağını boşluk şimdi anlıyordu. Aslında şimdiye kadar yarım düzine oğlu ve kızı bile olabilirdi. Bu düşünce, onu saran fiziksel hazzın ortasında içine bir ıstırap dalgası da yaydı.

Mara bunun geçmesine izin verdi. Şimdi baştan beri olması gerektiği gibi Jordan'a sahipti ve kalbi bunun daha birlikte ilk defaları olduğunu bilmekten dolayı sevinçle doldu.

Tanrı aşkına, sonuncu seferleri de olmayacaktı.

Bu arada, yıllar boyunca ilişkiden uzak kalmanın sonucunda Mara bir bakire gibi dardı ama acı değil sadece şaşkınlık duyuyordu.

Ve aşk.

“Jordan.” Hâlâ neler olduğuna inanamayarak gözlerine batan yaşlarla kollarını şaşkınca Jordan’a sardı. Bir rüya gerçek oluyordu.

Jordan kendi gözleri bir dünya hisle çalkalanırken, Mara’nın gözlerinin içine bakarak onun ismini fısıldadı. Jordan’ın mavi derinlikleri, kaybın acısı ve yeniden kavuşmanın umuduyla dopdoluydu.

Evet, belki de bu onların arasındaki şeyleri değiştirecekti ama korkmaları gereken bir yöne doğru değil iyiye doğru değişecekti.

O anda tamamen birbirlerine aitlerdi, mazinin uzun hesabı bir sonraki öptükle birlikte silinip gitmişti. Artık geçmişin bir önemi yoktu, şimdi onların geleceği vardı.

Mara onu umarsızca öptü ve saniyeler içinde, fani kederleri onları ele geçiren bir tutkunun içinde eriyip gitti.

Jordan’ın kalçaları onun altında yükseldi, belinden tutarken Mara’yı sallıyordu. Mara ona tutundu ve her ritmik girişiyle arkaya doğru bir yay gibi gerilip göğüsleriyle onun göğüs kafesini okşayarak Jordan’la beraber hareket etti.

Demek olması gereken bu, diye düşündü Mara belli belirsiz, her bir zerresi tutuşurken.

Fakat bu kadar uzun süren bir beklentinin ardından, birleşmeleri Mara’nın duygularını çok çabuk hareketlendirmişti. Haz kasılmaları kadınlığının en içteki bölümlerinden onu tehdit ediyordu. Fakat Mara bunun sona ermesini istemiyor-

du. Bu çabayla titreyerek kendini tutmayı denedi. Fakat kendini kontrol edemiyordu.

Jordan onu anlıyor gibi göründü.

“Kendini bırak, sevgilim. Bana gel,” diye fısıldadı Jordan, elleri onun sırtında yukarı aşağı gidip gelirken. “Sorun yok. Buna ihtiyacın var. Gelmeni istiyorum.”

Mara bu ufacık teşvikle teslim olmuştu. Küçük bir çığlıkla, altındaki erkeği ağgözlü bir şekilde ele geçirerek Jordan'ı tüketti. Mara'nın bütün bedeni, rahatlamanın bağırışıyla beraber kendi muzaffer bitişi için Jordan'ın üzerinde gidip gelirken sarsıldı.

Jordan da, Mara'ya hırıltılı bir çığlık ve daha sertçe onun içinde gidip gelerek katıldı. Mara içinde zonklayan bu sıcak demir sertlik karşısında zorlukla nefes alabildi. Tutkuyla titreyen Jordan, artık Mara'nın tanıdığı o medeni diplomat-kont değildi. Mara'nın daha önce görmediği haşin ve vahşi yanı vardı Jordan'ın ve Mara bunun zevkiyle mest olmuştu.

Jordan bütün mantığını kaybederek, o ünlü kendine hâkimiyeti yok olurken hazla inledi. Mara'nın kalçalarını iki eliyle birden tutup sıkarak, bütün arabayı sallayan şiddette bir coşkuyla içinde gidip geldi. Jordan kendi deyimiyle aniden 'kendini bıraktığında' Mara'yı omzundan ısırıldı. Jordan onu sıkıca tuttu, kendinden geçerek neredeyse ulur gibi bir ses çıkardı, nefesi Mara'nın kulağında yakıcı bir sıcaklıktaydı, müstehcenlik, ateşli bir sevgi ifadesi olarak ağzından döküldü.

Jordan'ın yabani inlemeleri şaşkın bir fısıltıya dönüşürken Mara büyülenmişti. “Tanrım,” dedi Jordan.

“Evet.” Mara da baştan aşağı titreyerek başını Jordan'ın omzuna koydu. “Hımm.”

Bunun haricinde ikisi de kıpırdamadılar. İkisi de ayrılmaya gönülsüz olarak sersemlemiş olarak birbirlerine geçmiş halde kaldılar.

Bu büyüleyici sessizlikte, Mara tek kelime bile etmeye cesaret edemedi. Jordan'a "Seni seviyorum," dışında bir şey deme konusunda kendine güvenmiyordu ama ikisi de bunu söylemek için henüz hazır değillerdi.

Uzun bir an sonra Jordan hâlâ hafifçe titreyen ve mutlu bir ses tonuyla sonunda konuştu. "Umarım dış izi bırakmamışımdır."

"Gerçekten mi?" Mara memnun bir şekilde gülümseyip nefesini bıraktı. "Ben bırakmış olduğunu umuyorum."

Drake gözlerini ondan alamayarak Emily'nin atları beslemesini izledi.

Emily çitin alt çubuğunun üzerine çıkarken gökyüzü parlaktı ve ağaçlar çayırın üzerinde sallanıyorlardı. Emily daha açgözlü olan atları itmek için öne eğilirken, belli ki ahırın hiyerarşisinde diğerleri kadar üst sıralarda olmayan uysal, kestane rengi bir kısırağa bir avuç dolusu tahıl uzattı.

"İşte bakalım, kızım," diye mırıldandı Emily. Yumuşak sesi, hayvanlarla birlikte Drake'in de aklını çelmişti. Drake bu kızı görür görmez hatırlamıştı, onu tutsak eden kişiler Emily'nin onu dışarı çıkarmasına izin vermişlerdi.

Emily bunun, temiz hava ve gün ışığının onun için iyi olacağını söylemişti. Max sonunda bunu kabullenmişti. Bu kız görünüşe göre Drake'in anımsayabildiği tek kişi gibi görünüyordu.

"İşte." Emily ona teskin edici bir gülümsemeyle baktı.

“Eskiden yapmayı sevdiğimiz gibi onları birlikte besleyelim. Bana elini ver.”

Drake yavaşça elini uzattığında, Emily avcuna bir avuç dolusu yulaf koydu. “Hadi,” dedi atları yatıştırdığıyla aynı ses tonunda.

Drake onunla birlikte atları elleriyle beslediklerini hatırlamıyordu ama bu meltem kadar yumuşak ses ona ne emrederse itaat edebilirdi.

Hemen Emily’nin yanında durarak çitten uzandı ve yaşlı bir doru atın elinden yulaflı yemesine izin verdi.

Bu arada Çavuş Parker birkaç metre uzakta duruyor, tüfeği sırtında asılı halde, temkini elden bırakmadan gözünü Drake üzerinde tutuyordu. Atların kadifemsi burunları elini gıdıklarken Drake onu tutsak edenlerin onunla ilgili şüphesinin haksız olmadığını biliyordu.

Şimdi bile, Drake çitin üzerinden atlayıp atlardan birinin sırtına binerek dörtlü onlardan uzaklaşmanın ne kadar kolay olabileceğinin farkındaydı.

Yiyeceksiz belki çok fazla uzaklaşamayabilirdi ama en azından ilk başta Tarikat’a karşı bir avantaj sağlayabilirdi. Kaçabilir, gizlenebilir, hayatta kalabilirdi ve belki Londra’ya, James’e geri dönebilirdi.

O yaşlı adamın güvenliği için Drake’in hissettiği endişe, zihninin üzerinde uğursuz fırtına bulutları gibi dolaşıyordu. Sadece şimdi bir ışık görünmüştü. Ve Drake kendini bu ışıktan ayıramayacağını biliyordu.

Emily’den.

Drake, hayvan bekçisinin bu güzel kızını sonsuz bir beğeni içinde izledi.

Onu bulmak, bu tatlı, çilli yüzü anında tanımak, Drake’i

uzun zamandır yöneten öfke ve korkuyu durdurmuştu. Drake onun yanında kendini huzurlu hissediyordu, hırpalanmış ruhu, fırtına sonrasında dinlenen gemi tayfası gibiydi şimdi.

Fakat bir şekilde Drake bunun, bu huzurlu taşranın kısa süreli bir sükûnet olduğunu biliyordu. Şimdiye kadar görüp geçirdiği her şeye rağmen, fırtınanın diğer ucunun daha beter olacağını farkındaydı.

Şimdilik Emily'ye karşı ilgisi onu orada tutuyordu. Emily'nin de kendi tarzında, kendisi gibi tuhaf ve vahşi olduğuna emindi. Belki de Drake, ona biri yardım edebilecekse bunun Emily olabileceğini hissetmişti. Belki de ta iliklerinde birine güvenecekse, bunun Emily olması gerektiğini biliyordu.

Sadece o.

Arkasında duran bu gizemli güzelin varlığının son derece farkındayken, ona dokunacak kadar yakinken —gerçi buna cüret edemezdi— Drake itaatkâr bir şekilde atlardan birinin geniş, düz, yanağını okşadı, kurumuş çamurları temizledi.

Emily çitten aşağı atladı ve ona döndü. “Korunun içinde biraz yürüyüş yapalım. Belki o patikayı hatırlarsın ama hatırlayamazsan da endişe etme. Ben yolu biliyorum. Asla kaybolmana izin vermem, Drake. Gel.”

Drake onun gözlerinin içine, onca zamandır onu rüyalarında rahat bırakmayan bu gözlere baktı. Derin menekşe-mavisî gözler içinde altın rengi beneklerle, şimdi bile Drake'i mest ediyorlardı. Drake bir ata atlayıp kaçma hayalini terk ederek başını salladı ve kızı yumuşak zümrüt yeşili çayırdaki takip etti.

Çavuş Parker da saygılı bir uzaklıktan onları takip etti.

Drake, önünde yürüyen Emily'yi düşünerek çavuşu gör-

mezden geldi. Zayıf, kaçık güzel bu dünyaya ait gibi görünmüyordu. Çilli, güneşin dokunduğu ten rengiyle, upuzun saçları ve tuhaf kıyafetleriyle, saygınlıkla ilgili dürüstçe konuşuyordu. Emily, deri çizmeler, koyu, kasvetli uzun etekler giyen kendi işiyle alakalı çeşitli, tuhaf aletlerin asılı olduğu kalçanın üzerinde deri bir kemer takan, bitkilerle ve hayvanlarla ilgilenen Anglo-Sakson bir savaşçı kabilesine dâhil bir kız gibi giyinmişti.

Fakat bıçak kını boştu.

Max, Drake'in onu kızıdan kapıp ona ya da başkalarına zarar verme korkusundan dolayı bıçağı almıştı.

Şu Rotherstone, zeki biriydi.

Drake rahatsızlığını başından savıp, Emily'nin eteklerinin önünde yürürken salınmasını izlemenin keyfini çıkardı. Uzun, kıvılcı kahverengi lüleler rüzgârda dalgalanıyor, hafifçe karışıp, uçları kıvrılıyordu.

Az konuşan bir kadın olan Emily, Drake'in önünde sessiz bir özgüvenle yürüyordu, yürüyüşü hiçbir erkeğe tabi olmayan özgür bir ruhu ilan ediyordu.

İçine girdikleri koruda patika önlerine serilmişti. Drake birden topraktan burnuna dolan aşına kokuyla çarpıldı. Canlanmaya başlayıp uyku halinden çıkan toprağın ve çimenin kokusu...

Önceki sonbahardan kalan çürümekte olan ıslak yapraklardan oluşan kalın örtü, adımlarını yumuşatıyordu. Emily'nin adımları hiç ses çıkarmıyordu, önünde yolu gösterirken, herhangi bir zarif dişi geyik gibi bir orman sakiniydi sanki. Kıyafetleri bile toprağın görünümünün içinde eriyip gidiyordu.

Emily, Drake'in arkada kaldığını sezerek arkasını dön-

dü ve onu hızlandıran yumuşak bir hükmeden tavırla baktı. Emily'nin derin, gizemli gözleri Drake'i dünyanın öbür ucundan bile yanına çağırabilirlerdi.

Gözleri çorak ağaçların dibinde ve yapraksız dikenli çalıların arasında biten yaban sümbülüyle aynı renkteydi. Drake onu takip etti. Narin güneş ışığı tepelerindeki dalların arasından süzülüyor ve önlerinde uzanan patikaya düşüyordu. Bahar cıvıltıları ve uçuşan kuşların hareketli şarkıları ormanı sarmıştı.

Drake, yüz yıldan beri orada duruyormuş gibi görünen yosunlu yaşlı kütüğün çürümekte olan güzelliğine baktı.

Yola devam ettiler ve bulanık hafıza parçaları Drake'in zihninde belirmeye başladı. Emily'yi bir çocuk oyununda takip ederkenki hali, kahkahaların yankıları...

Drake anılarının bastırılmış ağırlığının yağmur öncesi yüklü bulutlar gibi kümелendiğini hissedebiliyordu.

Bir dereye geldiklerinde, Emily yanına çömelip elini suya daldırdı. Drake'e de onun yaptığını yapması için teşvik eden bir şekilde başını salladı.

Drake yüzünü yıkadı. Zindeleştiren soğuk su kafasını toplamasına yardımcı oldu.

Gerçekten hatırlamak istediğimden emin değilim. Bunu yapmak Emily'yi tekrar terk etmeyi daha da zor bir hale getirecekti ama Drake yine de hatırlayacağını biliyordu. Başka seçeneği yoktu. İhtiyacı olan tek şey fırsattı.

Fırsat muhtemelen bugün gelmeyecekti. Drake zamanını beklemesi gerekiyordu. Bakışlarını hafifçe aşağıya indirdi, Çavuş Parker'ın birkaç metre gerilerinde olduğunu biliyordu. Kaçmasına müsaade etmemek için, bu sadık çavuşun onun vücudunda bir delik açacağından Drake'in hiç şüphesi

yoktu. Max bunu, çocukluk arkadaşlıklarının hatırına yapamayabilirdi ama böyle duygusal bir bağ Parker'ı tetiği çekmekten alıkoyamazdı.

“Gel.” Emily tekrar zarifçe ayağa kalktı ve ormanın derinliklerine doğru ilerledi.

Drake, her geçen saniye o aşinalık hissi daha da keskinleşerek onu takip etti. Emily patikanın aşğısında kısa bir mesafe sonra, budaklı yaşlı gövdesi orman tabanından bir kule gibi yukarı yükselen büyük, uzun bir meşe ağacının önünde durdu.

Emily'nin yandan bakışı Drake'i cezbetmişti. “Yarışalım!” Emily, Drake'i şaşırtacak bir şekilde ağaca tırmanmaya başladı. “Gelmiyor musun?” diye omzunun üzerinden şımarık bir tonda seslendi.

“Bunun pek iyi bir fikir olduğunu düşün...”

“Düşünme, Drake. Sadece yap,” dedi Emily. “Bedenin ne yapacağını bilecektir.”

Drake kaşlarını çattı ama Emily çoktan öne geçmişti, belli ki Drake'in onun çizmelerinin içinde kaybolan çoraplarını göreceği konusunda endişeli değildi. Emily'nin fildişi rengi iç eteği hışırdarken, ağartılmamış uzun pamuklu külotu bile hafifçe görüldü.

Drake'in çocukluğundan kalma bir his yankılandı içinde. *Bir kız tarafından geçilecek değilim!* Drake hemen onun ardından tırmanmaya başladı, bir yandan da geçmişin peşine düşmüştü. Emily haklıydı, bir şekilde, tereddütlü de olsa, elleri bu ağaç gövdesindeki yaşlı çıkıntıları bulmak için nereye uzanacağını, ayaklarını bu devasa meşede yükselmek için nereye koyacağını biliyordu; bunu daha önce sayısız kere yapmış gibiydi.

Kısa bir an sonra, Emily yerden dokuz metre yükseklikteki iki kocaman dalın arasındaki rahat çatala tünemişti. Oraya ait gibi görünüyordu.

Ağacın gövdesinin en üstüne tırmanmış olan Drake, durumunu değerlendirerek tereddüt etti.

Emily yardımsever bir şekilde kendisinin karşısındaki kalın dalların birleşim yerini işaret etti. “Senin yerin orada.”

Drake belli belirsiz anımsayarak oraya bakakaldı. Ana gövde yukarı doğru gittikçe sivrililiyordu ama Emily’nin gösterdiği büyük dal güvenli ve rahat bir oturma yeri sağlıyordu. Drake onun karşısında yerini aldı.

Emily ağaçlarına yerleşmiş, ayaklarını sallayarak ona gülümsedi ama aniden Drake onun elinin üzerindeki küçük yarayı fark etti. “Elin! O yarayı hatırlıyorum.”

“Öyle mi?” Emily öne doğru eğildi inceleyerek. “Peki o zaman nasıl oldu?” diye meydan okudu yumuşak bir tonda. Drake tereddüt edip yutkunduğunda “Zorlama,” diye teskin etti onu. “Sadece hatıranın sana gelmesine izin ver.”

Drake uzun bir an için gözlerini kapadıktan sonra aniden cevabı anımsadı ve mırıldanırken gülümsedi. “Babamın av şahini seni ısırdı.”

Drake tekrar gözlerini açtığı anda, Emily sırtıyordu. “Evet, ısırdı. Prens Edward.”

“Evet! İsmi buydu. Ne kibirli, kötü huylu ve tehlikeli bir hayvandı ama!” Drake şaşkınlıkla başını iki yana salladı. “Sen daha ufacık bir kızdın.”

“Sekiz yaşındaydım.” Emily gururlu bir şekilde başını salladı.

“Elini onun kafesine sokarken ne düşünüyordun ki?”

“Onu beslemek istemiştım.”

Emily kakhaha atarken, Drake dudağını büzerek gülümsemi.

“O kadar güzeldi ki! Beni ısıracığını bilmiyordum.”

“Ayrıca en sevdiği yiyeceğin yavru tavşanlar olduğunu da bilmiyordun,” dedi Drake, o günlere dair bir başka anı aklına gelirken.

Drake’in hatırlattığı bu hatıra karşısında Emily burnunu kırıstırarak güldü. “Ahıra koşup onu beslemek üzere tutulmuş olan tavşanları kurtardığımız günü anımsıyor musun?”

Drake, zihninde açmaya başlayan onların birlikte çocukluk görüntüleri karşısında afallayarak gözlerini kıstı. “Evet... Ahıra izinsiz girip o tavşanları serbest bırakmıştık.”

“Başını çok fazla derde sokardın,” diye dalga geçti Emily.

“Ama sen hiç sokmazdın, değil mi?” diye karşılık verdi Drake çarpık bir gülümsemeyle. “Baş belası olan sendin.”

“Hayır, değildim. Sendin.”

Drake başını iki yana salladı. “Bunu yapmam için beni buna ikna etmiş olmalısın.”

“Beni ağlarken görmeye dayanamazdın.”

Drake ona bakakaldı.

“Yavru tavşanlar korkunç bir şekilde öleceklerdi! Yardım etmek zorundaydık. Ama o gün benim kahramanım oldun,” diye anımsattı Emily ona. “Kilidi açan sendin.”

“Bunu hatırlamıyorum.”

“Ben hatırlıyorum,” dedi Emily. “Babana o gece benim için nasıl karşı geldiğini asla unutamam. Ve o yavru tavşanlar için,” diye ekledi.

Drake ona hayretle baktı. “Hâlâ o yaraya sahip olduğuna inanamıyorum. Ama bahse girerim hiçbir zaman vahşi yaratıklara karşı nazik olmaktan vazgeçmemişsindir.”

Emily ona gülümsedi. Drake geri gelmeye başlayan hayatının bu küçük kesiti karşısında oldukça büyük bir oranda rahatlayarak onun yüzünü inceledi. Hepsi Emily sayesindeydi. Drake yıllardır kimseye bu kadar yakın, kimseyle bu kadar güvende hissetmemişti.

Drake kalbinin derinliklerinde ona her zaman güvenmiş olduğunu biliyordu. Ve Emily'nin de onu her zaman sevdiğini, anne-babasının Emily'nin çok düşük bir konumda olduğuna dair kendisini uyarmış olmalarına rağmen.

Emily gülümsemesi yumuşayarak bakışlarını uzun bir süre onun üzerinde tuttu. "Seni neden buraya getirdim, biliyor musun Drake?"

Drake duygu yüklü bir sessizlikle başını iki yana salladı.

"Hikâye Ağacı derdik buna." Emily uzanıp yaralı elini onunkinin üzerine koydu. "Sana dışarıda neler olduğunu anlatma vaktin geldi."

Drake birden elini çekip başını iki yana salladı. "Hatırlamıyorum."

"Evet, hatırlıyorsun. Sadece korkuyorsun. Ama artık güvendesin. Bana anlatmalısın. Tarikat'ı biliyorum, unuttun mu?" diye fısıldadı Emily, Çavuş Parker'ın bulunduğu yöne doğru bakarak. "Daha küçükken bana ondan bahsetmiştin. Büyük bir savaşçı olmak için eğitileceğin, İskoçya'daki gizli askeri okula gideceğini söylemiştin. Tıpkı söz verdiğim gibi bundan hiç kimseye bahsetmedim. Ama senin için ne kadar endişelendim, bilemezsin. Tanrım, öldüğünü sandım. Drake, seni tekrar canlı bir şekilde karşımda görmek, başıma gelen en iyi şey ama bu... Sana yaptıkları şey..." Yaşlarla dolan gözlerini hemen Drake'den kaçırdı. Onları bastırıp tekrar Drake'e baktı.

Drake'in kalbi hızla çarpıyordu.

"Sana yardım etmek istiyorum. Lütfen, bana hâlâ güveniyorsun, değil mi? Seni hiçbir zaman incitmeyeceğimi biliyorsun. Bunu içinde tutamazsın. Seninle ilgileneceğim ama yaranın doğasını bilmem gerekiyor. Drake, bana bu insanların sana ne yaptığını söyle lütfen."

Drake tıpkı o Alman hapisanesinde olduğu gibi konuşmayı reddederek sadece ona baktı. Bu sefer sebepleri farklıydı tabii. Drake hatırlamak istemiyordu. Her şeyi arkada bırakmak istiyordu. Ayrıca Emily gibi biri 'işkence' kelimesini asla duymamalıydı.

Emily bekledi, sonra Drake sessizliğini koruyunca başını iki yana salladı. "Korkma. O her neyse, onunla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin. Seni yeniden iyi edeceğim, Drake. Her gün seninle ilgileneceğim ta ki sen yeniden güçlü olana..."

"Vahşi hayvanlarından biri değilim," diye sözünü kesti Drake, daha fazla dinlemeye dayanamayarak. Sesi titriyordu, boğazı kurumuştu. "Beni seviyorsan, Emily, gitneme izin vermelisin. Bu adamlardan kaçmam için bana yardım et."

"Hayır. Burada kalman gerekiyor," diye karşılık verdi Emily ateşli bir şekilde. "Benimle. Güvende olduğun yerde. Ait olduğun yerde. Onların artık seni incitmesine izin veremeyeceğim. Benden bunu isteyemezsin."

"Anlamıyorsun. Yapmam gereken birkaç şey daha var."

"Hazır değilsin! Tanrım, senden yeterince yararlanmadılar mı?" diye bağırdı Emily. Sonra inatçı bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır, bunları dinlemeyeceğim. En azından gücünü yeniden toplaman gerekiyor. İyileşme şansın olana kadar buradan hiçbir yere gitmeyeceksin."

“Bunun mümkün olduğuna seni inandıran nedir, küçük Emily?” diye mırıldandı Drake, gözlerinde karanlık bir bakışla. “Benim çoktan senin beni kurtarabilme gücünün ötesinde olduğum hiç aklına gelmedi mi?”

Onun bu cevabı üzerine Emily biraz sarardı, sonra yeniden başını iki yana salladı. “Buna inanmıyorum,” diye yanıtladı. “Senden asla vazgeçmeyeceğim. Drake, ne olursa olsun.”

Drake için için kaynayarak bakışlarını önüne indirdi. Ne ahmaktı ama.

Güzel, masum bir ahmak.

10. Bölüm

Mara'yla sevişmek Jordan'a mutluluğun çılgın tadını ve huzursuz vicdanı bırakmıştı.

İki duyguya da alışkın değildi ve ikisi de Watier'de Prens'in grubuyla birlikte kâğıt oynarken konsantre olmayı zorlaştırıyordu. İskambil kâğıtlarını dağıtan kişi yeşil çuhalı masanın etrafında oturan her oyuncuya kartlarını verirken, Jordan kendini Mara'nın bu olan bitenlerden hiç haberi olmaması konusundaki endişeyi kafasından uzaklaştırmak için zorlayıp, bunun yerine buraya ne için geldiğine odaklamaya çalıştı.

Beceri gerektirmekle birlikte o geceki görevi basitti: Hedefi, Holyfield Dükü Albert Carew ile irtibat kurmak ve 'Alby'nin' güvenini kazanmaya başlamaktı. Lord Albert Carew olduğu günlerden tanıyan arkadaşlarının ona Alby diye hitap ederdi. Lord Carew'in önde gelen züppelerden ama ağabeyinin unvanını henüz almadan önce sadece ikinci bir oğul olduğu günlerden kalan bir lakaptı.

Jordan, Albert'in güvenini kazandığında, çok geçmeden

onu kontrol eden Özgürlükçüler ile ilişkisini ve düşmanın Dük'ten, Prens'in yakın erkek çevresi arasında, onlar için tamamlamasını istedikleri işin ne olduğunu öğrenmiş olacaktı.

En hafif tabirle tuhaf bir grup, diye düşündü Jordan masanın etrafındakileri incelerken.

Ayrıca Jordan bu gece Prens'in grubundaki yabancı erkeklerin onu kabul ettiklerinden emin olmak zorundaydı. Böylece yeniden buraya davet edilebilecek ve aralarındaki şüpheli Özgürlükçü hainini gözlemlemeye devam edebilecekti. Bu onun masada daha iyi oynamasını gerektirecekti ama çok iyi de değil.

Jordan genellikle bir ölçüde matematik oyununa izin veren kumarda çok iyi olmasına rağmen kimseyi gölgede bırakmak istemiyordu.

İşe yarıyor gibi görünüyordu. Fakat Lord Yarmouth'la ortak olarak bunu bütün gece vist denilen iskambil oyununda o kadar iyiydi ki, sabahın köründe oyunu macao ile değiştirdiklerinde biraz kaybetmenin yerinde olacağını düşündü.

Macao, Watier'ın şu adı çıkmış şeytani oyunu. Macao masasında para kaybetmek zor bir şey değildi. Aslında, Prens'in grubunun en genç üyesi, daha yeni yirmisine girmiş 'Altın' Ball-Hughes, neredeyse bu sanatı mükemmelleştirmişti.

Oyunda pek çok insanın sahip olduğundan daha büyük bir serveti çoktan heba eden, 'Altın' Hughes, otuzuncu doğum gününden önce hâlâ oldukça geniş olan mirasının geri kalanını mutlu bir şekilde kaybetmeye kararlı görünüyordu.

Macao yirmi bir oyununun bir çeşidiydi, dağıtıcı her oyuncuya iki yerine tek kâğıt verirdi, amaç yirmi yerine başkası bulmadan önce toplamda dokuza ulaşmaktı. Bir saatlik oyun içinde, Jordan başarılı bir şekilde Falconridge servetini

üç bin pound kadar eksiltmişti. Fakat Jordan büyük bir meblağı temsil eden balık biçimindeki fildişi markalardan boş bir gülümsemeyle vazgeçti.

“İyi oyundu, Holyfield,” dedi. Alby o elde oldukça kayda değer bir iş çıkarmıştı.

Üstüne başına çeki düzen veren züppe, hepsi onu tebrik ederken, etrafında birkaç yerden birden gelen bu övgünün tadını çıkardı.

“Şanslı doğmuşum,” dedi, fildişi markaları bir araya toplarken.

Muhakkak, diye düşündü Jordan, hâlâ belli belirsiz gülümsemeye devam ederek. Şüphesiz Alby’nin muhteşem şanslıydı, ağabeyinin düklüğünün onun kucağına düşmesini sağlayıp, geleceğin İngiltere Kralı’yla yemek yiyecek noktaya gelene kadar onun için kapıları açan. Özgürlükçüler’in bununla kesinlikle bir ilgisi olamazdı.

Elbette, Tarikat neyin doğru olduğunu daha iyi bilirdi.

Fransa’da tatil yaparken, Malcolm Banks’in topraklarına o kadar yakın bir yerdeyken ağabeyinin, hamile eşiyle birlikte boğularak ölmesi, bunun görüldüğü gibi trajik bir tekne kazası olmadığına dair anında Tarikat’ın şüphesini çekmişti.

Albert’ın birine, onları hain emelleri doğrultusunda öldürmeleri için para vermiş olması ihtimali de vardı ama Tarikat bundan şüpheliydi. Bu züppe kendini beğenmişin, küstahın biriydi ama muhtemelen bir cinayeti başarabilecek biri değildi. Çevresindeki biri olabilirdi ama... Buranın en yüksek çevresine giriş yapabilmek için Alby’yi kullanabilecek olan biri... İkinci sırada doğmuş olan oğlu düklüğe yükseltmek için kasıtlı olarak acımasız olabilecek biri... Tabii ki bir bedel karşılığında.

Fakat ne amaçla?

Bunu çözmek Jordan'ın göreviydi. Biraz sonra hafif yiyecek ve içecekler geldi. Sabahın üçü olduğu göz önüne alınırsa, Jordan'ın Şef Labourie'nin eserlerine pek ilgisi olduğu söylenemezdi ama diğer adamların tepkilerini gözlemlemesi epey eğlenceliydi.

Bitişikteki yemek odasının kapıları açıldığında, bir sürü garson, Prens Hazretleri'ni ve yanındakileri gösterişli selamlamalarla karşıladılar.

Sonuçta Prens, ona eşlik edenlerden diğer kulüplerdeki yiyeceğin dayanılmaz bir biçimde bebek maması gibi ve tekdüze olduğunu duyduktan sonra Watier'in kurulmasına ön ayak olmuştu. Prens hemen daha önce yanında çalışan iki kraliyet şefini, Piccadilly'de Londra'nın gurmelerine ve kendi kraliyet midesine layık, olağanüstü bir mönüyle yeni bir kulüp yaratmaları için göndermişti.

Jordan'ın beklediği herkes, gözlerinin gördüğü her şeyi tüketmeye başladı. Jordan tabağını alırken —tersi kabalık olurdu— içinden yükselen dalga geçme hissini bastırmaya çalıştı. Fakat gerçekten de Jordan zevk ve eğlence düşkününden düpedüz tuhaf olanına kadar hiç bu kadar renkli, acayip tipi bir arada görmemişti.

Bligh adında bir kulüp üyesi vardı. Adamın kendi kendine mırıldandığı saplantılı fısıltılar göz önüne alınırsa açıkça bir tımarhaneye aitti. Diğer adamlar bile ondan kaçınıyorlardı.

Jordan, bu dengesiz adamın Prens'in huzuruna iki tabanca getirdiğini fark eder etmez gözünü ondan ayırmamaya başladı. Bu Krallık için uygun bir hal değildi.

Prens kaçık arkadaşını umursamıyordu ama Jordan onu silahsızlandırmak için kendini masanın üzerinden sıçramamak için zor tutuyordu.

Kalanların çoğu zararsız görünüyordular. Jordan bakışlarını gezdirmeye devam etti. Prens Hazretleri sanat eseri seçmekte bir uzman olabilirdi ama bütün dünya elinin altındayken arkadaş seçiminde oldukça tuhaf bir zevki vardı. Jordan daha önce hiç bu kadar sersemletici tuhafılıkta olan egzotik bir grupla birlikte yemek yememişti.

Etrafa neşeyle gülümseyen 'Altın' bitmek bilmeyen sorularını sıralıyor, memnun bir biçimde, her viski yudumunda daha şairane bir hâl alan, grubun edebi olan adamı Scrope Davies'in sözünü kesip duruyordu. Lord Yarmouth sosyete'deki çeşitli hanımlar hakkında şok edici, iffetsiz bazı sözler söylüyor ve onlarla ne yapmak istediğiyle ilgili yorumlar yapıyordu. Bu sırada da enfiye kutusundan âdete uygun bir biçimde bir tutam çekmeden önce ağzının içinde onaylamayan birkaç söz geveleyen Lord Petersham'ı utandırıyor. Dedikodulara göre Petersham'ın yılın her günü için farklı bir enfiye kutusu vardı.

Hiç kimse şimdi Prens'in huzurundan sürgün edilmiş Beau Brummell'den söz etmiyordu. O artık yoktu. Fakat yavaş yavaş kaybolan etkisi hâlâ bütün züppelerin kıyafetlerine harcadıkları büyük özende kendini gösteriyordu. Jordan, Prens Hazretleri'nin eski arkadaşını ve terzilikle ilgili danışmanını özleyip özlemediğini merak etti ama halinden memnun görünüyordu. Masanın başında büyük, kırmızı bir yığın gibi ev sahipliği yapıyordu.

Hemen yanında durmadan şakalar yapan ve Prens'ten bile daha da iri, —şişman şamatacı bir dev— olan Lord Albanley vardı. Şu an köpeğini kulübe getirdiği için Saygıdeğer 'Kaniş' Byng ile dalga geçiyordu.

"Ama iyi şans getiriyor!" dedi hayvanın sahibi itiraz ede-

rek. Bir yandan da şımartılmış kanişini Şef Labourie'nin portakallı ördeğiyle besliyordu.

Bu sırada, masanın karşısında Albay Hanger, Cehen-nem-Kapısı olarak tanınan Lord Barrymore ile gizlice bahse tutuşuyordu. Bahisleri Norfolk'un Sarhoş Dükü'nün sandalyesinden aşağıya düşüp yerde kendinden geçmesinin ne kadar zaman alacağı üzerineydi. Ekselansları çoktan o yola girmiş gibi görünüyordu.

Her şey göz önüne alındığında Albert'ın, Jordan'la birlikte en normal olan kişi olduğu görünüyordu.

O da Jordan gibi geri kalana herkese şaşırmış gibi görünüyordu. Albert purosunu içmek için balkona çıktığında, Jordan bunun hedefine yanaşmak için iyi bir fırsat olduğunu düşündü.

"Macao oyununda oldukça yeteneklisiniz, Holyfield," diye tebrik etti Jordan yaklaşırken. Albert'ın önceki övgülerden dolayı ne kadar keyif aldığını unutmamıştı.

"Evet, teşekkür ederim. Küçük zaferlerim vardır," diye kabul etti Albert kendine oldukça hayran gibi görünerek.

Sosyetenin kadınları tarafından, dük olmadan önce bile yakışıklı bir adam olarak görülürdü.

Albert, Jordan'a dönüp yukarıdan aşağıya süzdü. "Falconridge, değil mi?"

"Evet, efendim," diye yanıtladı başını öne eğip selam vererek ama Alby'nin ifadesiz yüzünde ihtiyatlı bir küçümseme belirdi.

"Rotherstone'un arkadaşı değil misiniz?"

"Kulüp arkadaşız," dedi Jordan. Max ve Alby'nin komşu bir muhitte doğup çocukluklarından beri birbirlerinden nefret ettiklerini gayet iyi biliyordu.

Bir de Daphne ile ilgili olan düşmanlıkları vardı.

“Sizi onunla şehirde gezinirken gördüm,” diye ısrar etti Alby. “Çeşitli davetlerde.”

“Son zamanlarda değildir herhalde,” dedi Jordan, cefakâr bir bakışla.

“Gerçekten mi?” Şimdi tamamen Albert’in dikkatini çekmişti. “Ne kadar yazık. Bozduğunuz mu yoksa?” diye yüzüne yayılan sinsi bir gülümsemeye sordu.

“Tam olarak değil.” Jordan durdu ve göz ucuyla ona baktı. “Sadece bazı erkekler evlilik yüzünden değişiyorlar diyebilirim.”

Albert ona hevesli bir şekilde baktı. “Nasıl yani?”

“Bunu benden duymuş olmayın, Holyfield,” diye yalan söyledi Jordan alçak sesle, “ama zavallı Max’in dizginlerini karısı elinde tutuyor.”

Albert’in gözleri neşeye parladı. “Hadi canım.”

“Korkarım epey bir miktar dırdıra katlanmak zorunda kalıyor.”

“Tanrım! Daphne bir cadalog demek? Ne kadar müthiş,” diye mırıldandı Alby. “Hiç düşünemezdim.”

“Kadınlar da bazen evlilikle değişebiliyorlar,” dedi Jordan, akıllı bir şekilde. “En çekici hafifmeşrep bile parmağına yüzük takıldığında şirret bir kadına dönüşebiliyor.”

Alby, Jordan’ın verdiği bilgilerin tadını çıkararak başını iki yana salladı. “Çok şaşkınım. Ama tuhaf şekilde memnunuz.”

“Siz de ona bir zamanlar kur yapmamış mıydınız? Daphne’ye, yani Leydi Rotherstone’a?”

Albert’in kısa kahkahası kısmen irkilme kısmen küçümseme doluydu. “Asırlar önceydi. Neyse ki ilgimi yitirdim ve bu fikri terk ettim. Benim tipim değildi.”

Komik.

“Gördüğüm kadarıyla, reddedildiğiniz için şanslıymışsınız.”

Yenilgisine dair bu hatırlatma Albert’i Lord ve Leydi Rotherstone konusunu tamamen kapatmaya ikna etmişti.

Bu arada Jordan en iyi arkadaşının, kendisinin Kutsal Daphne’yi bir şirret olarak adlandırdığını duysa ne kadar öfkeleneyeceğini hayal edebiliyordu.

Jordan eve gittiğinde takım liderine bir rapor sunması gerektiğini anımsayarak gülümsemesini bastırdı. Max onu, Drake’in Emily adında gizemli bir hizmetçi kız sayesinde biraz ilerleme kaydettiği konusunda dün bilgilendirmişti.

Albert, bu arada, bakışlarını diğer tarafa çevirmiş, purosundan nefes çekmekteydi. Gecenin rüzgârı biçimli sarı lülelerini karıştırıyordu.

Şüphesiz, dışarı çıkmadan önce saatlerce saçlarını kâğıtlarla sarmış olmalıydı, bu züppe. *Hiçbir erkeğin saç bu kadar iyi görünmemeli.* Albert’in biraz sonraki sözleri Jordan’ın bu dalgacı havasını dağıttı. “Leydi Pierson’ı fethettiğiniz söylüyor, Falconridge.”

Jordan ona kurnaz ama ihtiyatlı bir bakış fırlattı. “Tersine, Leydi Hazretleri’nin cazibesi beni fethetti.”

Albert bu yorumu boş bir beyefendilik olarak görerek güldü.

Bunda bir sıkıntı yoktu.

Jordan, Mara’ya karşı böyle hafif bir tavır gösteriyormuş gibi yapmaktan nefret ediyordu ama bu şüpheli bir Özgürlükçü’nün dikkatini Mara’ya çekmemek içindi. “İnsan kendini bu hayatta bir şekilde eğlendirmeli değil mi Holyfield?” dedi Jordan.

Albert omzunu silkip ondan gelebilecek en büyük övgüyü bahşetti. “O kadın güzel giyiniyor.”

“Gerçekten de öyle,” diye mırıldandı Jordan, Mara’yı, giymekten hoşlandığı o kaliteli Bond Caddesi elbiselerini çıkarmış olarak görmeyi tercih ediyor olsa da.

“Sizi rahatsız etmiyor mu?” Alby ona doğru döndü. “Çocuğu ile ilgili gevezelik edip duruyor. Tanrım oğlunun dünya için Tanrı’nın bir lütfu olduğunu düşünüyor! Sinir bozucu bir durum.”

Jordan hafifçe güldü. “Sanırım, öyle düşünüyor. Ama bilirsiniz, kadın konuşuyor diye erkek dinlemek zorunda değildir.”

“Doğru! Ve ilgileniyormuş numarası yaparak elde edilecek bir çıkar varsa...”

“Kesinlikle.” Jordan elindeki viski kadehini, her neredeyse leydi için kaldırdı ve kafasına dikti.

Albert onu biraz eğlenerek biraz da ihtiyatlı bir ilgiyle izledi. “Gelecek hafta Carlton Evi’ndeki baloda Mara’ya eşlik edecek misiniz? Biliyorsunuz, Prenses Charlotte’un nişanı için resmi olmayan bir kutlama var.”

“Evet, o şerefe nail olacağım,” dedi Jordan, fazla ilgili görünmeden. “Niçin sordunuz?”

“O gece baloda kâğıt oynanacak. Sizin Yarmouth’la birlikte oynarken ne kadar iyi olduğunuzu gördüm.” Bakışlarını yemek odasına çevirdikten sonra kurnaz bir ifadeyle tekrar Jordan’a baktı. “İkimiz de kumar masasında ne yaptığımızı bildiğimize göre belki o gece ortak olmalı ve diğerlerini tepelemeliyiz.”

Jordan gülümsedi. “Düşünme tarzınızdan hoşlandım, Holyfield. Bu kulağa oldukça kârlı geliyor.”

“Mükemmel.” Albert sırtını dikleştirdi ve Jordan’ı prens-
lere yakışır bir baş eğmeyle selamladı. “O halde hepsini so-
yup soğana çevireceğiz. Bize katılmanıza sevindim, Falcon-
ridge. En azından Rotherstone’un üzerine oldukça büyük
bir ilerlemesiniz. O bizim grubumuza tam olarak hiç uyum
sağlamadı. Ama siz bunu yapabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim, Dk.” Jordan, başka bir kelime etme
konusunda kendine gvenmeyerek ona başını eğerek selam
verdi.

Albert çenesini yukarı kaldırıp kibirli bir ifadeyle yanın-
dan ayrıldı. Dk, burnu havada, kendine layık olduğunu d-
şndğ tek adamın yanına doğru ilerledi: Prens’in.

Jordan onun odaya geri gidişini kuşkulu bir alaycılıkla iz-
ledi. Sonuç olarak bu akşamlık iyi bir işti.

“İnanılmaz güzel görünmüyor mu?” diye bağırdı Mara,
Prenses Charlotte ve Prens Leopold’ın, Carlton Evi’nin
kapıları ve ötesine uzanan millerce gibi görünen bir insan
kuyruğunda konuklarını selamlamalarını izlerken. “Kk
kızınızla kim bilir ne kadar gurur duyuyorsunuzdur, koca-
man bir yetişkin oldu,” dedi Mara nemli gözlerle Prens’e.
“şu ikisine bir bakın. Çok tatlılar!”

“Sanırım yle,” diye mırıldandı Prens, gözleri babacan bir
gururla parlayarak.

“Bakin nasıl da kızınızın üzerine titriyor.”

Tombul, hafifçe hantal Prenses Charlotte yelpazesini d-
şrdğ saniye Prens Leopold onu almak için uzandı ve hür-
metkr bir şekilde nişanlısına geri verdi.

Mara tatlılıkları karşısında i çekti, o kadar genç ve ma-

sumlardı ki... “Herkes birbirlerine âşık olduğunu görebilir. Prens ondan gözlerini alamıyor ve Prenses de kesinlikle neşe saçıyor.”

Prens ona gözünün ucuyla baktı. “Sen de öyle, tatlım.”

“Ben mi?” Mara, Prens’e, yanaklarına yayılan derin bir kırmızılık ve bastırılmaz bir gülümsemeyle baktı.

Prens tek kaşını bilmiş bir ifadeyle kaldırdı. “Sadece ona karşı dikkatli ol. Bütün söyleyebileceğim bu. Sana ve Thomas’a karşı ne kadar koruyucu olduğumu biliyorsun. İkinizden birini incitecek olursa, onu Kule’den aşağıya atarım.”

“Bunun gerekli olmayacağına eminim. Jordan çok şerefli biri,” dedi Mara. “Biz tamamen mutluyuz.” Mara, Jordan’ın içeride oynamakta olduğu iskambil odasına doğru baktı ama Prens hoşnutsuzlukla nefesini dışarı verdi.

“Tanrım, burası âşık insanlarla dolu. Tahammül edilmez bir şey,” diye mırıldandı Prens alaycı bir şekilde ama gözlerine özlemlili bir ifade gelmişti.

Mara, Prens’in kendi ilk aşkı olan talihsiz –dul– Bayan Fitzherbert’ı düşünüp düşünmediğini merak etti. Katolik olduğu için Prens’in onunla evlenmesi yasaklanmıştı.

Fakat Prens duygusallığı üzerinden attı. Mara’nın yanından ayrılırken gülümseyerek “Eğlenmene bak, tatlım,” dedi ve diğer sayısız konuğunun yanına gitti.

Mara yaşanmakta olan Prens’in, konuklarını ev sahibi vazifesiyle karşılamaya gidişini üzüntüyle izledi. Çünkü Prens Hazretleri onca nüfuz ve ölçüsüz zenginliğe rağmen en alt seviyedeki bir köylünün bile bedavaya sahip olduğu hazine-den yoksundu: Aşk.

Mara başını kaldırıp Mavi Kadife Oda’da şöminenin üzerinde, en yüksek mevkide asılı olan Gerrit Dou’ya baktı. Bu

tablo bile, Hollanda'ya özgü tarzıyla kasvetli olmasına rağmen, bir erkeğin bir kadın için aşkını ifade ediyordu. Yaşlıca bir tüccar onun eşit derecede yaşlı karısının portresini sipariş etmişti. Orada parıldayan Prenses Charlotte gibi genç teniyle bir gelinin hoşluğu değil ama yaşlı bir kadının yüzünün, kırışıklı bir güzelliğin sergilendiği, derin çizgilerin olduğu yüz ifadesinin yıprandığı ama sakın gözlerinde aşkın içsel ışığının çoktan bir ömür boyu sürdüğünün kanıtlandığı bir tabloydu.

Mara düşüncelerinin onu sürüklemesiyle bir kez daha ahmak gibi sulu gözlü birine dönüştüğünü düşünerek sarsılıp kendine gelmeye çalıştı. Sonra da birçok dört kişilik kumar masasının kurulduğu büyük salona doğru ilerledi.

Burada balonun gürültüsü, yerini oyuncuların konsantre olmuş sessizliğine bırakmıştı. Mara, Jordan'ın, züppelerin dükü, çekilmez Alby ile ortak olduğunu görünce gülmemek için kendini zor tuttu. Kibirli Holyfield onunla eşleşmeye tenezzül ettiğine göre Jordan iyi bir oyuncu olmalıydı. İkinci sırada doğan bir oğlan olarak Alby, vaktini kaybedelerle ziyan edecek biri değildi. Çizmelerini yanlış imalatçıdan alan adamlarla bile konuşmazdı.

Yine de Falconridge Kontu, Alby'nin standartlarını karşılıyor, diye düşündü Mara, özlemlili bir şekilde sevgilisine bakarak. Siyah ve beyaz resmi kıyafeti yalın bir biçimde erkeksi bir mükemmellikti. Fakat Jordan hep böyleydi zaten.

Jordan, Mara'nın onu incelediğini hissetmiş gibi bakışlarını yavaş yavaş kapı eşiğine doğru kaldırıp onu gördü.

Odanın içinden Mara'ya hasretli bir gülümseme gönderdi. Mara, kalbi gözleri birbirlerine kilitlendiğinde tüyleri heyecandan diken diken oldu ve kızardı.

Tanrım! Jordan'ın kendisi için bu gece planları gözlerinin

içindeki ateşten belliydi. Mara biraz daha kızarak zorlukla yutkundu.

Neyse ki bugünlerde bütün yaptığı, kızarmak, durup dururken gülmek ve anlamsız bir cıvıltıyla gevezelik etmektir. Delilah ondan epeyce usanmıştı.

Mara onun gülümsemesine sabırlı bir beklentiyle karşılık verdi ama Jordan'a oyununu çok görmedi. Daha sonra nasılsa tamamen ona kalacaktı.

Mara oradan ayrılırken tekrar Jordan'a gülümsedi. Hızla akan kanının hararetini soğutmak için yelpazesini sallayarak ilerledi ve aniden zavallı Cole'u gördü. Tek başınaydı ve aşağıdaki piste bakan balkondan bakarken derin derin düşünüyordu.

Mara, Cole'un bakışlarını takip etti ve bir acıma hissiyle Delilah'nın bıyıklı bir kaptana kur yapmasını izlediğini gördü.

Lanet olsun, Delilah neden bu kadar ahmaktı? Fakat Mara cevabı zaten biliyordu. Cole da bunu biliyordu ama artık kesinlikle sabrının sonuna yaklaşıyormuş gibi görünüyordu.

Mara sevgili kontuyla ilgili düşünceleri bir yana bırakıp halinden anladığını göstermek ve onu cesaretlendirmek için Cole'un yanına gitmeye karar verdi.

"Henüz vazgeçme," dedi Mara yumuşak bir sesle, balkonun parmaklıklarına yaklaşarak.

"Neden ki?" diye homurdandı Cole. "Bunu yapmadığım için bir aptalım. O şirret kasıtlı olarak bana eziyet ediyor!"

"Evet, ama kendi tuhaf tarzında, o şirret seni seviyor," dedi Mara. "İnan bana, sadece korkuyor."

Cole ona umutsuz bir ifadeyle baktı. "Benim için onunla konuşur musun?"

Mara kaşlarını yukarı kaldırdı. “Bu işe karışmam gerektiği konusunda pek emin değilim.”

“En azından, şu adam her kimse Delilah’yı ondan uzaklaştır, lütfen?” dedi Cole. O kadar çaresiz görünüyordu ki Mara kederli bir şekilde gülümsedi.

“Bunu yapabilirim.” Mara, Cole’un sırtına vurdu hafifçe yanından geçerken, sonra da aşağıya kendi yıkımına doğru gitmekte olan arkadaşıyla konuşmak üzere merdivenlerden indi.

Oyunlarının muzaffer sonucuyla, Jordan ayağa kalkıp Albert ve yenilgiye uğramış rakipleriyle el sıkıştı.

Masalarını bir sonraki gruba devretmek üzere kalkarken, Albert sinsice sevinmeye başlamıştı bile. “İyi oyundu, Falconridge! İyi iş başardık.”

“Sizin beceriniz sayesinde, Holyfield,” dedi Jordan, sesinde en ufak bir ironi izi olmadan. “Oyunu siz taşıdınız.”

“Belki öyle ama siz de kendi adınıza büyük bir hata yapmadınız.”

“Çok nazıksınız.”

Albert ona memnun bir baş sallamayla karşılık verdi ve görünüşe göre onu serbest bırakarak kalabalığın içine karıştı. Jordan, Max’in onunla kapı komşusu olmaya nasıl dayanabildiğini düşünerek arkasından baktı. Hayatında hiç ondan daha büyük bir budalayla karşılaşmamıştı.

Aslında kendilerinin kumarda kazanmasına şaşırmıştı. Bir kereden daha fazla olmak üzere Jordan hiç onun özelliği olmayan bir şekilde oyundayken aklı dağılmıştı. Tek istediği Mara’yla olabilmektir.

Mara'nın kıvrımlarını saran pembe renkli balo elbisesinin içindeki görüntüsü ve kapının eşiğinden ona ihtirash gözleriyle gülümsemesi aklına geldiği zaman Jordan'ın ağzı sulandı.

Fakat ona dışarıdan bakan gözlere Mara'ya olan tutkusunu belli edecek bir işaret verme riskine girmemişti. Hedefi kumar masasında karşısında oturuyorken bu olmazdı. Sonuçta Albert'a, Mara'ya olan ilgisinin sadece cinsel olduğunu söylemişti.

Bu Mara'nın kendi güvenliği içindi ve Albert tam bir çıkarıcı tip olduğu için buna hemen inanmıştı. Fakat Jordan bu sözler Mara'nın kulağına giderse, bu teşebbüsün onun suratında patlayacağından kesinlikle emindi. Hem neredeydi Mara, Tanrı aşkına?

Kâğıt oynanan odadan dışarı Mara'yı aramak için çıkmak üzereyken, tam o sırada ortada gezinen ve yanakları kıpkırmızı yanan Prens'in önünde durdu. "Falconridge."

Jordan, Prens Hazretleri'ni nazikçe selamladı. "Efendim."

Prens belli ki onun huzursuz bakışlarını fark etmişti.

"Birini mi arıyorsun?" dedi kelimelerin üzerine basarak, alaycı bir gülümsemeyle. "Şu yöne doğru gitti." Omzunun üzerinden başıyla işaret etti.

"Teşekkür ederim, efendim."

"Hımmmm." Prens onu kuşkululu bir ifadeyle süzerek dolanmaya devam etti ve etrafı konukları tarafından çevrildi.

Jordan balkona çıktı, Cole'a başıyla selam verdi ve ellerini tırabzanların üzerine koyup, az sonra dansın başlayacağı aşağıdaki piste baktı. İşte Mara oradaydı. Bakışları ona kilitlenirken, Jordan'ın dudaklarına bir gülümseme yayıldı. Mara, Delilah ile konuşuyordu.

Jordan, Mara'nın yanına gitmek için balkondan çıktı ama merdivenlerden aşağıya inerken gözünün ucuyla Albert'ı gördü. Dük'ün duvara yaslandığı yere bakıp bir fesatlık hissederek Jordan duraksadı.

Albert duvara yapışıp öylece durmayacak kadar ilgi odağı olmaya bayılan bir tipti. Tabii bir şeyler yapmayı planlamıyorsa. Nereye gidiyordu o?

Jordan, Dük'ün gözünün önünden kaybolmasına izin vermemesi gerektiğini biliyordu. O yüzden, leydisini görmeye gitmek yerine hedefini izlemeye başladı.

Birkaç metre ileride, Albert kayıtsızlıkla uşaklardan birinin tepsisinden bir kadeh şampanya aldı ve geçerken tatlıların durduğu masadan küçük bir kremalı pasta aldı. Birinden bir ısırık diğerinden de bir yudum alarak ilerlemeye devam etti. Fakat Jordan onun bu umursamaz gidişinde hesaplanmış bir amaç sezinliyordu.

Jordan onu takip ederken, Carlton Evi'ni görülmesi için niyetlenildiği gibi göz kamaştırıcı salonlara, ıslıl ıslıl koridorlara ve altın varaklı hollere üşüşmüş, bir sürü kendini mücevherlerle donatmış konluğu, parıldayan şamdanların aydınlığıyla görüyordu.

Çıplak mermer heykeller, en güzel kıyafetleri içindeki Avrupa'nın zengin ve unvanlılarının bitmek bilmeyen geçidini izliyordu; erkekler Jordan'ınki gibi gibi şık akşam üniformaları, siyah frak ve bembeyaz boyun bağları içindeydi. Kadınlarsa tıpkı Kew'deki Kraliyet'e ait botanik koleksiyonundaki gibi hayal edilebilecek her renkte çiçek açmışlardı.

Jordan, Albert'ı görüş alanında tutmaya devam ederek kalabalığın içinden geçerken bölük pörçük sohbetleri işitti.

“Düğün yakında gerçekleşecek.”

“2 Mayıs, değil mi?”

“Evet, Westminster’da mı?”

“Hayır, tam burada, Carlton Evi’nde yapıyorlar.”

“Gerçekten mi?”

“Prens Hazretleri’ne göre çok küçük ve özel bir kutlama olacak, daha çok aile arasında. Prens onların Crimson Tören Odası’nda yapacaklarını düşünüyor.”

“Ne kadar hoş, değil mi?”

Aynı anda sarayın farklı bölümlerine yerleşmiş farklı müzik gruplarınca çalınan müzikler de geçerken Jordan’ın kulağına çalınıyordu. İşte bir keman üçlüsü; orada bir arp ve flütçü... Bir yanda da bahçeye bakan terastan, melodileri taşarak Prens’in en sevdiği Alman bandosu çalıyordu.

Jordan, Albert’ı takip etmeye devam ederken yavaş yavaş sesleri azalarak hepsi arkasında kaldı. Dük daha kararlı bir hızda yoluna devam ediyordu.

Eskiye ait mermer zeminli ikiz antre, konukların hâlâ büyük sütunlu girişin altına doğru geldikleri ilk giriş holüyle yan yanaydı. Albert orayı doğruca geçip Jordan’ın doğru hatırlıyorsa Prens’in Carlton Evi’ndeki özel dairelerinin bulunduğu yere yöneldi. Jordan buranın Mara’yla birlikte Gerrit Dou’yu Prese sunmak üzere ilk kez geldiği yer olduğuna emindi.

Albert şampanyasından son yudumunu da aldı ve giriş salonunun sol köşesindeki bir odadan içeriye girdi.

Jordan odanın çifte kapılarına doğru sokularak temkinli bir şekilde yaklaştı. Etrafa hızlıca attığı bakış büyük bir Gotik kütüphanesini gözler önüne serdi.

Burası daha sessiz olduğu için birkaç konuk içeride oturmuş sohbet ediyordu.

Jordan, Albert'ın o odaya sığınanlara bir anons yaptığını duyunca kaşlarını çatı.

“Bayanlar baylar, dikkatinizi buraya verebilir misiniz, lütfen,” dedi yumuşak bir sesle, “Prens Hazretleri, birkaç dakika içinde Prenses Charlotte ve Prens Leopold için ana merdivenlerde kadeh kaldıracak. Catalani burada ve bu şerefe kadeh kaldırmanın ardından mutlu çift için şarkı söyleyecek. Kaçırılmaması gerekiyor. Evet, doğru,” diye karşılık verdi Albert, Jordan'ın, ne dediğini anlayamadığı yaşlı bir kadının sorusuna cevaben.

“Catalani şarkısını söyledikten hemen sonra dans etmeye başlayacaklarını duyduğum için belki piste geçmek isteyebilirsiniz.”

Konukların belli ki bunun bir üçkâğıt olabileceği akıllarının ucundan bile geçmiyordu, bunun yerine onun bu tavsiyesine uyup aceleyle kütüphaneden çıkmaya başladılar.

Jordan şaşkına dönmüştü. Kapının köşesinden içeri kaçmak bir bakış fırlattığında, Albert'ın oradan ayrılmamış bir konuk tarafından bir an için dikkatinin dağıtıldığını gördü. Dük yaşlı bir çifte deminki duyurusunu daha yüksek bir sesle tekrarlarlarken, Jordan diğerleri dışarı çıkarken bunu kütüphanenin içine gizlice süzölmek için bir fırsat olarak gördü.

Hemen en yakındaki büyük sütunun arkasına geçerek gözden kayboldu.

Bir saniye sonra Albert yakınından geçip en sona kalan konukları da kütüphaneden dışarıya yönlendirdi. Sonra kütüphanenin kapısını kapatıp kilitledi.

Sonra hemen pencereye doğru koştu ve perdeleri kapattı. Bir camdan diğerine gitti ve ardından odanın içindeki mumları tek tek söndürdü ve çalışmak için sadece küçük bir tanesini bıraktı.

Jordan bu karanlığı gizlenmesine yardımcı olduğu için olumlu karşıladı. Albert ise onun varlığından habersiz olarak kütüphanenin en uzak köşesindeki küçük bir kapıya doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Elinde taşıdığı tek bir solgun mumun ışığında Albert'ı izlemeye devam eden Jordan, onun yeleşinden bir anahtar çıkarttığını gördü.

Albert'ın gerginliğini hissedebiliyor, kilidi beceriksizce yoklarken nefes alıp verişlerini duyabiliyordu.

Ne haltın peşindeydi? Jordan sütunun etrafında biraz dörnerek ona doğru fark ettirmeden biraz daha yaklaştı. Ta ki Albert aniden duruncaya kadar... Belki de odada başka birinin varlığını hissetmişti.

Albert arkasını döndü ve karanlığın içine baktı. "Kim var orada?" diye sordu gergin bir sesle.

Jordan nefesini tuttu ve hiç kıpırdamadı.

Bir an sonra Albert alçak sesle bir küfür savurdu ve bunun sadece kendi suçluluk hissini bir oyunu olduğuna karar vermiş gibi göründü. Sonra yeniden kapıyı açmak için çılgınca çabasına kaldığı yerden devam etti.

Sırtını sütuna dayayıp bekleyen Jordan, kilidin açıldığını, kolun çevrilip kapının gıcırtyla açıldığını duyana kadar bekledi.

Kütüphanenin şöminesinin üzerindeki altın varaklı aynadan, Albert'ın bir çalışma masası ve dosya dolaplarının bulunduğu küçük özel odaya girdiğini görebiliyordu.

Prens'in özel dairelerinin bu kadar yakınında oldukları göz önüne alınırsa, Jordan Albert'ın az önce Prens Hazretleri'nin kişisel çalışma ofisine izinsiz girdiği sonucundan başka bir sonuca varamadı.

Albert elindeki mumu çalışma masasının üzerine koydu, tekrar anahtarı çıkardı ve en üst çekmeceyi açtı.

Jordan, Albert'ın mumun zayıf ışığının altında yüzünün korkudan bembeyaz kesilerek Prens'in çalışma masasındaki kâğıtları karıştırmasını soğukkanlı bir sabırla izledi. Bir şeyi yapmak isteyen bir adamın bakışı yoktu yüzünde. Albert aldığı emri zorla yerine getiren biri gibi görünüyordu. Aslında şu an Albert'ın yaptığı şey onu ipe götürebilirdi. Bir şey arıyordu ama bulmaya çalıştığı şey neydi?

Saniyeler geçerken, Jordan karanlığın içinden çıkıp bu züppeyle yüzleşmeli mi yoksa bekleyip ne yapacağını görmeli mi daha diye bir karara varmaya çalışıyordu.

Aniden kütüphanenin kapısı çalındı.

Küçük ofisin içindeki Albert donup kaldı.

“Merhaba? İçeride kimse var mı?” diye seslendi bir ses.

Jordan korkuyla bakındı.

Mara!

“Jordan, içeride misin? Bu tarafa doğru geldiğini gördüğümü zannetmiştim.” Mara tekrar kapıyı tıklattı. “Jordan? Aç lütfen! Bana dans etme sözü vermiştin. Vals çalmaya başlamak üzereler!”

Tanrım, Mara onu takip etmişti!

Jordan olduğu yere sinerken, Albert'ın Mara'nın bu sözlerini anlamlandırmaya çalıştığını hissedebiliyordu. Aniden Albert kâğıtları çekmeceye geri koydu, aceleyle kilitledi ve Prens'in çalışma masasındaki mumu kaptı. Ofisin kapısını arkasından kapatıp onu da aceleyle kilitledi.

Bu bitince kütüphanenin ortasına doğru birkaç adım attı ve Mara hâlâ kapıyı çalarken karanlığın içinde her yöne bakındı, mumu yukarıya doru kaldırmıştı.

“Falconridge?” diye fısıldadı kızgın bir tonda. “Burada mısın? Falconridge! Tanrım, buradaysan ses ver!”

Albert bekledi.

Jordan nefesini tuttu.

Lanet olsun! İşiyle eğlenceyi birbirine asla karıştırmamasının tam olarak nedeni buydu işte. Albert’le kaydettiği aşamayı, Mara şimdi akılsızca mahvetmişti.

Tek umudu Albert’ın, Mara’nın yanıldığı sonucuna varmasıydı.

Mara tekrar kapıyı çaldı. “Jordan?”

Albert’ın sesi neye inanacağını bilmiyor gibi geliyordu. “Buradaysan Falconridge, buna pişman olacaksın.”

Jordan tek bir kelime bile etmedi.

Nefes bile almadı.

Albert’ın karanlığın içinde bakındığını, onu aradığını hissedebiliyordu ama Mara kapıya tekrar vurduğunda, Dük tıslar gibi alçak sesle bir küfür savurup eli boş olarak odanın sonundaki bir çift sütunun arasındaki bir başka kapıdan çıkıp gitti.

Jordan, Albert’ın bu gizlice çevirdiği işin ardından en güvenli seçeneğin tekrar partiye geri dönmek olduğunu düşündü. Herkese sıra dışı bir şey olmadığını göstermek için etrafta görülmeliydi.

Bu arada Jordan gizlendiği yerden çıkıp, Mara daha fazla dikkat çekmeden önce kapıyı açmaya gitti.

Mara’nın kapıyı vuruşları iyi huylu olmaktan daha asabi bir hale gelmeye başlıyordu. “Jordan, içeride olduğunu biliyorum! Hasta mısın yoksa?”

Jordan aralarındaki kapıya yanaşırken meşum bir sessizlik oldu.

“Bu tarafa doğru geldiğini gördüm,” dedi Mara kapının ardından. “Jordan... Orada yalnız mısınız?”

Jordan’ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Mara onun bir başka kadınla gizlice buraya geldiğinden mi şüpheleniyordu? Tanırım!

Fakat onu daha önce de kıskanç görmüştü. Delilah’nın akşam yemeği davetinde... Mara gerçekten de buraya girdiğini gördüyse, neden görmezden gelindiği konusunda şüphelenecekti.

Ve Jordan bunu göze alamazdı.

“İşte buradasın!” diye bağırdı Mara, kapı açılır açılmaz. “Orada ne yapıyorsun?”

“Seni bekliyorum.” Jordan onu bileğinden yakaladı, odanın içine çekti kollarının arasına alıp ateşli bir şekilde onu öptü.

Konuyu değiştirmek... Jordan’ın en sevdiği casus tekniği.

Asla şaşmazdı.

11. Bölüm

Prens'in, Jordan'a karşı dikkatli olmasına dair esrarlı uyarısı kulaklarında çınlarken Mara, Jordan'ın kapıyı açmaması karşısında telaşlanmıştı. Prens bu ihtarıyla ne demek istemişti ki? Soylu arkadaşı, Jordan hakkında onun bilmediği bir şey mi biliyordu? Erkekler kâğıt oynarken bir anda ortaya çıkan bir şey...

Tanrım, yoksa Jordan'ın başka bir kadını mı vardı?

Olabileceğini düşünmüştü Mara ani bir dehşet hissiyle. Sonuçta Jordan'ı sürekli görmüyordu. Sevgiliydiler ama ikisi de hâlâ bağımsız yaşamlarını sürdürüyorlardı.

Bunun nedeni Mara'nın sadece aynı yerde yaşadıklarında mutlu olabileceklerine güvenmemesi değildi. Asıl sebep, Mara'nın bazen Jordan'ın ona bir şeyler anlatmadığına kesinlikle emin olmasıydı.

Neyse ki, Jordan'ın müthiş, derin öpücüğü Mara'nın anlık şüphelerini yok etti ve hislerinin saflaşıp rahatlamasını sağladı.

"Böyle daha iyi mi?" diye sordu Jordan, sesi karanlıkta boğuk bir mırıltı halinde.

“Ne iş çeviriyorsun?” diye fısıldadı Mara, burnunun ucuyla Jordan’ın burnunun ucuna değerken. “Pistten çıkıp ilerlemeni izlerken çok sinsi görünüyordun.”

“Sinsi mi?” diye tekrarladı Jordan, kaşını yukarı kaldırarak.

“Beni duydun.” Mara hâlâ belli belirsiz bir şüpheyile karanlık odanın içinde onu süzdü. Birkaç metre ötede ağır kütüphane masası üzerinde tek bir mum yanıyordu. “Merdivenlerden aşağıya indiğini gördüğümde yanıma geleceğini zannetmiştim. Ama yapılacak daha önemli bir işin varmış gibi beni görmezden gelip yürümeye devam ettin.” Mara ona somurtarak baktı.

“Hayır, sevgilim, daha iyi bir fikrim vardı. Hepsi bu. Senin buraya gelmen fazla uzun sürdü,” diye ekledi ahlaksız bir gülümsemeyle.

“Bana seninle gelmemi istediğini söyleyebilirdin!”

“Böylece herkes birlikte çıktığımızı mı görseydi? Çıkacak dedikoduları bir düşünün, Leydi Pierson,” diye azarladı onu Jordan çapkınca. “Ayrıca, böyle daha heyecan verici olacağını düşündüm. Heyecanı seviyorsun, Mara. Öyle değil mi? Eskiden sevdiğini biliyorum,” diye fısıldadı Jordan ve parmak ucunu göğüs kafesine, oradan da elbisesinin üzerinden göğüs ucuna indirdi.

Mara dudakları onun öpücüğünden dolayı hâlâ nemli halde Jordan’a baktı. “Aklında ne var?”

Jordan, her bir zerresiyle Cehennem Kulübü’nün gerçek bir üyesi gibi görünerek gülümsedi. “Tahmin et.”

“Cidden, Lord Falconridge!” diye azarladı onu Mara, nefesi kesilerek. “Kraliyet balosunun ortasında mı? Dışarıda bin tane insan var.”

“O kadar çoklar ki, ikimizin yokluğunu fark etmeyeceklerdir.”

Jordan onu tekrar öptü, Mara itiraz etmedi.

“Çok güzel görünüyorsun, Mara. Bütün gece seni arzuldım,” dedi Jordan şehvetli bir fısıltıyla. Dudakları Mara’nın kiler üzerinde kayıyordu.

Mara titredi.

Fakat Mara tam olarak ifade edemese de, Jordan’ın bu davranışını biraz tuhaf buluyordu.

“*Ona dikkat et.*”

Jordan eğlenen bir ifadeyle Mara’yı süzerek başını yana eğdi. “Sorun nedir, sevgilim?”

“Bilmiyorum.” Mara ona baktı. “Bir şeyler tam olarak doğru görünmüyor.

“Neden bana yalnız olup olmadığımı sordun? Cidden burada başka bir kadınla olduğumu düşünmedin herhalde?”

“Şey...” Jordan onun korkularını yüksek sesle dillendirir dillendirmez, Mara bunların kulağa ne kadar saçma geldiğini fark etti. Fakat yanakları kızarıırken yine de kendini savunmaya girişti. “Bugün dışarıda sana gözlerini dikmiş olan birden fazla kadın var!”

“Gerçekten mi? Hiç bilmiyorum! Nerede?” diye dalga geçti Jordan etrafına bakınarak.

“Seni serseri!” Mara ona hafifçe vurdu ve Jordan bir kahkaha attı.

“Beni ilgilendiren tek bir kadın var burada, tatlım. Şimdi burada dikilip atışacak mıyız, yoksa gizli yerimizden faydalanacak mıyız?” dedi Jordan keyifli bir tonda. Sonra Mara’yı dirseğinden tutup bedenleri birbirine yaslanana kadar kendine çekti.

Jordan'ın, Mara'ya değen uzun sert bedeni, olağan etkiyi yarattı. Fakat Mara kızaran yüzünü ondan çevirip gücenmiş bir sesle sordu: "Neden kapıya bakman bu kadar uzun sürdü?"

"Bütün mumları söndürdükten sonra kapıyı bulamadım çünkü."

"Peki, neden bütün mumları söndürdün?"

"Sence neden?" Jordan onun bükülmüş dudağından öptü.

Mara, Jordan'ın gözlerinin içine bakmak için hafifçe geriye çekildi.

Jordan onun gözlerine öyle derin, öyle baştan çıkarıcı bir tarzda bakıyordu ki... "Kıskanman gereken kimse yok, Mara. Tamamen seninim. Bunu sana kanıtlayayım mı?" Jordan, Mara'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve dudaklarını aç bir şekilde onunkilerle birleştirdi.

Jordan onun dudaklarının tadını çıkarırken, ciddi olarak Mara'nın kraliyet balosunun ortasında Prens'in kütüphanesinde onunla sevişeceğini düşünmüyordu.

Bunu sormakta bir sakınca yoktu elbette ama Jordan tamamen reddedilmeyi bekliyordu. Sonra da Mara'yı uslu bir çocuk gibi piste geri götürüp, söz verdiği gibi onunla dans edecekti.

Ancak Mara'yı öptüğünde beklediğinden daha fazlasını aldı. Mara yavaşça kollarını ona dolayıp Jordan'ı ayartarak kırmızı dudaklarını açarak onunkilerin üzerine dayadığında, Jordan onun buna hazır olduğunu şaşkınlıkla fark etti.

Mara'nın bu cesur davranışının şaşkınlığı beyninde titreşirken, Mara onun başını arkaya bastırdı, öpücüğünü de-

rinleştirip onu aşağıya çekti. Jordan'ın kesinlikle daha fazla teşvike gereksinimi yoktu. Mara'yı kendine çekti, sıcak, şehvetli elleriyle kum saati şeklindeki bedenini sardı. Dudakları, sarhoş eden bir dillerin düellosuyla birbirine geçmişti. Mara şampanya tadındaki dilini onun ağzının içinde dolaştırırken, Jordan'ın kalp atışları hızlandı. Jordan bunun tadını çıkardı, sonra aynısını o da Mara'ya yaptı.

Jordan, Mara'nın tutkusunu öpüşünde tadabiliyordu ve saten eldivenli elleri Jordan'ın üzerinde —sahiplenici bir şekilde— omuzlarında, kollarında ve göğüs kafesinde dolaşırken, Mara'nın ateşli arzusunu hissedebiliyordu. Mara'nın her dokunuşu bariz şekilde Jordan'ı sahiplendiğini anlamasını sağlamaya yönelikti.

Jordan'ın bununla bir sorunu yoktu.

Mara aniden zarıf, gezinmekte olan eliyle onun çoktan kabarmış aletini avuçladığında, Jordan onun bu saldırganlığı karşısında hazla başı dönerek zevkten inledi.

Jordan tamamen sertleşirken kısa, sarhoş bir kakhaha dö-küldü dudaklarından. “Bunu beklemiyordum,” dedi Jordan keyifle nefesi kesilerek.

“Hımm,” diye karşılık verdi Mara. O sırada Jordan'ın pantolonunun üzerinden daha ateşli bir şekilde okşuyordu. Saniyeler içinde, Mara'nın ateşi sıçrayıp Jordan'ın birkaç dakika önceki soğukkanlılığını parçalara ayırdı.

Jordan gözlerini açıp Mara'ya baktı. “Beni nerede istiyorsun?” diye fısıldadı. “Yerde mi? Kanepede mi? Ayakta mı? Belki, surada?” Jordan başıyla en yakındaki sütunu işaret etti.

Mara bakışını takip etti, sonra hafıfçe gülümseyerek kırıpkıklarını yere indirdi; mahcup bir şekilde çekingenlikle döndü ve sütuna ilerleyip uzun eldivenini çıkardı.

Mara omzunun üzerinden yaramaz bir bakış fırlatarak, eldivenini zarafetle arkasında düşürdü. Besbelli ki Jordan'ın alıp getirmesi için yapılmış bir hareketti bu.

Jordan bu yeni, dizginlenemez Mara'ya, onun içindeki özgürleştirdiği bu âşığa bakakaldı. Hareketlerindeki bu şehvetli tarz onu hipnotize etmişti.

Jordan kısa bir zaman önce Albert'tan gizlendiği sütuna gidip yaslandı. Mara'nın bu duruşu kendini Jordan'a ihtiraslı bir bakışla sunarken, göğüslerini de iyice öne çıkarıyordu. "Gel ve al beni."

Jordan, o anda duygularını saklamak için aldığı yılların casusluk eğitimi olmasa, çenesinin düşüp yere çarpacağından kesinlikle emindi. Bu bir rüya mıydı?

Jordan transa geçmiş bir adam gibi, az önce o zarif elde olan eldiveni almayı unutup yanından geçerek Mara'ya doğru gitti.

Jordan, Mara'nın çıplak elini yana doğru kaldırarak, tutkulu bir şekilde dudaklarına götürdü: Önce onun eklemlerine hafif bir öpücük, sonra da avuç içinin yumuşak etine daha ateşli bir tane...

Jordan gözlerini kapattı ve bu özel ziyafetin tadını çıkardı. Mara'nın başparmağının altındaki etli kıvrımı dişleyip elinin, falcıların okuyacaklarını iddia ettikleri narin çizgileri tadarak, her bir zarif parmak ucunun zevkini çıkardı.

Mara, onu izleyerek inlediğinde Jordan biraz daha yaklaştı ve Mara'yı belinden tutup dikkatini, bütün gece onu baştan çıkaran o beyaz, ipeksi göğüs kafesine verdi.

Mara'nın cüretkar dekolte balo elbisesi kesinlikle çok güzeldi ama Jordan'ın esas ilgisini çeken, elbisenin sarılı olduğu o şehvetli kadın bedeniydi.

Elbise çok kalın değildi, saten kumaş Mara'nın göğüslerinin alt kısmını kapatıyordu sadece. Meme uçları neredeyse görünüyordu. Mara nefis kaymaksı tenini bozacak hiçbir kolye takmamıştı. Yuvarlak, cömert gerdanının hemen altındaki bir kuşak, altındaki göze batmayan korseyi ve eteklerinin başlangıcını belirginleştiriyordu. Hafif korse belini sıkıyordu ama neyse ki göğüslerini sınırlamıyor, sadece onları daha göze çarpar hale getiriyordu. Jordan bakışlarıyla onu yalayıp yutarken, Mara'nın böyle bir şeye ihtiyacı olmadığını düşündü.

“Jordan, lütfen.” Mara'nın inlemesi Jordan'ın şehvet dolu düşüncelerinin mükemmel yankısıydı.

Jordan titreyen elini Mara'nın elbisesinin içine soktu. Kendini özenli olmaya zorluyordu. Bu kahrolası elbiseyi yırtacak olursa, iğne iplik bulup onu tamir etmek zorunda kalacaktı.

Neye mal olursa olsun. O an sadece ağız sulandıran meme uçlarının tadını almaya ihtiyacı vardı. Jordan dizlerinin üzerine çöktü; Mara sütuna dayanıp gevşedi ve bin tane insan, kraliyetten olanlar da dâhil, onlardan sadece birkaç oda ötede dolanırken, Jordan tekrar Mara'nın göğüslerini serbest bıraktı, sonra kendini krallara layık bu özel şölene bıraktı. Jordan çok geçmeden bu muhteşem açlıkla mest oldu ve saten dans ayakkabısı içindeki yaramaz küçük ayağın, onun kasıklarını okşamak için ilerlemekte olduğunu fark etmedi.

Fakat Mara'nın ayağının nazikçe onun sertleşmiş penisini sıvazlaması, Jordan'ın bütün dikkatini ona çekti. Bir süre Mara onunla oynayıp, organını devasa, zonklayan bir sertliğe taşıırken Jordan daha fazla dayanamadı ve Mara'nın ayağını avucuna aldı. Ağız Mara'nın ipeksi göğüs kıvrımında olduğu

için kahkahası boğuktu. “Seni cadaloz,” diye kızmaya çalışsa da, sesi hayranlık doluydu.

Mara arzuyla başını arkaya sütuna yasladı. “Benimle hemen sevişmezsen, arzudan öleceğim, Falconridge.”

“Elbette, leydim.” Jordan ona itaat etmek için ayağa kalkarken, yalanları için artan bir suçluluk hissi duydu, onu yöneten vahşi bir şehvetle karışık. Artık kendi bedeninin onunla birleşmesi dışında hiçbir şey düşünemez olmuştu.

Jordan onu kaldırdı ve tek yanan mumun bulunduğu, ağır, Gotik kütüphane masasının üzerine taşıdı.

Mara, Jordan onu masaya yerleştirirken gözlerini kapadı ve aç bir şekilde Jordan’ı bekleyerek masanın sert yüzeyinin üzerinde kıpırdandı.

Jordan masanın kenarında durarak hızlıca pantolonunu çözdü. Çok vakti olmadığını biliyordu, her an biri içeri girebilirdi. Fakat bu tehlike Jordan’ı daha fazla tahrik ediyordu.

Bir saniye bile kaybetmeden eteklerini kaldırarak ellerini Mara’nın bacaklarından yukarı kaydırdı. Mara’nın çıplak kalçalarına dokunduğunda içine girmek için vakit kaybetmedi.

İkisi de bu mutlu kavuşmayla rahatlayarak inlediler.

“Tanrım, buna ihtiyacım vardı.” Alçak sesli, soluksuz söylenen bu cümle Jordan’ın ağzından çaresizce kaçmıştı.

Mara’nın bedeni yumuşayarak Jordan’ın altında gevşedi. Koyu renk gözlerindeki kıvılcım Jordan’a bakıp onu daha da içine alırken arzu doluydu ve ateşliydi. “Jordan. Tamamen benim olduğun konusunda ciddi miydin, yoksa sadece nezaketten mi söyledin?” diye mırıldandı Mara dalgın bir tonda.

“Doğruydun,” dedi Jordan nefes nefese. “Hep öyleydi, Mara. Bunu biliyorsun.”

Mara başını yavaşça iki yana salladı. “Sadece bunun benim

için doğru olduğunu biliyorum. Tamamen seninim.” Sonra Mara bacaklarını ona sardı, ıslak, kaygan girişi aç gözlü bir şekilde onu içine aldı. Jordan, Mara’ya sahip olmanın cennetinde kendini yitirdi.

Tek bir mumun ışığında, Mara’nın onun sevişmesinden aldığı keyfi izledi. Dudaklarının ısıltısını, parlak teninin kırmazmasını, görkemli elbisesinin ona sahip olurken inip kalan göğsünde gerilmesini izledi. Jordan’ın çoktan kudurmuş sertliği Mara’nın bu muhteşem görünüşü karşısında daha da kabardı. Jordan buna karşılık olarak, Mara’nın coşkulu inlemesini bastırarak karanlıkta ortaya çıkan bembeyaz dişlerini gördü.

Mara’nın çıkardığı sesler Jordan’ın, o medeni diplomatın derinlerindeki bazı ilkel kısımlarında çılgınca tepkilere sebep oldu.

Jordan, Mara’nın elbisesini parçalayıp muhteşem çıplak vücudunu ondan gizleyen bu nefis kumaşı yırtma arzusu duydu ama her nasılsa kendini tuttu. Kalçaları onun bacakları arasında gidip gelirken Mara’nın göğüslerini hazla avuçladı.

Sonunda Jordan parmaklarını onunkilere geçirdi, aşağı eğildi, kibarca Mara’nın bileklerini başının üzerine, masaya dayadı.

“Tanrım, Jordan beni öylesine tatmin ediyorsun ki!” Mara belli ki Jordan’ın ellerinin bu yumuşak kavramasıyla heyecandan ürpererek onun altında kıvrandı. Jordan daha sert gidip gelmeye başladı. Jordan kumaştan küçük, boğuk bir yırtılma sesi duydu. Elbisenin pahalı dikişleri kendi aklı gibi yerinden dayanmıyorlardı ama bu ses Jordan’ın içinde bulunduğu o kalın tutku sisini dağıtamadı. O anda Jordan Mara’yı daha fazla sevemezdi.

Jordan bu saf, şiddetli hassaslığın içinde, bu güzel, unutulmaz kadından, yolları ilk keşiştiğinden beri ruhunu tutsak eden bu kadından gözlerini alamıyordu.

Jordan doğruyu söylememek için, bir an bile tereddüt etmeden uğruna ölecek kadar onu sevdiğini söylememek için dişlerini sıktı. Fakat bu sözlerin içsel etkisi Jordan'ı gafil avlamıştı; bunun hakkında düşünmesi gerekiyordu. Şimdilik bu anın mükemmelliğini bozmaya cüret edemezdi.

Sonra Mara'nın güzelliği onu ele geçirdiğinde gözlerini kapattı, her saniyenin tadını çıkardı. Zaman yavaşladı, dünyanın geri kalanı gözden kayboldu. Artık sadece Mara vardı.

Mara kendisini öpmesi için Jordan'ı çekerek altında kıpırdandı. Hassas bir şekilde Jordan'ın yüzünü tuttu ve öpüşürken yanaklarını, boynunu ve saçlarını okşadı. "Bana bir çocuk ver, Jordan."

Mara'nın bu nefes nefese fısıltısı Jordan'ı tamamen sarstı. Jordan kelimenin tam anlamıyla titredi, kapalı göz kapaklarının altına gözyaşları hücum etti. Bunların sadece tutkunun ateşi altında söylenen sözler olduğunu sanıyordu ama içindeki en derin arzular karışmıştı, onca yalnız geçen yıl boyunca karşılanmayan arzular...

Hayır, kendisinin bu olasılığı düşünmesine bile müsaade edemezdi. Bu çok canını yakardı.

Fakat Mara insafsızdı, kalçalarını kaldırıp parmaklarını yavaşça onun saçlarının arasında gezdirirerek, sevişirken onu baştan çıkarıyordu.

Jordan, Mara'nın ciddi olduğunu biliyordu. Mara karnında onun bebeğini istiyordu. Jordan odanın etrafında döndüğünü hissetti. Geçen her saniyeyle birlikte Jordan'ın bedeni, sıkıca sarılmış bir yay gibi, rahatlamak için yalvarıyordu.

“Bu öyle güzel ki,” diye inledi Mara. Öpüşmesini devam ettirmek, fazlasıyla nefes nefeseydi. Jordan dudaklarını Mara’nın çenesine dayayıp içine her gidip gelişinde Mara’nın ağzından dökülen soluma sesleriyle heyecandan ürperdi.

“Tanrım, Jordan, sana dayanamadığımı biliyorsun.”

Mara onun altında titriyordu ve Jordan daha ne kadar kendini tutabileceğinden emin değildi.

“Gel hadi,” dedi Jordan nefes nefese.

Mara, Jordan gibi arzuyla çılgına dönmüş bir halde daha fazla teşviğe ihtiyacı olmasa da, Jordan, Mara’nın aldığı hazı yükseltmek için klitorisine dokundu, başparmağıyla sert yumrusunu tüy yumuşaklığında okşadı. Bu Mara’nın dudaklarından çılgınca bir haz nidası dökülmesine neden oldu.

Jordan tutkulu leydisinin arzu ettiği gibi hızlı ve sert olup kontrolünü kaybetmemeye kararlı olarak, zorlukla nefes alıp verip gözlerini kapattı.

Birazdan gelmezsen aklımı oynatacağım, diye düşündü Jordan. Daha önce hiç kontrolünü kaybetmediği için kendine şaşıırıyordu.

Belki de hayattaki bütün sorunu buydu.

İçgüdüğü ona hâkim olmadan önce, Jordan bu titreyen, edepsiz kırsrağı bitiş çizgisine getirmeye kararlı olarak, sıkıca gözlerini yumup zihninden Roma imparatorlarını hüküm sürdükleri tarihlere göre kronolojik olarak saymaya çalıştı.

Ancak bu eski okul çocuğu numarası işe yaramadı.

Mara altında alevler içindeydi, ağırbaşlı, boyun eğen bir dişi değil, ateşli, gerçek ve yabancı bir ülkede Jordan’ın tuttuğu yüksek fiyatlı bir fahişe kadar iffetsizdi.

Mara’nın ani haz çılgılığı Jordan’ın beklemekte olduğu şeyin işaretiydi, bu yükselmeye karşı kendini tuttu; Mara’nın

bedeninin ılık, kadifemsi kavrayışıyla daha derinlere girdi, kadını rahatlamasının kayganlığını hissetti ve artık Jordan için de bekleme bitmişti.

Onu sarsan saf haz dalgasıyla körleşerek, Mara'nın tatlı kalçalarının ipeksi tenini, içine sertçe gidip gelerek kavradı.

Ah, evet.

Bu saniyeler sonsuzluğa değmişçesine, bedenlerinin birleştiği yerden dışarı çıkan inişli çıkışlı dalgalarla Mara, Jordan'ı tüketen erimiş bir kordu.

Jordan, Mara'nın adını boğuk bir fısıltıyla söyledi.

Jordan teslim olmanın keskin şiddetiyle tamamen tükenmişti.

Sonra, derin, içe işleyen bir sükûnetle, nefes nefese bir sessizliğin ardından, Jordan ne olursa olsun, asla ondan vazgeçemeyeceğini biliyordu. Ne olursa olsun Mara'yı tekrar kaybedemezdi. Mara onunla evlenmeliydi.

Buna mecburdu. Çünkü Jordan onsuz yaşayamazdı. Yaşamayacaktı. Bu bir daha asla olamazdı.

Fakat tamamlaması gereken görevi hâlâ başındayken, Mara'nın buna daha fazla bulaşmasına cesaret edemezdi. Jordan bu görev bitene ve tehlike geçene kadar beklemeliydi.

Jordan'ın kalbi itiraz ediyordu ama kendine zaten on iki yıldır beklediğini hatırlattı. Karısı olarak Mara'ya sahip olmadan birkaç hafta daha dayanabilirdi. Jordan onu tutup, korumacı bir şekilde sardı ve kendine söz verdi.

Mara onu çenesinden tuttu ve öpmek için yüzünü hafifçe kendine çevirdi. Birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Bir rüya gibisin, diye düşündü Jordan, Mara'nın saçını okşarken içine şefkat dolarak. *Benim rüyam.*

Mara ona gülümsedi. "Bazen, Falconridge, gerçekten

kendini aşıyorsun,” diye mırıldandı, koyu, parıldayan gözle-
rinden keyif fişkırarak.

Jordan hafifçe güldü; Mara da ona tamamen tatmin olmuş
bir kadının boğuk, büyüleyici kahkahası ile eşlik etti.

“Teşekkür ederim,” diye mırıldandı Jordan.

“Hayır, sevgilim, ben teşekkür ederim.” Mara ona bir
öpücük verdi, sonra onu göğüs kafesinden hafifçe itti. “Şim-
di, kalk bakalım.”

Jordan onun bedeninden iç çekerek ayrıldı. Sonra da pan-
tolonunu giyip Mara’nın giyinmesine yardım etti.

Mara yorgunlukla üstüne başına çekidüzen vermek için
aynaya giderken, Jordan da mendilini çıkarıp terini sildi. Jor-
dan onu izlerken, zihnini kemiren bir şüpheyle mücadele
ederken buldu kendini.

Ya Mara evlilik teklifi gibi bir şeyi duymak istemiyorsa?
Mara dulluğunun özgürlüğünün tadını çıkarırken, Jordan
onun kendisine arzu ettiği cevabı vereceğinden emin değildi.
Belki de Mara şu anki durumlarının olduğu gibi kalmasını
tercih edecekti.

Tabii Jordan, Mara’nın kendisinden istediği gibi karnına
bebeğinin tohumlarını attıysa, Jordan ona başka şans bırak-
mazdı. Mara istese de istemese de onunla evlenip doğru düz-
gün bir aile kuracaktı.

Bunun için ruhunda duyduğu derin açlığı saklayarak üze-
rini aynanın önünde düzelten Mara’nın yanına gitti. Ellerini
kollarının üzerine koydu ve başını eğip onun arkadan omzu-
nu öptü.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadı.

“Karmakarışık bir haldeyim! Ve korkarım bir başka prob-
lemimiz var. Elbisemi yırtmışsın, seni serseri.”

“Hımm, üzgün olduğumu söyleyemem,” dedi Jordan gözleri, aynada kendisinin Mara’nın arkasında, elini beline sarmış ikisinin görüntüsüne bakıp dans ederken.

“Ne kadar kötüsün.”

“Seni eve bırakacağım,” diye mırıldandı Jordan, ikisinin de bedenine sinmiş seks kokusunu içine çekerek.

“Bu gece benimle kal,” diye fısıldadı Mara.

“Sadece bana bir sandviç yaparsan,” diye takıldı Jordan yumuşacık bir imayla. Başını onu omzundan öpmek için eğerek aynadan Mara’ya özlemlili bir bakış fırlattı.

“Elbette,” diye güldü Mara, neşeli kızlara özgü bir kızarmayla. Uzanıp Jordan’ın yanağına avucunu dayadı. “Ve sonra lordum biraz yiyecekle gücünüzü toplayıp bana aynısını tekrar yapabilirsiniz.”

“Memnuniyetle,” dedi Jordan, Mara’yı belinden hafifçe sıkarak. “Sen benimsin.”

“Öyle görünüyor.” Mara onun beline sarılışını rahatlamış bir şekilde kabul edip başını Jordan’ın göğüs kafesine yasladı.

Jordan onun boynuna bir başka gürültülü öpücük kondurup bıraktı ve kendi üzerine çekidüzen vermek için aynaya gitti.

Mara, Jordan parmak uçlarıyla kısa saçlarını ve boyun bağıını düzeltirken bir rüyanın içindeymiş gibi ona baktı; yine de Jordan, tenindeki âşık kızılığı ve şimdi ağırlaşmış gözkapakları, tatmin olmuş ruh halini gizleyemiyordu. Gerçekten de Prens’in tahmin edeceğinden çok daha fazla eğlenmişti bu partide.

“Bir şekilde herkes bizi görmeden buradan gizlice çıkmalıyız.”

“Prens’in özel merdivenlerini kullanabiliriz. Hemen şu

kapıların içinden geçildiğinde koridordan aşağıya kısa bir mesafe sonra.”

“Öyle mi?” Jordan, Mara’nın sütunların ilerisine doğru yaptığı baş işaretine baktı. Albert’ın gittiği yol. “Oradan görülmeden dışarı çıkabilir miyiz?”

Mara omzunu silkti. “Sadece birkaç hizmetçi tarafından. Mumu alsak iyi olacak,” diye ekledi. “Büyük ihtimalle karanlık olacaktır.”

“Şuradaki kapı nereye açılıyor, biliyor musun?” diye sordu Jordan umursamazca, köşedeki küçük kapıyı işaret ederek.

“Prens’in özel ofisi. Pek fazla kullanmaz ama,” dedi Mara. “Evrak işine pek inanmaz.”

“Ben de öyle,” dedi Jordan gülümseyerek.

“Gel hadi.” Mara onu sütunların arasındaki çıkışa doğru götürdü.

Jordan mumu aldı, sonra da ağır kapıyı onun için açtı. İlk önce Mara geçti, sonra da Prens’in özel dairelerinin bulunduğu ana koridora ilerlediler.

“Umarım Prens Hazretleri onun kişisel odalarına izinsiz girmemizi önemsemmez.”

“Bu şartlar altında, sanırım bunu anlayacaktır,” dedi Mara ifadesiz bir sesle. “Prens’in de zamanında tuhaf yerlerde randevuları olurdu.”

“Teşekkür ederim, gerçekten de bunu zihnimde canlandırmama gerek yok.”

Mara, karanlık koridordan aceleyle aşağıya giderken kıkırdadı.

Bir yan kapıya geldiklerinde önce Jordan hafifçe aralayarak geçti. Birkaç oda ötede, partide, gelen sesleri duyabiliyordu.

Jordan artık muma ihtiyaçları olmadığını düşünerek, onu

söndürdü ve koridorda bıraktı. Sonra Mara'ya başıyla işaret edip kapıyı açtı. İkisi de sessizce ama hızlı adımlarla Prens'in özel merdivenlerinden aşağıya indiler.

Basamaklardan aşağıya inerken Mara'nın etekleri zarif bir şekilde havalanıyordu. El ele dışarı çıkıp yıldızlı geceye karıştılar.

Jordan bir görevliye arabasını getirmesini söyledi. Mara'nın gecenin serinliğinde titrediğini görünce üzerindeki fragı çıkarıp omuzlarının üzerine koydu. Mara ona bakıp gülümsedi. Jordan çok geçmeden örtülerin altında onu ısıtacağına söz veren bir ifadeyle baktı.

Arabayı beklerken Jordan bakışlarını omzunun üzerinden Carlton Evi'nin pencerelerine doğru çevirdi.

Hâlâ kafasında Albert'ın bu alçakça izinsiz girişiyle ilgili sayısız soru dönüp duruyordu. İlk soru barizdi: Bu rezil Özgürlükçü şüphelisi neyi arıyordu?

İkincisiye daha incelikliydi. Kafa yorarken başını iki yana doğru salladı. Albert, ofisin kapısının ve Prens'in çalışma masasının kilidini açmıştı.

Peki, bu şeytan herif anahtarı nereden bulmuştu?

Ne kadar sinir bozucu bir geceydi.

Holyfield Dükü Albert Carew, düklüğü öyle söylendiği gibi güzel bulmamıştı.

Albert, süslü arabası, ağabeyinin şehrin dışındaki büyük, düklerle özgü malikânesine —yani artık onun olan malikâneye—yaklaşırken, ay ışığı altında herhangi bir ürkütücü davetsiz misafiri olup olmadığına baktı.

Tanrı'ya şükür, etraf sessiz görünüyordu. Evinin önünde-

ki zarif çeşmenin çevresindeki araba yolunda ne yabancı bir araba ne de bir at vardı.

En azından şimdilik güvende gibiydi, ama tabii emin olunamazdı. Dresden Bloodwell aniden patlak veren bir veba gibi her an ortaya çıkabilirdi.

Sinirlerimin bozulmasına şaşmamalı. Şeytan ensemde. Albert en azından neden başarısız olduğunu açıklayacak bir mazaret bulmak için biraz vakti olduğunu umuyordu.

Bu onun hatası değildi! Hiçbir şey onun hatası değildi. Albert'ın hayat felsefesi buydu ve genellikle işine yaramıştı.

Birkaç dakika sonra arabası durup uşağı ona aşağıya inmesine yardım ettikten sonra kocaman evine girdi, beyaz eldivenlerini ve arkasında çekici bir şekilde salınan pelerini çıkardı.

Kâhyası onu selamlayarak ön kapıyı açtı.

“Ziyaretçi var mı?” diye sordu Albert hemen.

“Hayır, majesteleri.” Kâhyası eldivenlerini ve pelerini aldı.

“Yiyecek ve içecek bir şeyler arzu eder misiniz, efendim?”

Albert sadece ters ters bakmakla yetindi. Böyle bir endişe durumunda nasıl bir şeyler yiyebilirdi ki?

“O halde, banyonuzu hazırlayalım mı?”

Albert durdu, derin bir nefes alıp kendi kendine rahatlamasını söyledi.

Kâhyasının bu kibar soruları en azından biraz normallik düzeyine yükselmesine yardımcı olmuştu. Bu onu rahatlatmıştı.

“Evet, banyo yapacağım. Lavantalı banyo tuzlarından da ekleyin,” diye emretti. “Rahatlamama yardımcı oluyor.”

“Elbette, efendim.” Kâhyası başıyla selamını verip çalışanlara üzerlerindeki mahmurluğu atıp efendilerinin odasına sıcak su taşımaya başlamalarını söylemek üzere çekildi.

Albert kendini çok daha iyi hissederek ilerledi. Girişteki boy aynasının önünden geçerken yansımasının cazibesine kapılarak durdu. Zihninden o çirkin ‘vatan haini’ kelimesi geçiyor olmasına rağmen kendine onaylayan bir bakış attı.

Bütün iç organları burulmasına rağmen o suçlamayı kabul etmiyor, saçma buluyordu. Görmezden geliyordu. *Ben vatan haini değilim.* Hiçbir zarar verme niyeti yoktu. Bu zaten onun suçu değildi. Başka seçeneği yoktu.

Sadece hayatta kalmaya çalışıyordu. *Şeytan bana bunu yaptırdı,* diye düşündü karanlık bir şekilde, ama en azından ayna ona hâlâ kendisi, hâlâ Alby olduğunu göstererek rahatlatmıştı. Şimdi daha iyiydi, bir düktü ama aslında White’ın cumbasındaki onun gibi güçlü, yetkin kimselerin bütün dünyanın hayranlığını kazanmak için gösterişle oturduğu daimi yerde duran bir Bond Caddesi aylağıydı hâlâ.

Hainmiş! Bunu kim söylemeye cüret edecebilirdi ki?

Elbette ki Prens’in odasına zorla girip onun hususi kâğıtlarını çalacak korkak bir hırsıza benzemiyordu.

Bu gecenin başarısız macerasını anımsayınca ağzı kurudu. Fakat hayır. Bunu zihninden silmeliydi. Her gerçek züppe, hayatın ancak başkaları izlediğinde anlam kazandığını bilirdi. Eğer ne yaptığını kimse görmemişse, bu hiç olmamış sayılırdı.

Başını ne kadar büyük bir derde soktuğu bilgisini reddederek, aceleyle girişten yatak odasına çıkan merdivenlere doğru ilerledi.

Basamakları budalalığından kaçmaya çalışan bir adam gibi ikişer ikişer çıktı, sanki. Fakat daha en üst kata gelmeden önce odasına giden koridorda uzun adımlarla ilerlerken o karanlık kütüphanenin hatırası zihnini doldurdu.

Bir an için görüldüğünü düşünmüştü Albert. Felaketin nasıl da yakınından geçmişti! Kütüphanede başka birinin varlığını hissettiğini düşündü —gizlenip onu izleyen— ve sonra Mara, mavi gözlü erkeğini aramak için kapıya vurmuştu ama yanılıyordu.

Yanılıyor olmalıydı. Falconridge ne halt etmeye onu takip etmekle uğraşsındı ki? Hiç mantıklı değildi. Hayır, rahatsız edici derecede çekici yeni kumar ortağına Albert'ın güvenmemesi için hiçbir sebep yoktu. Falconridge onurlu ve istikrarlı bir şöhrete, herkesi rahatlatan ağırbaşlı bir sakinliğe sahipti. Onca insan içinde Kont'un Dresden Bloodwell gibi pusuya yattığını düşünmek çok saçmaydı.

Kütüphanede kendisinden başka hiç kimse yoktu: Albert kendi akıl sağlığını korumak için buna inanmak zorundaydı. İzlendiğine dair bu tüyler ürpertici his artan paranoyasının bir ürünüydü.

Tanrı biliyordu ya, Albert entrika konusunda iyi değildi. Dresden Bloodwell hayatına girdiğinden beri içinde biriken ısrarlı, ruhunu kemiren korku karşılaştığı her gölgeden korkmasına neden oluyordu.

Şimdi bile, geniş, loş yatak odasına girdiğinde, bir çocuk gibi karanlıktan korkarak duraksıyordu.

Fakat hiçbir tehlike alameti yoktu. Rahatlayarak arkasından kapıyı kapattı. Geniş sığınağında aylak aylak ilerleyerek, uşağının yarım saat mükemmel hale getirmeye uğraştığı boyunbağını çıkardı.

Alışkanlıkla makyaj masasına ilerleyerek boyunbağını fırlattı ve beyaz ipek yeğinin düğmelerini çözerken kendini izledi. Fakat aynanın karşısında dururken aniden arkasında o kâbus görüldüğünde nefesi kesildi.

“Onu aldın mı?”

Albert neredeyse aklını kaçıracak gibi korkarak arkasını döndü. “Tanrım, ödümü kopardın!”

“Listeyi aldın mı?” diye Bloodwell aynı merhametsiz tekdüze ses tonuyla sordu. Albert bu sesi her duyduğunda ürperiyordu.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, bir an için nefes alamadı. Albert şimdiye kadar gördüğü en ölümcül bakışlardan kaçınmak için bir adım geriye gitti.

Bloodwell bir cevap bekliyordu.

Albert tereddüt ederek alnını kaşıdı, cesaretini toplamaya çalışarak ellerini beline koydu. “Hayır.”

Tuhaf katilin suratına bir memnuniyetsizlik yayıldı. “Bu gece Carlton Evi’ndeysdin, değil mi?”

“Evet, ama bulamadım.”

Sessizlik.

“Sana verdiğim anahtarla ilgili bir sorun mu vardı?”

“Hayır, anahtar işe yaradı ama kâğıt orada değildi.”

“Evet, öyleydi.”

“Emin misin onun gönderil...”

“Beni sorgulama,” diye sözünü kesti Bloodwell. “Bundaki kaynağım çok daha güvenilir, lanet olası! Tabii bu çok da büyük bir iltifat sayılmaz.” Dresden Bloodwell, Albert’in en sevdiği sandalyede oturmaya devam etti.

Uzun mu kalmayı planlıyordu?

Albert bu adamdan ne kadar korktuğu düşüncesi karşısında aşağılanma ve öfkeyle kalbi hızla atarak çenesini dik tutmayı başardı. “Bu benim hatam değil,” dedi. “Onu arıyordum. Ama araya biri girdi. Kadının biri kapıya vurmaya başladı. Benim orada olduğumu farkında değildi.”

Bloodwell ona uzun bir an için baktı. “Gerçekten de tam bir oksijen israfısın, öyle değil mi?”

“Benden imkânsızı istiyorsun!”

“Benim sorunum değil. Az zamanın kaldı, Alby. Senden bir şey yapmanı istediğimde, onu gerçekleştirmeni beklerim.”

Albert ellerini kaldırdı. “Denedim!”

“Daha fazla uğraş. Bana borçlusun, değil mi? Senin için bütün yaptıklarından sonra... Hâlâ yeni sosyal statünün tadını çıkarıyorsun, değil mi?”

Albert öfkesini dizginledi. “Senin o kahrolası listeni alacağım.”

Bloodwell’in vahşi gülümsemesi, ayağa kalkarken karanlığın içinde parladı. “Bunu daha çok sevdim. Bir daha Prens’i ne zaman göreceksin?”

“Birkaç gün içinde. Haftalık kâğıt oyununda.”

“Çok iyi.” Bloodwell yavaşça başını salladı. “Carlton Evi’ne gidip tekrar denemen için sana iki hafta vereceğim. Ama bir daha geldiğimde Albert, benim için o listeyi alsan iyi olur. Şeytanın sakalı adına, alırsan iyi edersin. Bir sonuç elde edemezsen sana daha fazla ihtiyacım olmayacak. Sana ne söylediğimi anlıyor musun?”

Albert zorlukla yutkundu. “Evet, efendim. Kesinlikle.” Bloodwell’in sadece bakışı bile ona boyunbağıyla boğuluyormuş gibi hissettirmeye yetiyordu. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki hafifçe başı dönmeye başlamıştı.

Bloodwell için gözden çıkarılamayacak kadar değerli olduğuna inanmak istiyordu ama katilin bakışlarında hiç taviz yoktu. “Güzel,” diye mırıldandı sonunda. “Öyleyse, bilmem gereken başka herhangi bir şey var mı? Saraydan bir haber?”

Albert omzunu silkti ve ona Prenses Charlotte'un düğününün yeri ve zamanı hakkında öğrendiklerini aktardı. En azından bu da canavarı yumuşatmaya yetecek bir şeydi.

Bloodwell başını salladı. "Belki yararlı olabilir. Sana iyi akşamlar dilerim efendim. İki hafta sonra görüşürüz."

Geldiğin cehenneme geri dön, diye düşündü Albert, ağzı kupkuru, kalbi deli gibi çarparak. Bu uzun, zayıf, siyah gölgenin açık pencereye doğru ilerlemesini izlerken gözleri korkudan faltaşı olmuştu.

Bloodwell gecenin rüzgârıyla şişip kabaran perdelerin arasından geçip balkonun yan tarafından çıktı. Bir saniye sonra birkez daha kaybolmuştu. Pis bir koku gibi.

İki hafta. Albert titreyerek nefesini bıraktı ve başını eğip yavaşça ellerini saçları arasında gezdirerek. *Tanrım. Ne yapacağım ben?*

12. Bölüm

Drake iki gün boyunca ıstıraplı bir baş ağrısı çekti. Çok az şey yedi, perdelerin sonuna kadar çekilip karartılmış odasından neredeyse hiç çıkmadı. Baş ağrısının en kötü kısmı geçtikten sonra üçüncü gün bütün gün pencereden dışarı baktı ve hiç konuşmadan düşüncelere dalarak sandalyesinde oturdu.

Oraya vardığından beri tuhaf ve uzak olsa da o ana kadar tamamen sessizleştiği olmamıştı.

Emily endişeliydi.

Umut etmekten vazgeçiyor değildi ama Drake çocukluktan beri hayranlık duyduğu o adamdan o kadar farklıydı ki... Pek uysal bir hasta da sayılmazdı. Vahşi hayvanlarla ilgilenmeyi bu kontla çalışmaktan daha kolay buluyordu.

Emily'nin tek istediği Drake'e bakıp, daha önce birkaç yaralı tilkiyi, kanatları incinmiş çeşit çeşit kuşu ve bir zamanlar kurtardığı yavru geyiğe yaptığı gibi onu da sağlığına kavuşturmaktı. Yavru geyiği, annesini öldüren avcı kurşunu sıyrıp geçmişti. Emily ona bakmış ve serbest bırakmıştı. Yine de,

geyik hâlâ Westwood Malikânesi parklarında dolaşıyordu. Emily yiyecek sunarsa hâlâ gelip onun elinden yiyordu.

Ne yazık ki, şu an Drake için uygulayabildiği tek tedavi, baş ağrısı için yaptığı ilaçtı. Emily onun acısını alıp götürecek daha fazla şey yapabilmeyi umuyordu ama en azından bu da bir şeydi.

Emily mutfak bahçesinin yanındaki seradan çıkarken, Drake'in bugün, bu dördüncü sabahında nasıl olduğunu merak etti. Emily yıllardır her mevsim kullanıma hazır ol-sunlar diye gerekli bitkileri toprak kaplarda yetiştiriyordu.

Bıçağıyla baş ağrısı ilacının ana malzemesi olan birkaç, ko-kulu adaçayı dalı kesmiş ve önceden topladığı biberiyelerin bulunduğu kâseye koymuştu. Bu taze otların kokusunu içine çekti ve birkaç nane yaprağı toplamak için ilerledi.

Hepsi beraber kaynatılacaktı. Bu eski taşra ilacı çok gü-zel kokuyordu. Daha da önemlisi en azından azından sıradan migren vakalarında işe yarıyordu.

Ancak ne yazık ki Drake'in durumunda sıradan hiçbir şey yoktu.

Emily nane yapraklarını kâseye koyarken, bir kere daha Drake'in baş ağrısının fiziksel bir nedenden fazlası olup ol-madığını düşündü.

Drake iki haftadır Westwood Malikânesi'nde olduğuna göre belki de kendini kayıp hatıralarının geri dönmesine izin verecek kadar güvende hissetmeye başlıyordu.

Lord Rotherstone onu konuşturmaya çalışmış, hafızası-nın geri gelip gelmediğini öğrenmek istemişti. Emily de ona ulaşmaya çalışmıştı ama Drake ulaşılacak isteyen bir adam değildi, kafasının içindeki şeytanlarla savaşıırken yalnız olma-yı tercih ediyordu.

Drake'in bu kadar yara aldığını görmek Emily'yi üzüyordu. O siyah, parlayan gözlerindeki bütün o serseri neşe silinmişti. Şimdi tekin değillerdi ve derin, örtülü bir öfkeyle korku dolulardı. Hayır, bu Emily'nin tanıdığı Drake değildi. Fakat ondan vazgeçmeyecekti. En azından hayattaydı. Emily'nin Drake'in kayıp olduğunu, öldüğünden korktuğu o karanlık ayların işkencesinden daha iyiydi her şey.

Şimdi tekrar kavuştuklarına göre, Emily neye mal olursa olsun onu iyileştirebilirdi. Ayrıca Drake'in annesinin onun oğlu için yeterince iyi olmadığını düşünmesini umursamıyordu. Emily, Drake ile evlenemeyeceğini biliyordu.

Fakat hiç kimse onu Drake'i sevmekten alıkoyamayacaktı. Nefes aldığı müddetçe kimse Drake'e bir daha zarar veremeyecekti.

İlacına katmak için uzanıp birkaç kurbağaotu keserken arkasında bir ses duydu ve döndüğünde Drake'i bahçeye girerken gördü.

"Drake! Kalkmışsın." Emily kurbağaotunu kesip kâseye koydu ve bıçağını kenara bırakarak Drake'e neşeyle gülümseyerek baktı. Ellerini sade, boz rengi elbisesinin üzerindeki önlüğe silerken "Kendini nasıl hissediyorsun?" dedi.

"Çok daha iyi," diye mırıldandı Drake, Emily'nin yanına giderken gözlerinin içine bakarak. "Senin sayende."

Emily onun ellerini tuttu ve yüzünü inceledi. "Çok endişelendim."

"Biliyorum," dedi Drake yavaşça. "Ama sanırım artık her şey yoluna girecek."

"Öyle mi?" diye sordu Emily, onun gözlerine hevesli bir bakışla bakarak.

Drake bir şey söylemedi ama dalgın bir gülümsemeyle

Emily'yi kollarına aldı. Emily gözlerini kapattı, Drake'e karşı içindeki sevgiyle bu beklenmedik sarılışın tadını çıkardı.

"Nane ve adaçayı gibi kokuyorsun," diye mırıldandı Drake, ona sarılırken şefkatli bir sesle. Emily'nin saçının kokusunu içine çekti.

"Biraz daha ilaç hazırlıyordum."

"Teşekkür ederim tatlı Emily. İlgin ve alakan için," diye fısıldadı Drake.

"Bir şey değil." Drake'in bu beklenmedik sevgi gösterisi Emily'nin kızarmasına yol açmıştı.

"İnan bana bu, tahmin ettiğinden daha fazla şey ifade ediyor benim için." Kısacık bir an için dudaklarını Emily'nin alnına değdirdi ve sonra konuştu. "Hayatımdaki tek iyi ve saf şeysin biliyor musun?"

Emily, onu dili tutulmuş bir hale getiren bu şaşırtıcı itirafla kalbi ezildi. O da Drake'e sarıldı ve kalbine ona karşı bir koruyuculuk hissi dalga dalga hücum etti. "Kendini iyi hissetmene çok sevindim," diye kekeledi utangaçlıkla.

Emily bu arada bulundukları yerin üzerindeki küçük kirli camdan daimi takipçisi ve koruması Çavuş Parker'ın Drake'i dışarıda beklediğini gördü.

Lord Rotherstone, büyüleyici safkan atıyla sabah gezisine çıkmıştı. Şimdi yeni gelmiş Çavuş Parker'ı selamlayarak atından iniyordu. Çavuşla birkaç kelime konuşurken atının başını okşamak için eğildi.

"Emily, sana söylemek istediğim bir şey var," diye mırıldandı Drake.

"Hafızan geri mi gel..." diye söze başladı Emily ama Drake onu susturdu. Nazikçe omuzlarından tutarak gözlerinin içine baktı. "Ne olursa olsun, benim tatlı, masum Emily'im

olacaksın. Benim için çok önemli olduğunu bilmeni istiyorum.”

“Drake.” Emily gözleri büyüyerek, zorlukla yutkundu. Bu bir rüya mıydı?

“Ben seni asla incitmem.”

“Elbette bunu biliyorum...”

“Güzel.”

“Drake, ters giden bir şey mi var? Tuhaf görünüyorsun. Neden bunları söylüyorsun...”

Drake bir daha onun sorularını yarıda bıraktı. Bu sefer Emily’yi şaşırtarak, nazik bir öpücükle sözünü kesmişti. Drake’in ipeksi dudaklarının aç okşayışı karşısında Emily’nin kalbi hızla attı.

“Özür dilerim,” dedi Drake sonrasında.

“Sorun değil,” diye onu yatıştırdı Emily, yüzüne bir kızılık yayılırken. Sonunda! Drake’in yıllardır bunu yapmasını bekliyordu. “Bir itirazım yok.”

“İtirazın olabilir,” diye fısıldadı Drake. Ve göz açıp kapayana kadar Emily’nin iş bıçağını kapıp onu kollarının arasında çevirdi ve sırtını kendi göğsüne dayadı.

Sonra bıçağı Emily’nin boğazına dayadı.

“Bunun için çok üzgünüm, Emily.”

Bir saniye için Emily konuşamayacak kadar afallamıştı. Onu kendine kenetleyerek tutan Drake kapıya doğru ilerlemeye başladı.

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Emily.

“Buradan çıkıyorum. Bana karşı çıkma.” Emily’yi kapıya doğru itmeye başladı.

“Drake, lütfen! Bunu yapma! Seni öldürecekler.”

“Burada kalamam. Şimdi gitmezsem, James ölecek.”

Kapının eşiğinden geçer geçmez fark edildiler. Bahçenin içinde bir patırtı koptu, Parker bağılıyor, hizmetkârlar koşuşturuyorlardı. Emily, Lord Rotherstone'ın yüzünün bembeyaz kesildiğini gördü.

"Kızı bırak!" diye haykırdı ve atının yanından ayrılıp Drake'e doğru ilerledi.

"Yaklaşma yoksa onu doğrarım!" diye bağırdı Drake.

"Drake!" Emily onun elinden kurtulmaya çalıştı. O anda kalbi ortadan ikiye ayrılacak gibiydi.

Drake bunu ona nasıl yapabildiği? Nasıl?

"Vurun onu," diye Parker'a emretti Marki.

Çavuş'un tüfeği anında omzundan indirildi.

Emily haykırdı: "Hayır!"

Drake duraksadı ama Emily korktuğu şeylerde haklı olduğunu anlayınca, onun kendisini bir kalkan olarak kullanmasına izin verdi.

Drake ne yaptığını bilmiyor.

Rotherstone'un eli yukarı kalktı Parker'a ateş etmemesini işaret ederek. "Drake, bu çılgınlık. Emily'yi bırak. O sana karşı iyilikten başka bir şey yapmadı."

"Umurumda değil. Sizlere hiçbir şey borçlu değilim. Geri çekil! Atını alıyorum. Beni durdurmaya çalışma yoksa kız ölür," diye tehdit etti Drake. Sonra alçak sesle bir küfür savurup Emily'yi, Lord Rotherstone'un az önce indiği atına doğru sürükledi.

"Çıldırılmış, efendim!" diye bağırdı Parker.

Emily sızlandı ama yine de Drake'in az önce serada ona asla zarar vermeyeceğine dair sözüne sıkı sıkıya tutunuyordu.

Şu anda o kadar da emin değildi. Emily hem kendini hem onu riske attığı için Drake'e karşı kesinlikle çok öfkeliydi. Lord Rotherstone'un sabırlı olması için içinden dua etti.

Sırtında Drake'in kaslı göğsünün inip kalktığını hissedebiliyordu. Drake üzenliğe ayağını koyarken ona karşı gelmeye çalıştı ama Drake'i vuracaklarını düşünerek onu kendini rehine olarak alıp atın üzerine çıkarmasına izin verdi.

Emily, Drake'in onu kalkan olarak kullanmasına müsaade etmişti.

"Atla buradan uzaklaşmama izin verseniz iyi olur. Tabii kızın ölmesini istemiyorsanız," diye uyardı onları Drake. "Bana güvenme, Max. Biliyorsun, kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı."

"Drake, beni dinle." Lord Rotherstone biraz yaklaştı, elleri sanki fiziksel olarak Drake'i sakinleşmeye zorlayabilecekmiş gibi öne uzanmıştı. "Özgürlükçüler'e geri dönersen, Tarikat'ın sana düşman gözüyle bakmaktan başka çaresi kalmayacak."

"Şansımı deneyeceğim," dedi Drake. "Yolumdan çekil, Max."

"Drake..."

Atı ileri doğru sevkeden kızgın bir haykırış döküldü ağzından.

Uzun bacaklı safkan neredeyse Max'i çiğneyecekti. Markiyan sıçradı.

Çavuş Parker durmaları için bağırdı ama Emily'yi vurma korkusundan ateş edemedi. Drake, çılgın bir hızla ağaçlıkların arasına ilerlerken onu duymazdan geldi.

Korunun içine dörtünale giderken atın hızı ve umarsız gözyaşlarının tehditi Emily'yi körleştirmişti. Drake'in kolu Emily'nin belini sıkıca sarmıştı. At, yere düşmüş bir kütüğün üzerinden atlarken Emily nefesini tuttu.

"Nereye gidiyoruz?" diye bağırdı.

“Biz değil, sen burada kalıyorsun.”

“Hayır, beni de yanında götür, Drake. Korkmuyorum.”

“Klasik Emily,” diye mırıldandı Drake onun kulağına vahşi bir şekilde. “Aptal olma. Sadece genç bir kızsın! Yapmam gereken şeyin içinde yerin yok.” Hızla giderken Drake’in sessizliği, Emily’ye onunla tartışmasının ya da onu veremeyeceği cevaplar için sıkıştırmasının bir anlamı olmadığını anlatıyordu.

Emily ileride Westwood arazisinin sınır çizgisini gördü. Oraya ulaştıklarında Drake onu eyerden düşürdü ve Emily sarsak bacaklarının üzerine toprağa indi. Hemen Drake’e doğru ilerleyip onun elini tutmaya çalıştı.

“Bıçağını alıkoyduğum için beni affet,” dedi Drake.

“Drake, sana gitmemen için yalvarıyorum. Yardıma ihtiyacın var! İyi değilsin! Bana ihtiyacın var!”

“Zaten bana tahmin ettiğinden daha fazla yardım ettin, meleğim. Lütfen orada yaptığım şey için beni affet. Sadece göstermelikti. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Beni bırakma!”

“Bırakmak zorundayım.”

“Lütfen, buna dayanamam...”

Emily ağlayarak onun eline yapıştığında “Bırak gideyim, Emily,” dedi Drake sertçe. “Beni unutmalısın. Geri dönemeyeceğim. Max’e bunu bitirmem gerektiğini söyle. James’i korumazsam onu öldürecekler ve James, Malcolm’a karşı durmaları için diğerlerini yönetebilecek tek kişi.”

“Ne?” diye sordu Emily gözyaşları içinde, afallayarak.

“Deli olduğumu düşündüklerini biliyorum ve belki de öyleyim,” dedi Drake, neredeyse kendi kendisine konuşur gibi, “ama dışarıda başarabileceklerinden daha fazlasını içlerinden yapabilirim.”

“Lütfen, Drake, seni tekrar kaybetmeye dayanamam.”

“Başka seçeneğin yok. Benim de.”

“Seninle gelebilirim.”

Drake acı acı güldü. “Ne, aslanın midesine mi? Zannetmem. Masumsun ve bu şekilde kalmalısın. Bana bak, Em. Sadece kirlenmene sebep olurum. Bunu bitirmek zorunda olmamın tek nedeninin, sen ve bana ifade ettiğin her şey olduğunu bilmelisin. Hayatımda savaşılmaya layık geride kalan tek şeysin.”

“O halde benimle kal! Gitme!”

“Neler planladığına dair hiçbir fikrin yok!” diye bağırdı Drake, sonra da atını ileriye doğru yöneltti. “Hoşça kal, Emily.”

Emily çılgınca ağlayıp hıçkırırken Drake’in tuttuğu elini kaybetti. Drake atını hızla sürüp yolun aşağısına doğru fırladı.

O gece, daha Drake’in kaçtığı haberi Londra’ya ulaşmadan önce Jordan, Prens’in grubuyla iskambil oynuyor ve dikkatli bir şekilde Albert’a tuzak kuruyordu.

Mara’yla birbirlerine yakınlaştıkça Jordan’ın bu işi bir an önce bitirip ona odaklanma arzusu da artıyordu.

Jordan en sevdiği casusluk gereçlerinden birini uyguluyordu: Kurnaz yalanlar. Başlatmış olduğu söylenti odanın içinde kulaktan kulağa yayılıyordu. Kendisinin doğrudan Albert’la konuşması bile gerekmemiştir.

Jordan küçük kurgusunu Albay Hanger’a fısıldamıştı. O Barrymore’a, Barrymore da Norfolk’a ve o da Saygıdeğer Bay Byng’e ve onun değerli kanişine söylemişti ve böylece söy-

lenti en sonunda Albert'a ulaşana kadar devam etmişti. Artık kimse söylentiyi ilk kimin yaydığını hatırlamıyordu bile.

Söylenti doğru olsaydı, bu büyük bir haber olurdu. Albert'ın bunu Özgürlükçü yöneticisine rapor etmesine yetecek kadar büyük...

Duydunuz mu? Kraliyet'in doktorları Kral George'un düzel-mekte olduğunu bildirmek üzereymiş. Kral'ın deliliği tıpkı birkaç yıl önce olduğu gibi yine geçiyormuş. Kral Hazretleri düzelmeye devam ederse tekrar tahta dönebilir. Böylece Prens de yine çekilmek zorunda kalır.

Masadaki, bu şok edici ama inanılabilir hikâyeyi henüz duymamış olan tek kişi, Prens'in kendisiydi. Şu anda Prens bademli kekinin mutluluğunda kendini kaybetmiş durumdaydı. Ve oradaki hiç kimse çok yakında mevkisinin düşebileceğini Prens'e söylemek istemiyordu.

Albert'ın bu bilgi kırıntısıyla ne yapabileceği görülecekti ama Jordan bunu ortaya çıkarmaya niyetliydi.

Dük'ün o akşamki davranışlarına gelirsek, Albert, Mara kütüphaneye Jordan'ı aramaya geldiğinde yanıldığına karar vermiş gibi görünüyordu. Jordan'a karşı tavrı daha öncekinden sadece birazcık daha tedbirliydi. Belki de kibiri, onu zekâsıyla hepsini alt ettiğine ikna etmişti.

Yine de, beyefendilerin kâğıt oyunları son saatine yaklaştığında, Jordan beş yüz pound kaybetmiş ve tekrar kazanmıştı.

Prens'in grubundaki tuhaf tipler bu yorucu gecenin ardından Watier'den dışarı sürüklenirken birbirlerine veda ettiler. Dışarıda Piccadilly'de park etmiş, bir dizi pahalı ve kapıları aristokrat hanedan armalarıyla süslü olan at arabası onları bekliyordu.

Kumarbazların arabacıları ve uşakları hem canı sıkkın

moralsiz kaybedenleri, ve zaferleriyle coşmuş, çalımla yürüten muzafferler sarhoş efendilerini almaya geldiler.

Siyah nemli geceye çıkarlarken Jordan'ın dikkati gizlice Albert'ın üzerinde toplanmıştı.

“Yağmur yağmış olmalı,” dedi Albert, eldivenlerini takarken.

Jordan sakince başını salladı. “Ya da sis.”

Binaların tuğla duvarları, dükkânların tabelaları ve parke taşlı sokaklar ağır bir çiyile kayganlaşmıştı ve dövme demir sokak lambalarının ışığıyla parıldıyorlardı.

Albert, arabası kulübün girişine geldiğinde dikkatli bir şekilde uşağına küçük bir kâğıt parçası uzattı. Bir talimat fısıldadıktan sonra arabasına bindi. Bir saniye sonra yola koyulmuştu.

Jordan iki seçeneği arasında düşünürken kalbi hızla çarpı. Uşak bir yöne gitmişti, Dük de diğer bir yöne.

Saniyeler geçerken Jordan'ın arabası da onu almak için yanaştı. Bir aile armasının olmadığı tek arabaydı. O gece için malum sebepler nedeniyle bu siyah arabayı bilerek seçmiş ve arabacı ile uşak rolünü oynamaları için Tarikat'ın iki sadık piyadesi olan Findlay and Mercer'ı getirmişti. Çavuş Parker'ın birliğindenlerdi.

Findlay, Watier'in kapısının önünde atları yavaşlatıp dururken Mercer arkadan aşağıya atlayıp uygun bir uşak gibi kapıyı Jordan için açmak üzere ilerledi. İki adam da rollerini daha iyi oynamak için Falconridge uşak üniforması giymişlerdi.

“Arabanız, lordum,” diyerek kapıyı açtı Mercer. Jordan arabanın içine girerken Mercer “Haberler var, efendim,” diye ekledi daha alçak bir tonda. “Efendi Virgil siz içerideyken bir ulak yolladı.”

Jordan durdu. “Ne oldu?”

“Lord Westwood kaçmış. Bu sabah hizmetçi kızı rehine olarak alarak Lord Rotherstone’u atlatmış.”

Jordan şaşırmişti. “Şu Emily denen kızı mı?”

“Bilmiyorum, efendim. Özgürlükçüler’e geri dönmek için Londra’ya gittiğini düşünüyorlar. Bütün adamlarımız onu arıyor. Teslim olmazsa, onu gördüğümüz yerde vurmamız emri verildi.”

Drake’i vurmak mı? Jordan afallamış bir halde bu haberi sindirmeye çalıştıktan sonra başını iki yana salladı. *Bununla ilgili şu anda düşünemem.* Bu zavallı deliyle diğerleri ilgilenmek zorundaydı.

Jordan’ın şu andaki odak noktası Albert’in uşağını takip etmektir. “Findlay’e şu uşağı takip etmesini söyle,” diye talimat verdi ve Piccadilly’den aşağıya St. James kavşağına doğru hızla ilerleyen üniformalı adamı başıyla işaret etti. “Çok yakından değil. Bizi fark etmesini istemiyorum.”

“Evet, efendim.” Mercer başını salladı, Jordan’ın arkasından arabanın kapısını kapattı ve Findlay’e ne yapacaklarını söylemeye gitti. Mercer sonra arkadaki yerini aldı.

Findlay, Bolton Caddesi’nin köşesinden hareket ederek, atları Piccadilly’ye sonra da St. James’e doğru çevirdi. Jordan arabanın içinde, zengin bir beyefendi olduğunu anında belli edecek, mükemmel bir ustalıkla dikilmiş mürdüm rengi merinos yün ceketini çıkardı.

Jordan üzerine sade haki renkte bir ceket giydi, sonra da silahlarını kuşandı, üzerinde bir tarafta büyük bir bıçak için kın ve diğerinde dolu bir tabanca kılıfının olduğu kemeri takarak. Pantolonunun beline fazladan bir silah da sıkıştırdı.

Pencereden dışarı baktığında St. James’in önde gelen be-

yefendiler kulübünü geçtiklerini gördü, sonra da Pall Mall'a doğru sola döndüler. İleride Albert'ın adamı bitmek bilemeyen dükkânlar sırası boyunca kaldırımdan kararlılıkla onu takip etmekte olan arabadan habersiz hızla ilerliyordu.

En sonunda posta arabaları Charing Cross'tan çok uzak olmayan bir mesafede hanın açık girişinden içeri girdi. Findlay arabayı durdurdu ve Jordan hemen aşağıya atladı, adamlara beklemeleri talimatını verip girişe doğru uzun adımlarla ilerledi.

Londra posta arabaları servisi bütün gece, hatta bu saatte bile hizmet verdiği için bekleyen yolcular zayıf aydınlatmalı lobideki banklara çökmüşlerdi. Jordan etrafı kolaçan ederek köşede kuytu bir yere oturdu. Oradan Albert'ın uşağının Dük'ün mesajını gizlice bilet gişesinin arkasındaki yaşlı görevliye verdiğini gördü.

Uşak görevin kendine ait kısmını tamamlayarak oradan ayrıldı ama mesaj bir dizi karmaşık kurye vasıtasıyla yolculuğuna devam etti.

Jordan tekrar arabaya binerek hepsini tek tek gölge gibi izledi. En sonunda yol onu Londra'nın en berbat bölümüne, şehrin en sert suç çetelerinin kötü şöhretli yatağı olan Seven Dials'a kadar getirdi. Köşelerdeki binaların pis tuğla duvarlarının üzerinde buranın suçların bölgesi olduğu ve davetsiz misafirlerin hoş karşılanmadığının uyarısı olarak beyaz tebeşirli semboller çizilmişti.

Kıvrılan dar yolların ve yılankavi sokakların karanlık, kirli labirenti arabanın geçemeyeceği kadar daraldığında Jordan tekrar aşağıya indi. Findlay'i arabada bırakıp Mercer'a onunla birlikte yürümesi için işaret etti. Tedbirli olan adam, herhangi bir Özgürlükçü'ye görülürse Jordan'ın tanınmasına

neden olacak Falconridge ailesi uşak üniformasını üzerinden çıkardı.

Jordan bıçağını çıkarıp Mercer'ın silahlarına doğru anlamlı bir bakış fırlattı ve Mercer de tabancasını çıkardı. Karanlıkların içinde kalıp görünmemeye çalışarak sonuncu kuryenin peşinden ilerlemeye başladılar.

Belki de önlerindeki bu pelerinli adam Seven Dials'da doğmuştu, çünkü Londra'nın bu tehlikeli muhitinde şaşmaz adımlarla ilerliyordu.

Adam aniden caddeyi dolduran kasvetli pansiyonlardan birine girdiğinde, Jordan hedeflerinden birkaç metre geride, köşede Mercer'i durdurdu.

“Şimdi ne yapıyoruz, efendim?” diye mırıldandı yardımcısı.

Jordan etrafı gözleriyle inceledi. “Daha iyi bir görüş açısı bulalım.” İlerideki kötü görünüşlü kapalı dükkânları ve karanlık binaları işaret etti, hepsi yan yana sıkışıklılar ve gece olduğundan kapanmışlardı. “Ben diğer taraftan dolanacağım. Eğer buranın sakinlerinden biriyle karşılaşacak olursan,” diye ekledi Jordan, “onlardan sakın. Bu gece bu berbat çetelerden biriyle uğraşıp başımıza daha fazla dert açmak istemeyiz.”

“Evet, efendim.” Mercer ona katılarak başını salladı, sonra Jordan bu köhne pansiyonun diğer tarafına keşfetmek için arkaya dolandı.

Saat geç olduğundan sadece birkaç odanın penceresinden ışık yayılıyordu. İlkine baktığında mütevazı ve bitkin görünen bir terzininin, bir gömlek yığını onardığını gördü.

Jordan ilerledi. Eski dükkânın üzerindeki sivri tepeli çatının alçak, meyilli ucuna atlayabileceği bir noktaya ulaşana kadar, tuğla duvarın kenarının üzerinde etrafı kolaçan ederek yürüdü.

Bir kedi sessizliğinde atlayıp dik, açılı eğime tırmanmaya başladı. Jordan eski, gıcırtılı çatının tepesine yaklaştığında bir bebek ağlaması duydu; yukarıdaki pencereden zayıf bir ışık yayılıyordu, oradan zavallı bir kadının gecenin bir yarısında feryat eden çocuğuyla ilgilendiğini gördü.

Fakat Jordan bu gürültü yukarıdaki komşuyu rahatsız ettiği için şanslıydı. O anda, Dresden Bloodwell üçüncü katın penceresinde aniden göründü.

Jordan, bu Özgürlükçü katil kızgın bir bakışla, gürültüyü dışarıda bırakmak için pencereyi sertçe kapattığında, olduğu yerde kıpırdamadan kaldı. Sonra Bloodwell tekrar odanın içinde gözden kayboldu.

Jordan'ın kalbi hızla çarpıyordu. Bunca haftadan sonra sonunda esas hedefinin yerini tespit etmişti! Ancak Bloodwell pencereden dışarı bakınsa, Jordan büyük olasılıkla görülebilirdi. Jordan kesinlikle çatıda olduğu için kolay bir hedefti.

Bir saniye bile kaybetmeden, çatının tepesine tırmandı ama hâlâ Bloodwell'in penceresinin içini göremiyordu. Daha yükseğe çıkmalı ve hızlı olmalıydı.

Çatının ince üçgen tepesinde dengesini sağlamaya çalışarak uca doğru yürüdü, sonra da binanın tuğla yüzüne takılı olan yangın merdiveninin dönen basamaklarına atladı.

Jordan çıkan metalik gürültü karşısında yüzünü buruşturdu ama Bloodwell cama çıkmadı. Kiralık evin düz çatısına ulaşana kadar paslı merdivenleri hızlıca tırmanıp sürünerek hemen çatıya geçti.

Jordan kenardan dikkatle bakarak Dresden Bloodwell'in eski püskü dairesinin net bir görünüşünü yakaladı ve gördüğü şey şüpheye yer bırakmayacak şekilde Albert'ın Özgürlükçüler'e çalıştığını doğruluyordu.

Odanın içinde pelerinli kuryenin Albert'ın gönderdiği notu Bloodwell'e uzattığını görebiliyordu. Muhtemelen notta Jordan'ın Kral'ın tekrar akıl sağlığına kavuştuğuyla ilgili haber yazılıydı.

Kurye, Bloodwell'in verdiği birkaç bozukluğu kabul ettikten sonra selam verip odadan ayrıldı. Bloodwell arkasından kapıyı kilitledi ve içeri dönüp notu açtı.

Jordan onun başını kaldırıp odadaki biriyle konuştuğunu gördü. Bu onu şaşırtmıştı. Bloodwell'in bir misafiri mi vardı?

Orada başka kimin olduğunu bulmaya kararlı olarak çatının kenarında biraz daha sola doğru ilerledi ve odanın diğer ucunu görebilmek için açısını değiştirdi.

İşte o anda çok şaşırtıcı olan bir keşif yaptı. Kızıl saçlı iri yarı, kaslı, genç adam kanepede tembel bir tavırla yayılmıştı.

Tanrım. Niall Banks. Özgürlükçüler'in meşru vârisi!

Niall, Malcolm Banks'in oğlu, düşmanın hiyerarşisinde babasından sonra ikinci güçtü. Virgil'in yeğeniydi.

Londra'da ne halt ediyordu?

İskoç doğumlu Malcolm ve oğlu, operasyonları uzun zamandır Fransa'dan yönetiyorlardı.

Jordan neler döndüğünü öğrenmek zorundaydı. Niall'ın şu an Londra'da bulunuşu, Dresden Bloodwell'in karargâhında oluşundan daha büyük bir keşifti.

Lanet olsun, diye düşündü Jordan gelecekteki Özgürlükçü liderine bakarak, James Falkirk haklıydı. Ailevi benzerlik fark edilmeyecek gibi değildi. Virgil ve kızıl saçlı yeğeni tıpatıp birbirlerine benziyorlardı ama otuz yıl farkla.

Jordan'ın daha önce gördüğü Malcolm çizimleri, aksine, diken gibi beyaz-sarı saçlı daha ufak tefek bir adamı betimliyordu.

Jordan çatının tepesinden sabırsızca Mercer'ı işaret etti. Tarikat'ın korumasının dikkatini çeker çekmez Mercer onun yanına çatıya geldi.

Jordan onu kızıl saçlı adamın kimliğiyle ilgili bilgilendirdi ve Mercer beklendiği üzere derinden etkilendi ama hızlı hareket etmelerinin farkındaydı.

Niall oturduğu kanepeden kalkıp kapıya ilerledi. Bloodwell onu yolcu etmek için peşinden kalktı.

"Gidiyor." Jordan gözlerini onlardan ayırmadan izlemeye devam etti. "Onu takip etmem lazım. Ayrılacağız. Sen burada kal ve gözlerini Bloodwell'den ayırma. Tekrar izini kaybetme riskini göze alamayız. Ben Niall'i takip edeceğim ve Londra'da ne yaptığını öğrenmeye çalışacağım. Sen burada görünmeden uzan ve kahramanlık yapmaya kalkışma," diye uyardı Jordan. "Bloodwell kendi başına kapışman için fazla tehlikeli biri. Mümkün olduğu anda, Beauchamp ya da kimi bulursam onunla buraya geri döneceğim. Bu Özgürlükçü pisliğinin üstesinden geleceğiz."

"Evet, efendim."

"Şimdi, Mercer, Bloodwell'in gecenin bu saatinde herhangi bir yere gideceğini zannetmiyorum ama gidecek olursa onu takip etmelisin. Gittiğin yerden nerede olduğuna dair Dante Malikânesi'ne bir pusula gönderirsin. Bunu yapabilir misin?"

Muhafız huzursuzca başını salladı.

"İyi bir adamsın." Jordan sessizce Mercer'ın sırtını sıvazladı ve hemen harekete geçip çatının diğer tarafına yürüdü. Göz açıp kapayıncaya kadar yangın merdivenine vardı ve çabucak ama sessizce aşağı indi.

Yere adım attıktan sonra tuğla duvarın üzerinden geriye

sıçradı ve pansiyonun önüne doğru karanlığın içinde koşmaya başladı.

Jordan az önce ön kapıdan çıkan kaslı, kızıl saçlı adamı gördü. Dresden Bloodwell'in kiralık evinden uzaklaşırken, Niall fark edilir kızıl saçlarını siyah bir şapkanın altında gizledi ve yüzünü de saklamak için iyice kenarını aşağıya indirdi. Elleri ceplerinde Niall, Seven Dials'tan dışarı güney yönüne doğru hızlı adımlarla ilerledi.

Jordan onu arkasından bir taş atımı mesafesinde gölge gibi takip ediyordu. Niall, Long Acre Kavşağı'na geldiğinde, köşedeki kiralık arabaya yaklaşıp görünürdeki tek arabacıyı tuttu. Kapısı kapanır kapanmaz, araba St. Martin Yolu'ndan aşağı ilerledi.

Jordan küfrederek döndü ve herhangi bir taşıt var mı diye bakındı ama tam o anda Findlay arabasıyla yıldırım gibi oraya doğru geldi.

"Efendim!"

Beni izlemiş olmalı, diye düşündü Jordan minnettarlıkla. "Arabayı takip et!"

"Evet, efendim. Mercer'ı bekleyecek miyiz?"

"Hayır, devam et! O gözetleme görevinde." Jordan arabanın kapısını kapattı ve Findlay atları ilerlemeleri için kırıbaçladı.

Çok geçmeden Niall'in yalnız arabası tekrar görüldü. Güneye ilerlemeye devam ediyordu, sonra şehrin zengin bölümüne doğru yönelerek batıya döndü.

Jordan'ı şaşırtan bir şekilde gece, yine başladığı noktaya dönmüştü: Piccadilly'deki, Watier'in yakınlarına...

Fakat Niall'in hedeflediği yer o ünlü kumar kulübü değildi, Jordan Özgürlükçüler'in müstakbel liderinin arabadan inip umursamazca sürücüye bir bozukluk verdiğini gördü.

Jordan arabasında fark edilmeden kalmaya devam etti. Niall, Piccadilly’de indiğinde her hareketini takip etmeye başladı. Elleri bir silahı gizliyormuş gibi hâlâ cebindeydi.

Sonra yavaşça varlıklı Pulteney Oteli’nin girişine yürümeye başladı.

Jordan gözlerini kısıtı. Neden oraya gidiyordu?

13. Bölüm

James Falkirk, Londra'ya geldiğinde hep Pulteney'de kaldı.

Üçüncü kat suitindeki zarif çalışma masasında, Simyager Parşömenleri üzerinde çalışmalarına gömülmüştü. Not almaya devam ederken kemikli parmaklarındaki mürekkep lekeleri fazlalaşıyordu. Burnunun ucunda duran gözlüklerinin ardındaki yaşlı gözleri gerilmiş ve kanlanmıştı. Yakınındaki şamdandan gelen ışık, parşömenin üzerindeki sembollerin üzerinde titreyordu. Mumlar eriyerek şekilsiz biçimlere dönüşmüştü.

Falkirk her gizemli satırla mest olurken dudakları sessizce kıpırdıyordu. Zihni ellerindeki kazanımın kudretinin olasılıklarıyla dolup taşıyordu. Dünyayı olması gerektiği haline getirecek bir kudretti bu.

Önündeki şeyin ne olduğunu anlama becerisine sahip olduğundan emindi. Bunun yerine böylesine güçlü büyülerin gerektirdiği korkunç özveri karşısında şaşkına dönüyordu. Zamanı geldiğinde çalışması için, bir bakire gibi, dünyanın kirletmediği masum, saf kalpli birini bulması gerekecekti.

Ne yazık ki buna engel olunamazdı. Bedel her zaman ağırdı. Fakat neye mal olursa olsun, Özgürlükçüler'in en büyük hayali olan birleşmiş tek bir dünya düşüncesini meydana getirmeye layık olacaktı. Yakınlardaki zaferlerinin getirdiği umudu kaybolmadan önce harekete geçmelilerdi.

Napolyon'un büyük menzili vasıtasıyla güce doğru yavaş yavaş yol katetmeye o kadar yakınlardı ki... Bunu kurnazca Napolyon'dan da almışlardı, neticede temsilcileri, İmparator'un gitgide çoğalan bürokrasisinde faydalı görevlere yerleştirilmişlerdi. İmparatorluklar kendi kendilerini yönetmezlerdi, özellikle de güneşli İspanya'dan Rusya'nın ücra köşelerine kadar uzanan Napolyon'un ki gibi devasa olanlar.

James başını iki yana salladı. Böylesi bir fırsat kaybolmuştu. Kendi hırsı ve güce karşı sorumsuz arzusu için Malcolm'ı öldürebilirdi, onun kör sabırsızlığı, özensizliği için. Bir daha böyle bir fırsatın gelmesi için bir asır geçmesi gerekecekti, belki daha da uzun...

Eğer en sonunda dünyayı tek bir birleşik gücün yönettiği bir yer haline getirmeyi başarabilseler, Avrupa'yı son yirmi yıldır olduğu gibi tarumar eden savaşların bir daha olmayacağını düşündü James kederli bir şekilde. Ne toprak kavgaları, ne de altın ya da başka hayatta kalma kaynakları üzerine savaşılacaktı.

Bir gün Özgürlükçüler, herkesin hak ettiğini, adil olanı almasını sağlayacaklardı. Ne daha fazlasını ne de azını. Vahşi yaratık, İnsanoğlu sonunda dize getirilecekti, barbarlığı, kadife bir eldivenin içindeki demir bir yumruk tarafından kontrol edilen merhametli efendiler tarafından kırılacaktı.

İnsanlık bu kadar belaya yol açmayı bırakıp sonunda ona söyleneni yapmayı öğrenecekti. Işığı görmeyenler de berta-

raf edilmek zorunda kalacaktı. Üzücüydü ama nüfusun asi unsurları ortadan bir kez kaldırılınca, geri kalanların hepsi aydınlanmışların bilgece yönetimi altında uyum içinde yaşayacaklardı.

James'e ve itikatındaki gerçek inananlara göre bu ideal, en azından bir masumun hayatını kaybetmesine değerdı.

Fakat Malcolm yüzünden her şey çözülüvermişti ve şimdi On Bölge'nin liderlerinin bile moralleri bozulmuştu.

James her şeyin ona bağlı olduğunu biliyordu. Diğerleri Malcolm'dan öylesine bıkmışlardı ki, sadece o inananları nihai başarılarına olan yenilenmiş bir sadakatle bir araya getirebilirdi.

Büyük bir toplantı olmalıydı, bütün Kusursuz Olanlar'ın hepsi bağlılığını yeniden teyit etmek için toplanmalıydı. Toplantı eski büyüünün güçlü olduğu, Özgürlükçüler'in en nüfuzlu mevkilerinden birinde gerçekleşmeliydi. *Roma olabilir*, diye düşündü James. Keşfedilmemiş mezarlıklarda. Ya da Mısır'daki piramit bölgesinde. Belki de Alpler'in derinliklerindeki dağ tapınaklarında.

Lanet olası Tarikat'ın saldırılarıyla Avrupa'nın saraylarından defedilmiş ve dört bir yana dağılmış Özgürlükçüler'in kalıntıları bir daha toplanacak ve bir bakirenin kurban edilmiş kanı tarafından güneş tutulması vaktinde yenilenecekti. Bu güzel bir ritüeldi. Güzel ve korkunç. Hep beraber yenileneceklerdi. Sonra her şey yeniden başlayacaktı.

İki yüz yıl sürse bile, bunu başaracaklardı. Asla durmayacaklardı ve James hepsine, yapacağı toplantıda bunları hatırlatacaktı. Yüce emellerinin ölmesine izin vermeyi reddedererek küllerinden doğan anka kuşu gibi amansızca yeniden doğmalıydı. Malcolm, barbar doğasıyla onlara esin verip

önderlik edemiyorsa, hırs ve yozluğuyla hepsini mahvedecekse, James sorumluluğu alma konusunda kararını verecekti. Eski Tanrılar onu korumak zorundaydı.

Tam o anda, tahta döşemelerin üzerinde bir gıcırta duyuldu ve Malcolm aniden onun odada yalnız olmadığını anladı.

“Vay, vay, vay.”

Başını yukarı kaldırdığında, salonunun kapı eşiğine yaslanmış, kocaman kolları göğsünde birleşmiş, yüzünde küçümseyen bir ifadeyle ona bakan Niall Banks’i gördü.

James’in rengi attı.

Niall’in gizlice kilidi açmasına değil, onu duymamasna şaşırmişti. Demek ki kulakları artık eski gibi işitmiyordu.

“Beni gördüğüne memnun olmadın mı?”

“Niall, sevgili oğlum!” diye zorladı kendini James, kalbi hızla çarpmaya başlarken yerinden doğrularak. “Seni Londra’ya hangi rüzgâr attı?” Sesinin her zamanki kadar sakın ve canayakın çıktığını umuyordu.

“Babam Bloodwell’i ve...” dedi Niall biraz daha yaklaşıarak, “seni kontrol etmem için beni gönderdi.”

“Bundan eminim,” dedi James yumuşak bir sesle. Ağzı kurumuştı.

“Ne üzerinde çalışıyorsun, ihtiyar?”

James, bu sabit, donuk bakışlar üzerine kilitlendiğinde, Simyager Parşömenleri’ni gizlemenin bir yolu olmadığını fark etti. Apaçık masanın üzerine yayılmışlardı.

Yakalandığını fark ettiğinde kalp atışları daha da hızlandı.

Niall korkutucu bakışlarını eski parşömenlerden James’e çevirdi. “Tıpkı babamın şüphelendiği gibi.”

“Anlayamadım?” diye sordu James boğuk bir sesle. Hâlâ nazik yaşlı bir hoca gibi gülümsemeye çalışıyordu

“Simyager Parşömenleri. Fransa’da yol boyunca bulunduklarını duyduk. Demek onları satın alan sendin.”

“Evet.”

“Peki, babama bu hazineyi elde ettiğini tam olarak ne zaman haber vermeyi düşünüyordun?”

James sabrının azalmaya başladığını hissedebiliyordu. “Malcolm Simyager Parşömenleri’yle ne yapacaktı ki?” diye tersçe sordu. “Sembollerini okuyamıyor. Valerian’ın kim olduğunu bile bilmez. Baban eski yöntemlere karşı sadece yapmacık bir saygı besliyor.”

Niall onun sinirlenmesinden keyif almışa benziyordu. “Babamın ve benim geçmişten çok gelecekle ilgilendiğimiz doğru. Yine de, onları bana vereceksin.”

“Hayır, Niall,” dedi James. “Vermeyeceğim.”

Niall’in yüzüne geniş bir sırıtiş yayıldı. “Şu o ortaçağ hurafelerinin ne kadar da antikasın, Falkirk. Bu saçmalıklara gerçekten inanıyorsun, değil mi?”

James onun bu kutsal şeylere karşı saygısızlığı karşısında ona bakakaldı.

“Kendi adıma, ben gerçeklerle uğraşırım,” dedi Niall, biraz daha yaklaşarak. “En azından, Bloodwell’i ikna edebilirim ama sen sadece tuhaf yaşlı bir tipsin, değil mi? Bu hiç işe yaradı mı? Aptalca kara büyülerinden bir tanesi bile çalıştı mı?”

James öfkeyle başını diğer yana çevirdi ama dilini tutamadı. “İnancımız için utanç kaynağısın. Hiçbir şey anlamıyorsun.”

“Güç, James,” dedi Niall. “Benim anladığım bu. Canın istiyorsa bütün o eski ritüellerini kuşan ama günün sonunda bu da sadece diğer bütün dinler gibi değil mi? İnsanların kontrolü ele geçirmek için kullandığı bir oyundan başka bir

şey değil. Şimdi senden bu eski parşömenleri alacağım, ihtiyar. Onları bana uzat.”

James uzun bir an için ona baktı. “Uzatmayacağım.”

Niall’in gözleri kısıldı. “Babam onları istiyor.”

“Bunları anlayamaz bile! Babanın bir işine yaramazlar!”

“Senin işine yararlar mı? Nasıl?” Niall onu süzdü. “Bu eski, küflü parşömenlerle ne yapmayı planladığını söyle. Ne tür bir bela açmak...”

James ona öfkeyle baktı. Aniden, Niall’in gözleri alev alev yanmaya başladı. “Hain!” diye mırıldandı James’e bakarak. “Diğerlerini babama karşı kışkırtmak niyetindesin, değil mi? Onun yerini daha iyi dolduracağını düşünüyorsun?”

“Evet, dolduracağım,” dedi James silahını çıkarırken.

Fakat yeterince hızlı değildi. Niall masanın üzerinden sıçrayıp James’in kolunu yakaladı ve yukarı doğru kıvrarak bir kurşunun tavana ateşlenmesini sağladı.

Avizenin kristalleri paramparça oldu ve James’in bir sonraki hatırladığı tek şey Niall’in onun boğazına yapışıp onu arkasındaki duvara dayadığıydı.

James’in çelimsiz, artritli bedenini bir acı dalgası sardı.

Hava almak için çırpınarak, bu kızıl saçlı devin parmaklarından boğazını kurtarmaya boş yere çalıştı.

“Seni hain,” diye tısladı Niall, James’in üzerinde bir kule gibi yükselirken. “Konsey’de hainlerin nasıl icabına baktığımızı bilirsin.”

“Hain sizsiniz!” dedi James boğuk bir sesle. “Sen ve baban inancımıza ihanet ettiniz. Sadece kendinizi düşünüyorsunuz!” James, bütün konsantrasyonunu toplayıp gözlerini kapadı. Çok az kalan nefesiyle, Niall’in o zamana kadar öğrendiği en öldürücü bedduayı mırıldandı.

Niall bir kahkaha attı. “Ne yapacaksın, ihtiyar, beni öldürmesi için bir ifrit mi çağıracaksın?”

O anda balkon kapıları camın şangirtisiyle açıldı ve Drake uçarcasına odaya girdi. Siyah saçlı bu ajanı odayı kör eden bir öfkeyle geçip Niall’a vurarak onu yere devirdi.

James’in boynu Niall’in kavrayışından kurtulmuştu ve şaşkınlık içinde nefes almaya çalıştı. İki iriyarı, kaslı adam odayı anında harabeye çeviren bir mücadeleye girişmişti.

Drake, diye şaşkınlıkla düşündü James boynunu ovuşturup titrerken. Hangi cehennemden çıkmıştı?

Devrildikleri yerden ayağa kalktılar ve öfkeyle birbirlerine doğru döndüler. Sonra savaşçı bedenlerinin ağırlığı karşılıklı vahşi bir saldırıyla birbiriyle çarpıştı. Neredeyse hayvani bir öfkeyle mobilyaları kırıp, duvarları çökerterek birbirlerine vurdular. Her yumruk ya da dirseğin bedene veya çeneye çarpışı tok bir ses çıkartıyordu.

Drake, Niall’i boğazından yakaladığında, yüzü saçından da kırmızı bir renge büründü ama Niall de yakınındaki bir sandalyeyi alıp rakibine vurdu. Drake sendeleyerek Niall’i bıraktı. Dengesini yeniden sağladığında yatak direğine dayandı. Şakağındaki bir kesikten kan damlamaya başlamıştı.

Bakışları kafatasına aldığı darbeden sonra hafifçe sersemlemiş gibiydi. Fakat Niall ona doğru atılırken, Drake silkele-nip bu sersemliği üzerinden attı ve yumruğunu sıkarak ileri atılıp sert bir yumrukla Niall’in ayaklarını yerden kesti.

Öfkeli bir ıstırap haykırışıyla yüzüstü yere düşen Niall, doğrulup yerinden kalkmaya çalıştı ama Drake o kalkmadan önce üzerine çöküp onu yere çiviledi. Niall’in iki kolunu da arkasına doğru bük-tü.

Niall şimdi Drake’in onu kilitlediği bu halden kurtulmak için debeleniyordu. “Seni öldüreceğim,” dedi nefes nefese.

“Bıçağımı ver, James!” dedi Drake dişlerini gıcırdatarak.

James’in bakışları Drake’in belindeki silah kemerindeki bıçağa ilişti.

“Ver onu bana!” diye kükredi Drake, James yeterince hızlı hareket etmeyince. Fakat James’in onlardan birinin yanına gitmesi kesinlikle söz konusu değildi.

Bırak öldürsünler birbirlerini. James buradan gidiyordu. Çabucak Simyager Parşömenleri’ni tekrar ahşap kutusuna koydu.

Drake’in gözleri vahşi, çılgın ve ateşli kömür karasıydı, yüzü Niall’i yere bastırarak tutmaya çalışmanın verdiği zahmetten kararmıştı. İki adamın da kolları titriyordu; farklı istikametlere çekilen hayvani gücün iki kuvveti gibilerdi.

Niall kendini kurtarmak için bütün gücünü kullandı ama Drake ona izin vermedi.

Drake eniden barbarca bir savaş çılgılığıyla ve kuvvetli bir hareketle Niall’in sağ omzunu yerinden çıkardı. Kızıl saçlı adamın insanın kanını donduran çılgılığı kısa sürdü. Şüphesiz kör eden bir acı patlamasının verdiği şoktan dolayı kendinden geçmişti.

Drake ayaklarını toplayıp Niall’in yanında yere çömeldi ve onun hareketsiz bedenini çevirdi. Sonra da boğazını kesmek için, uğursuz, metalik bir sesle bıçağını yerinden çıkardı.

“Drake, hayır!” dedi James sert bir sesle ona doğru ilerleyerek.

Drake yavaşça başını kaldırıp ona baktı.

Ve James gerçekten de bir ifrit çağırdığını geçirdi aklından.

“Neden?” diye gürledi Drake.

“Malcolm peşimizden bir ordu gönderecektir.”

Drake bir orduyla ilgili endişeli gibi görünmüyordu.

“Seni tekrar yakalarlarsa, yine zindana atarlar,” diye ekledi James, sakın, soğukkanlı bir sesle, ifritin gözlerinin içine bakarak.

Bu uyarı işe yaramıştı.

Hâlâ zindandan korkuyor, diye düşündü James. Karşısındaki adam yavaş yavaş onun tanıdığı Drake haline dönüyordu. Drake’in parmakları bıçağın sapının etrafında huzursuzca kıpırdadı.

“Tamam. Onu bağlamak için bunları kullan.” James çabucak, eski koruma görevlisi, Talon’un sık sık Drake’i bağlamak için kullandığı kelepçeleri buldu.

Talon’un bunu yapmakta haklı olabileceğini düşündü James. Talon her zaman Drake’in aşırı derecede tehlikeli olduğu konusunda ısrarcı olmuştu ama James’i o kadar hafta boyunca çaresiz bir halde görünce bunu unutmak kolay oluyordu.

James az önce olanlardan sonra bunu aklından çıkarmaması gerektiğini düşündü.

Drake göğsü hızla şişip inerken eski prangasını acı bir gülümsemeyle aldı ve onları Niall’in bileğine geçirdi, yarı bilinçli olan Özgürlükçü’nün ağzından bir inleme döküldü. Drake kelepçeyi kapattı. James ona ayrıca bacak prangasını da uzatmıştı.

Drake onları da Niall’e taktıktan sonra ayağa kalkıp bıçağını kınına soktu. Sonra da James’e baktı. “İyi misiniz, efendim?”

James elini havada sabırsızca salladı. “Elbette. Burada ne arıyorsun?”

“Kaçtım. Çok zaman yok. Tarikat’ın ajanları çok uzağım da değiller.”

“Nasıl kaçtın?” diye sordu James, biraz şüpheyle. Bu bir tuzak olabilirdi, kötü bir Tarikat tuzağı.

“Açıklayacak vakit yok. Buradan çıkmamız gerekiyor. Hemmen. Peşimde yarım düzine adamları var.”

James kaşlarını çattı. Drake’e yüzündeki kanı silebilmesi için temiz bir mendil uzattı.

“Gelin, efendim, şimdi gitmemiz lazım.”

James kısa bir an süren tereddüitten sonra Drake’e güvenmeye karar verdi. Malcolm onun başkaldırı planlarından şüpheleniyorsa pek seçeneği de yok zaten. Talon öldüğüne göre Drake onu korumak için geriye kalan tek kişiydi. “Pekâlâ. Şuradaki paltomu getir bakalım.”

Drake ondan istenileni yaparken, kaşlarını çatarak yüzündeki kesige mendili bastırdı, James de parşömenlerle ilgilenmeye gitti.

Hâlâ hareketsiz bir halde yatmakta olan Niall’dan bir alçak sesli inleme daha yükseldiğinde, Drake soğuk bir ifadeyle yendiği adama baktı. “Neden onu öldürmemi istemiyorsun?”

“Onu Tarikat için sağ bırak. Belki onlara Niall’i verirsen peşine düşmeyi bırakırlar.” James omzunu silkerek, Drake’e çoktan hazırlamış olduğu seyahat çantasını uzattı. Zaten diğer Özgürlükçü liderlerinin sığınaklarına yolculuk yapmak için İngiltere’den bir-iki güne kadar ayrılmak niyetindeydi. Onlara parşömenleri gösterip planını anlatacaktı.

James parşömenlerin kutusunu aldı, sonra da vahşi genç arkadaşına başıyla işaret etti. Hızlıca otelin üçüncü kat koridoruna ilerleyerek odadan ayrıldılar. Drake, silahı elinde, hızlıca arka merdivenlerden James’in önünden gidiyor, Tarikat’tan herhangi bir işaret var mı diye etrafı kolaçan ediyordu.

“Gelin, efendim. Nehre gidelim. Güven altında olmamızı sağlamanın en hızlı yolu bir gemi olacaktır. Arabanız fark edilmemek için fazla iyi ve tanınmamamız gerekiyor. Kiralık bir araba çağıracağım.”

James eski Tarikat ajanının yüzünü inceleyerek başını salladı. Drake’i güvenilir, çocuksu bir durumda görmeye o kadar alışmıştı ki, az önce içeride odada sergilediği ölümcül yetenekleri karşısında James bunun bir dolap olup olmadığından emin değildi. Drake’in tamamen bir Özgürlükçü’ye dönüşmesi mümkün müydü?

Öyle görünüyordu. Drake korkusuzca sokağa doğru ilerlerken, James kafası karışmış bir halde onu izledi. Drake elini kaldırıp ağzına götürüp yüksek sesli bir ıslık çaldı, sonra da sokağın aşağısında bekleyen kiralık arabaların birinin görmesi için kolunu kaldırıp salladı.

James, Drake’in onu takip ettiğini söylediği Tarikat ajanlarının da bu ıslığı duyduklarını umarak kaşlarını çatı.

Drake, James’in kuytuda beklediği duvara döndü. Bulundukları yere gelmiş arabaya doğru sabırsızca ilerlediğinde, James onu izledi. “Daha iyi görünüyorsun.”

“Birazcık daha, evet.”

James açıkça soru sormaya başlayana kadar daha fazlasını söylemeye gönüllü değildi. “Hafızanı geri kazandın mı, evlat?”

Drake uzun bir an için durdu, sonra James’e döndü. “Kime güvenip kime güvenemeyeceğimi bilmeye yetecek kadar. Beni ölüme bıraktılar,” dedi Drake. “O zindandan beni çıkaran sendin.” Sonra ve karanlık sokakları daha da karanlık bakışlarla incelerken alçak bir sesle sözüne devam etti. “Ayrıca İngiltere’de neden kalayım ki? Burada benim için hiçbir şey yok.”

“Bana katılırsan aranan bir adam olacaksın ve sadece Tarih kat tarafından da değil. Malcolm, oğlu geri dönmeyince diğerlerini peşimizden gönderecektir.”

“Bu da sağ kalmak istiyorsan bana daha fazla ihtiyacın olduğu anlamına gelir,” diye cevapladı Drake sertçe.

“Sanırım buna itiraz edemem,” dedi James.

“O halde şu kahrolası yerden kurtulalım,” diye mırıldandı Drake, araba önlerinde dururken.

Arabaya yürüdüler; Drake yaşlı adam için kapıyı açtı ve binmesine yardımcı oldu ama aniden soğuk bir ses bir metre kadar arkalarından bir emir verdi. “Kıpırdamayın... Bir adım bile.”

Klik.

James arkasında ateşlenmek için hazırlanan tabancanın sesi karşısında donup kaldı. Endişeyle omzunun üzerinden baktı, sonra karşısındaki adamı tanıdı. “Bak sen, Tarih’in âlimi, değil mi bu?”

“İyi akşamlar, Falkirk. Lord Westwood,” Jordan iki elinde bir tabancayla onları soğuk bir şekilde selamladı. “Çok üzgünüm beyler ama ikinizden biri kıpırdayacak olursa korkarım vurmak zorunda kalacağım. Sen. Ellerini havaya kaldır,” dedi arabacıya. Bembeyaz kesilmiş adam Jordan’a itaat edip dizginleri bıraktı.

Jordan onları görüş alanında tutarak biraz ilerledi.

“Şimdi, buraya bak, genç adam,” dedi Falkirk, makul bir sesle. “Bu saçmalık için ikimiz de fazla medeniyiz. Beni vurmayacaksın.”

“Hayır, onu vuracağım.” Jordan sol elindeki silahı Dra-

ke'e doğrulttu. "Arabadan geri çekil, Lord Westwood. Tarih kat'a ihanet ettin ve her ne kadar kafan karışmış olursa olsun, sanırım bunun ne anlama geldiğini biliyorsun."

Drake meydan okumayla çenesini yukarı kaldırdı.

"Bana sıkıntı yaratma, Drake. Gerçekten canını bağışlamayı tercih ederim. Uysal bir şekilde benimle gel, yoksa..."

"Bırak onu gitsin," dedi Falkirk. "Onun yerine senin için yukarıda birini bıraktık. Üçüncü kat, 32 numaralı oda. Kapı açık."

Jordan yaşlı adamı kuşkuyla süzdü. "Niall?"

"Evet."

"Sağ mı ölü mü?"

"Sağ," dedi Falkirk.

Jordan başını salladı. "Yine de Drake benimle gelmek zorunda. Gidelim, hemen, kıpırdayın!"

"Beni vurmuyacaksın," diye mırıldandı Drake.

"Beni buna zorlama." Jordan silahı onun alınına doğrulttu ama aklından tetiğı çekip bir kardeş ajanı öldürüp öldüremeyeceğı geçerken Drake'in onun arkasına baktığını gördü.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Ve aniden bir şey Jordan'ın başının arkasına çarptı. Öne doğru sendeleyip dengesini kaybetti ve büyük bir korku hissetti. Aklına ilk gelen şey başından vurulduğıuydu. Kaldırımında dizinin üzerine çöktü. Bu sersemletici hızla geçen saniyeler içinde Drake'in onun silahını tekme atarak elinden uzaklaştırdığını, Falkirk'ü arabaya itip arkasından içeri atlayarak arabacıya sürmesi için bağırdığını hayal meyal gördü.

Jordan başının arkasına dokunarak, zorlukla gözlerini kırpıstırdı. Sonra eline baktı.

Şadece biraz kan vardı. Bu da neydi?

Hâlâ yıldızları görerek sersemlemiş durumda olan Jordan yerde onun yanında duran yumruk büyüklüğünde bir taş fark etti. Kahrolası bir taş mı?

Jordan küfredip ayağa kalktı, üzerindeki tozları silkelemeye çalıştı ve aniden Drake'in uzaklaştığını gördü.

Tekrar küfretti. Araba takip etmek için fazlaca uzağa gitmişti. Fakat kim, onun kafasına bir taş fırlatarak o delinin kaçmasına yardım etmişti ki?

Jordan öfkeyle taşın fırlatıldığı yöne doğru gitti. Çok zayıf, hafif bir ayak sesi duydu ama görünürde kimse yoktu.

"Hey!" diye bağırdı, sesin arkasından birkaç adım atarak ama kafası karıştı ve çok geçmeden vazgeçti. Gölgele kovalıyordu ve lanet olası bir ahmak gibi hissetmeye başlıyordu.

Tek bildiği başına taş atanın bir Özgürlükçü olmadığını, çünkü sadece taş fırlatarak vakit kaybetmezlerdi. Gerçek bir kurşun olması gerekirdi. Taşı her kim fırlattıysa onu öldürmeye niyetlenmemişti ama Jordan kesinlikle onu vurma şansı olduğunu düşünerek ürperdi. Bir kez daha küfrederek arkasını döndü ve Falkirk'ün Niall hakkındaki iddiasının en azından doğru olup olmadığını görmek için binanın ön cephesine doğru yürüdü.

Girişe doğru yaklaşırken dörtnala gelen at arabaları sokaktan aşağı, otele doğru Jordan'ın çalışma arkadaşlarının gelişini müjdeleyerek yaklaşıyorlardı.

"Geç kaldınız," dedi Jordan ifadesiz bir sesle. Max arabadan aşağıya atlarken ellerini kalçasının üzerine koydu. "Çoktan gitti. Şu yöne doğru. Sanırım, iskeleye doğru gitmişlerdir."

"Parker!" dedi Marki.

"Evet, efendim!" Çavuş Parker ve adamları arabalarından

inmeye uğraşmadılar, bunun yerine Drake'in peşine düşmek için yol almaya devam ettiler. Görünüşe göre zaten bütün gün bunu yapmışlardı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Max ama Jordan açıklama yapmadan önce diğerlerinin de onlara katılmasını bekledi.

Virgil ve Beauchamp başka bir arabadan inerek onlara doğru geldiler ama Jordan, 1.95'lik Warrington'ın diğer bir arabadan atladığında kaşlarını yukarı kaldırdı.

Rohan Kilburn, Warrington Dükü, takımın en tüyler ürpertici katiliydi.

"İyi zamanlama!" diye karşıladi Jordan onu. "İskoçya'dan ne zaman döndün?"

"Daha bugün. Ne halt oldu böyle?"

Jordan onlara olanları anlatmaya başladı.

"Niall Londra'da ha?" diye tekrarladı Rohan.

Fakat Max, Jordan'ın Drake'i yakalamaya ne kadar yaklaştığını duyduğunda hayıflanarak inledi. Virgil de tek kelime etmeden topukları üzerinde dönüp otele ilerlemeye başladı.

"Efendim?" Beauchamp diğerlerine omzunun üzerinden meraklı bir bakış fırlatarak Virgil'in peşinden seğirtti.

"Sanırım, içeri giriyoruz." Rohan bıçağını kınından çıkarırken metalik bir ses duyuldu.

"Virgil, bizi bekle!" Max onun peşinden hızla gitti.

Yaşlı İskoçyalı'nın peşinden binaya girdiler ve Falkirk'ün dediği gibi üçüncü kata çıkıp 32 numaralı odayı buldular.

Onları bekleyen tutsağı gördüklerinde Jordan'ın ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Teşekkürler, Drake," dedi Beau alaycı bir şekilde, kapının pervazına yaslanarak.

Adamlar, Malcolm'ın kaslı, öfkeli oğlunun yattığı zarif halının üzerinden, elleri ayakları kelepçeli olarak onlara küfretmesi karşısında güldüler.

Virgil dışında.

Virgil yüzünde en ufak bir gülümseme iması bile olmadan içeri girdi ve Niall'in yarasının durumuna bakmak için yere çömeldi.

“Onu tutmam için yardım edin,” diye mırıldandı yaşlı adam.

“Sürüklessek olmaz mı?” diye sordu Rohan.

Virgil onlara öfkeli bir bakış fırlattı ve aniden savaşçılar gülmeyi kestiler.

Sersemletici bir sessizlik çöktü odaya.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Rohan, hepsinin birden hissettiği şoku anlatmak için bu tek bir kelime yeterliydi.

Hissettikleri farkındalık onları çarparken, adamlar şaşkın bir ifadeyle bakiştılar.

Virgil ve Niall'i yan yana gördüklerinde gerçek apaçık ortadaydı. Mükemmel İskoç suratları, kalın, alev gibi yanan kıvı saçları, aynı zamanda eşit boy ve vücut yapıları... Hepsi tek bir gerçeği gösteriyordu.

Niall Banks, Virgil'in yeğeni değil, oğluydu.

14. Bölüm

Virgil duygularını her zamanki aksi görünüşünün altında maskeleydi. Max, Naill'i ayağa kaldırmakta ona yardım etmek için ustasının yanına koştu. Niall'in yüzünün bir yanı şişmişti, burnu kanıyordu ve omzu doğal olmayan bir açıda sallanıyordu. Niall'in epey acı çektiği belliydi.

"Götürüp omzunu yerine yerleştirelim," diye mırıldandı Virgil.

Max başını salladı. "Seninle geleceğim."

Hepsinin ruh hali garipleşmişti, bütün adamlar akıl hocalarının bu gizli acısı karşısında kendilerini azarlanmış oğlan çocukları gibi hissediyorlardı. Yine de Jordan'ın, şansı olsa Niall'in onlardan herhangi birinin boğazını memnuniyetle keseceği konusunda şüphesi yoktu.

Beau, Max'i durdurdu. "Drake'in peşinden mi gitmemi istersin, yoksa burada kalıp otel görevlilerini ve otelde kalanları Falkirk'le ilgili bir şeyler biliyorlar mı diye sorgulamamı mı? Faydalı olabilir."

"İyi fikir. Parker ve adamları Drake'in peşindeler. Bulduklarını bana bildir. Teşekkürler, Beauchamp."

Genç ajan başını salladı. Max ve Jordan sert bir ifadeyle bakiştılar, sonra takım liderleri Virgil'e Niall için yardım etmeye gitti.

Onlar gittiğinde Jordan, Rohan'a döndü. "Seven Dials'a bir gezinti yapmaya ne dersin? Dresden Bloodwell'i bir ziyaret etmek niyetindeyim. İstersen bana katıl."

Rohan sırtımaya başladı. "Hiç sormayacağını sanmışım."

O perişan muhite doğru arabanın içinde giderken, strateji üzerine hızlıca konuşup silahlarını kontrol ettiler. Jordan hedeflerinin gizlendiği pansiyonun yerleşimini tarif ona etti ve Rohan'ı olası çete müdahalelerine karşı uyardı. "Yerli bir kısım haydutu fazladan güvenlik için tutmuşsa şaşırmam."

Rohan başını salladı. Bloodwell becerikliliğinde biri bile her yönü gözetleyip gece gündüz uyanık kalamazdı.

"En iyisi bunu sessizce yapmak, o halde," dedi Jordan ve anlamı bir şekilde ekledi: "Onu ele geçiremezsek de..."

"Hımmm." Rohan silahını hazır duruma getirdi.

Jordan kenar mahalle sokaklarının ne kadar dar olduğunu hatırlayarak, Findlay'e arabayı birkaç bina öteye bıraktırdı. Arabadan indiler ve Findlay'i beklemesi için bıraktılar.

Geri kalan yolu yürüyerek gittiler. Bloodwell'in pansiyonunun bulunduğu kirli, dar sokağa girer girmez, Jordan anında bir şeylerin ters gittiğini anladı.

Sokakta, çoğu gece kıyafetleri giymiş düzinelerce insan vardı. Birçoğu da pansiyonla onun en üstünde Mercer'i gözcü olarak bıraktığı binanın arasında gidip geliyordu.

Rohan ve Jordan durdular ama şimdi yüzlerinde uğursuz bir ifade vardı. Sonra aralarında bir cesedi taşıyan iki üniformalı polis köşeyi dönerek koştular.

Mercer.

Jordan bakakaldı.

“Burada ne oldu?” diye sordu Rohan, cevap almak için ilerleyerek.

Fakat Jordan suçluluk hissiyle boğazı düğümlenerek konuşamıyordu bile.

Polisler Rohan’ın otoriter havasını, yüzünü görmemelerine rağmen fark etmişlerdi ve İçişleri Bakanlığı’ndan olduğunu söylediğinde inandılar.

“Dikizcinin sonu kötü bitmiş,” dedi polisin biri neşeli bir kara mizahla. “Sağlam düşmüş.”

“Nasıl?”

“Görgü tanıklarına göre, şurada yukarıda çatıda bir kadının bebeğini emzirmesini izliyormuş. Sapık.” Polis iğrenmeyle dudağını büktü. “Buranın sakinlerinden bazı delikanlılar onu fark etmişler. Onlarla karşı karşıya geldiğinde kaçmaya çalışmış ama binanın tepesinden düşmüş. Sarhoştur belki de. Emin olmak zor. Ama silahlıymış.”

“Kim olduğuna dair herhangi bir fikir var mı?” diye sordu Rohan.

Diğer polis başını iki yana salladı. “Kimliğini tespit etmemizi sağlayacak hiçbir şey yoktu cebinde. Anlayacağız. Çok geçmeden muhtemelen bu civardan biri kayıp birini rapor etmek için ortaya çıkar. Bu kötü bir iş efendim.”

“Öyle hakikaten,” diye mırıldandı Rohan. “Devam edin.”

Polis ayrılırken saygılı bir selam verdi ve sokaktaki seyredenleri dağıtma görevine geri döndü: Böylece araba Mercer’in cesedini morga götürebilecekti.

Jordan ve Rohan birbirlerine baktılar ama içlerinden bir kısmının Bloodwell’e rapor edebileceği düşüncesiyle bu yerel “tanıkların” önünde hiçbir şey söylemediler. Hepsinin Bloodwell’i koruduğu neredeyse kesindi.

Jordan öfkeli bir küfür savurarak arkasını döndü ve kanının hiddetle kaydığını hissetti. “Onu binadan aşağıya attılar,” dedi öfkeli ama alçak bir sesle.

“Şart değil. Aşağıya atlamış da olabilir.” Öfke Rohan’ın da sesini sertleştirmişti. “Mercer, Bloodwell için canlı olarak daha kıymetli olacağını bilirdi.”

Jordan ona sertçe baktı.

Mercer’in Özgürlükçü katillerinin eline geçmemek ve Drake’in katlanmak zorunda kaldığı türden işkencelere maruz kalmamak için kendi canına kıydığı düşüncesi, Jordan’ı daha da öfkelen-dirmişti.

“Ya da,” diye ekledi Rohan, soğuk bir omuz silkmeye, “belki de bir kazaydı. Belki kaçmaya çalışırken düştü. Ne olursa olsun, Bloodwell şimdiye kadar çoktan uzaklaşmıştır.”

Jordan ona baktıktan sonra başıyla pansiyonu işaret etti. “Gidip öğrenelim.” Soğukkanlılıkla binaya ilerledi, merdivenleri hızla çıktı, Rohan da hemen arkasından geliyordu.

Jordan kapıyı tekmeleyerek açtı ve sol elinde silahını tutarak odanın içine daldı. Rohan da arkasından geldi. Jordan sağa, Rohan da sola yöneldi. Fakat üç odalı dairenin içindeki hızlı bir arama, avlarının çoktan oradan gittiğini kanıtlıyordu.

Jordan ani bir öfke patlaması yaşadı. Bir küfür savurarak, masayı vahşi bir savuruşla baş aşağı yere fırlattı.

“Sakinleş!” diye bağırdı Rohan.

“Onu neden burada yalnız başına bıraktım ki?”

“Başka seçeneğin yoktu! Beni dinle. Bu senin hatan değil...”

“Evet, öyle.”

“Herhangi birimizin başına gelebilirdi! Kendisinin fark edilmesine izin vermiş.”

“Boş yere öldü.” Jordan başını salladı ve tekrar midesi düğüm düğüm olarak odada dolanmaya başladı. Bir odadan diğerine giderek Bloodwell’in Albert’ı Prens’in kütüphanesine gönderme amacını ortaya çıkaracak bir ipucu aradı.

Fakat bir faydası yoktu. Tüm bu kirli daire, herhangi bir ipucundan arındırılmıştı. Şüphesiz, Falkirk’ün tarif ettiği gibi, Bloodwell sürekli yer değiştirmeye alışkın biri olarak, son inini de en ufak bir iz bırakmadan terk etmişti.

Bir kez daha. Jordan başını iki yana salladı. “Tanrı şahidimdir, yapacağım en son şey olsa bile o alçağın canına okuyacağım.”

“Nasıl?”

Jordan için için kaynayan bir öfkeyle ona baktı. “Henüz bilmiyorum.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Rohan, Jordan odadan dışarı çıkarken.

“Eve. Bir gece için bu kadar yeter.”

Dresden Bloodwell, Albert’ın önünde bir kule gibi yükseldi. “Sana bu mesajı kim verdi?”

“Belli bir kişi değil! Herkes bunun hakkında konuşuyordu. Neden?”

“Çünkü bu bir numaraydı!” dedi homurdanarak. “Birisi senin peşinde.”

“Ne?”

“Bu gece penceremden içeri beni gözetleyen bir adam gördüm,” dedi sertçe. “Ne yazık ki, zavallı adam benden kaçmaya çalışırken talihsiz bir adım atıp binanın tepesinden düştü. O yüzden onu sorgulayıp nereden geldiğini öğrene-

medim.” Dresden, Albert’ın geniş odasında bir ileri bir geri yürümeye devam etti. “Bu akşam sadece iki ziyaretçim vardı, senin kuryen ve ismi seni ilgilendirmeyen başka bir adam. Biri ya da diğeri bana gelirken kendisinin izlenmesine izin vermiş. Şimdi de bana bu Kral’ın aklının yerine geldiğiyle ilgili şu zırva hikâyeyi anlatıyorsun...”

“Zırva mı?” diye bağırdı Albert, gözleri faltaşı gibi açılarak. “Kim öyle olduğunu söylüyor ki? Kral Hazretleri son on yılı aklını yitirip sonra tekrar kendini toplayarak geçirmedi mi? Saraydan gelebilecek herhangi bir haberi bilmek isteyeceğini düşünmüştüm!”

“Evet, bunun doğru olabileceğine ve takip edilenin senin kuryen değil de, benim iş arkadaşım olduğuna dair küçük bir olasılık var. Henüz bunu bilmiyorum,” dedi Bloodwell. “Ama Kral hakkındaki bu ‘dedikodu’ yalan çıkarsa, o zaman bana ulaşmaya çalışan biri tarafından bu hikâyeyle kasıtlı olarak yemlendin demektir. Bunu inceleyeceğim. Fakat bu arada kiminle konuştuğun konusunda daha dikkatli ol ve listeme almalısın,” diye ekledi soğuk bir şekilde. “Çünkü sabrım tükeniyor ve sayın Dük, senin de vaktin azalıyor.”

Mara şafaktan önceki karanlıkta uyanıp yatağının yanındaki sandalyede bir erkek silueti gördü. Oturmuş ona bakıyordu.

“Jordan?” Uyku mahmurluğunu üzerinden atıp dirseklerinin üzerinde kalktı. “Ne yapıyorsun burada?”

“Uykuna geri dön, sevgilim,” diye fısıldadı Jordan. “Sadece yüzünü görmeye ihtiyacım vardı.”

Sesinde tuhaf gelen bir şeyler vardı ve oda Jordan’ın yü-

zündeki ifadeyi görmek için fazlasıyla karanlıktı. Fakat Mara anında onun bitkin olduğunu anlamıştı. “Her şey yolunda mı? İçeri geldiğini duymadım.”

“Seni uyandırmamaya çalışıyordum. Üzgünüm. Yarına kadar beklemeliydim. Şimdi gideceğim...”

“Hayır, gitme. Saat kaç olursa olsun her zaman seni gördüğüme memnun olurum. Gel. Yanıma uzan.” Onun için örtüyü davetkârca kenara atarak yatakta yer açtı ama Jordan olduğu yerde kalmaya devam etti. Mara onun belli belirsiz gülümsemesini ve karanlıktaki özlemleri bakışlarını hissedebiliyordu. “Burada ne yapıyorsun, peki?”

“Sadece seni özledim,” diye mırıldandı yumuşak bir tonda.

“Ne kadar tatlısın.”

“Seni bu kadar geç saatte rahatsız etmemeliydim.”

“Önemli değil, gerçekten.” Biraz arkaya gidip sırtını yasladı Mara. “Bu gece Watier’de kâğıt mı oynadın?”

“Daha erken bir saatte, evet. Uyurken çok güzelsin, biliyor musun?”

Mara’nın gözleri, odasındaki zifiri karanlığa daha yeni alışırken, yıldızların ışığının solgun pırıltısı Jordan’ın yüzündeki kaybetmiş ifadeyi fark etmesine yardım etti. “Jordan, sorun ne?” diye sordu hemen. “Bir şey mi oldu?”

“Canını sıkmak istemiyorum.”

“Saçmalama! Sorun nedir?” Korku Mara’nın birdenbire tamamen ayılmasına neden oldu. Hemen yatağının yanında duran mumu yakmak için uzandı ama Jordan’ın eli nazikçe onunkini tuttu.

“Sakıncası yoksa karanlığı tercih ederim.”

Mara onun yüzünü incelemeye çalıştı ama karanlık onu gizliyordu.

“Sorun ne?” diye fısıldadı Mara.

Jordan onun elini bırakınca, Mara uzanıp Jordan’ın çenesini avucunun içine aldı. Fakat Jordan kendini geri çekip sandalyesinde arkaya yaslandı. Dirseğini sandalyenin kolçığına dayayıp düşünceli bir sessizlik içinde oturdu. Parmakları ağzını gölgeliyordu. Tekrar konuştuğunda, sesi oldukça alçak ve karamsardı. “Evini korumaları için gönderdiğim Çavuş Parker’ın idaresi altındaki şu adamlar... Onları hatırlıyor musun?”

“Elbette. Ne olmuş onlara?”

“Bu gece aralarından bir, öldü.” Jordan buna inanamıyormuş gibi duraksadı. “Mercer. Benim emrim altındaydı.”

Mara ona afallamış bir ifadeyle baktı. “Jordan,” dedi. “Çok üzgünüm.” Ne diyeceğini bilemiyordu. “Nasıl oldu?”

Jordan başını iki yana salladı. “Detayları konuşamam. İyi bir adam olduğunu söylemem yeterli. Sadık. Ona olanları hak etmemişti.”

Mara sadece gergin sesindeki öfkeyi, suçlamayı duyarak acısını paylaşıp bakabildi.

Mara uzun bir an boyunca onun verdiği bu haberi düşünerek Jordan’ın ona adamların bazen yüksek mevkideki yabancı kişileri ya da ona benzer birilerini koruduğunu söylediğini anımsadı. Bu olay buna benzer bir görevde meydana gelmiş olmalıydı.

Fakat Jordan’ın Prens’le kâğıt oynadığını sanıyordum.

Zihninden geçen bu kuşku yine de gözüne önemsiz göründü. Jordan bariz bir keder içindeydi.

“Bir ailesi var mıydı?”

“Bilmiyorum. Varsa yarın gidip onlarla konuşmam gerekecek.” Yerinden kalkıp yatak odasının penceresine ilerledi.

Duvara yaslanırken, sırtı Mara'ya dönük pencereden dışarı perdenin arasından baktı. Mara da yataktan kalkıp yukarı sıyrılmış geceliğini aşağı silkeledi ve ona doğru ilerledi. Yer, çıplak ayağının altında serindi.

Pencerenin yanında ona katıldığında, Jordan'ın sırtını okşadı. Sonra kollarını onun beline doladı. "Üzgünüm, sevgilim," diye fısıldadı. "Yapabileceğim bir şey var mı?"

Jordan başını iki yana salladı. "Seni rahatsız etmemem lazımdı."

"Saçmalama, bana gelmekte haklıydın. Kesinlikle ait olduğun yerdesin. Bak bana, sevgilim."

Jordan dikkatli bir şekilde onun gözlerinin içine baktı. Mara da onunkilere bakıyordu, bakışlarındaki o tekin olmayan ifadeyi görerek, eli yavaşça onun saçını okşadı, onu rahatlatmaya çalışarak. Daha önce onu hiç böyle görmemişti, bu kadar soğuk ve bu kadar kapalı.

Mara onun içindeki ıstırapı hissedebiliyordu ve bir şekilde ona ulaşmak istiyordu. Mara onun bu saatte ona ihtiyacı olduğu için geldiğini biliyordu. Nasıl rahatlayacağını bilemeyerek, için için kaynayan bir duyguyla buraya gelmişti. Parmaklarını onun göğüs kafesine yerleştirdikten sonra, çenesini uzatıp onu temkinli bir davetle hafifçe dudaklarından öptü.

Jordan kendini tutarak tereddütlü bir şekilde bu öpücüğü kabul etti.

Mara onu bir kez daha öptü; Jordan buna biraz daha istekli bir şekilde karşılık verdi. Mara onun V şeklindeki gömleğinin yakasına parmaklarıyla dokundu. Bir an sonra Jordan kendini tamamen vererek onu öpüyordu.

Jordan onun ensesini kavrayıp başını neredeyse haşın

bir şekilde tutarak dilini onun ağzının içine sokarken, Mara kendini neyin içine attığını düşündü. Jordan'ın tutkusunun altındaki bu karanlık, vahşi, tehlikeli akıntı onu hafifçe korkutmuş, bir yandan da derinden heyecanlandırmıştı.

Jordan arzusunu anlatan titrek, umarsız bir dokunuşla Mara'nın geceliğini omuzlarının üzerinden aşağı çekti. "Çıkar şunu," dedi tutkuyla sertleşmiş bir sesle.

Mara kalbi hızla atarak, onun dediğini yapmak üzere hafifçe geriye çekildi. Mara geceliğini başının üzerinden çıkarırken Jordan'ın bakışları onu tüketiyordu. Mara uzun saçları dışında çıplaklığını örtecek hiçbir şey kalmadığında Jordan'ın eline uzandı ve onu yatağa çekti.

Jordan gözlerinde kırık bir özlem ve sözsüz bir kabullenişle Mara'nın onu çekmesine izin verdi.

Yatağının yanında Jordan onu tekrar öptü ve orada, ikisi birlikte Jordan'ın üzerindeki birer birer, ceket, silah kemeri, çizmeleri çıkardılar. Saniyeler içinde o da Mara gibi çıplak kaldı. Mara onun —uzun ve güçlü— bedeninin muhteşemliğinin, kendi bedeni kadınsı ve yumuşakken, onun sert ve kaslı halinin tadını çıkardı.

Mara yatağa uzanmak yerine, Jordan'ın güzel kıyafetlerinin genellikle gizlediği bütün o harikulade kısımlarına daha fazla aşina olmak için Jordan'ın önünde durdu. Fakat Londra'nın en iyi terzileri bile bu atletik, mermerden oyulmuş gibi görünen vücudun hakkını veremezdi. Böylesine çekici bir erkek bedeninin kesinlikle mermer heykellere layık olduğunu düşündü Mara. Onun göğüs kafesini ve karnını öpüp kollarını ve gergin, yontulmuş gibi duran belini keşfetti.

Mara bu ateşli ilgisinin Jordan'ı heyecanlandırıldığını görebiliyordu. Bunu kanıtlayan sadece arzulu bir beklenti ür-

pertisi değildi; Mara'nın karnına değen kabarmış sertliği idi. Mara parmaklarını onun aletinin etrafına sardı ve parmak uçları üzerinde yükselip omzuna bir öpücük kondururken okşamaya başladı.

Dilini Jordan'ın boynunun üzerinde gezdirdi ama Jordan aniden onu tek koluyla belinden yakalayıp hızla inip kalkan göğsüne doğru çekti. Dudakları sert, talepkâr bir öpücükle onunkilerle birleşti.

Jordan onu yatağa yatırırken kalbi hızla çarparak, Mara memnun bir şekilde teslim oldu. Bacakları güçsüzdü ve onun için duyduğu arzudan ağırlaşmıştı. Jordan'ın ıstırabını yatıştırmanın tek yolu buydu.

Haz.

Mara bir kez daha uzandı ve onun kabarmış aletini tuttu. Jordan, Mara onu sıkı ama nazık bir tutuşla, yukarı aşağı doğru okşarken gözlerini kapadı. Haz Jordan'ın köşeli yüzündeki acının birazını silmeye başlamıştı. Mara için yeterli bir ödül olabilirdi ama sonra Jordan, Mara'ya çok daha fazlasını verme niyetiyle biraz daha yaklaştı.

Jordan'ın kadife teni ateşliydi, tekrar açtığı anda gözleri arzuyla parlıyordu. Mara'yı sırtüstü yatırdı. Mara bacaklarını açtı ve bir dizini yukarı kaldırdı. Jordan onun da kendisi kadar istekli ve hazır olup olmadığını görmek için dokundu. Jordan gereksiz bir kendini tutmayla ona keyif vermeye çalışıyordu. Mara gözlerini açıp onu karşısında gördüğünden beri Jordan'ı istiyordu zaten.

Jordan'ın kokusu, görünüşü, gülümsemesi, tadı... Bütün bunlar Mara'nın bağımlısı haline geldiği şeyler olmuştu.

Jordan onun inlemesindeki arzuyla duydu ve üzerine uzandı. Mara'nın kalp atışları, bedenlerinin birbirlerine ta-

mamen değişinin verdiği bu heyecan verici ürpertiyle hızlandı.

“Tanrım.” Jordan kendine güvenemiyormuş gibi bir saniye için tamamen hareketsiz kaldı. “Beni yine deliye döndüreceksin.”

Mara edepsiz bir şekilde onun gözlerinin içine baktı ve bacaklarını ona doladı, bu ten tene mutluluk ve güzel dansa ona eşlik ederek. Mara kendini onunla o kadar özgür hissediyordu ki, kendini hiç tutmuyordu, onun kaslı bacağında ayağını sevgiyle yukarı aşağı dolaştırdı transa geçmiş gibi.

Jordan onu tutkulu bir şekilde öptü. Zaten o kadar çok tahrik etmişti ki Mara saniyeler içinde gelebilirdi ama Jordan onu da kendisiyle beraber çevirip sırtüstü yatarken onunla işinin henüz bitmediğini anladı. Mara kahkahalar atarken kızarmış ve bedenleri hâlâ birbirine kenetli halde kendini Kont’un üzerine çıkmış olarak buldu. Jordan’ın ona hiç rahat verme niyeti yokmuş gibiydi.

Jordan, Mara’yı içine rahat bir şekilde yerleşmiş olarak üzerinde tuttu.

“Pekâlâ. Ne diyordun?”

Mara sersemlemiş bir gülümsemeyle baktı. “Bir şey demiyordum.”

“Evet, diyordun,” diye sataştı Jordan ipeksi bir mırıltıyla. “Diyordun ki, ‘Jordan, yine gelmemi sağla.’”

“Öyle mi diyordum?”

“Cevabımı bilmek ister misin? Yoksa seni böyle... Mualakta bekletmemi mi tercih edersin?” Jordan, Mara’yı kendine çekip iştahla öptü, parmaklarını onun saçları arasında dolaştırdı.

Mara bir anda bu pozisyonun onda uyandırdığı hislere,

onun üzerindeyken tamamen farklı bir dizi farklı haz veren tepkiye dikkat kesildi.

“Bunu epey sevdim,” diye bilgilendirdi onu Mara nefesi kesilerek.

“Ben de.”

Mara’nın bütün dikkatinin onda olduğunu bilerek, Jordan onun dudaklarını yavaşça, haylaz bir oğlan çocuğu gibi yaladı, onu mest ederek dilinin ucuyla dudaklarının üzerinden geçti. Mara şiddetli bir şekilde titredi ve nefesinin kendi ağzından ona, Jordan’inkinin de kendine geçtiğini hissetti.

Jordan becerikli elleriyle onun saçlarını okşadı. Oradan sırtına ve kışının beyazlığına indi ve Mara’yı daha da büyük bir derinliğin içine attı.

Mara, Jordan’ın nereye dokunduğuyla ilgili hiçbir kaygısı olmadığını fark etti. Sonra Jordan parmak ucuyla, kesinlikle Mara’nın kocasının asla ilgilenmediği başka bir deliğe girdiğini, gözlerini kapatıp afallayarak ama kıpkırmızı olmuş bir kabullenişle karşıladı.

Mara, edepli bir kadının buna itiraz etmesi gerektiğini düşündüğü ama Jordan’ın yaptığı her şey onun iradesini eritip mantıklı düşünme yeteneğini kaybettiriyordu. Mara, Jordan’a ait, onun dilediği gibi oynadığı bir oyuncaktı.

“Demek bundan hoşlandın,” dedi Jordan. “Güzel.”

Çok geçmeden Mara her zamanki gibi onun haklı olduğunu gördü: Kendini şaşırtan bir şekilde Jordan onu aklını yitirmiş bir esrimenin içine sokmuştu. Bütün bedeni, bütün varlığı ona açılıp hazla kıvrınarak çözüldü.

Mara tekrar aklını başına toplamaya çalışıp bu adamın üzerinden yana kaydığı anda, bir mil koşmuş gibi nefes nefese tamamen tükenmişti. Fakat Jordan’ın bakışlarında zalim bir pırıltı vardı.

“Jordan,” dedi katışıksız bir övgüyle. Hayranlıkla dolu fısıltısı kısmen yastığa karışıp boğuklaşmıştı.

“Evet?” diye mırıldandı Jordan, sonra Mara’nın arkasından sokuldu.

“Ne yapıyorsun?” Mara mahcup bir şekilde, yarı ona insaf etmesi için yalvarır, yarı daha fazlasını ister vaziyette hareket-siz kaldı.

“Bana aldırma, sevgilim.” Jordan sormadan bile onun kadınlığına geri girme cüretine sahipti.

“Sen hiç gelmeyecek misin?” diye bağırdı Mara, keyifle gülerek.

“Zamanı gelince.”

“Bu kadar kötü bir adam olduğuna dair hiç fikrim yoktu.”

“Biliyorum,” dedi Jordan.

“Nazik ol,” diye rica etti.

“Seninle her zaman. Acıyor mu, leydim?” diye fısıldadı Jordan, elini Mara’nın bedeninde ipeksi bir ayartıcılıkta gezdirerek. Bu yeniden Mara’yı baştan ayağa uyardı sonra Jordan elini onun koluna koydu. Her dokunuşu Mara’ya bir hazine gibi hissettiriyordu. “Acıyor mu?” diye sordu Jordan nefes nefese.

“Jordan,” diye inledi Mara, “sana dayanamadığımı biliyorsun.”

“Ben de öyle, güzel Maracığım. Senin için ölürüm biliyor musun?”

Mara onun yüzünü güçsüz parmaklarıyla okşamak için geriye uzanırken Jordan’ın tenindeki teri, çenesindeki kılların uzadığını fark etti. Jordan’ın saçlarının yumuşaklığının tadını çıkardı ve bir daha onu dilediğini yapması için serbest bıraktı.

Mara, Jordan'ın bu gece buna ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Benim için gel," diye fısıldadı Jordan.

"Tekrar mı?" diye sordu Mara. "Yapamam!"

"Yapabilirsin. Bir daha ne zaman böyle bir şans yakalayabileceğimizi kim bilir?"

Tanrım, bu adamın onun bedeni üzerindeki soğukkanlı kontrolü şoke ediciydi. Mara kendini bir virtüözün ellerindeki bir keman gibi hissetmeye başlıyordu. Bu adam için yapılmış, sadece onun ellerine uyum sağlaması için şekillendirilmiş, sevgiyle cilalanıp bir usta tarafından mükemmel bir şekilde akort edilmiş bir keman gibi hissediyordu ve sadece Jordan onun bedeninin şarkı söylemesini sağlayabilirdi.

"Sevgilim." Jordan, arkadan Mara'nın içine iyice gömülmüştü. Tekrar sırtının üzerine yataarken Mara'yı da nazıkçe kendisiyle birlikte yatırdı.

Mara şimdi, sırtı ona dönük olarak Jordan'ın üzerindeydi, başı onun göğüs kafesine yaslanmıştı. Göğsü hızla inip kalkarken, yarı kör bir kendinden geçmeyle, bakışları tavana kilitlenmiş olarak bütün bedeni titredi.

Jordan onu büyük, güçlü elleriyle belinden tuttu ve hareketlerini arkadan kontrol etti. Mara, Jordan'ın kaslı, dalgalanan bedeninin salınımlarında yükselip alçaldı. Mara hazla nefesi kesilip Jordan'ın üzerinde kıvrandı. Bu görece daha çaresiz haldeyken keyfin tadını çıkarmaktan başka yapılacak bir şey yoktu.

Mara da öyle yaptı.

Jordan'ın dudakları onun ensesinde, parmakları meme uçlarını okşayarak gezerken Mara tekrar yükselmeye başlayan zirveyi hissettiğine inanamıyordu.

Bu çok saçma, diye düşündü. Fakat bardağı taşıran son damla, tuvalet masasının aynasından birbirlerine geçmiş bedenlerinin afallatıcı görüntüsüydü. Karışmış çarşaflarıyla, laciverte boyanmış bir oda, bahar gecesinin gem vurulamaz bir erotizm sahnesini açığa vuran aynadaki ay ışığının zayıf yansıması.

En sonunda Mara, Lord Falconridge'in âşığıydı.

Ve bunun bir saniyesinden bile pişman olmaya niyeti yoktu.

Bunun yerine Jordan'ın uzun süre ertelenmiş orgazmının zaferinin tadını çıkardı. Jordan kollarını Mara'nın beline kenetledi ve ona sahip olduğu her şeyi, tohumlarının her nabız gibi atışını, mutluluk inlemesini, hırıltılı soluğunu, içinde hiçbir şey kalmayana kadar verdi; hem fiziksel hem de duygusal olarak kendini Mara'nın içine boşaltıyordu sanki.

Bunu bir sessizlik izledi. İkisi de tümüyle tükenmişlerdi. Yatakta yerlerini aldılar ve sakin bir şekilde birbirlerine baktılar.

Jordan bir-iki saniye sonra ona bakıp sırtıtmaya başladı.

Mara güldü ve şefkatli elini Jordan'ın omzuna koydu. "Bir daha mı Falconridge?" diye takıldı ona pembe yanaklı gülümsemesiyle.

Aniden Mara'nın kulakları neredeyse duyulmaz bir sese karşı dikildi. Başını yastıktan kaldırdı ve kapıya doğru omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. "Bir şey duydun mu?"

"Hayır." Jordan'ın yüzü birden karardı. Gerilip doğrularak yatağın içinde oturdu. "Ne duydun?"

"Sanırım bebek uyandı. Dinle..."

"Bebek mi? Tanrım, Mara, beni böyle korkutma. Ben de başka bir şey diyorsun sanmıştım. Neyse."

“Rahatlamam lazım,” diye fısıldadı Mara.

Jordan elini saçının arasında gezdirip mırıldandı. “Deniyorum.”

İkisi de samimi bir şekilde birbirlerine bakarak dinlediler.

Sonra zayıf tatlı bir ses odanın kapısının önünde duyulduğunda ikisi de gülümsediler.

“Anne?”

Bu masum, soru soran şakımayı duyduğunda, Jordan’ın bütün yüz ifadesi değişti. Tamamen yatışmış gibi görünen Jordan yumuşak bir sesle gülmeye başladı. “Gidip ne istediğine baksan iyi olur.”

“Sorun olmaz değil mi?”

“Seni durdurmama imkân var mı? Hadi git. Bu kokuşmuş dünyada en sevdiğin erkeğin ben olmadığımı gayet iyi biliyorum.”

“Ondan sonra en sevdiğim sen olabilirsin,” diye mırıldandı Mara.

Jordan içten bir öpücük vermek için Mara’yı kendine çekti. Ve bu öpücük de çok geçmeden suçluluk duyan bir kaş çatmayla sonlandı. “Bizi duymuyordur değil mi?”

“Yeterince sessizdik. Tanrım, çok güzelsin.” Jordan, Mara’nın saçlarını geriye doğru itti. “Kal. Belki tekrar uykuya döner.”

“Anne!”

“Hiç sanmıyorum,” diye mırıldandı Mara, gülümseyerek.

“Bayan Busby’nin onunla ilgilenmeyeceğine emin misin?”

“O annesi değil. Ağlamaya başlamadan önce yatağına götürüp yatırsam iyi olacak.” Mara kendini tutamayarak yataktan kalktı.

“Sanırım, bir annenin içgüdülerıyla mücadele edemem.” Jordan, Mara’nın çabucak üzerine geceliğini giyip kemerini bağlamasını keyifle izlerken, ellerini başının altına alıp yatak başlığına dayandı.

“Hemen geri dönerim.”

“Benim de gitmem lazım zaten...”

“Sakın gideyim deme!” Mara ona itiraz dolu bir bakış fırlattı. “Tam olduğun yerde kalacaksın. Buradan ayrılma. Ciddiyim, Falconridge. Yoksa sen ve benim çok ciddi bir sorumuz olacak.”

“Evet, efendim,” diye yanıtladı Jordan, tembel bir sırıtışla.

“Zaten şimdiden yarı uykudasın. Kahvaltıya kalacaksın; neredeyse gün ışıyacak üstelik. Şimdilik, tam ait olduğun yerdesin.”

Jordan ona gülümseyerek baktı. “Biliyorum.”

Mara onun şefkatli gözlerine bakarken, daha önce hiç kimseye kendini o anda ona olduğundan daha yakın hissetmediğini düşündü. Sevinç içini öyle bir doldurup onu ısıldattı ki, bir fenerin içindeki mum gibi aydınlandı.

“Anne!”

“Gidiyorum,” diye fısıldadı aceleyle sonra da kapıdan çıkıp koridora süzüldü, kalbinin derinliklerinde, belki gelecek sene bu zamanlar Thomas’ın bir erkek ya da kızkardeşi olması için gizli bir duayla.

★★★

Mara odadan çıktıktan sonra Jordan’ın gülümsemesi soldu.

Tanrım, Mara’ya tapıyordu. Jordan ona bir zayıflık anında gelmişti ama şimdiden bu kararın akıllıca olup olmadığını sorguluyordu.

Bu görevle ilgili her şey giderek daha tehlikeli bir hale dönüşüyordu ve bu da Mara'yı bir süre için görmemenin en doğrusu olduğu anlamına geliyordu.

Jordan, onu Mara'dan uzaklaştırdığı için bu göreve öfkeliydi ama yapabileceği en güvenli şey, bu görev tamamlanana kadar geçici olarak Mara'yı bir kenara bırakmaktı.

Mercer'ın ölümü boşuna olmamalıydı. Daha fazla zorlayıp bu görevi sona erdirmek için daha fazla risk almanın zamanı gelmişti.

Şimdi öfkesinin fırtınası geçtiğinde, Dresden Bloodwell gerçekten Mercer'i onun penceresinden içeri bakarken gördüğünü fark ettiyse, Albert'ın açığa çıktığı ihtimali karşısında da onun telaşa düşmüş olması gerektiğini fark etti.

Bloodwell, Dük'ü amaçları için kullanamayacağını gördüyse, bu Albert'ın tehlikede olduğu anlamına geliyordu. O zaman da bu bağın sonsuza kadar karanlıkta kalması için Bloodwell'in Albert'ı öldüreceği kesindi.

Diğer taraftan, Bloodwell, Albert'la yüzleşip onu öldürmek yerine sorguladıysa, Jordan, Mara kapıyı vurup onun ismini telaffuz ettiği için Albert'ın kütüphane olayından dolayı kendisinden şüphelendiğini tahmin edebiliyordu.

Albert'ın Jordan'ı Dresden Bloodwell'e ulaştırma olasılığı da vardı. Albert tehlikede olduğunu fark ederse, bu Jordan için onun güvenini kazanma anlamında en mükemmel zamandı. Bir şekilde Albert'ı konuşturabilirse, bu herkes için en iyisi olurdu.

Artık bu göreve daha fazla vakit ve çok ciddi bir çaba sarfetmesi gerekecekti.

Fakat bu arada Mara'ya ne söyleyecekti?

Onu güvenli olarak geri planda tutmak ve bu işi bitirmek için kendine nefes alma alanı açmak için Mara'ya bir şeyler

söylemek zorundaydı. Ona gerçeği anlatamazdı elbette ama zarar görmesini önlemek için bir tür hile bulmak zorundaydı.

Jordan bir kez daha onları ayıracak olan görevinden usanmış halde iç çekerek gözlerini ovuşturdu. Geçtiğimiz bir saati ne yaparak geçirdiklerini, Mara'nın ona tamamen teslim oluşunu düşününce, şimdi Mara'dan uzaklaşması oldukça kaba biri gibi görünmesine neden olacaktı.

Bunu daha önce düşünmen gerekirdi.

Fakat düşünememişti, buraya ilk geldiğinde içinde bulunduğu durumda mümkün değildi. Mara'ya çok fazla ihtiyacı vardı. Kendi ıstırabından kaçınmak için ona tutunmuştu. Ve Mara bütün güzelliğiyle onun için oradaydı.

Mara gerçekten de eşsizdi.

Fakat bunun şimdi bir faydası yoktu. Mara'ya yalan söylemek ve bu işi bitirmek zorundaydı. Zaten şimdiden ona Tarikat için yaptığı gerçek işine dair çok fazla yalan ve ancak kısmen doğru şeyler söylemişti. Şu noktada bir yalan daha söylese ne çıkardı ki? Bu düşünce Jordan'ın ruhuna, incitici, tatsız bir his verdi.

Fakat bu yalan sadece onu korumak içindi.

Her halükârda, kendisi gibi uzman yalancılar en iyi yolun, gerçeğe mümkün merteye yakın durmak olduğunu bilirdi.

Mara'nın odasının karanlığında ona karşı gerçek hisleri üzerinde düşünürken hiç kuşkusuz, onu ara sıra rahatsız eden, hâlâ sahip olduğu korkuların da değerlendirmesini yapıyordu.

Bunlar fazlaca kolayca gelip zihninin içini doldururken Jordan, Mara'nın yatağının sıcak kucağına doğru kendini bıraktı, karanlığın içine gözlerini dikerek onun çocuğuyla ilgilenmekten geriye dönmesini beklemeye başladı.

15. Bölüm

Ne kadar sıkıcı bir hafta geçiriyordu.

Mara bir hafta sonra bir baloya katılmış ama ev sahipleri, kızlarının topluma ilk kez tanıtılması için hiçbir masraftan kaçınmamış olsa da bir nebze olsun eğlenmemiştir. Bir kez daha, Jordan'dan iz yoktu.

Delilah yelpazesini sallayarak Mara'ya doğru gelip o bariz soruyu sorduğunda Mara hafifçe irkildi.

“Falconridge nerede?”

Mara sabırsızca ona baktı ama yavaş yavaş şarabını yudumladı ve ses tonunu umursamaz çıkması için düzeltmeden önce konuşmaya başlamadı. “Bilmiyorum. Onu bir haftadır görmedim.”

Delilah'nın yelpazeyi sallaması kesildi; ona baktı. “Neden?”

Mara derin bir nefes alıp gergin bir biçimde de olsa gülümsemeyi başardı. “Sanırım, epey meşgul.”

“Meşgul mü? Bu ne demek şimdi?” Delilah, Mara'ya şaşkınlık içinde baktı. “Tartıştınız mı?”

“Hayır, hayır,” Mara elini sallayarak bunu reddetti. “Ben Jordan’ın evreninin merkezi değilim, biliyorsun.”

“Olmalısın! Seni gördüğüm anda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Bana ne olduğunu anlat!”

Mara şaşkınlığını belli eden bir ifadeyle başını iki yana salladı. “Tam olarak emin değilim. Dürüst olmak gerekirse, onun için biraz endişeliyim. Jordan’ı son gördüğümde oldukça garip davranıyordu.”

“Ne zamandı?”

“Bir hafta önce.”

“Koca bir hafta, öyle mi?”

“Gecenin bir yarısı odamda beliriverdi,” diye mırıldanarak itiraf etti Mara. “Olan bir şeyden dolayı keyifsizdi.” Sonra da Delilah ne olduğunu sormadan sözüne devam etti. “Kimseye bahsedemeyeceğim bir şeyden ötürü...”

Mara, Jordan’ı anımsayarak başını salladı. “Birlikte inanılmaz bir gece geçirdik ve ertesi gün...”

Delilah bekledi ama Mara ertesi sabah Jordan’ın telaşlı dıran sözlerini düşünürken, sözleri yavaş yavaş duyulmaz olup sessizliğe karıştı. Tanrı biliyordu ya, Mara, Jordan kapıdan çıkıp gittiğinden beri o sözleri zihninde evirip çeviriyordu.

“Sanırım biraz kafam karışmış gibi hissediyorum,” demişti Jordan onlar kahvaltı masasına otururken. Bayan Busby, Thomas’ı giydirmek için yukarı götürdüğünde, Jordan’ın memnun, gülümseyen ruh hali ciddileşmişti.

Mara elini onun elinin üzerine yerleştirmişti. “Neyle ilgili kafan karışık, sevgilim?”

“Biz,” diye cevaplamıştı Jordan, Mara’nın gözlerinin içine bakarak. “Bütün bunların nereye gittiği konusunda.”

Mara da hiç kıpırdamadan, salonun neşeli aydınlığı içinde ona bakmıştı.

Jordan sözlerine devam ederken onun dikkatli ses tonunu hatırladı. “Belki de birkaç gün ayrı kalmamız akıllıca olur. Geleceği düşünmek için.”

Mara kararsızlıkla çay kaşığını masaya koydu. “Gelecek mi?”

“Bunların hepsi çok hızlı oluyor, sence de öyle değil mi? Bu öylesine güçlü ki...” Jordan birlikte paylaştıkları şeyden biraz korkmuş gibi görünüyordu.

“Bu kötü bir şey mi?” diye sordu Mara, temkinli bir şekilde.

“Hayır, hayır. elbette değil. Bana karşı sabırlı olmanı rica ediyorum. Sadece biraz geriye çekilip olan biteni düşünmenin akıllıca olabileceğini söylüyorum.”

Mara onun bu kuşkularından ötürü öylesine hazırlıksız yakalanmıştı ki ne diyeceğini bilemiyordu. “Son defasında yaptığımız bir hata değil miydi?”

“Kesinlikle. O son seferde birbirimizi son derece kötü incitmiştik ve aynı şeyin tekrar olmasını istemiyorum.” Jordan’ın şefkatli bakışı Mara’ya bu durumu anlaması için yalvarıyordu. “Lütfen. Sadece biraz vakte ihtiyacım var.”

Mara, Mercer’ın ölümünün onu sarstığını ve de onun kendisini suçladığını biliyordu. Belki de, bir şekilde, bu onun şu anki şüpheleriyle alakalıydı. Fakat Mara yine de şaşkına dönmüştü.

Birlikte geçirilecek on iki yılı kaybettikleri göz önüne alınırsa, zaman Mara’nın ona vermek istediği en son şeydi.

Diğer taraftan, Jordan ona pek fazla seçenek bırakmıyor gibiydi.

Mara sabır ve sevecenlik gösterebilmek için kendisiyle mücadele etmişti. “Bana nasıl hissettiğini söylediğine memnun oldum, Jordan. Haklısın, elbette aramızdaki bu alevlenmenin seni hazırlıksız yakaladığını anlayabiliyorum. Özellikle de sadece arkadaş olacağımızı söyledikten sonra.”

Jordan başını salladı. “Senin bir dul olarak özgürlüğüne ne kadar çok değer verdiğini söylediğini birçok kez duydum.”

Mara’nın kendi sözleri kulaklarında boş bir şekilde yankılandı. Onlarla çelişmek zorunda kalacağı günün geleceğini bilmeliydi.

“Bana gelince, düşünmem gereken bir unvanım var,” dedi Jordan yumuşak bir şekilde ve Mara’yı susturan da bu nokta olmuştu.

Mara, Falconridge Kontu gibi geleneksel, görev bilinciyle dolu olan bir adamı, beyazlar içinde bir bakireyle evlenme umudu beslediği için nasıl suçlayabilirdi ki?

Bu aslında, her erkeğin rüyası, her asil lordun beklentisiydi. Mara’nın kalbi acıyla burulmuştu.

Mara gönüllü olarak Jordan’ın âşığı olmuş ve onu âşığı olarak kabul etmişti ama bu bir evlilik değildi.

Onları epey tutkulu bir ilişkiydi ama Mara aniden, Jordan’ın acaba ona şimdi, ikisinin de iyiliği için bunun bundan sonra da böyle kalacağını mı söylediğini merak etti.

Bu düşünceler Mara’nın iştahını keserken aniden, Jordan’ın istediği zamansa, bunu alabileceğini, çünkü kendisinin ondan bu sözleri işitmek için hiç acelesi olmadığını düşündü.

“Ayrıca düşünmemiz gereken bir çocuk da var,” diye son olarak belirtti Jordan. “Zaten babasını kaybetti ve bana bağlandıkça, seninle birbirimizle görüşmeye bir son vermeye karar verirsek benden ayrılması daha zor olur.”

Mara ona panik içinde baktı.

Nasıl oluyordu da bu sözleri bu kadar sakin bir şekilde söylebiliyordu? Onu kaybetmek Mara için düşünülemezdi. Fakat ruhunun içinde ateşlediği kaostan ortasında, annelik içgüdüğü Jordan'ın uyarısında haklı olduğuna kabul etti. Kendi kalp kırgınlığını unutmali ve ne pahasına olursa olsun Thomas korunmalıydı.

Mara duygularına hâkim olarak, dikkatle bir yanıt verdi. "Belki de haklısın," dedi herhangi bir Falconridge'e layık soğukkanlı bir kontrole. "Belki ikimizin de düşünmesi gereken şeyler var. Bundan bahis açtığın için ve," diye ekledi zorla, "bu düşünceleri sadece kendine saklamadığın için teşekkür ederim. Gerçekten dürüstlüğünü takdir ediyorum. Aramızdaki her şeyin açık olması en iyisi."

Jordan başını salladı ama bir şekilde perişan görünüyordu.

Mara uzanıp onun koluna dokundu. "İstedığın kadar vaktin var. Seni ne kadar önemseydiğimi biliyorsun. Ben bir yere gitmiyorum."

Jordan ona on iki yılın ardından dönmüşse, uzun vadede birkaç hafta daha çok da önemli değildi. Ve bir daha geri dönmeyecekse, Mara iyice âşık olmadan önce bunu yapıp onu baştan kırması en iyisi olacaktı. Mara kendine böyle söyledi.

Araya giren biraz zaman Jordan'ın zihnini toplamasına yardımcı olacaksa, bunun bir zararı yoktu. Mara, kendi adına aşklarının bir kader olduğuna iliklerine kadar inanıyordu ve Jordan'ın da kesinlikle aynı sonuca ulaşacağından emindi.

Fakat ondan haber alamadığı geçen her günle beraber bu inanca bağlı kalmak da giderek zorlaşıyordu.

"...Ve Jordan'ı o zamandan beri görmedim," diye Delilah'ya zor geçen konuşmalarını aktarmayı bitirdi.

Mara'nın dünya zevklerine düşkün arkadaşı afallamış ve şaşkın bir vaziyette başını iki yana salladı. "Bu kadar. Erkeklerden vazgeçiyorum. Falconridge bile aşağılığın teki çıktıysa, hiçbiri için umut yok demektir."

"Jordan'ın bir aşağılık olmadığına eminim."

"Bana öyle geldi ama! Sadece arkadaşmışsınız gibi davranmaya çalışırken bunca hafta boyunca nasıl ateşli bir şekilde senin peşinden dolandığını gördüm. Şimdi seni tamamen elde etti ve bu oyundan yoruldu mu? Öyleyse, bu onu bütün erkek ırkının en aşağılık üyeleri arasına sokar..."

"Hayır, hayır, hiç öyle biri değil," diye itiraz etti Mara, kuşkulu bir inançla.

"Gerçekten mi? Peki bunu nereden biliyorsun? Bunu arkadaşına yapabileceğini düşünüyorsa onu kırbaçlayacağım!"

"Hayır, Delilah. Korkarım onun ilişkimizi tekrar gözden geçirmek için iyi bir sebebi var. Muhtemelen beni gelecekteki bir gönül yarasından korumaya çalışıyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Mara bunu kelimelere nasıl dökeceğini düşünerek sıkıntıyla homurdandı.

Mara, Jordan'ın tereddütünün onun emri altındaki bir askerın ölmüş olmasından kaynaklandığına inanmak istiyordu. Bunun onu çok derinden sarstığını biliyordu ve Mara böyle bir şeyin, Jordan'ı sorumluluklarını yeniden değerlendirmek zorunda hissetmeye mecbur edeceğini anlayabiliyordu.

Ancak Mara, maalesef Jordan Lennox'ı bundan daha iyi tanıyordu. Kalbinin derinliklerinde en derin korkularının gizlendiği yerde, Mara bunun Delilah'nın Jordan'ı suçladığı gibi erkeklere özgü basit bir sıkılmadan fazlası olduğundan endişe ediyordu.

“Jordan çocukları olsun istiyor,” diye itiraf etti Mara, alçak sesli bir sıkıntıyla arkadaşına. “Sadece bir vârise ihtiyacı yok, gerçekten baba olmak istiyor. Onu tanıyorum. Aile onun için çok önemli. Kuzenlerinden ve yeğenlerinden bahsederken, üzerlerine titreyen hali bunu anlatıyor ve Thomas’la öylesine iyi ki... Jordan bir sürü bebek istiyor. Kızlar, oğlanlar.”

“Sen de öyle.” Delilah ona bakakalmıştı. “Her zaman daha fazla çocuğunun olmasını istediğini söyledin.”

“Delilah, neredeyse otuz yaşındayım,” diye zorlukla konuştu Mara acıyla.

“Ona bir vâris vermek için yeterince gençsin!”

“İlk seferine hamile kalmam bile ne kadar uzun sürdü bir baksana!”

“Bu senin hatan değildi!”

“Bundan kesinlikle emin olamam. Jordan da öyle. Doğum doktoru bile bunu kesin olarak onaylayamıyordu.”

“Ona ödemeyi yapan kocandı da ondan,” dedi Delilah ve fısıldayarak sözüne devam etti. “Harcamaları o karşıladığına göre, ortaya çıkıp kocanı iktidarsız olmakla suçlayacak değildi.”

“Şu kızlara bir bak,” dedi Mara, dalgın bir şekilde, parıldayan gözleriyle birbirlerine kıkırdayan, masum ve haylaz pastel tonlar içindeki, sosyeteye yeni takdim edilen üç kızı göstererek. “Güzel, genç, sağlıklı.”

Falconridge Kontu onlara evlilik teklif etseydi, bu genç yüzlü kızlar dizlerinin üzerine çöküp Tanrı’ya şükrederlerdi. Hepsi asil bir lorda vârisler vermek için doğup yetiştirilmişlerdi.

“Ah,” dedi Delilah ansızın. “Demek istediğini anlıyorum. Çok moral bozucu.”

“Oldukça.” Mara kollarını göğsünde bağlayıp duvara yaslandı.

Sonunda başka yapabileceği bir şey olmadığından omzunu silkti.

“Benim de onlardan biri olma sıram gelmişti ve ben Pierson’la evlenerek sıramı savdım. Geçmişe gidip bunu değiştirmek mümkün değil.”

Delilah halden anlayan bir şekilde ona baktı.

Mara, alaycı arkadaşının nadir görünen sevecen bakışı karşısında, gözlerine dolan yaşları zorla bastırdı ve çarpık bir gülümsemeyle baktı.

Delilah, kolunu Mara’nın omuzlarına koydu. “Çok üzgünüm, tatlım. Gerçekten hakkın yenmiş.”

“Keşke bir altı ay daha bekleseydim, o zaman belki...”

“Kendine bunu yapma. Falconridge’in geri döneceğine dair bir umudun yoktu ve bu onun hatasıydı. Ayrıca, Pierson’la evlenmeseydin, asla o tapılası küçük maymununa da sahip olmayacaktın, değil mi?”

“Doğru,” diye katıldı Mara, hafifçe burnunu çekerek.

“Niye bunu sineye çekmek niyetindesin anlamıyorum. Bu sabırlı feragat sana uymuyor, tatlım.”

“Jordan’ın kararını kabul etmekten başka bir seçeneğim yok. Bu onun hayatı.”

“Bu senin de hayatın! Pierson öldükten sonra bir adamın sana oturmanı, kalkmanı ya da nefes almanı söylemesine izin vermeyi bıraktığını sanıyordum.”

Mara ona kuşkuyla baktı.

“Yastan çıkan Mara, istediği şey için mücadele etmeye hazır özgür bir kadındı. Henüz hayallerinin erkeğini kaybetmedin,” diye mırıldandı Delilah. “Hâlâ ona sahipsin gibi geliyor bana. İlişkinizi bitirmiş falan değil.”

“Hayır, sadece zaman istediğini söyledi.”

“Belki de ona kalbinin gerçekten nerede olduğunu hatırlatmanın vakti gelmiştir. Boşver gelenekleri! Eğer seni seviyorsa, ta ilk başta olman gerektiği gibi neden sen onun karısı olmayasın ki?”

Mara bu soru üzerine düşünerek dudağını ısırdı. “Bunu ondan istemek fazla olur sanki.”

“Sensiz gerçekten mutlu olabileceğine inanıyor musun? Bir zamanlar yaptığın gibi yanlış kişiyle evlenmesine ve Pier-son’la olduğun gibi perişan olmasına izin verecek misin cidden? Sizi gören herkes birbirinize ait olduğunuzu anlayabilir. Tanrı aşkına, senin yerinde olsaydım, savaş için silahlarımı kuşanır ve onun için mücadele ederdim!”

Mara gülümsemekten kendini alamadı. “Bunu yapardın, değil mi?”

“Kesinlikle!” Delilah şarabından bir yudum aldı.

“Bilmiyorum. Kafasındaki düşünceleri oturtana kadar onu yalnız bırakmak daha iyi değil mi?”

“Ne? Nasıl hissettiğini bulsun diye bir adamı yalnız bırakmak mı? Ondan sana bir çorap örmesini istemekle aynı şey bu, tatlım.”

“Ama onu rahatsız etmek istemiyorum.”

“Deli olma! Onu yönetmen lazım! Herhangi bir erkeğin aslında ne istediğini bildiğini mi sanıyorsun?” Delilah kendi sorusunu kesin bir şekilde yanıtladı. “Hayır. Böyle konularda birer çocuk gibilerdir. Onlara yol gösterilmesi gerekir. Eğer ona istediği bu ‘zamanı’ verirsen ve onun uzun süre kendi istediği gibi yol almasına müsaade edersen, bu senin umursamadığın izlenimini verir. Benden değer biç, Mara. Sevgilimle fazla soğukkanlı bir biçimde davrandım ve onu kaybettim.”

Mara ona şaşkınlıkla baktı. “Hayır! Kesinlikle değil. Sizin hâlâ savaş halinde olduğunuzu biliyorum ama Cole’u kaybettiğine inanmam.”

“Beni şimdi son derece hakir görüyor,” dedi Delilah, bakışlarını kaçırarak. Omuz silkişinde umursamazlığın ancak cilası vardı. “Hepsi benim hatam. Onu o kadar çok ittim ki, şimdi geri gelmekten vazgeçti. Sanırım onu önemseydiğimi kabul etmeden önce gerçekten beni sevdiğinden emin olmak istemiştım... Ve o zamana kadar da artık çok geç olmuştu.”

“Delilah.”

“Sadece Falconridge’in senin aklında olduğunu bilmesine izin ver. Lütfen? Onun yanında olmasını özlediğin, onun da seni özlediğini hatırlamasına yetecek kadar...”

Mara başını iki yana salladı. “Onu bu gece nerede bulacağımı bile bilmiyorum.”

Delilah ona imalı bir bakış attı, sonra odayı inceledi. “Bunu gayet iyi bilebilecek birini gördüm! Bana bırak.” Mara onu durduramadan, Delilah kaşlarını haylazca oynatarak kalabalığa karıştı

Mara balo salonunun diğer tarafında zarif arkadaşının neşeyle ışıldayarak sinekkaydı tıraşlı ‘Altın’ Ball-Hughes’a ilerlediğini görebiliyordu. Pişkin dulun, bu toy genci oyuncağı yapmak üzere olduğundan haberi yoktu.

Delilah genç Midas’ı Mara’nın durduğu yere doğru götürürken, balo salonundaki elli entrikacı anne ona kötü kötü bakıyordu ve Delilah bunu ilk kez yaşamıyordu.

“Bakın kimi buldum, Leydi Pierson. Ne kadar çekici bir genç adam değil mi?” Delilah onun koluna yapışmış olan bir tiftiği fiske vurarak üzerinden aldı, Altın Ball ise onun ironik tonlamasını tamamen ıskaladı.

“Sizi bu akşam burada görmek ne kadar güzel hanımlar,” dedi zengin, genç çapkın. “Derslikten yeni fırlamış kıkırdayan genç sersemlelere katlanamıyordum artık.”

“Teşekkürler, Bay Ball-Hughes,” dedi Delilah, Mara’ya sinsi bir bakış fırlatarak.

“Ama doğru,” dedi Ball-Hughes ciddiyetle. “Her zaman olgun kadınları daha çekici bulmuşumdur.” Ball-Hughes onlara yan bir bakış attığında, Mara ve Delilah bu acemiye gülmemek için kendilerini zor tuttular.

“Söyleyin bana, tatlım. Prens’in burada olduğunu görüyorum ama arkadaşlarınızın geri kalanı nerede? Bu gece kâğıt mı oynayacaklar? Onlara habersizce bir uğramamızın eğlenceli olabileceğini düşünmüştük.”

“Hanımlar...” Mara onu durduramadan oğlanın rengi değişmeye başlamıştı. “Korkarım bu mümkün değil.”

“Neden olmasın?”

“Öyle yerlere giremezsiniz, onların bu gece gidecekleri türden bir yere.” Genç adam bir Mara’ya, bir Delilah’ya baktı. “Uygun bir yer değil. Hanımlar için yani.”

“Bir genelevde mi olacaklar yani?” diye soruverdi Delilah açıkça.

“Şey, evet, dürüst olmak gerekirse,” diye geveledi oğlan kıpkırmızı olarak. Mara da bu haberi donakalmış bir biçimde hazmetmeye çalışıyordu.

“Peki, Lord Falconridge orada olacak mı?” diye sordu Delilah.

Ball-Hughes başını salladı. “Onun fikriydi.”

“Gerçekten mi?” dedi Mara, bu haberle afallayarak.

“Öyle demek,” dedi Delilah, Ball Hughes’tan öfkesini saklayarak. “Bu Venüs’ün ahlaksız okulunun adı nedir, tatlım? Bize nerede olduğunu söyler misin?”

“Bayan Staunton, oraya gitmekten bahsediyor olamazsınız!” Oğlan son derece mahcup olmuş bir şekilde bir Mara’ya, bir Delilah’ya bakıyordu.

“Neden olmasın? Daha önce hiç onlardan birine gitmedim mi sanıyorsunuz?”

“Şaka yapıyorsunuz!” diye fısıldadı oğlan.

Hâlâ şok geçiriyor olan Mara, arkadaşının şaka yaptığını umuyordu ama Delilah’yı tanıdığı kadarıyla muhtemelen o şaka yapmıyordu.

“Görmüş geçirmiş kadınlarız Bay Ball-Hughes. İstedigimizi yapmakta özgürüz, bunu bilmiyor musunuz?”

“Ciddi misiniz?” diye mırıldandı oğlan, büyülenerek. “Gerçekten de orayı görmek niyetinde misiniz? Çünkü gerçekten istiyorsanız benim...”

“Yapar mısınız böyle bir şey? Tabii koruman altında iki hanımla, bizimle birlikte görülmeye bir itirazınız yoksa?”

“Hayır, tabii ki yok,” diye cevap verdi Ball Hughes yine okul çocuğu gibi kızarak. “Diğerlerine birazdan katılmayı planlıyordum ben de. Neden olmasın!”

Delilah neşeli bir şekilde güldü ve aniden milyoner oğlan, bütün arkadaşlarının içki içip âlem yaptığı o kötü şöhretli yere, kolunda iki tane görmüş geçirmiş çekici hanımla gireceği düşüncesi karşısında neşeyle gülümsedi.

Mara’nın Jordan’ın nerede olduğu konusundaki bu bilgi karşısında hafiften midesi bulanmıştı. “Bayan Staunton, bu bana pek akıllıca bir fikir gibi gelmedi.”

“Bir dakika, tatlım,” dedi Delilah, Altın Ball’a. Oğlanın pürüzsüz yanağından oyuncu parmağını aşağıya doğru kaydırды, sonra da başını çevirip Mara’nın meşum kaş çatmasıyla karşı karşıya geldi.

“Bunu yapabileceğimden emin değilim. Onu bir fahişeye le görürsem öldürebilirim.”

“Hâlâ vakit var, tatlım. Muhtemelen şimdilik sadece bir eğlence yapıyorlardır. Ortaya çıkıp onun aptalca bir şey yapmayacağından emin olmalısın.”

“Çoktan yaptı bile,” diye karşılık verdi Mara, kollarını göğsünde bağlayarak. “Yalancı! Zamanmış! Hisleri hakkında düşünecekmiş!”

“Beni dinle,” diye fısıldadı Delilah. “O bir erkek. Böyle şeyleri yaparlar. Onu hizaya getirmek istiyorsan kontrolü ele almalısın.”

Öfkeli bir şekilde, Mara alçak sesle homurdanıp başını iki yana salladı.

“Hadi, Mara! Sevgilini bir bakire geline kaybetmeyle ilgili endişelenmek yeterince kötü ama Tanrı aşkına, onu bir fahişeye de teslim etme! Onların hastalıklarından birini kapmasını istemezsin herhalde, değil mi? Bu bütün eğlencenizi mahveder. Gidip onu tuzağa düşürelim derim. Sen içeri girdiğinde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

“Bunda sana katılıyorum. Eminim oldukça şaşıracaktır. Ama sonrasında,” dedi Mara huzursuzca, “çok öfkelenenebilir.”

“Kızgın olması gereken sensin! Bunu olumsuz karşılarsa, sadece hepsi bir şakaymış gibi davran. En azından bir cevabın var. Hadi, buradan çıkalım. Bu balo son derece sıkıcı zaten. Ayrıca kendi eteklerine takılıp düşen bu acemi genç kızlara daha fazla dayanamayacağım.”

Mara hâlâ tereddütlüydü. “Bilmiyorum. Onu kontrol ediyormuşum gibi görünmek istemiyorum.”

“Mara, bu adam hisleri hakkında düşünmek için zamana ihtiyacı olduğunu söyledi ve şimdi bir genelevde mi? Bu

da ne halt böyle? Bu kadar korkuyorsan onunla ben kendim yüzleşeceğim!”

“Korkmuyorum, Delilah, sadece isteklerine saygı göstermeye çalışıyorum.”

“Onun sana saygı gösterdiği gibi mi?” diye cevap verdi Delilah. “Mara, lütfen, arkadaşın olarak sana söyleyeceğim şeyi bir düşün. Ciddi olarak Lord Falconridge’le gelecekte bir noktada evlenmeyi düşünüyorsan, nadir ve değerli özgürlüğünden bu adam için vazgeçeceksen, o halde ortada değilken onun zamanını nasıl geçirdiğine açıkça bir göz atmalısın. Haklı olduğumu biliyorsun! Pierson’ın gerçekten ne tür bir adam olduğunu bilmeden evlendin ve nasıl biri çıktı?”

Mara dudaklarını birbirine bastırdı.

“Aynen öyle,” dedi Delilah anlamlı bir şekilde. “Şimdi, aynı hatayı ikinci kez yapmana izin vermeyeceğim. O korkunç yere gideceğiz, diz boyu edepsizliğe batmış o değerli Falconridge’inin gözlerinin içine doğrudan bakacaksın ve istediğinin gerçekten o olup olmadığını kendine soracaksın. Falconridge’i aklında çok yukarılara koyduğunu biliyorum ama unutma, o Cehennem Kulübü’nün kıdemli bir üyesi. Onunla ilgili tuhaf bir şeyler var. Bunu sen de benim kadar biliyorsun. En azından, hayatını onunkiyle birleştirmeden önce gerçekten kim olduğunu öğren. Tamam mı?”

“Tamam!” dedi Mara, arkadaşının bu dehşetli uyarısından etkilenerek. “Buna daha fazla ne denebilir ki?”

Bu şimdiye kadar aldığı ya en kötü, ya da en iyi tavsiyeydi ama Mara bunun bir kelimesine bile karşı çıkamayacağını fark etti. Kuruntularını bir kenara bıraktı ve başını sallayıp derin bir nefes aldı. “Gidelim, o halde.”

Delilah ona içten bir onaylama ifadesiyle baktıktan sonra arkasını döndü. “Bay Ball-Hughes, tatlım? Biz hazırız!”

Yakışıklı genç, kurnaz bir şekilde gülümsedi. “Hanımlar: Beni izleyin.”

Üçü birlikte bu sıkıcı, boğucu balo salonundan ayrıldılar, sonra neşeli, genç arkadaşları onları Delilah’ın arabasına götürdü.

Venüs’ün okuluna doğru yola koyulurken, ayrı geçen bunca günün ardından, sonunda Jordan’ı görecekt olmanın beklentisi Mara’nın kalbinin hızla çarpmasına neden oldu.

Jordan’ın bulunduğu yerin haberi sinir bozucuydu elbette ama Mara onsuz geçen bir hafta boyunca hayatının sıkıcı, kuru bir çöle döndüğünü kabul etmeliydi. Belki Delilah haklıydı. Belki en beklemediği anda yapacağı küçük bir ziyaret yoldan çıkmayı düşünüyorsa Jordan’ı hizaya getirmeye yardımcı olabilirdi.

Mara bir hafta önce birlikte geçirdikleri erotik geceyi anımsadığında, Jordan’ın onun ihtiyaçlarını tatmin etmesi için ahlaksız, hastalıklı bir fahişeyle sarmaş dolaş olmanın peşinde koşacağını hayal edemiyordu.

Kendi adına, Jordan’ı kendi yatağında düşünmek onu aç bir özlemle dolduruyorken, Mara’nın yine de ona ihtiyacı vardı. Son görüşmelerinin üzerinden çok zaman geçmişti.

Jordan da onu özlemiş olmalıydı.

Araba Londra’nın karanlık caddelerinde ilerlerken, Mara gerçekten de Jordan’ın aşağılık biri olduğuna inanamadığını gördü. Bunu kendi gözleriyle görene kadar kabul edebilecekti.

Muhtemelen sadece erkek arkadaşlarından oluşan gürültülü grubu eğlendiriyordu. Suçluluğu kanıtlanana kadar Jordan’ı masum saymalıydı.

“İşte, bunu tak.” Delilah koltuğun altındaki açılır kapanır bölümden Mara’ya siyah saten bir yarım maske çıkardı.

“Ne, arabanda bunlardan mı bulunduruyorsun?”

“Herkes bulundurmaz mı?”

Mara güldü. “Niye ki, Delilah?”

“Çünkü öyle olması gerekir! Ah, tatlım, hâlâ şen bir dul olmakla ilgili öğreneceğin çok şey var.” Delilah bakışlarını onlara eşlik eden kişiye çevirirken, gözleri haylaz bir ifadeyle parıldadı. “Canım Bay Ball-Hughes, bazı eylemlerin yapıldığı kulüplerden biriye, bize şimdi söyleseniz iyi olur.”

“Eylemler mi?” diye sordu Mara, bir Ball-Hughes’a bir Delilah’ya meraklı bir ifadeyle bakarak. “Ne uygulamaları?”

“Boşver, tatlım. Bay Ball-Hughes ne demek istediğimi biliyor. Buradaki küçük masum arkadaşımıza anlatmam gereken herhangi bir şey var mı?”

Ball-Hughes güldü. “Üst katta bir afyon odaları olduğunu duymuştum ama bundan başka, sıra dışı hiçbir şey yok. Böyle şeyleri nereden biliyorsunuz, Bayan Staunton?” diye sordu genç çapkın, sırtıp bir onaylama ifadesiyle Delilah’ya bakarken.

Delilah gözlerini devirdi.

“Ne uygulamaları?” diye sordu Mara.

Delilah sadece ona baktı.

“Tamam,” diye mırıldandı Mara. “Belki de bilmek istemiyorum.”

Kısa bir yolculuğun ardından, Londra iskelesine çok yakın olan eski püskü tuğla bir binaya vardılar.

Saten Terlik.

Mara arabanın penceresinden tereddütlü bir şekilde binaya baktı. “Bana İngiltere’nin en nüfuzlu erkeklerinden bazılarının bu pespaye yerin içinde olduğunu mu söylüyorsunuz?”

“Evet. Hatta Prens’in bile orada olduğunu söyleyebilirim.”

“Hayır!” Mara şaşkınlık içinde ona doğru döndü. “Prens Hazretleri olamaz? Onun böyle yerlere tenezzül etmeyeceğini düşünmüştüm.”

“Şey, yanılıyor olabilirim,” dedi Hughes. “Ama çevresindeki herkesin burayı ziyaret ettiğinden eminim.”

“İşte buna inanırım.” Soylu dükler, en medeniyetsiz alçaklar olarak bilinirlerdi.

“Girelim mi, hanımlar?” Bay Ball-Hughes zarıfçe arabadan indi ve onlara yardım etmek için elini uzattı.

“Eğlenceli olacak,” dedi Delilah, onun beyaz eldivenli elini tutup yere inerek.

“Ya da bir kâbus,” diye mırıldandı Mara, arkasından onu takip ederken.

Kalbi, Ball-Hughes onları girişe doğru götürürken hızla çarpıyordu.

“Sorun yok. Benimle birlikteler,” dedi gururla Ball-Hughes kapıdaki dev gibi iki tane kabadayıya.

Mara, hanımefendilere uygun balo elbisesini gizlemeye çalışarak pelerinine iyice sarındı. Bir yandan da yüzü, maskesinin ardında gerginlik ve utançtan renkten renge giriyordu.

“İşte çocuklar.” Mara ve Delilah’nın genç eşlikçileri, kormanın göğüs cebine bir kâğıt para sıkıştırdı. Üzerlerinde kule gibi yükselen adam yana çekildi ve Ball-Hughes loş bir ışıqla aydınlatılmış geneleve onların önünden içeri girdi.

“Pekâlâ,” dedi Delilah, diğer gladyatör iriliğindeki kormanın göğüs kafesini yolunun üzerinden şehvetli bir okşamayla iterek. “Kenara çekilin, çocuklar. Küçük aşiftelerinize bu işin nasıl yapılacağını göstereceğim.”

Mara onun bu edepsiz lafına homurdanıp geniş, şatafatlı ve şaşırtıcı bir şekilde kalabalık olan genelevin salonuna doğru Ball-Hughes'u takip etti.

Bunu yaptığuma inanamıyorum, diye düşündü Mara, buranın, birilerinin korkunç ucuzlukta bir parfüm boca ederek örtmeye çalıştığı pis kokusundan iğrenmişti. Odanın içindeki erkeklerin ortasında kayıtsız bir şekilde uzanan yarı çıplak kadınlara şaşkınlıkla bakarak yavaşça ilerledi.

Fakat bir anda, bu maceraya evet dediğine memnun oldu, çünkü aniden odanın bir ucunda duran Jordan'ı fark etmişti.

Onu fark ettiği anda Mara'nın varlığının derinliklerinden güvenini tazeleyen devasa bir rahatlama dalgası yükseldi. Jordan sadece Holyfield Dükü, Albert Carew ile konuşuyordu.

İkisi barda sohbet etmekle meşguldüler.

Gördün mü, dedi Mara kendi kendine. Yüzüne bir gülümseme yayılıp yüreğindeki korku dağılmıştı. Jordan'dan nasıl olmuş da şüphe edebilmişti? Onu görür görmez yine her şey normal gelmeye başlamıştı ve Mara, Jordan'ın ince, kaslı bedeniyle gözlerine bir ziyafet çekti.

Elbette, Jordan kiralık kadının biriyle olacak değildi. Bütün korkuları birden ani bir rüzgâr gibi önemsiz göründü Mara'nın gözüne ve esip geçti. Buraya geldikleri için Jordan'ın ona kızmamasını daha çok diliyordu şimdi ama geri dönmek için artık çok geçti. *Battı balık yan gider*, diye düşündü Mara.

Delilah'nın ateşli tavrını bir parça örnek almaya çalışarak omuzlarını dikleştirdi ve onu daha sadece bir hafta önce öylesine meftun eden hünerli ayartıcısına yaklaştı.

Kesinlikle Jordan'ın bu gece bir kadına ihtiyacı varsa, bu berbat aşiftelerden biri değil kendisi olacaktı. *Bana ödeme yapmak zorunda bile değil*, diye düşündü Mara ahlaksız bir keyifle.

Sonra Mara, Jordan'a gözünü dikti. Bu kadar ayrılık yeterdi. Delilah haklıydı. Onun için savaşıacaktı.

Gidip erkeğine sahip çıkmanın vakti gelmişti.

16. Bölüm

Albert, plana göre körkütük sarhoştı ve Jordan onu avucuna almak üzereydi. “Dostların var, Holyfield. Birisi seni tehdit ediyorsa, onunla tek başına yüzleşmek zorunda değilsin.”

Mara’nın kütüphanede onları bölmesi hâlâ kafalarındayken, bu, operasyonu daha da hassas bir hale getiriyordu: Jordan, Albert’ın o gece Mara’nın onu yanlışlıkla mı orada aradığını düşünüp düşünmediğinden, ya da Dük’ün oyun oynayıp ona arkadaşça davranarak aslında Jordan’ı bir düşman olarak görüp görmediğinden emin değildi.

Jordan dikkatli olması gerektiğini biliyordu. Bundan da fazlası sabırlı olmak zorundaydı. Albert’ın ne kadar yakasına yapışıp onu duvara çarparak dövmek istiyorsa da, bunun bu meseleye bir faydası olmayacağını biliyordu.

Albert’ın güvenini kazanmak en azından şu an için hâlâ en iyi yoldu. “Biri sana şantaj yapıyorsa...”

“Keşke o kadar basit olsaydı.” Albert başını iki yana salladı. Cinle kafası dumanlıydı ve çaresizlikle doluydu.

“Şiddet gösterilmekle mi tehdit edildin?”

“Ben bir ödleğ değilim!” dedi Albert ağzında kelimeleri yuvarlayarak.

“Elbette değilsin. Bana neler olduğunu anlat.”

“Bundan bahsedemem.”

“Neden?”

“Çünkü insanlar hatalı olduğumu düşüneceklerdir! Onlara göre...” Albert’ın kelimeleri aniden yarıda kesildi.

“Onlara göre ne?”

Albert zorlukla yutkunduktan sonra Jordan’a gözleri korkuyla dolu olarak baktı. “Ağabeyimi öldürdüşümü düşüneceklerdir.”

Jordan ona sert bir bakış fırlattı. “Öldürdün mü?”

“Tanrım, hayır! Burada Londra’daydım, bir baloda, onun boğulduğuna dair haberi aldığımda herkesin gözü önündeydim! İstediğine sor! Herkes beni orada gördü! Ama yine de bazıları, son derece zalim olanlar, onu öldürtmek için para verdiğimi fısıldadılar. Bu doğru değil.” Albert başını sersemlemiş bir şekilde iki yana salladı. “Bununla hiçbir alakam yok. Biri onu öldürdü ve şimdi de...”

“Şimdi de seni tehdit ediyorlar?” diye tamamladı Jordan, onun yerine.

Albert’ın yalvaran bakışları bunu onayladı ama bunu yüksek sesle söylemek için fazlasıyla korkmuştu.

“Tehdit eden kişiyi gördün mü?” diye sordu Jordan. “Onu tarif edebilir misin? Yoksa her şey ulaklar vasıtasıyla mı oluyor?”

“Onu gördüm,” dedi Albert, dehşet içinde başını sallayarak. “Başka neden böyle acınacak bir halde olayım ki? Bak bana, Falconridge! Bir enkaza döndüm! Sinirlerim tamamen bozuldu. Artık kahrolası bir...”

“Sakinleşmeye çalış, Holyfield. Sorun yok. Sana yardım edeceğim.”

“Nasıl?”

“Bana onun nerede olduğunu söyle. Onu senin için hakeleyeceğim.”

“Hangi orduyla?” dedi Albert tersçe. Jordan ona, Tarih’in bir ajanı olarak kimliğini ifşa etmemişti.

Şimdiye kadar, Jordan sadece ilgili bir arkadaş gibi onu ikna etmeye çalışmıştı. “Sadece bana onu nerede bulacağımı söyle.”

Albert boş bakışlarla bardağına baktı. “Bilmiyorum. Lanet olası bir gölge gibi bir anda ortaya çıkıyor. Tam bir başbelası.”

“Güzel. O halde ona senin evinde bir tuzak kuracağım. Normalde kullandığın herhangi bir vasıtayla onu çağıracağın ve o içeri girdiğinde, ben ve birkaç meslektaşım onun için hazır olacağız.”

Albert korkuyla onun yüzünü inceledi. “Gerçekten bana yardım mı edeceksin?”

“Sevgili Holyfield.” Jordan tabureden ayağa kalktı ve dirseğini bara yasladı. “Gerçekten bunca yılı yurtdışında sadece bir diplomat olarak geçirdiğimi mi zannediyorsun?”

Albert bembeyaz kesildi. “Öyle değilsen bu sadece benim için işleri daha kötü hale getirir.”

“Bunu anlıyorum. Güvende olmanı sağlayabiliriz. Ama sen de işbirliği yapmak zorundasın. Bana senden sarayın içinde ne yapmanı istediğini anlatmakla başlayabilirsin.”

Albert ona bakakaldı, Jordan da sertçe bu bakışlara karşılık verdi.

Dük tereddüt etti, derin bir nefes aldı...

İki zarif el eniden Jordan'ın gözlerini kapadı. "Tahmin et kim?" dedi tanıdık bir ses arkasından.

Jordan onun ellerini gözünden çekti. Bu gerçek olamazdı. Yine olamazdı! "Ne halt ediyorsun burada?" diye bağırdı Jordan ona dönerek.

Mara'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Sarardı ve olduğu yere sindi. "Sürpriz," dedi zayıf bir sesle.

Jordan, bir şey demek için fazlasıyla kızgın ve şaşırılmış olarak öfkeyle ona baktı.

"Ben ikinizi yalnız bırakayım," dedi Albert.

"Holyfield, bekle..."

"Jordan! Sakın beni görmezden gelme!"

"Beni yalnız bırak, Falconridge. Şuradaki hanımlar ilgimi bekliyorlar ve bu hanımın da senden beklediğini görebiliyorum." Albert kanepedeki boyalı fahişelerin yanına hızla ilerledi. Kadınlar onu sarhoş kahkahalar eşliğinde kucaklarına çekti.

"Jordan! Neler oluyor?"

Jordan yavaşça başını kaldırıp sevgilisine öfkeyle baktı.

Bir yanı bu kadını boğazlamak istiyordu. Mara'nın yine onun görevini berbat ettiğine inanamıyordu. Bu kez geri dönüş de olmayabilirdi. "Burada ne işin var?"

"Ben de aynısını sana sorabilirim!"

"Buraya gelmemeliydin. Burası bir hanımefendiye uygun bir yer değil. Hadi," dedi Jordan sıkılmış dişlerinin arasından, Mara'yı dirseğinden tutarak. "Seni arabana götüreceğim."

"Gitmiyorum!"

"Evet, gidiyorsun," dedi Jordan onu çıkışa doğru götürürken.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!" Mara kolunu silkeleyerek ondan kurtardı, dikilip öfkeyle ona baktı.

“İzle ve gör,” dedi Jordan. “Senin burada işin yok!”

“Ne?” Mara şaşkınlık içinde ona baktı.

Mara’nın büyük, kahverengi gözlerindeki kırgınlığı gördüğünde, Jordan’ın öfkesinin yerini suçluluk duygusu almaya başladı. “Sana doğru zaman olduğunda uğrayacağımı söylemişim.”

“Ne kadar yalancısın.”

Jordan ona soğukkanlı bir şaşkınlıkla baktı.

Mara kollarını göğsünde bağladı. “Bir genelevdesin Jordan. En azından şimdi numaralarından bazılarını nereden öğrendiğini biliyorum.”

Jordan hafifçe başını geriye attı. Fakat bu doğrudu elbette. Hayatında sevdiği kadın olmadan geçen bunca zaman, Jordan fahişelerle birlikte olmuştu.

Mara ona bakarak başını iki yana salladı. “Bu kadar alçalmayacağını düşünmüştüm.”

“Göründüğü gibi değil,” diye mırıldandı Jordan ama savaşı kaybettiğinin farkındaydı.

“Hayır, elbette değil. Sadece duyguların hakkında düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var,” diye azarladı Mara onu. “Sana inanmakla ne kadar ahmakmışım! Yalanlarınızı küçük, bakire gelininize saklayın, lordum! Onlara ihtiyacınız olacak.”

Jordan kaşlarını çatı. “Sen neden bahsediyorsun?”

Mara ona sadece öfkeyle baktı, sonra etraftaki fahişelere aşağılayıcı bir bakış fırlattı. “Eğlenceni böldüğüm için çok özür dilerim, keyfine bak, seni ikiye böl!”

“Bunu konuşmak için yarın sana uğrayacağım...”

“Boşuna zahmet etme,” diye karşılık verdi Mara. “Seni temin ederim, evde olmayacağım.” Mara ona buz gibi bir bakış atıp başını yukarı kaldırarak arkasını dönüp uzaklaştı.

“Mara!” Jordan onun peşinden giderken Delilah önüne çıkarak yolunu kesti.

“Onu rahat bırak. Şimdiden yeterince zarar vermedin mi?”

Jordan gözlerini kıstı. “Bu senin işin, değil mi?”

“Sen onu kandırdın ama seni ilk gördüğüm andan itibaren tıpkı diğer bütün erkekler gibi ahlaksızın teki olduğunu anlamıştım. Arkadaşımdan uzak dur.”

“Onun arkadaşı değilsin, Delilah. Onu sadece tek bir amaçla, aramıza girmek için buraya sürükledin, değil mi?”

“Senin bir sahtekâr olduğunu göstermek için Mara’yı buraya getirdim. Sana güvenmiyorum, Falconridge. Sana ve şu mavi gözlerine.”

“Sadece Mara’nın da senin gibi yalnız ve mutsuz olmasını istiyorsun. Mutsuzluk kendisine eşlikçi arar, Delilah!” dedi Jordan.

“Haberiniz olsun hiç mutsuz değilim ve kesinlikle yalnız olmadığımı da söyleyebilirim! Buradaki herhangi bir erkeği parmağı bir şıklatmamla elde edebilirim.”

“Evet, hiç şüphesiz yatağına götürebilirsin ama hiçbiri seni sevmez. Benim Mara’yı sevdiğim gibi değil. Sen sahip değilken onun sahip olmasına dayanamadığın şey de bu. Harika bir arkadaşsın!”

Jordan kadının gözlerinde sözlerinin etkisini görebiliyordu. Delilah sarardı. “Beni tanımıyorsun,” dedi.

“İnan bana, senin gibileri çok iyi tanırım. Senin gibi kadınların ruhu yoktur. Sanırım Cole da sonunda bunu anladı.”

Delilah ona afallamış bir ifadeyle baktı. Sonra Jordan’ı orada öfkeden köpürüp ne yapacağını bilemez bir durumda, neredeyse patlamaya hazır bir halde bırakıp hızla uzaklaştı.

Jordan'ın Mara'ya söylediği yalanlar ve gizemli hayatı aniden tahammül edilmez bir hale gelmişti. Yalanları sorun çözmekten çok, daha fazlasına yol açıyorlardı. Tam bir fiyat-koydu. Hem iş, hem de aşk hayatı paramparça olmuştu. İkisini de düzelterekti ama şu anda bunu nasıl yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Jordan derin bir nefes alarak başını iki yana salladı ve Albert'la işini bitirmek için genelevin şatafatlı salonunun ortasına doğru ilerledi.

Ne yazık ki, oraya vardığında hedefinin kanepede sızdığını gördü. Albert, onun saçıyla oynayıp cini hızlıca içen fahişelerden birinin kucağına yatmış horluyordu.

Jordan dişlerini sıkıp ona kadar saymaya başladı. Hayal kırıklığının son noktasında olduğu için bir şeyleri yumruklamak istiyordu şu an.

Anlaşılır bir şekilde Mara ona kızgındı, Jordan bunun ne kadar görüldüğünü anlıyordu. Üstelik bu geceki görevi de boşa gitmişti. Bilinçsiz durumdaki Albert bilgi kaynağı olarak Jordan'ın hiçbir işine yaramazdı.

Jordan garsonlardan birine döndü. "Şu ahmağı evine götürmeleri için hizmetkârlarını çağırın, olur mu?"

"Evet, efendim."

Çok geçmeden, Albert'ın seyisi ve arabacısı, baygın durumdaki efendilerini almak için geldiler.

Jordan onlar Dük'ü dışarı taşıırken iğrenmeyle başını iki yana sallandı. Bu konuda sergilediği nazik tavır artık yeterdi. Bu lanet olası ödleğe, bu hain ahmağa yeteri kadar nazik olmuştu.

Önce bunu Virgil'le konuşup netleştirecekti ama yarın, Albert kendine geldikten sonra, Jordan onun malikânesine

zorla girip bu sansarı konuşturmak için daha sert tedbirler alacağına kendine söz verdi.

Kesinlikle sabrı tükenmişti.

Diplomasinin de zamanı vardı, adamakıllı bir dayağın da.

Jordan birisi ona dokunduğunda soğuk bir şekilde, son derece nadir ve berbat bir ruh haliyle bakışlarını çevirdi.

“İyi akşamlar, yakışıklı.” Kızlardan biri Jordan’a sokulup onun sırtını okşadı. “Biraz neşelendirilmeye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun.”

Bir kadının temasıyla keyif alalı bir hafta olmuştu ama Jordan sadece bir kış ayı gibi soğuk ve karanlık bir şekilde ona baktı.

“İlgilenmiyorum.” Alçak sesli hırlaması fahişeyi ürkütüp kaçırdı ama Jordan’ı korkutan şey, Mara’nın onu yalanları yüzünden affetmeyebileceğine dair o korkunç ihtimaldi.

Mara, onu hayatından atarsa, aşkından vazgeçerse, Jordan o zaman kasvetli, sefil hayatının geri kalanı boyunca kiralık kızlarla yetinmek zorunda kalacağını fark etti.

Albert berbat bir baş ağrısı ve korkunç bir susuzlukla, birkaç saatlik bilinçsiz cin-sarhoşu saatin ardından hafiften uyandı. Alkolden kurumuş bir şekilde, ani bir su ihtiyacıyla doğrulup yalpalayarak ayaklarının üzerinde dikildi. Sonra şafak öncesi alacakaranlığın içinde, yatak odasında ayaklarını sürüyerek ilerledi.

Hâlâ geceki kıyafetleri üzerindeydi, ayakkabılarını bile çıkarmamıştı. Eve nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Bir genelevde olduğunu bile zar zor hatırlıyordu.

Ayrıca bugünlerde hayatında hatırlamaya değer pek bir şey yoktu.

Şifoniyerinin üzerindeki sürahiye, bardak almaya bile zahmet etmeden, doğrudan dudaklarına götürdü.

Sular sürahinin geniş ağzından dökülüp çenesinden aşağıya ve göğsüne süzüldü, buruş buruş olmuş kıyafetine aktı. Eski önde gelen züppelerden Albert'ın artık hiçbir şey umurunda değildi.

Suyu içer içmez hemen bir mide bulantısı baş gösterdi. Midesi yanmaya başladı; odası etrafında dönüyordu. Tuvalet masasının önündeki zarif taburenin üzerine çöktü.

Genellikle bir aynanın yanında olmaya dayanamazdı ama bu sabah kendine bakmaya bile katlanamıyordu.

Kaçış.

Carlton Evi'nde Prens'in kütüphanesine dönmeye çalışmıştı ama hiç kimse onu suçlamamasına rağmen sürekli onu izliyorlardı. En azından şimdilik.

Kaçmalıyım.

Fakat bunun ne faydası vardı ki? Calais'e giden bir gemiye atlasa bile, Bloodwell'in efendileri Fransa'da, Belçika'da, İtalya'da gizleniyorlardı. Hiçbir uygun yer güvenli değildi.

Her yerdeydiler ve onu yakalayacaklardı.

İçki onun kaçması için elinde kalan son yoldu ama Tanrı biliyor ya, dün gece fazla kaçmıştı. Onu kim suçlayabilirdi ki? Dehşete düşmüştü. Hâlâ Bloodwell'in listesini alabilmiş değildi. Bu da onun bir şekilde bundan çıkış yolunu Bloodwell'le konuşmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Şu anda, Bloodwell'le yüzleşme düşüncesi, Albert'ı kusturmaya yetecek kadar midesini bulandırıyor.

Sürahiye tekrar kaldırıp içindeki geri kalanı kendini ayıltmaya çalışarak kafasından aşağıya döktü.

“Zamanı geldi, Albert.”

Su, Albert'ın düzgünce şekillendirilmiş saçını alnına yapıştırarak, ünlü boyunbağını ıslatarak ve çişini kaçırmış bir korkak gibi üzerinde durduğu zemini sıırıksıklam yaparak başından aşağıya döküldü. Albert gözlerini kapadı ama bu kez yüreği ağzına gelmedi. Hayır, bunu bekliyordu. Bloodwell'in ayak sesleri yaklaşırken dermansız bir biçimde gözlerini açtı.

“Listem için buradayım.”

Albert kendini toplayıp ayağa kalktı, ona döndü. “Alamadım. Biraz daha zamana ihtiyacım var...”

Bloodwell onun boğazına yapıştı. “İstekliliğin yeterli değil, Albert.” Büyük bir bıçak çıkardı. “Bu sorunu nasıl çözebileceğimiz konusunda bir fikrim var.”

Albert onun kavrayışına karşı mücadele ederek bağırды. Bloodwell, Albert'ın sağ elini komodininin üzerine koyarken çaresiz bir dehşet içinde onu izledi.

Bloodwell, Albert'ın başparmağına bıçağı vurmak üzere hazırlandı. “Seni uyarmıştım, Albert. Zamanımı boşa harcamak sana pahalıya patlayacak.”

“Bekle! Hayır! Lütfen, dur, dur, lütfen, bekle! Ne yapacağımı biliyorum. Başka bir çözümüm var,” diye yalvardı Albert ona.

Bloodwell durdu, kurnaz bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. “Dinliyorum.”

“Bana güvenmiyorlar. Carlton Evi'nde beni sürekli izliyorlar,” dedi panikle, yüzünden soğuk terler inerken. “Tekrar oraya giremememin sebebi bu. Ama oraya girebilecek olan birini tanıyorum,” dedi yutkunarak.

“Devam et.”

“Prens'in güvenine tamamen sahip biri. Onların asla şüphe etmeyeceği biri.”

“İsim?”

“Mara... Leydi Pierson. Vikontes. Prens’in yakın bir arkadaşı. Gözde bir dul. Carlton Evi’ne sürekli girip çıkan biri! Ne zaman isterse oraya girebilir. O kadın listeni alabilir.”

“Prens’in yatak partnerlerinden biri mi?”

“Hayır. Aralarındaki bağ kadının oğlu. Minicik bir oğlan. Adı, ah, neydi? Timothy... Hayır Thomas. Evet, Thomas’tı. Çocuk Leydi Pierson’ın bütün dünyası ve Prens de onun vaf-tiz babası. Oğlanı alırsanız kadın her istediğinizi yapacaktır.”

“Bu kadın Londra’da mı yaşıyor?”

“Hyde Park’ın yakınında,” dedi Albert yutkunarak. “Hangi sokak olduğunu bilmiyorum. Ama öğrenebilirim!”

“Gerek yok. Ben hallederim. Bu güzel, Albert.”

“Evet! Görüyorsunuz, size faydalı olacağımı söylemiştim. Kendim listeyi alamadım ama en azından yardım etmek için. Size iyi bir seçenek sunabildiğimi biliyorum.”

“Bana yalan söylüyorsan...”

“Hayır, yemin ederim! Söylemiyorum. Şimdi lütfen elimi bırakır mısın? Lütfen?”

Bloodwell kurnaz bir gülümsemeyle onun elini bıraktı.

Albert bu karanlık adama bakmadan önce korumak için elini hızla göğsüne götürdü. “Neden gülmüyorsun?” diye fısıldadı, kanı donarak. “Çözümümünden memnun musun?”

“Başarısızlığı asla affetmem, Albert. Sadece artık senin sızlanmalarını duymayacağım için memnunum.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ayağa kalk,” diye emretti Bloodwell. “Beraber ormana doğru küçük bir gezinti yapacağız.”

17. Bölüm

Güneşin ilk ışıkları Londra'nın üzerine doğarken, yeni günün şafağı, Mara'yı yatakta bir o yana, bir bu yana dönülen bir gecenin ardından bitkin ve rengi atmış bir halde bulmuştu. Mara sonunda uykusuzluktan birkaç saat çalıp uyuyabilmişti ama sonra nispeten geç bir saatte uyanınca bütün sabah rutini tarumar olmuştu. Bu kadarı yetmezmiş gibi annesiyle babasını ziyaret etmesi gerekiyordu.

Şimdi salonda tek başına oturmuş kahvaltısıyla oynarken saat dokuz buçuk olmuştu, kalbi sepetin içinden düşüp yere yuvarlanan çürük bir elma gibiydi.

Jordan'ı düşünmekten kendini alamıyordu. Dün gece onun peşine düştüğü için o kadar pişmandı ki!

Bir daha Delilah'yı dinlemeyecekti.

Jordan onunla son derece soğuk bir biçimde konuşmuş, son derece öfkelenmişti.

Mara onu bir fahişeyle oynasırken bulmadığı için memnundu elbette. Fakat gerçekte Jordan'ı, Carlton Evi'nin gü-rültücü grubundan rahmetli kocasının arkadaşlarıyla içki âlemi yaparken bulmak da bundan çok daha iyi değildi.

Gerçekten bir şeyler anlamsızdı. Mara bundan berbat bir şekilde sıkılmıştı.

Thomas tahta bloklarından birini duvara vurup hızla ilerleyerek salona girdi ve Mara'nın dün gecedan beri çektiği baş ağrısını kötüleştirdi. "Thomas, kes şunu. Duvarı deleceksin."

Thomas ilgi isteğiyle ona doğru gelip eteklerine yapıştı. "Sakinleş," dedi Mara. "Kahvaltımı yapmaya çalışıyorum."

Bu işe yaramayınca Thomas sızlanmaya başladı. "Anne! Ben dışarı gideceğim!"

"Thomas, lütfen... Bayan Busby!" diye seslendi gergin bir sabırsızlıkla, neredeyse Bayan Busby'nin annesi gibi bir tonda konuştuğunu fark ederek.

"İşte buradasınız, küçük efendim! Üzgünüm, leydim, o benden kaçtı. Thomas bu yaşlı kemikler için gittikçe daha fazla hızlanıyor."

Mara, yaşlı dadı aksayarak içeri girip Vikontes'in ele avuca sığmaz oğlunu yakaladığında suçluluk hissiyle doldu. Fakat Thomas, Bayan Busby'yi istemiyordu. Yaşlı kadın onu kaldırıırken tekmeler savurdu. "Hayır, hayır, hayır! Beni kaldırma!"

Mara gürültülü bir sesle çatalını tabağına bıraktı. "Yeter artık, genç adam! Bayan Busby'ye ya da başka birine tekme atmayacaksın. Kes şunu!" Mara, Thomas'ın küçük ayağını yakalayıp sertçe tuttu ve ona sinirli bir bakış fırlattı. "Uslu dur."

Thomas yüzünü buruşturup somurttu ama annesine itaat etti.

"Bu daha iyi. Sakinleşmen gerekiyor. Bugün büyükanne-ni görmeye gideceksin ve onu kızdırmaman gerekiyor."

"Leydim... Biliyorum bugün hepimiz epeyce geciktik,"

dedi Bayan Busby düşünceli bir şekilde şöminenin saatine bakarak. “Anne babanızın evine gitmek için bugün kaçta çıkmayı düşünüyorsunuz acaba?”

Mara bir an için sessiz kaldı. “Ben gitmiyorum. Sen ve Jack’in Thomas’ı oraya götürmenizi istiyorum. Büyükanne ve büyükbabasının onu görmesi için... Fakat ben bugün onlarla karşı karşıya gelemem.”

“Elbette, sorun değil ama hasta mısınız, leydim?” diye sordu yaşlı kadın endişeyle.

“Hayır, teşekkür ederim. Sadece, annem bana yanlış bir şey söyleyecek olursa ne yapabileceğimi bilmiyorum. Eminim neden yine Lord Falconridge’i getirmediğimi soracaktır.” İsmi yüksek sesle anınca, aniden gözlerine yaşlar doldu.

“Leydim...” Dadı, Thomas’ı yere indirdi. Çocuk oyun oynamaya koştu. Yaşlı kadın, Mara’nın yanındaki sandalyeye oturdu. “Yaşlı Busby’nize neler olduğunu anlatmak ister misiniz?”

Mara elinde olmadan ağlıyordu. “Lord Falconridge ve ben dün gece bozuştuk.”

“Tanrım, hayır,” dedi yaşlı dadı şefkatle, kırışık yüzü daha da kırışarak. “Ama eninde sonunda bütün âşıklar kavga eder, leydim. Sizi incittiye, özür dileyeceğinden eminim. Herkes Kont’un sizin üzerinize titrediğini görebilir. Bilmeden sizi üzdüğüne eminim.”

Mara onun haklı olmasını umarak tereddütle Bayan Busby’ye baktı.

Yaşlı kadın hafifçe Mara’nın eline dokundu. “Üzülmeyin, leydim. Jack ve ben Efendi Thomas’ı bugün götüreceğiz. Siz ve beyefendi de böylece işleri yoluna koyabilirsiniz.”

Bu yaşlı hizmetkârın nezaketi karşısında Mara daha da fazla ağlamaya başladı. “Teşekkür ederim, Bayan Busby.”

Thomas tekrar odaya girdi. Mara’nın gözündeki yaşları görünce, onun kucığına çıktı ve yüzüne dokundu. “Anne, üzgün müsün?”

“İyiyim, tatlım.” Mara ona sarıldı, sonra başına şefkatli bir öpücük kondurdu. “Haydi, artık gidiyorsun. Ayakkabılarını giydirelim, Thomas. Büyükkannenlere gitme vakti geldi. Oradayken bir şeyleri kırmamaya çalış, olur mu?”

Mara onu yere indirirken, kapıda üç kez sert bir vuruş sesi duyuldu.

Mara’nın bakışları Bayan Busby’ninkilerle karşılaştı.

Yaşlı dadı teskin edici bir şekilde gülümsedi. “Erkenci.”

Mara başını sallayıp sandalyesinden kalktı, şöminenin üzerindeki aynaya bir göz attı. O sırada Bayan Busby Thomas’ı götürüp, ona omzunun üzerinden sessiz bir “iyi şanslar” diledi.

Mara, minnettarlıkla başını salladı, Reese ön kapıya doğru ilerlerken.

Ön kapı bir kez daha üç defa vuruldu.

Mara kâhyasına, Jordan’a onun evde olmadığını söyletme fikrinden vazgeçmişti. Zaten Jordan buna inanmazdı. Mara sönük şöminenin yanındaki sarı koltuğa oturup ellerini kucığında birleştirdi. Ellерinin titrediğini Jordan’ın görmesini istemiyordu.

“Leydim: Lord Falconridge,” diye bildirdi kâhyası, Jordan’ı salona alarak.

Jordan omuzlarını dikleştirip keskin hatlı çenesi kararlı bir şekilde içeri girdi. Odanın içinde iki adım atıp Mara’ya oldukça kusursuz bir selam verdi.

Reese çekilirken, Mara da Jordan'ı ağırbaşlı bir selamla-mayla karşıladı.

Bir an için sadece birbirlerine baktılar. Aralarındaki hasret ve endişe odayı doldurmuş gibiydi.

“Beni kabul ettiğin için teşekkür ederim,” dedi Jordan.

Mara bu alçağın neden bu kadar yakışıklı olduğunu düşü-nerek başını salladı. Bu ince, atletik bedene hayran olmaktan kendini alamıyordu. O sırada Jordan kapıyı kapatmak için döndü.

Kapı sessizce kapandı ve Jordan bir kez daha Mara'ya döndü. Gerçekten de Jordan'ın çarpıcı görünüşü ona kız-gın olmayı epey zorlaştırıyordu. Bu lacivert ceketin ve açık mavi çizgili yeleğin, buz mavisi gözlerinin güzelliğini nasıl da ortaya çıkardığını biliyor muydu acaba? Ya da bacakları-nı saran dar kahverengi pantolonun, Mara'yı Jordan'ın onun bedenini tekrar sarması için sandalyesinde kıvranırken ken-diyle mücadele etmek zorunda bıraktığının farkında mıydı? Jordan'ın siyah çizimleri odada huzursuzca ilerlerken parıl-ıyordu.

“Üzgün olduğumu söylemeye geldim.”

Mara soğukkanlı bir ihtiyatla başını salladı. “Bu iyi bir başlangıç. Ama daha iyisini yapman lazım.”

Jordan'ın keskin yüz hatlarından bir şaşkınlık ifadesi geç-ti. Sonra bakışlarını yere indirip eldivenlerini çıkardı. Uygun kelimeleri arıyor gibiydi.

“Neler oluyor, Jordan? Lütfen. Ben aptal değilim. Her ne oluyorsa anlat bana. Başka biri mi var?”

“Hayır!” dedi Jordan şaşkınlıkla. “Elbette yok.”

Mara'nın bedenindeki gerilimin birazı yatıştı. “Peki ben-den sakladığın şey ne?”

Jordan uzun bir süre ona baktı. “Sana söylemek istiyorum. Daha fazla yalan söyleyemem. Ama ilk önce sana sormam gerekiyor, beni seviyor musun?”

Jordan ona bakarken, Mara zayıf, sabırsız bir iç çekmeyle karşılık verdi. İşte bu adil değildi. Neden hatalı olan oyken, bu mahrem itirafı yapmak zorunda olan kendisiydi? Fakat Mara onun mavi gözlerine bakarken gerçek aşkın taraf tutmadığını biliyordu.

“Sevdiğimi biliyorsun, seni ahlaksız. Gerçi şu anda pek fazla değil,” diye mırıldandı Mara alaycı bir biçimde.

Jordan ona şefkatli bir minnet, yüzünü yumuşatan bir gülümseme imasıyla baktı. “Bunun nedenini anlayabilirim.”

Mara başını iki yana salladı. “Sana kendimi olduğu gibi gösterdim, Jordan. Sen de aynı şeyi yapmayı planlıyor musun?”

“Bunu şimdi yapmak istiyorum,” diye yanıtladı Jordan, başını sallayarak. Sonra odanın içinde yürümeye başladı.

Mara onu istekli bir şekilde izledi. “Pekâlâ. Dinliyorum.”

Jordan yüzünden belli olan karmakarışık duygularla durdu ve Thomas’ın bıraktığı bloklardan birini eline alıp sonra da nazikçe masaya bıraktı.

“Mara?”

“Evet, Jordan?” dedi Mara yumuşak bir sesle.

Jordan durdu ve gözlerinin içine baktı. “Tam olarak bir diplomat sayılmam,” dedi. “Bir casusum.”

Mara nefesini tuttu ve şaşkın görünmemeye çalıştı. “Anlıyorum.”

“Öyle mi?” Jordan kaşlarını çatıp birinin dinlediğinden şüpheleniyormuş gibi kuşkulu bir tavırla salonun kapısına doğru baktı. “On iki yıl önce gitmek zorunda kalmamın

ve sana yazamamamın gerçek sebebi buydu. Sana söyleyemezdim. Aslında şu anda da söylemiyor olmam lazım. Ama özellikle o zaman... O kadar genç, o kadar patavatsız ve gevezeydin ki... Öyle olduğunu biliyorsun.” Jordan Tekrar yürümeye başladı. “Tehlikeyi göz önüne aldığında buna cesaret edemedim. Korkunç sonuçları olabilecek bir hata yapmandan korkmuştum.”

Mara onu afallamış bir halde dinliyordu ama tuhaf bir şekilde çok rahatlamıştı. Sonunda bir şeyler mantıklı geliyordu!

“Seni bırakmak zorundaydım ama sırası gelince geri dönüp durulduğunu görmek niyetindeydim.”

Mara buna ne diyeceğini bilemiyordu.

“Yine de Napolyon düştükten sonra casusluğumun büyük bir kısmı bitti. Londra’ya geri çağırıldım. Birkaç hafta önce,” diye devam etti Jordan, “Prens’e karşı olası yeni bir tehdite karşı bilgilendirildik. Bir düşman casusun Prens’in yakın çevresine sızdığına inanmamız için sebeplerimiz var.”

Mara’nın ağzı açık kalmıştı.

“Bu tehditi bertaraf etmekle görevlendirildim ve dün gece araya girdiğinde...” Jordan işaret ve başparmağını kaldırıp bir santim kalacak şekilde birbirine yaklaştırdı. “Hedefimi konuşturmaya o kadar yakındım ki.”

“Albert?” diye bağırdı Mara.

Jordan başını salladı. “Bu kadar kızgın olmamın sebebi buydu. Öfkeme mazeret bulmuyorum ama hayal kırıklığı beni ele geçirmişti ve bunun için özür dilerim. O noktaya gelebilmek o kadar emeğe mal olmuştu ki... Sen geldiğinde bu dikkatin dağılması, ona kaçması için bir olanak sağladı. Fırsatım kayboldu.

“Bu senin hatan değildi, elbette,” diye ekledi Jordan.

“Neyin içine girdiğine dair hiçbir fikrin yoktu ve ben senin açısından bakıldığında durumun ne kadar kötü görüldüğünü tahmin edebiliyorum. Ama gerçekten görüldüğü gibi değildi. Hem de hiç,” diye mırıldandı Jordan üzüntüyle. “Sadece senin anlayacağını umuyorum. Bunu bunca zaman senden gizlemiş olmak çok zordu. Yanlış olduğunu biliyorum ama başka seçeneğim yoktu. Ta ki dün geceye kadar... Seni öylesine kırdığımda...” Jordan sert bir bakışla başını iki yana salladı. “Buna değmez. Seni kaybetmek istemiyorum. Sana bağırdıktan sonra dün yüzünü gördüğümde, sana gerçekte ilgili artık güvenmenin vakti geldiğini anladım. Ve gerçek şu ki, asla duygularım hakkında düşünmek için zamana ihtiyacım yok, Mara. Sana âşığım.”

Jordan şöminenin yanında, durduğu yerden ona baktığında, Mara’nın kalbi hızla çarpmaya başladı.

Jordan göğsünü şişirerek derin bir nefes aldı ve elini kum rengi sandalyeye koydu. “İşim artık aramıza girmeyi bıraksın diye bütün bir hafta boyunca deliler gibi bu görevi tamamlamaya çalıştım. Görev biter bitmez, sana ya da başka birine zarar gelme korkusu duymadan sonunda tekrar birlikte olabileceğiz. Ayrı geçen her gün seni daha çok özlüyorum. Fakat kendi güvenliğin için, seni bütün bunlardan uzak tutmaya çalışıyorum.” Jordan onu yüzüne yayılan bir umut ve gözlerinde endişeyle izledi. “En azından şimdi gerçekten neler olduğunu biliyorsun.”

“Jordan,” diye mırıldandı Mara ona bakarak, ne düşüneceğini bilemeden. Bütün bunlar sindirebilmek için bir hayli fazlaydı. Her ne kadar Jordan’ın ona aşkını ilan etmesi içini ısıtsa da, geri kalan bilgilerden ürpermişti.

Mara, Jordan’ın söyledikleri hakkında düşünürken, sarsılarak koltuğundan doğrulup pencereye gitti.

Tanrım, âşığı bir casus muydu?

Jordan saygılı ya da belki ihtiyatlı bir uzaklıkta duruyor, dediklerini sindirmesi için Mara'ya zaman veriyordu. Mara döndüğünde Jordan hâlâ onu izliyordu.

Mara ne söyleyeceğini düşünmeye çalıştı. “Doğrudan Prens’in güvenliğini ilgilendiren bir şeyi yarıda kestiğimi öğrenmekten dolayı afallamış durumdayım. Gerçekten çok üzgünüm.”

“Bu senin hatan değildi. Bilmiyordun.”

Mara şaşkın bir şekilde başını salladı. “Bu gerçekten şok edici.”

“Ve aşırı derecede gizli.”

“Buna inanamıyorum. Albert gerçekten...”

“Evet. Carlton Evi’ndeki balo gecesinde onu Prens’in özel bürosuna girerken yakaladım.”

“Kütüphanede mi?” diye kaşlarını çatıp şaşkınlıkla sordu Mara.

Jordan alaycı bir şekilde omuz silkti. “Korkarım geneleve gelişin Albert’ı ilk korkutup kaçırdığınız değildi.”

Mara ona bakakaldı, Jordan’ın yalanları kafasına dank etmeye başlıyordu. “Orada beni beklediğini söylemiştin.”

Jordan’ın yüz ifadesi Mara’nın huzursuz ses tonu üzerine sertleşmeye başladı.

“Yani bana bariz bir şekilde yalan söylerken benimle seviştin. Sahtekârlıkla...”

Fakat Mara bu kadarla kalmayacaktı ye Jordan bunu biliyordu. Çünkü Mara daha fazla parçayı bir araya getirmek üzereyken, Jordan gözlerini kapayıp kendini onun söyleyeceklerine hazırladı.

“Sana önem verdiğimi bilmelisin, Mara.”

“Bekle bir dakika... Seni Prens’le tanıştıran benim. Benimle birlikte Carlton Evi’ne tabloyu getirdiğin o gün... Tanrım!” Mara en yakınındaki mobilyaya tutunup dengesini korumaya çalıştı. Jordan üzgün bir bakışla ona doğru atıldı ama Mara onu uzaklaştırdı. “Sakın bana dokunma!”

“Mara...”

“Hepsi bir yalandı, değil mi? Bir hile.”

“Hayır! Elbette değil!”

Fakat Mara onun ağzından çıkan tek bir kelimeye bile nasıl inanabilirdi artık?

Mara’nın kalbi hızla çarpıyordu. Kendini hasta gibi hissediyordu. Jordan’a bakarken öfkeyle gözyaşlarına boğuldu.

“Gitmen gerekiyor. Çık evimden. Ve bir daha geri gelme.”

“Mara,” diye fısıldadı Jordan. Onun mavi gözlerini de tamamen gerçek gözyaşları nemlendirip parlatmıştı ama soğuk kalbi çok geç erimişti. “Asla seni incitmek istemedim.”

“Beni kullandın,” dedi Mara boğulurcasına, o gün Hyde Park’taki, Thomas’ı kendine hayran ettiği günü hatırlayarak. “Prens ve arkadaşlarının çevresine girmek için beni kullanmış olman yeterince kötü. Belki bunu bile affedebilirim. Ama bana ulaşmak için Thomas’ı da kullandın. Oğlumu kullandın. Onu önemsiyormuş gibi göründün!”

“Onu önemsiyorum!” diye bağırdı Jordan.

Mara ona bakamıyordu. Sadece başını iki yana salladı. “Sana güvenmiştim. Thomas da öyle.”

Jordan, biri onu kalbinden hançerlemiş gibi bembeyaz kesildi. “Ben asla Thomas’ı incitmem, asla seni incitmem.”

“O halde bana gerçeği anlat!”

“Seninle olmak istedim!” dedi Jordan. “Haklısın, bu benim görevimdi ama tekrar yanına yaklaşabilmemin tek yo-

luydu. Anlamıyorsun, Mara. Bende ters giden bir şeyler var,” dedi tıkanıp neredeyse duyulmaz bir sesle. “Bağlantı kuramıyorum. Herkesten öylesine kopuğum ki... Lütfen. Sahip olduğum tek umudumsun. Beni reddedersen, gidecek başka hiçbir yerim yok.”

“Ama seni tanımıyorum bile!”

“Beni tanıyordun,” diye ısrar etti, alçak, boğuk bir sesle.

“Nasıl? Bir yalancı, bir sahtekârsın! O mükemmellik, o centilmence görünüş... Hepsi yüzeysel! Bunun altında kim-sin? Şu anda hiçbir fikrim yok! Ve bilmek istediğimden bile emin değilim.”

Jordan başını diğer tarafa çevirdi. Mara onu üzdüğünü fark etti ama bu Mara’nın kırgınlığını azaltmıyordu.

Mara sendeleyip dengesini bulmaya çalıştı. “Eminim senin gibi erkekler kendilerine göre bir haysiyete sahiptir...” Mara gözlerini kapadı, zorlukla yutkundu ve sağlam durmaya çalıştı. “Ama bunun yanında olmak istemiyorum. Ve oğlumun çevresinde de olmasını istemiyorum.”

Jordan ona şaşkın bir ifadeyle baktı. “Bunda ciddi olamazsın,” diye fısıldadı.

“Git.”

Jordan bir an için ona bakarak donmuş gibi kaldı. Onun kendini yalanlamasını bekler gibiydi.

Mara göğsü hızla inip kalkarak yerinde kaldı.

Jordan afallamış bir halde bakışlarını yere indirdi, sonra eldivenlerini alıp salonun kapısına doğru dimdik yürümeye başladı.

Mara titremesini durdurmaya çalıştı ama boşunaydı.

Jordan ayrılırken bir şey söyleyecekmiş gibi durdu ama fikrini değiştirdi ve tek bir kelime etmeden omuzları kaskatı,

tam bir asker gibi başını dik tutarak odadan dışarı çıktı. Kapının sessiz kapanışı büyük bir sona erme hissiyle salonda yankılandı.

Jordan dışarı çıktığı anda Mara yere çöktü. Hıçkırıklar bütün bedenini sarsıyordu. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Bunların hepsi bir yanılsamadan başka bir şey değildi. Sadece kocaman bir yalandı.

İdolü, güvendiği, saygı duyduğu, taptığı adam, onu keyfi ve rahatlığı için kullanmıştı. Jordan böyle şeylerde uzman olmasına rağmen, Mara ona böylesine aldanabildiği için acı gözyaşları döktü. Ona güvenebileceği konusunda kaç kez kendi kendini ikna etmişti? Kendini bir ahmak gibi hissediyordu.

En azından bir amatör tarafından kandırılmamıştı. Yine de kendine sövmekten alamadı kendini.

Sadece ahmakların en safı, karşılığında verecek bir kalbi bile olmayan bir adama iki kez gönlünü kaptırırdı.

18. Bölüm

Şu anda Jordan'ın bildiği tek şey, bu anı atlatmak için devam etmesi ve görevine odaklanması gerektiği idi.

O öğleden sonra yanında silahlı adamlarıyla birlikte hepsi siyah giyinerek gözaltına almak üzere Albert'ın evine vardılar.

Çavuş Parker, Findlay ve Mercer'in ölümü için suçlanması gereken kişinin Dresden Bloodwell olduğunu bilen birkaç kişi de intikama susamış halde onlara katılmıştı.

Dük'ün arazisine geldiklerinde, Jordan atından inen ilk kişi oldu ve gözlerinde cehennem ateşiyle ön kapıya doğru ilerledi. Tarikat'a ettiği yemin için, baştan bilseydi kabul edeceğinden çok daha fazla bedel ödemişti.

Albert inat edecek olursa iyi bir dayak yiyecekti. Jordan bugün hiç ikna edecek bir ruh halinde değildi. Yumruğunu kapıya vurarak omzunun üzerinden adamlarına gergin bir bakış fırlattı ve duruşlarını almalarını işaret etti.

Kapı açıldığında, efendisi kadar titiz, zayıf bir kâhya kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yardımcı olabilir miyim, efendim?"

“Holyfield için buradayım.”

“Ekselansları müsait değiller. Randevu almanız gere...” Jordan elini kapıya dayayıp onu iterek içeri girdiğinde kâhya “Ama!” diye bağırdı. “Bu da ne demek şimdi?”

“Efendini getir. Hemen.” Jordan’ın bakışları, siyah-beyaz dama tahtası gibi yeriyle mağaramsı girişi taradı.

Jordan’ın adamları onun peşinden içeri girerken, kâhya “Ekselansları evde değiller! Siz kimsiniz? Nasıl böyle barbarca eve girebilirsiniz?” diye bağırdı. Albert’ın hizmetkârları da koridora koşuyordu şimdi.

“Durun!” diye bağırdı Jordan onlara. Sonra soğuk bir ifadeyle kâhyaya baktı. “Ben Lord Falconridge. Ekselanslarıyla dün gece kâğıt oynadım. Akşamın sonunda nasıl bir koşulda olduğunu gördüm. Eve sağ salim dönüp dönmediğinden emin olmak istiyorum diyelim, tamam mı?”

Kâhya Jordan’ın çatık kaşlarına, siyahlara bürünmüş askerlere baktı ve belli ki açıklamasını ikna edici olmaktan uzak buldu. “Elbette eve sağ salim geldi. Onu içeri ben aldım!”

“Güzel. O halde şimdi nerede?”

Kâhya hırçın bir bakışla hafifçe kafasını geriye attı. “Henüz uyanmadı! Şimdi gitmelisiniz, lordum. Bu davetsiz ziyaret kesinlikle kabul edilemez.”

Jordan adamlarına başını salladı. “Evi arayın.”

Parker ve adamları hole doğru ilerlerken, Albert’ın hizmetkârları onlara yaklaşmamaları konusunda uyarıda bulunup bağırdı. Birkaçı, eski bir alaybozandan kullanışlı küreğe kadar çeşitli silahları getirdiğinde patırtı iyice büyüdü.

“Durun!” diye bağırdı Jordan adamlarına, kan dökülmesi tehlikesi baş gösterdiğinde.

Adamları durunca hizmetkârlar da sustular.

“Hepiniz, dinleyin beni!” diye emretti Jordan, korkmuş kâhyaya dönerek. “Dük vatan hainliğinden aranıyor. Buraya onu gözaltına almaya geldik.”

“Ne?” diye bağırdı kâhya. “Bu olamaz!”

“Evet olabilir. Dük’ün Prens’e yaklaşmak için nüfuzunu kullandığı ve gizli bilgileri İngiltere’nin düşmanlarına teslim ettiğine inanmak için sebeplerimiz var.”

Hizmetkârlarının ağzı açık kalmıştı.

“Efendinize yönelik suçlamalar ne kadar üzücü olsa da, içinde bulunduğu kötü duruma karşı tamamen anlayışsız değilim. Yine de onu götürmek için emir aldım ve güvende olmasını sağlamak için elimden geleni yapmak niyetindeyim. Onu arayan benden çok daha kötü adamlar var,” dedi Jordan. “Efendinizi düşünüyorsanız, bana nerede olduğunu söyleyin. Tabii onunla gizli bir anlaşma içinde olduğunuzun düşünülmemesini istemiyorsanız. Şu noktada onu adaletten kaçırarak suç olacaktır.”

Hizmetkârlar huzursuzca birbirlerine baktılar.

“İddianızı destekleyecek herhangi bir resmi evrakınız var mı?” diye sordu kâhya.

Jordan sadece ona uğursuz bir bakış fırlattı.

Adam zorlukla yutkundu. “Odasında olmalı. Eve dün gece bahsettiğiniz durumda geldiğinde uşak onu yukarı çıkarmıştı. Henüz odasından hiç çıkmadı.”

“İçeri girip onu uyandırırsak, itiraz etmeyeceksiniz o halde?”

“Hayır, efendim, arzu ettiğiniz gibi.” Kâhya hizmetkârlara, onların geçmelerine izin vermeleri için başıyla işaret etti.

Jordan adamların peşinden gelerek merdivenlere ilerledi. Kâhya da onların arkasından hızla tırmandı ve üçüncü kat

koridorundaki ekselanslarının olduğunu söylediği odaya götürdü.

Jordan silahı hazır bir şekilde kapının kolunu tuttu. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı.

Bu geniş, ferah odaya girdiği anda hemen, Albert'ın büyük karyola direkli yatağında yatmadığını fark etti. Köşedeki perdenin arkasında ya da pencerenin köşesinde de yoktu. Aslında züppe dükten hiçbir iz yoktu, sadece tuvalet masasının önündeki taburenin yakınında bir su izi görülüyordu.

Bir pencere açıldı; Jordan, Albert'ın cesedinin aşağıdaki çimenlikte yattığı beklentisiyle oraya gidip dışarı baktı ama hiçbir şey yoktu.

Kuşkuyla evin yukarısına tırmanmış sarmaşığı süzdü.

“Efendim?”

Jordan yüzünde soru soran bir ifadeyle Parker'a döndü.

“O burada değil.”

“Belki de gidip başka bir odada uyumuştur,” dedi Findlay.

“Evin geri kalanını kontrol edelim mi?” diye sordu Parker.

Jordan başını salladı. “Sizinle geleceğim.” Adamları arkasında, birlikte Holyfield Köşkü'nü sistematik bir aramaya tabi tuttular.

Hizmetkârlar da onlara katıldı, içlerinden bazıları “Ekselansları!” diye bağırıp efendilerine seslendiler.

Albert'ın evin hiçbir yerinde olmadığını öğrenmeleri kırk beş dakikalarını aldı.

Kâhya da çok endişeli görünmeye başlamıştı.

“Belki de Ekselansları dün geceki içkiden dolayı kendini kötü hissedip dışarıya, temiz hava almaya çıkmıştır. Güzel bir geceydi. Onun, şey, şekerleme yapmak için seçebileceği dışarıda pek çok yer var.”

“Neresi gibi?” diye sordu Parker.

“Bahçede pek çok güzel bank var. Bir de havuzun yanında, içinde bir koltuk da olan küçük bir yapı. Orada bazen gazete okumaktan hoşlanır.”

“Belki de zaten burada değildir,” dedi Findlay.

Jordan kâhyaya kuşkuyla baktı. “Ekselansları bu sabah çok daha erken saatte kendi başına ayrılmış da olabilir. Yanında hiçbir hizmetkâr olmadan onun evden ayrılmış olması onun için alışılmadık olurdu ama imkânsız da değil. Sonuçta sadece hizmetkâriz. Dük, bütün gidiş gelişlerinden bizi haberdar etmez.”

“Arabalardan hiç gitmiş olan var mı? Ya da kayıp olan at?”

“Gidip arabaların durduğu binaya bak,” diye emretti kâhya, çalışanlardan birine.

“Ahırını da kontrol et.” Jordan, Findlay’e onunla gitmesi için işaret etti. “At sırtında da gitmiş olabilir.”

Jordan bu küçük sansarın, neyin yaklaştığına dair bir ön-seziyle mi kaçıp kaçmadığını nerak ederek dişlerini gıcırdattı.

Findlay başını salladı ve onu bekleyen uşağın ardından ilerledi. “Bu taraftan, efendim.”

“Lordum,” dedi kâhya, “Bütün atların sayılması bir saat ya da daha fazla zamanı bulur. Ahırda düzinelerce at var ve birçoğu da yılın bu zamanında geceyi dışarıda, çayırdaki geçirir.”

“Kontrol edin,” diye cevapladı Jordan.

Kâhya bu amaçla ahıra daha fazla adam yolladı ve Jordan’ın askerlerinden de bir kısmı onlarla gitti.

“Lordum, eğer Ekselansları biz farkında olmadan şehre indiyse, o halde size onu kulüpte ya da terzilerinde aramanızı tavsiye ederim,” dedi kâhya. “Hanım arkadaşlarından biriyle çay içiyor ya da belki Prens’i ziyaret etmiş olabilir.”

Jordan onun bu önerilerine karşılık olarak başını salladı.

Birkaç dakika sonra adamları geri geldiğinde ve arabalardan hiçbirinin eksik olmadığını ama atları saymanın bir saat kadar süreceğini bildirdiklerinde, Jordan takımını yanına çağırdı.

“Onu aramak için ayrılalım. Wilkins, sen burada kal ve etrafı ara. Kâhyanın dediği her yeri, havuzun yanındaki binayı, bankları, aklına gelen her yeri... Herhangi bir şey çıkarsa Dante Malikânesi’ne bilgi ver.

“Parker, Jenkins, siz ikiniz şehre dönün. Onu White’da ve Bond Caddesi’ndeki şık terzi dükkânlarında arayın. Onu gören biri olup olmadığını etrafa sorun. Boş yere endişelenmiş olabiliriz. Belki her zamanki gibi hayatına devam ediyordur. Ya da,” diye ekledi Jordan, “ona dün gece söylediğim şeyleri hatırlıyorsa, bu sabah uyanıp aklı başına gelince hemen ülkeden kaçmış olması ihtimali de beni şaşırtmaz.”

“Parker, Londra Rıhtımı’na gidip Gümrük Dairesi’ndeki bağlantılarımızdan birini bulmanı istiyorum. Ona bu sabahki seyir defterlerini göstermen gerektiğini söyle. Avrupa’ya giden herhangi bir gemiye giriş yapmış mı bak.”

“Peki, efendim,” diye yanıtladı Parker, hızlı bir baş selamı ile.

“Ben Carlton Evi’ne gideceğim ve onun yeniden Prens’in çalışma odasına girmeye çalışmadığından emin olacağım.”

“Sarayın muhafızları Albert’ı oranın yakınlarına sokmalarını gerektiğini bilirler, değil mi, efendim?”

Jordan başını salladı. “Albert ne zaman orayı ziyaret etse ona dikkat etmeleri söylenmişti hepsine. Tabii bunun nede-nini bilmiyorlar. Yine de Albert bu noktada o kadar çaresiz kaldıysa...” Jordan omzunu silkti. Adamlar başlarını sallayıp

ayrı ayrı görevlerini yapmak üzere ayrıldılar. Herhangi bir haber var mı diye bu gece geç saatte ya da yarın tekrar geri geleceğiz,” dedi Jordan kâhyaya.

“Onu bulursanız, bize haber verecek misiniz, efendim?”

“Evet, elimden geldiğince. Bu arada kendi hayatlarınız adınıza Dük hakkındaki bu korkunç suçlamaları kendinize saklamanızı kuvvetle öneririm. Yerinizde olsaydım, Holyfield adını mümkün olduğunca korurdum. Efendinize yönelik suçlamaların durumu, daha fazla bilgi edinirsek değişebilir ve şu an elimizden geldiğince onun namını koruyacak adımlar atmamızdır. Onun bunu takdir edeceğini biliyorum.”

“Elbette, efendim. Bütün samimiyetimle, size teşekkür ederim.”

Jordan başını sallayıp onlardan ayrıldı ama düşünceleri olumlu değildi. *Bununla ilgili kötü bir şeyler hissediyorum.*

Jordan dışarı çıkarken, içindeki karamsar önsezi giderek güçleniyordu. Atına doğru ilerlerken binici eldivenlerini giydi. Sonra eyere atlayıp dizginleri eline alırken huzursuzca etrafa bakındı.

İçindeki her şey Carlton Evi’ne ulaşır Prens’in güvende olup olmadığından emin olmasını haykırıyordu.

Bir şeyler ters gidiyordu. Bunu iliklerinde hissedebiliyordu.

Mara o günün sonrasında, gözyaşları dindiğinde uzun bir yürüyüşe çıktı.

Thomas ve Jordan olmayınca ev çok boştu. Mara ağlamaktan şişmiş gözlerini saklamak ve tanıdıkların onu fark etmesini önlemek için şapkasının kenarından dantel peçesini indirdi.

Havadan sudan sohbet edebilecek gibi hissetmiyordu.

Evlerin önlerindeki, açan çiçeklerle dolu saksıları, düzenlenmiş küçük çimenlikleri geçerken, bahar meltemi Mara'nın peçesini dalgalandırdı.

Mara, bereketli toprağın mayıs aynın zengin yeşiline kavuştuğu, bütün dünyanın çiçek açtığı Hyde Park'a doğru gitti ama kalbi, kasvetli bir sonbahardaydı.

Huzursuzca parkta, arabasının birkaç hafta önce asi bir kalabalık tarafından saldırıya uğradığı yerde biraz durabildi. Jordan silahta ne kadar ustaydı! En azından Mara şimdi bunun nedenini biliyordu.

Mara yürümeye devam etti. İsteddiği her şeyi alabileceği mağaza vitrinlerinin önünden geçerken hayaletvari yansıması onun tek eşlikçisiydi. Fakat para onun arzu ettiği tek şeyi satın alamazdı.

Aynı anda Jordan'ın sözleri zihninde yankılanıyordu. "Beni reddedersen, gidecek başka hiçbir yerim yok." Şu anda onun hakkında ne kadar gerçekçi olursa olsun, gerçeklerini yalanlarından ayırmak ne kadar zor olursa olsun, o ilk şoktan sıyrıldığında, aptal kalbi Jordan'ın onu önemsemediğine inanmayı reddetmeye başlamıştı. Jordan'ın gönüllü olarak gelip böyle korkunç bir aldatışı kabul etmesi umursamamazlıkla bağdaşamaz, diyordu Mara'nın kalbi, bu çok büyük bir saygı, güven, umut ve saygı gerektirirdi.

Jordan sadece görevini yapıyordu. Elbette, Mara'yı kalbinden hançerlemiş olabilirdi ama görevi Prens'i korumayı içeriyorsa, o halde en azından bunda iyi bir taraf da vardı. Yine de Jordan soğuk, kalpsiz biri olmalıydı.

Belki de seçtiği zor hayat yüzünden böyle olmuştu. Mara sıkıntıyla ofladı. Sonunda Delilah'yı ziyaret etmek için fazladan iki blok daha yürümeye karar verdi.

Arkadaşına Jordan'ın bir casus olduğuyla ilgili bir şey söylemeyecekti. Tanrı aşkına, bir casus! Sadece Delilah'nın, dün gecenin olaya sebep olduğu için ona kızgın olmadığını bilmesini istiyordu.

Çok geçmeden, arkadaşının zarif küçük bir mücevher kutusuna benzeyen evine vardı. Mara çantası bileğinde sallanarak, beyaz eldivenli elini kaldırıp kapıya vurdu.

Kısa süre sonra kâhya onu içeri alıp nazikçe yukarıdaki müzik odasını, Delilah'nın zaman zaman resmi olmayan salonu olarak kullandığı odayı gösterdi.

“Mara!” Sabahlığıyla kanepeye kıvrılmış olan Delilah, Mara eldivenlerini çıkararak içeri girdiğinde onu karşılamak için kalktı. “Nasılsın? Ah, olamaz.” Mara peçesini yüzünden çektiğinde ortaya çıkan kızarmış, şişmiş gözler ve kızarmış bir burnu görünce, Delilah'nın başka bir bilgiye ihtiyacı kalmamıştı. “Berbat görünüyorsun.”

“Kesinlikle,” dedi Mara bitkin bir şekilde.

Delilah kaşlarını çattı. “Sana daha önce uğrayacaktım ama anne ve babanı ziyaret edeceğini düşündüm.”

Mara iç çekerek başını iki yana salladı. “Onlarla bugün karşı karşıya gelmeye cesaret edemedim. Thomas'ı dadısıyla birlikte onları ziyaret etmeleri için gönderdim.” Mara arkadaşının karşısındaki kabarık, yastıklı sandalyeye oturdu.

“Senin için çok endişelendim. Dün gece olanlarla ilgili kendimi korkunç hissediyorum...”

“Hissetme. Senin hatan değildi. Sana özellikle bunu söylemek için geldim. Kendini suçlu hissedeceğini tahmin etmiştim.”

“Teşekkürler.” Delilah, Mara'ya şefkatli bir ifadeyle baktı. “Çay getirteyim.”

“Hayır, teşekkür ederim. Çok uzun oturmayacağım. Thomas birazdan evde olur.”

Delilah artık dinliyor gibi görünmüyor, gözlerini hiç ayırmadan kapı eşiğine bakıyordu.

Mara onun bakışlarını takip etti ve şaşkınlıkla, Cole’un gömleğinin kollarını düzeltip yeleğini ilikleyerek kapı eşiğinde belirdiğini gördü.

Delilah’nın yüzüne aydınlık bir gülümseme yayıldı. Elini Cole’a uzattı. “Sevgilim!”

Mara’nın gözleri şaşkınlıkla açıldı. Cole neredeyse onun farkında bile olmadan içeri girince oturuşunu dikleştirdi.

Cole, Delilah’ya doğru gidip elini tuttu ve eğilip onu sevgi dolu bir şekilde öptü.

Birbirlerine coşkulu bir samimiyetle baktılar.

Mara kızarak bakışlarını önüne indirdi. “Görüyorum ki barışmışsınız.”

Cole ona bakarak yumuşak bir tonda güldü. “Öyle. Arkadaşın Falconridge’e çok büyük bir teşekkür borçluyum.” Delilah’nın elini kendi ellerinin arasına aldı ve Mara’ya gülümsemi. “Dün gece kulağına eğilip nasıl azarladıysa, söylemekten dolayı çok mutluyum ki, leydimin aklını başına getirdi.”

“Öyle mi?” Mara neşeyle Delilah’ya döndü.

“Pekâlâ, kabul ediyorum.” Delilah genç bir kız gibi kızarmaya başladı. “Jordan sen çıkıp gittikten sonra beni korkuttu. Biraz atıştık. Ama iyi bir adamın aşkının kaybetme riski alınamayacak kadar değerli olduğunu anlamamı sağladı.”

“Gerçekten mi?” dedi Mara yarı içerlemiş bir tonda. “Sana aylardır bunu söylüyorum ama beni dinlemiyorsun. Jordan sadece bir kez söylüyor ve hemen ikna mı oluyorsun?”

“Söyleme şekli farklıydı tatlım.”

“Falconridge, sizin gibi Delilah’nın duygularını incitmemeye çalışmamış, Leydi Pierson.” Cole, Delilah’ya sevgiyle baktı.

“O anda Jordan’dan nefret ettim,” dedi Delilah, “oradan ayrıldıktan beş dakika sonra haklı olduğunu fark ettim. Umursamıyormuş gibi görünerek bir korkak gibi davranıyordum. Cole’a onun benim için ne kadar önemli olduğunu söylemekten korkuyordum aslında.”

“Ta ki dün geceye kadar,” dedi Cole, yumuşak bir sesle, Delilah’ya bakarak.

“Tanrı’ya şükür, bu harika adam şu ahmağa bir şans daha verdi.”

“Sen bir ahmak değilsin, tatlım.”

“Evet, öyleyim. Sadece sen bağışlayıcı bir adamsın.”

Mara sosyetedeki bu en büyük iki kötümserin arasındaki bu karşılıklı şefkat karşısında afallamıştı. Fakat onların yanında fazlalık olduğu aşikârdı. Mara boğazını temizledi. “Pekâlâ! Sizi rahat bırakayım ben. İkiniz için de çok mutlu oldum.” Onlara iyi dileklerini sunduktan sonra daha fazla zaman harcamadı. Bu ziyaret onu biraz olsun neşelendirmişti ama kırık kalbini düşünerek bu aşk çarpmış çiftin yanından kaçtığı için mutluydu.

Mara, kendisi Jordan’a âşık olurken, Delilah’nın Cole ile kavgalı olduğu onca hafta boyunca nasıl hissettiğini anlıyordu.

Jordan’a gelince, diye düşündü Mara evine dönerken, belki bir casustu ama diplomatik yeteneklerini, uzun süredir kavgaya eden çifte barış getirerek kanıtlamıştı.

Mara, Delilah’nın bu yeni bulduğu mutluluğu karşısında kendini gülümsemekten alamadı. Arkadaşı bu kez yine bunu berbat etmeyeceğini umuyordu.

Bilhassa, diye düşündü Mara, Delilah ve Cole barışabilirse, belki gerçekten onunla Jordan için de umut vardı.

Mara bu sabah Jordan'a evinden gitmesini ve geri gelmesini söylemişti. Jordan'ın yüzünün onun bu sözleri üzerine kül rengine döndüğünü ıstırapla anımsadı. Mara onu derinde yaraladığını biliyordu. Aynı şekilde, onun Jordan'a olan güveni de ciddi bir darbe almıştı ama evinin ön kapısına ilerlerken en azından şimdi gözlerinin Jordan'ın aslında kim olduğuna, gerçekten nasıl bir adamla karşı karşıya olduğuna açıldığını düşündü.

Belki de her şey bitmemişti, ya da bitmemesi gerekiyordu. Belki bir ya da iki gün içinde Jordan'a yazmaya kendini hazır hissedebilir ve onların bu beklenmedik savaşlarının halledilmesi umuduyla başka bir görüşme rica edebilirdi.

Mara ön kapıyı itip açarken, Reese her zamanki gibi onu karşılamak için kapıda belirmemişti ama bugün resmi olmayan bir gündü ve Mara onun evin başka bir işiyle meşgul olabileceğini düşündü.

Çantasını bir kenara fırlatarak şapkasını çözdü ve salona doğru ilerlemeye başladı ve bir anda durdu.

"Merhaba." Uzun boylu ve zayıf bir yabancı onun koltuğunda oturmuş, uzun bacaklarını rahatça birbiri üzerine atmıştı.

"Siz!" dedi Mara, elini hızla çarpan kalbine götürerek. "Burada ne yapıyorsunuz? Tanrım, ödümü kopardınız! Tanışıyor muyuz?" Mara onu bir tüccar, Reese'in sıradan ev işleri ve onarımlarıyla ilgili birlikte düzenlemeler yaptığı bir esnaf zannetmişti.

Randevusu olduğunu hatırlamıyordu ama...

"Leydi Pierson, değil mi?" Adamın bakışları Mara'nın üzerinde dolaştı. "Beklediğimden daha güzelsiniz."

Ve Mara birden, Londra'nın en zengin zehirli mantar t c-
carının bile bir Vikontes'e böyle kötü niyetli biçimde arzuyla
göz s zmece cesaret edemeyeceğini fark etti.

 lk ba taki  aşkınlı ının yerini korku aldı. " sminiz, ba-
yım."

Adam sandalyesinden doğruldu. "Bazıları bana Dresden
Bloodwell der. Gerçek ismimi unutamalı çok oldu korkarım."

 lk bakışta, boyuna ve kaslı fiziğinin etkileyicili ine ra -
men son derece sıradandı. Birinin u ak ya da arabacı olarak
tutacağı türden biri gibiydi. Ela gözleri vardı, kahverengi dal-
galı saçları ve güzel, güçlü kemikleriyle biçimli bir yüzü ama
solgun teni hafifçe  i ek bozu uyla kaplıydı.

Ancak bu "Bay Bloodwell'in" tam olarak aklının başında
olmadığı konusunda Mara'yı uyaran onun bakı larıydı. Tan-
rım, bu kalıntı öylece sokaktan geçip evinin içine mi girmişti?

Fakat onun adını biliyordu.

Mara endişeli bir bakışla geriye çekildi, adam ona yavaş,
Ölçülü adımlarla ilerlerken. "Bay Bloodwell, hizmet arlarım
nerede? Benim evimde ne arıyorsunuz?"

Adam ona meraklı çarpık bir gülümsemeyle ve o rahatsız
edici gözlerinde  apkın bir parıltıyla baktı. Sonra Mara, biri
a a ı kilere kapatılmış gibi yerden gelen belli belirsiz bir dar-
be sesi duydu.

Tehlike diye ba ırıyordu bütün duyuları. Mara zorlukla
yutkundu ama korkusunu göstermeyi reddetti. "Gitseniz iyi
olur."

"Sakin olun, Leydi Pierson. Ve lütfen  ı lık atmayın.  yi
yeti tirilmi  bir hanımefendinin histeriye kapılmayaca ına
inanıyorum."

" yle," dedi Mara onunla arasında belirli bir mesafeyi ko-
rumaya gayret ederken.

“Güzel.” Adam bakışlarını onun üzerinden çekmeden başını salladı. “Çünkü buraya yapmaya geldiğim anlaşmayı kabul etmek için aklınızın başında olması gerekecek. Ve hizmetkârlarınız konusunda endişelenmeyin. Onlara bir zarar gelmedi. İnanın bana, şu anda esas endişeleri siz değilsiniz.”

“Neyle ilgili bu anlaşma?” diye sordu Mara, sesinin sakın çıkmasına çalışarak.

“Sizi ilgilendireceğinden kesinlikle emin olduğum bir anlaşma teklif etmek için geldim, leydim.”

Mara şöminenin demirine yavaş yavaş ilerledi. “Söyleyeceğiniz herhangi bir şeyin beni ilgilendireceğini pek sanmıyorum, Bay Bloodwell. Evime izinsiz girenlerle konuşmam.”

“Sanırım, beni sonuna kadar dinleyeceksiniz. Sonuçta buraya elim boş gelmedim. İşte. Görüyor musunuz? Size bir hediye getirdim.” Adam küçük salonun masası üzerindeki düz bir kutuyu işaret etti. “Gidin. Açın onu.”

Mara kötü kalite kartondan yapılmış kutuya endişeyle baktı. Sıradan bir dükkândan alınmış olağan türde bir kutuydu. “Ne var içinde?”

“Size söylersem, sürpriz olmazdı, tatlım. Devam edin. İçine bir bakın.”

“Pekâlâ.” Mara gözlerini adamdan ayırmadan sakince masaya doğru yürüdü.

Adam onun masanın yanına gitmesini ve kutuyu hafifçe kendine çekmesini izledi. Mara titreyen elleriyle, kutunun kurdelesini çözdü ve kapağını açtı.

Dikkatli bir şekilde, ne olduğunu görmek için kutunun içine baktı.

Hareketsiz kaldı. Ciğerlerine hava hücum ederken, korku, damarlarındaki kanı buza çevirdi.

Bay Bloodwell nazikçe ellerini arkasında birleştirdi. “Anladığınız üzere sizden ufak bir ricam var, leydim. Bunu sormamı çok göreceğinizi zannetmiyorum.”

Mara kalbi yerinden fırlayacakmış gibi kutuya uzanıp kendi elleriyle Thomas için ördüğü küçük, üzerinde çanlar olan rengârenk soytarı şapkasını çıkardı.

Bayan Busby bu sabah onu Thomas’a takmıştı.

“Thomas nerede?” Yavaşça başını kaldırıp Bloodwell’e bakarken katışıksız bir dehşet hissi Mara’nın başının dönmesine neden oluyordu. “Çocuğuma ne yaptın?”

“Sakin...”

“Ne istiyorsun?” diye çığlık çığlığa bağırdı Mara.

“Sadece küçük bir iyilik. Küçük bir kâğıt parçası. Oğlunun hayatı karşılığında.”

19. Bölüm

Carlton Evi'ne nasıl geldiğini hatırlamıyordu.

Lütfen, ne istersen yapacağım. Sadece bebeğime zarar verme.

Mara evden öyle çılgınca bir heyecanla fırlamıştı ki, şapkasını tamamen unutup sadece çantasını kapmıştı. Bloodwell'in daha sonra buluşacakları Seven Dials'taki adresi üzerine karaladığı ufak kâğıt parçasını, titreyen elleriyle çantasının içine atmıştı.

Mara kiralık bir araba tutmuştu. Herhangi bir Vikontes'e uygun bir vasıta değildi ama bugün kendi arabasını, Thomas'ın, anne babasına götürülmesi için vermişti.

Bu arada, Dresden Bloodwell'in talimatları zihninin içinde bir ölüm çanı gibi çınlıyordu. *Carlton Evi'ne gideceksin. Ana kütüphaneye gireceksin. Prens'in küçük odasını açmak için bu anahtarları kullan. Bu aynı zamanda çalışma masasını da açacak.*

Jordan ona işinin gerçek mahiyetini ve Carlton Evi'nin kuytularında neler olduğunu söylemeseydi, Mara bir bacağını diğerinin arkasından atabilecek kadar bile kendini topalayamazdı.

Fakat Jordan'ın bu sabah ömrünün arasında paylaştığı kabataslak bilgi sayesinde, Mara kendine verilen talimatların Albert'a verilenlerle aynı olduğunu fark etmişti.

Albert başarısız olmuştu herhalde. Dresden Bloodwell'le tanıştıktan sonra, o zavallı, küstah Alby'nin çoktan ölmüş olduğuna dair Mara'nın bir şüphesi yoktu. Görünüşe Alby ölmeden kendisinin yerine geçebilecek biri sunmuştu.

Mara'nın bir yanı, Jordan'a koşup kollarına atılıp her şeyi anlatarak Thomas'ı kurtarması için yalvarmayı istiyordu.

Fakat buna cesaret edemezdi. Bloodwell'in emirleri çok açıktı. Herhangi bir yerde durmayacak. Hiç kimseyle konuşmayacak. Yetkililere gitmeye kalkışmayacaktı. Eğer bunlardan herhangi birini yaparsa veya talimatlarına herhangi bir şekilde karşı gelirse, ahmaklığının bedelini ödeyen kişi çocuğu olacaktı.

Ve eğer oyalanırsa, akşam vaktine kadar o listeyi getirmezse, ölen ilk kişi yaşlı dadı olacaktı.

Bayan Busby.

Yüce Tanrım, lütfen bana yardım et.

Mara, Carlton Evi'ne vardığında, arabadan indi ve titreyen elleriyle arabacıya ödeme yapıp Prens'i ziyaret ederken normalde kullandığı özel girişe doğru uyuşmuş bir halde ilerledi.

Şık bir şekilde üniformalarını giymiş, silahlı ve iyi eğitilmiş muhafızlar, Mara'yı sıcak ve saygılı gülümsemelerle selamladı ve birkaçı onun gözle görülür derecede üzgün olduğunu fark ederek endişeyle baktı. Mara'nın onlara kendisine yardım etmeleri için çığlık atmamak için bütün gücünü toplaması gerekti ama bir şekilde kendini tuttu ve onlar da bu aşına yüzle ilgili tasalanmadan kapıları açtılar.

Mara başını sallayarak onlara üstünkörü bir şekilde teşekkür etti. Gülümsemeyi başardı, sonra da onlar Prens Hazretleri'nin evde olmadığını söylediklerinde hissettiği rahatlama-yı sakladı.

“Ben onu bekleyeyim, o zaman. Sadece, gerçekten onunla konuşmam gerek.” Dudakları titriyordu. “O her zaman bana karşı öyle iyi ki.”

Gözlerindeki yaşlar, sahici olmalarına rağmen, bu adamların başa çıkmak üzere eğitildikleri silahlardan belli ki daha güçlüydü.

“Elbette, Leydi Pierson. Hemen bu taraftan. Gelin, sizi içeri alayım,” dedi korumaların komutanı. Bu sınıftan bir askerın olağan asil nezaketine sahipti.

Mara onu sersemlemiş bir biçimde takip etti.

“Belki de otursanız iyi olur,” dedi adam, endişeyle, Mara'nın bayılabileceğinden korkup girmesi için kolunu uzatarak.

O kadar kötü mü görünüyordu?

“Sizin için getirebileceğimiz bir şey var mı?”

“Yok, iyiyim. Gerçekten. Oğlumla ilgili bir durum. Hı-sımlarla ilgili ufak bir anlaşmazlık. Yeni bir şey değil. Sadece vaftiz babasından birkaç tavsiye almam lazım. Ayak altında olmayan bir yerde oturup onu dönene kadar beklesem...”

“Elbette.”

“Kütüphanede beklememin sakıncası var mı?” diye sordu Mara cesaretini toplayarak. Bunun için kesinlikle cehennem-de yanacağını biliyordu. “Belki beklerken bir şeyler okuyup vakit geçirebilirim.”

“Elbette efendim.” Adam ihtişamlı üniformasıyla, ona mermer koridora doğru yolu gösterdi.

Kütüphanenin önündeki ışıldayan antreye geldiklerinde, George'un uşaklarından biri onu muhafızın kolunda gördü. Mara'nın kül rengi suratını fark edince adam hemen kaşlarını çatıp aceleyle endişeli bir tavırla yanına geldi. "Leydi Pierson, iyi misiniz?"

"İyiyim," dedi Mara zorla.

"Sadece biraz üzgün. Buraya Prens Hazretleri'ni görmeye gelmiş."

"Korkarım Prens Hazretleri'nin bugün erken saatlerde Windsor yakınlarında yeni bir okulla ilgili bir randevusu vardı. Ama kısa süre içinde dönmesi lazım, leydim."

"Beklerken kütphanede oturmak istiyor," diye bilgilendirdi muhafız lideri, uşağı.

"Elbette. Beklerken bir fincan çay alır mısınız, leydim? Mutfak daha yeni muhteşem bir güzel kokulu siyah çay aldı."

"Evet, lütfen... Çok nazıksınız," dedi Mara tıkanarak. Bu adamın gitmesi gerekiyordu. Onlara ihanet etmenin eşiğinde olan Mara kendini berbat hissediyor, bu nazık ruhların şu anda yanında bulunmalarına tahammül edemiyordu.

"Sanırım hanımefendi yalnız kalmak istiyor," dedi muhafız gizlice uşağı, antreden geçerken.

"Anlıyorum. Çayınızı getiriyorum, Leydi Pierson. Bizzat kendim kimsenin sizi rahatsız etmemesini temin edeceğim."

"İkinize de bütün samimiyetimle teşekkür ederim," dedi Mara ağlamaklı bir sesle.

"Ne demek, efendim." Muhafız onun için kütüphane kapısını açtı ve deri koltuğa kadar ona eşlik etti.

Mara titrek bir şekilde nefesini dışarı vererek oturdu.

"İşte. Her ihtimale karşı," diye mırıldandı muhafız, ona kendi temiz, düzgünce katlanmış mendilini centilmence bir gülümsemeyle sunarak.

Mara'nın gözlerine yaşlar hücum etti. Başını salladı ve uzatılan mendille gözyaşlarını sildi.

Mara bu ihanet ortaya çıktıktan sonra, ona ya da aynı derecede iyi kalpli uşağa ne olacağını düşünmek istemiyordu. Fakat ikisinin de ondan şüphelenmeleri için bir nedenleri yoktu. Buradaki herkes onu belirli zamanlarda görmeye alışkındı.

“Kapıyı kapatır mısınız, lütfen?” diye rica etti Mara, muhafız onu yalnız bırakmak için çıkarken. “Bütün çalışanların benim bugün ne kadar sulu gözlü olduğumu görmelerini istemiyorum.”

“Elbette, leydim.” Adam ona başıyla selam verip dışarı çıktı ve onu yalnız bırakırken kapıyı yavaşça kapattı arkasından.

Ülkesine ihanet etmesi için.

Mara sinirleri harap bir halde gözlerini kapadı. Fakat zaman çok önemliydi. George'un her an geri dönmesi bekleniyordu ve uşak birkaç dakika içinde çayıyla geri gelecekti.

Mara çantasına uzanıp Dresden Bloodwell'in ona verdiği anahtarını çıkardı. Avucunun içinde tutarak dönüp omzunun üzerinden George'un özel odasına göz attı. Yapmak üzere olduğu şeyden ötürü zorlukla yutkundü. Thomas için. Oğlunu korumak için her şeyi —her şeyi— yapardı.

Sahip olduğu bütün sadakate rağmen ihanet etmesi gerekse bile —âşığına, soylu arkadaşına, ülkesine— aslında, bunun için asılması gerekse bile yapardı. Muhtemelen asılacaktı da. Jordan, yapmak üzere olduğu bu şey için onu tutuklamak üzere şahsen bile gelebilirdi ve Mara'nın düşmana gönüllü olarak yardım ettiğini öğrendiğinde bunu muhtemelen zevkle yapardı ama şu anda Mara için önemli olan tek şey oğluydu.

Kalbi hızla çarparak, uşağın gelip gelmediğini duymak için kütüphanenin kapısına baktı. Çok geçmeden gelirdi. Dakikalar uzuyor gibiydi, her bir ıstıraplı saniye ay gibi geliyordu.

Prens'in çalışma masasında, Krallık tarafından özel bir takdirname için düşünülen adamların, resmi bir listesini bulacaksınız.

Mara koltuğundan doğrulup yüreği ağzına gelerek köşedeki kilitli kapıya ilerledi.

Titreyen elleri anahtarı zorlukla kilide soktu, çevirdi ve açılma sesini duydu.

Omzunun üzerinde etrafa kaçamak bakışlar atarak yutkunduktan sonra George'un özel ofisine girip, o hazır olmandan önce uşağın dönmesi ihtimaline karşı kapıyı arkasından kapattı.

Küçük odanın içinde etrafına bakarken nabızı deli gibi atıyordu. George'un çalışma masası tıpkı kendisi gibiydi: Sayısız yaldızlı süslemeleriyle, şatafatlı ve çok büyük.

Mara hemen masanın yanına gidip çömeldi ve anahtarı kullanarak çekmecenin kilidini açtı. Süratle Prens'in kişisel kâğıtlarını karıştırdı, davetiyeleri, tarifeleri, Tory'lerden bir fatura ödeme emrini, Prens'in uzaklaşmış karısı, Prenses Caroline'a tahsis edilmiş askerlerin listesini...

Bir liste! Fakat hayır, bu ticaret kanunlarında birkaç değişiklik yapılmasını isteyen yün tüccarları tarafından imzalanan bir dilekçeydi.

Mara yığının en altında nihayet basit bir kâğıt parçasına rastlayana kadar aramaya devam etti. Bu kâğıt iki uzun sütun, yaklaşık otuz kadar erkek ismi içeriyordu. Başlığın altında, "Majestelerinin Gizli servisi, Başmelek St. Michael Tarikatı" yazıyordu. Biri kargacık burgacık şekilde; "Olağanüstü Yiğitlik Tavsiyesi ve Krallık'a Hizmet için önerilmişlerdir," diye yazıvermişti. Mara listeyi huzurca taradı.

Sebastjan, Beauchamp Vikontu.

Drake Parry, Westwood Kontu.

Rohan Kilburn, Warrington Dükü.

Max St. Albans, Rotherstone Markisi.

Jordan Lennox, Falconridge Kontu...

Jordan'ın ismini okurken Mara'nın yüzündeki bütün kan çekildi. Diğer isimleri de tanıyordu. Elinde ne tutmakta olduğunu fark ettiğinde dehşet bütün vücudunu sardı.

Bunlar Jordan'ın kötü şöhretli Cehennem Kulübü'nden asi, çapkın arkadaşlarıydı. Mara orada dururken, hepsinin Dante Malikânesi'ndeki gizli buluşmalarının gerçek amacını anlıyordu. Orası bir beyefendiler kulübü falan değildi. Sadece Majesteleri'nin gizli servisine paravanlık ediyordu!

Demek Dresden Bloodwell kim için çalışıyorsa ondan aldığı buyruk buydu. Listeyle birlikte, bütün ajanların kimlikleri ifşa olacaktı.

Tarikat'ın düşmanları, casuslar açığa çıktıklarını bile fark etmeden onları teker teker vurabilirdi.

Mara bu listeyi Dresden Bloodwell'e verirse Jordan'ın ölebileceğini fark ettiğinde dünya dönmeyi bıraktı.

Vermezse, o şeytan, Mara'nın oğlunu öldürecekti.

Mara kalbi onu hasta eden bir kuvvetle çarparken, elini ağzına bastırdı.

Mutlaka başka bir yolu olmalıydı. *Hayır, bu riski göze alamam.* Mara başını iki yana salladı ve hızlıca Prens'in diğer kâğıtlarını yerine yerleştirmeye başladı.

İzleyeceği rota belliydi. Jordan ve arkadaşları tecrübeli casuslardı. Thomas ise savunmasız iki yaşında bir çocuktuk ve Mara onun annesiydi. O sahip olduğu her şeydi.

George'un masasını yeniden kilitleyerek, ofisten çıkıp her

şeyin yerli yerinde olmadığını kontrol etti. Kapıyı arkasından yavaşça kapattı, kilitledi sonra çantasını bıraktığı koltuğa hızla geri döndü.

Ağır, oyma masaya bakakalarak durdu.

Balo gecesi Jordan'la, üzerinde öylesine tutkulu bir sevişme yaşadıkları masayı görünce yakıcı bir ıstırap kalbini dağladı. Gözlerine yaşlar doldu ve sınıksız kapatarak ağlamasını bastırmaya çalıştı Mara. Sinirleri yıpranmıştı, aklını kaçırmak üzereydi.

Üzgünüm, aşkım. Başka seçeneğim yok.

Jordan muhtemelen bu hissi çok iyi biliyordu.

Mara hafifçe silkelenerek kendini toplamaya çalıştı, tekrar gözlerini açtı. Kıpırdamalıydı! Uşak her an çayıyla içeri girebilirdi.

Prens'in ofisinin anahtarını hemen çantasına attı ve listeyi de katlayıp ufacak bir hale getirerek yine çantaya tıktı.

Mara çocuğu sağ salım eline geçer geçmez Jordan'ı ve kahraman arkadaşlarını hemen tehlikeden haberdar edeceği konusunda söz vererek kendini rahatlatmaya çalıştı.

O zamana kadar, Falconridge kendi başınaydı.

Mara kütüphanede ilerledi, kapıyı açtı ve uşağı mermer antrede tekerlekli çay arabasını kütüphaneye doğru iterken buldu. "Afedersiniz..."

"Leydim?"

"Artık çay istemiyorum. Üzgünüm. Öyle bir baş ağrısı girdi ki... Sanırım en iyisi şimdilik eve gitmek olacak. Bu hafta daha sonra Prensi görmek için randevu alacağım. Yine de teşekkür ederim. Size zahmet verdiğim için üzgünüm."

"Kesinlikle zahmet olmadı, leydim."

Mara ona pişmanlık dolu bir gülümsemeyle baktı. "Ben kendim çıkarım."

Uşak başını eğerek selam verdi. “Nasıl isterseniz, efendim.”

Mara başını salladı ve sakın bir şekilde dönüp en yakın çıkışa, Carlton Evi’nin araba giriş kapısının altındaki büyük ön kapıya doğru yöneldi.

Mara sessizce bir çıkış yapmadan önce adını seslenen tanıdık bir ses duydu.

“Mara!”

Carlton Evi’nin büyük antresindeki mermer genişlikte yankılanan bu derin, nazık sesi duyduğunda donup kaldı.

Dünyada şu an Prens’ten bile daha az görmek istediği bir kişi.

Tanrım, lütfen, beni onunla yüz yüze baktırtma şimdi.

“Mara?”

Cesareti kırılmıştı. Bir yanı koşarak kaçmak istiyordu ama orada felç olmuş gibi kalakaldı. Bir an sonra yüzündeki ifadeyi silmeyi başarıp yavaşça ona döndü. Uzun ve ince Jordan ona doğru yaklaşıyordu. Bu şekilde, baştan aşağı siyah giyinmiş olarak alışılmadık şekilde ürpertici görünüyordu.

“Burada ne yapıyorsun?”

Mara’nın içi suçluluk hissiyle doldu. Bir şeylerin ters gittiğini anlamasına izin verme. “Prens’i görmeye gelmiştim.”

“Öyle demek,” diye mırıldandı Jordan üzüntüyle. Mara önünde dururken bakışlarını aşağı indirirdi.

Mara, Jordan’ın ıstıraplı bakışından, onun ayrılışlarıyla ilgili soylu arkadaşının omzunda ağlamaya geldiğini sandığını görebiliyordu. Elbette, Jordan’ın onun burada gerçekten bulunuş amacından kuşkullanması mümkün değildi. Bunu öğrenmemeliydi de.

Bir savaşçı olarak Jordan, kuşkusuz Bloodwell’le dövüş-

bilirdi. Fakat Jordan aynı zamanda bir casustu ve soğuk kalbiyle, tıpkı kendini gördüğü gibi Thomas'ı bu görevde bir piyon olarak görebilirdi.

Mara, Jordan'a durumunu söylese, düşmanını ele geçirmek için kurnaz bazı stratejiler denemeye çalışabilirdi.

Mara'nın şu an strateji falan zerre kadar umurunda değildi. İçindeki annelik içgüdüleri sadece çocuğunu sağ salim geri almakla ilgileniyordu.

Jordan, Mara'nın gergin yüz ifadesini endişeyle inceleyerek ona baktı. "İyi misin?"

Mara dikkatli olması gerektiğini, yoksa kolayca Jordan'ın onun bir şeyler sakladığını anlayacağını fark ederek derin bir nefes aldı. Omzunu silkti ve umursamazca cevap verdi. "İyiyim."

Jordan, Mara'nın bu kısa cevabı karşısında huzursuz, delici bakışlarını parıldayan koridora çevirdi. "Albert'ı görmedin, değil mi? Bütün gün onun peşindeydim."

"Hayır."

Jordan başını salladı. Mara gitmeye can atarak bekledi ama kavgalarının ötesinde, bir şeylerin ters gittiğinden kuşkulanasından korkup yerinde kaldı.

"Mara, bu sabahla ilgili, sadece sana bir şey..."

"Lütfen. Burası yeri ve zamanı değil." Mara buna dayanabileceğini zannetmiyordu.

Jordan bir daha bakışlarını yere indirdi. "Elbette. Sadece fikrini değiştirirsen, her zaman burada olduğumu bil. Bana ne zaman istersen uğrayabilirsin."

Mara boğazında oluşan düğümle mücadele ederek dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. Jordan çok yakışıklı ve cesurdu. Mara ona bakmaya tahammül edemiyordu.

Şu anda bu kadar büyük bir şeyle ilgili ona yalan söylemek, Mara'nın hayal edebileceği her şeyden daha korkunçtu. En azından şu anda Jordan'ın sürekli neler hissettiğini biliyordu.

Mara'nın aklına bunun Jordan'ın on iki sene önce ona yaptığıyla aynı şey olduğu geldi. O da arkadaşlarını korumak için Mara'yı bırakmıştı; şimdi Thomas'ı korumak için Jordan'ı bırakma sırası kendisindeydi. Belki de aşkları kısmet değildi.

"Gitmeliyim," dedi zorlukla. Titreyen bir vedayla Mara arkasını döndü.

"Mara?" Jordan onun ismini bir okşar gibi söylemişti.

Mara hafifçe ürperdi. Jordan'ın dokunuşunun, öpüşünün, onunla sevişmesinin hatırası neredeyse dayanabildiğinden fazlasıydı. Fakat Mara bu sesin çağrısına karşı koymayı reddetti.

Dikkatlice geri döndü, endişeli bir ifade ve ona soran gözlerle baktı.

"Seni gerçekten önemsiyorum," diye fısıldadı.

Mara gözyaşlarının bulanıklığı arasından ona bakarak kendini Jordan'ın kollarına atmamak için bütün gücünü kullandı. Sessizlik içinde bir an için durdu ve Jordan'ın her özelliğini aklına kazımaya çalıştı.

Fakat Thomas bekliyordu.

Mara kendini topladı, bakışlarını Jordan'dan çekti ve arkasını dönüp kendini yürümeye zorladı.

Jordan onun gidişini bir suçluluk hissiyle izledi. *Tanrım, ona ne yaptım böyle?* Mara'nın koyu renk gözlerinde hiç bu

kadar büyük bir ıstırap görmemişti. Ona bu kadar çok acı çektiirdiğini bilmek, Jordan'ın gururunu kırmıştı.

Mara'nın ona karşı hisleri tamamen kaybolmuş gibiydi. Şu anda Mara onun gözlerinin içine bile bakamıyordu.

Jordan kalbindeki bu ağır yüke rağmen devam etmeye kararlı olarak Carlton Evi'ne girdi ve siyah ceketli uşağa Prens'i görüp göremeyeceğini sordu.

"Prens Hazretleri, burada değiller, Lord Falconridge."

Jordan kaşlarını çatıp şüpheli bir ifadeyle adamı süzdü. "Leydi Pierson daha yeni onunla görüşmedi mi?"

"Hayır, efendim. Prens'i bir süre için kütüphanede bekledi ama sonra iyi hissetmediği için evine dönmeye karar verdi. Onu yolda görmüş olmalısınız."

"Kütüphane?"

"Efendim?"

Jordan çoktan kapıya ilerlemeye başlamıştı bile. Zihninin içinde dönüp duran düşünceler çok karanlık, afallatıcı ve gerçek olamayacak kadar imkânsızdı. Bu olamazdı.

Sütünlü girişin altına koşarak çıktı ve onu görene kadar etrafa bakındı. Tam o sırada Mara kiralık bir arabaya binmek üzereydi.

Kiralık bir araba? Kibar Vikontes Pierson için hem de?

Jordan'ın midesi düğüm düğüm olmuştu. Bakışlarını Mara'nın bindiği eski arabadan ayırmayarak hemen atını istetti.

Arabanın arkasında zorunlu olarak boyanmış olan numaray, trafiğin içinde gözden kaybolurken "Numara 145," diye not aldı.

Jordan alçak sesle bir küfür savurdu ama bir saniye sonra görevli, atını getirmişti. Eyere atlayıp tek kelime etmeden beyaz atıyla Mara'nın gittiği yöne atıldı.

Onu gözden kaçırmamalıydı.

Piccadilly'nin aşığısında, tekrar Numara 145'i gördü; tedbirli bir mesafe bırakarak izlemeye devam etti.

Mara bunu yapmaz. O asla bana ihanet etmez.

Jordan buna asla inanamazdı. Yine de ümidini kesmeyecek, Mara'nın ne cehenneme gittiğini öğrenmeye niyetliydi. Neden Prens'in kütüphanesinde birkaç dakika yalnız kalmak istemişti ki?

Kıralık arabanın gittiği rota fazla tanıdık olmaya başlamıştı. Charing Cross'taki yoğun kavşak, sonra da Strand'la birleştiği viraj. Mara'nın arabası St. Martin Yolu'na dönüp kuzeye, Seven Dials'a doğru yol alırken Jordan'ın midesindeki düğüm iyice sıkışmıştı.

Yine de zihni bu netleşen resme inanmayı reddediyordu.

Birkaç dakika sonra, Londra'nın en uğursuz bölgesinde, suç çetelerinin sahasındaydılar. Burası kuşkusuz herhangi bir vikontesin gireceği bir yer değildi, özellikle tek başına. Jordan takip etmeye devam ederek, oranın sakinlerinden Mara'nın arabasına yönelebilecek herhangi bir sıkıntı olup olmadığını kontrol etti.

Neyse ki bu muhitin en berbat suçlu sakinleri, karanlık olmadan dışarı çıkmazlardı ve şu anda henüz çay vaktiydi.

Bununla birlikte Mercer'in öldürüldüğü yerin pek uzağında değillerdi. Daha önemlisi Dresden Bloodwell'in bilinen son saklanma yerinin yakınındaydılar.

Çok geçmeden Mara'nın arabası, Jordan'ın Albert'ın habercisini takip ettiği geceki ikileme düştü. Araba bu dar, dolambaçlı kenar mahalle yollarından daha ileri gidemedi.

Jordan atından atlayıp, Mara'nın durmuş olan arabadan inip yürüyerek devam edecek olmasını dehşet içinde izleyerek bir köşenin ardında gizlice bekledi.

Ne yapıyordu Mara böyle? Bu kadın aklını mı kaçırmıştı?

Mara çantasına uzanıp arabacının parasını ödedi; Jordan konuşmalarını duyamıyordu ama arabacının hareketleri, Mara'nın ona yol sorduğunu anlatıyordu.

Mara başını salladı, sonra Jordan'ı iyice dehşete düşüren bir şekilde Londra'nın suç yatağının loş labirentinde hızla yürümeye başladı.

Bir şeyler korkunç bir şekilde ters gidiyordu. Açıklanamaz bir şeyler.

Jordan'ın zihninde daha fazla soru işareti yoktu.

Atını köşeden çıkararak arabacıya doğru yaklaştı. "Şu kadın nereye gidiyordu?"

"Kimsin sen?"

"Soruya cevap ver," diye kestirip attı Jordan.

Adam kaşlarını çatı. "Neales Geçiti'ne nasıl gidebileceğini sordu! Neden ilgileniyorsun ki?"

"Yardıma ihtiyacım var. O kadın tehlikede."

"Ne?" dedi adam.

"Atımı koru. Ben dönene kadar burada beklersen senin için bir yüzlüğüm var."

"Burada durmak mı? Etrafta katiller var!"

"İki katı o halde!" Jordan yeleşinden cüzdanını çıkardı. Geri döndüğümde bundan bir tane daha alacaksın. Gidersen, gelip senin peşine düşeceğim."

Arabacı etrafa huzursuzca bakışlar fırlattı ve başını salladı.

"Tamam." Sonra da Jordan'ın atının sorumluluğunu aldı.

Jordan sessizce Mara'nın gittiği yöne koştu. Neales Geçiti denilen karanlık dar yola girdi ve neredeyse son anda Mara'nın ilerideki harabe bir binaya girdiğini gördü.

Neyse ki Mara içeriye girip arkasından kapıyı kapatmadan önce bu kasvetli tuğla apartmanın kapısında numraya bakmak için durmuştu. Jordan gözlerini kısıtı ama onu takip

etmekte vakit kaybetmedi. Ondan hemen sonra o da binanın içine girdi.

Jordan içeri girdiğinde, kirli bir merdivenin yükseldiği dar, karanlık bir girişte buldu kendini. Mara'nın aceleyle merdivenlerden çıkan hafif ayak seslerini duyabiliyordu. Jordan her şeyin üzerine hastalıklı bir solgunluk katan yeşile boyalı duvarlarıyla klostrofobik merdiveni görmezden gelerek onu takip etmeye devam etti. Binanın idrar kokan bir havası vardı, sefalet ve hastalıkla kokuşmuştu.

Tanrım. Bu iş nereye gidiyordu? Çoktan bildiği ama beyinin kabul etmeyi reddettiği mide bulandırıcı bir his vardı içinde. Fakat bu tek açıklamaydı.

Albert'ı bulamamasına şaşmamalıydı. Görünüşe göre Dresden Bloodwell'in artık ona ihtiyacı yoktu.

Jordan, eski kumar ortağının yaşaması ihtimalinin hayli düşük olduğunu düşünüyordu. Albert'ın kendini kurtarmak için son aptalca hareketi olarak Bloodwell'i Mara'ya yönlendirdiğini düşününce, Jordan'ın damarlarına bir öfke dalgası yayılıyordu.

Jordan, Mara'yı takip etmeye devam ederken, her şey çok tuhaf ve hayal gibi geldi. Bu en korkunç kâbusunun gerçekleştiği andı. Mara'yı böyle bir dehşetten korumak, tam da onu zaten yıllar önce bırakmasının nedeniydi. Fakat görünüşe göre insan kaderinden kaçamıyordu.

Belki de bir yanı bir şekilde hep bunun olacağını biliyordu. *Çok üzgünüm, Mara.*

Jordan, Mara'nın bu işe dahil olmasını kabul ettiği için kendine küfretti. Gerçi Jordan onu kullanmadan çok önce de Mara, Prens'in çevresinin değişmez öğelerindendi. Jordan olsun olmasın Albert, Mara'yı tanırdı.

Jordan, Mara'nın hızlı ve hafif adımlarını ve diğer bir kata geçtiğini duyduğunda, onu böylesi bir yere getirecek olan tek bir nedenin olduğunu düşündü.

Jordan içindeki giderek artan öfkeye karşı gözlerini kapattı.

Bloodwell, Thomas'ı kaçırmış olmalıydı.

Neden, Mara? Neden bana söylemedin? Bana olan bütün inancını kayıp mı ettin? Artık bana güvenemiyor musun?

Mara'nın bununla kendi başına yüzleşmesini düşünmek için sessiz bir acıyla doldururken, Jordan yukarıdan onun ayak seslerini duydu.

Mara durup aşağıya bakarken, Jordan eğilip onun göremeyecği bir noktaya çekildi. Belki Mara takip edildiğini seziyordu.

Jordan bilinmezlik avantajını korumaya devam etmeliydi. Mara onu şimdi görürse, duygularını Bloodwell'den saklayamayabilirdi.

Jordan bir kez daha Mara'nın adımlarının merdivenlerden çıktığını duydu. Öfkesi büyüyüp sertleşirken onu gölge gibi takip etmeye devam etti.

Mara'nın ayak sesleri durdu.

Jordan onun hangi kapının önünde durup çaldığını görecek bir açısında durdu merdivenin. Üç gergin kapı vuruşu.

Birden kapı gıcırdayarak açıldı.

"Leydi Pierson! Beni etkilediniz. Mükemmel bir sürede hallettiniz. İçeri girin."

Jordan, daha önce Bloodwell'in sesini duymamıştı ama bu ses onun damarlarını buz gibi bir nefret ve neredeyse damarlarında dolaşan ilkel bir öfkeyle doldurmuştu.

Kapı kapanırken Jordan merdivenin kuytusundan çıktı ve bakışları yukarıdaki dairenin kapısına sabitlendi.

20. Bölüm

“Görüldün mü? Takip edildin mi?” diye sordu Bloodwell, onu içeriye çekerken.

“Hayır. İsteddiğini aldım. Şimdi bana oğlumu ver.”

Bloodwell kapıyı kapattı. “Önce bana listeyi ver.”

“Thomas nerede?” diye sordu Mara titrek bir sesle. “Onu bana verdikten sonra listeyi alabilirsin!”

Bloodwell, Mara’nın bu direnme çabası karşısında güldü ve dirense onun kolunu kırabilecek bir sertlikte deri sapına asılıp onun kolunu bükerek çantasını kaptı.

Mara, hafif bir çığlık attı. Bloodwell çantanın içindekileri yere boca ederken dehşetle onu izledi. Bloodwell, Mara’nın para cüzdanını, anahtarlarını ve küçük randevu defterini bir kenara itti ama katlanmış bir parşömeni almak için yere eğildi.

Mara kalbi ağzından fırlayacakmış gibi Bloodwell’in onu açmasını izlerken yutkundu.

Bloodwell ayağa kalktı, listeyi incelerken kendi kendine hafifçe güldü. “Biliyordum. Warrington! Rotherstone da,”

diye mırıldandı kendi kendine. Biraz daha dikkatli bir şekilde bakıp kaşlarını çattı. “Bir saniye. Bu Dante Malikânesi takımı!” Bloodwell, Mara’ya dalgın bir şaşkınlıkla baktı. “Orası onların kahrolası karargâhları, orası değil mi? Lanet olası şeytan!” Bloodwell şaşkınlıkla başını salladı. “Bahse girerim, Niall’i tuttukları yer de orasıdır.”

Bloodwell, Mara’yı, onun Niall’in kim olduğuna dair hiçbir fikri olmasa da süzdü. “Zeki bir kadınsın. Görünüşe göre önümde yapılması gereken pek çok iş var ama sayende, şimdi hepsi çok kolay olacak.”

Mara bu mide bulandırıcı gerçek karşısında zorlukla yutkundu. “İstediyini aldın. Şimdi benim sıram. Oğlumu geri ver.”

“Bekle. Bundan ne kadar keyif aldığımı bilemezsin. Bakalım, başka kim varmış? Beauchamp... Sanırım beni birkaç ay önce öldürmeye çalışmıştı.”

“Lütfen! Çocuğumun bana ihtiyacı var!”

“Kapa çeneni!” diye kükredi Bloodwell birden.

Mara irkilerek yerinden sıçradı ve bakışlarını yere indirdi.

“Düşünmeye çalışırken beni bölme,” dedi Bloodwell. Sonra sinsi bir ifadeyle tekrar listeye döndü. “Pekâlâ, işte burada daha önce duyduğum bir isim var... Falconridge.”

Mara, başı önünde hafifçe bakışlarını korkuyla ona kaldırdı.

“Evet, Albert ondan bir süre önce bahsetmişti. Prens’in haftalık kâğıt oyunundaki yeni bir üye’sanırım. Demek ki Prens’in takımında Tarikat’ın bir ajanı da varmış. Evet, o artık ölü bir adam.”

Maalesef, Bloodwell, Mara’nın alçak sesli nefesini hızla içine çekişini duymuştu. Mara hemen bakışlarını kaçırdı ama adamın zalim bakışları ona yönelmişti bile.

“Bu adamı tanıyor musun? Gözyaşlarını gördükten sonra kesinlikle tanıdığına bahse girerim. Ne kadar dokunaklı! Vah vah. Tarikat’ın bir ajanıyla mı yatıyorsunuz, Leydi Pierson? İşte bu benim için çok ilginç bir durum.”

Mara ona bakmayı reddetti ama titremeye başlamıştı.

Bloodwell nefret dolu bir bakışla güldü ve etkilenmiş bir ifadeyle Mara’yı inceledi. “Siz sosyete hanımları birer fahişesiniz. Umarım Lord Falconridge sizden iyice faydalanmıştır. Sizin hatırıma, onu öldürürken daha fazla keyif alacağım.”

“Oğlumu görmek istiyorum,” dedi Mara boğulurcasına ve hafifçe geri çekildi.

“Evet ama sadece benim ne istediğim önemli, güzel vi-kontesim.” Bloodwell, Mara’nın saçından ayrılmış bir tutamı hafifçe kaldırdı yukarı. “Beyefendilere fazla alışıksınızdır, sanırım. Daha sade bir örneği denemelisiniz.” Bloodwell aniden onun saçını avucunun içine alıp çekerken, Mara çığlık attı. “Ağzının payını nasıl vereceğimi biliyorum.”

Kapı aniden gürültüyle açıldı. Mara dehşete düşmüş bir afallamayla Jordan’ın odanın içine dalmasını izledi. Jordan, hemen belinden bir silah çekip ateş etmeye hazırlanan Bloodwell’e yöneldi.

Mara, Bloodwell’in parmağının tetiğe gittiğini gördü. Jordan hâlâ üç adım ötedeydi. Yakın menzilde.

Mara hiç düşünmeden Bloodwell’in eline, başarabildiği kadar sert bir tekme attı. Kurşun tavana gitti ve Jordan, Bloodwell’in üzerine atıldı.

İkisi birlikte yere düştüler ve Mara gözleri faltaşı gibi açılıp geriye gitti. Jordan’ın yumruğunun tekrar tekrar Bloodwell’in suratına inmesini izledi. Bu kadar zamandır kibar, soylu kontunun altında gizlenen vahşi öfke karşısında afallamıştı.

Jordan burada ne arıyordu? Onu Carlton Evi'nden bu yana izlemiş olmalıydı. Bu da Jordan'ın onun bir hırsız olarak Albert'ın yerini aldığını bildiği anlamına geliyordu.

Jordan Bloodwell'i pataklayıp onun kafasını yere çarparken en azından Mara Tarikat'ın ajan listesini alacak kadar kafasını toplamıştı.

Onlar mücadele ederken, Mara nefesini tutarak kâğıdı aldı. Jordan, Bloodwell'i zaptetmeyi başarmıştı. Onu yere yatırıp dizlerini sırtına koyarak işini bitirmek için bıçağını çekti.

Mara korkuyla nefesini içine çekti. "Jordan, hayır... O Thomas'ı kaçırdı!"

Jordan göğsü hızla inip kalkarken gözlerinde vahşi bir öfkeyle durdu. Gözlerinde elmas sertliğinde bir ifadeyle düşmanın boğazını hiçbir kaygı duymadan kesebilecek bir casusun yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Onu öldürürsen, asla oğlumu bulamam. Onu bir yere sakladı."

Jordan birkaç saniye sonra durumu kavramış göründü. Burnundan soluyarak düşmanına baktı. "Bizi oğlana götürceksin."

Dresden Bloodwell ağzının kenarından kan sızarak boğuk bir kahkaha attı. "Hiçbir yere götürmeyeceğim."

Jordan öne eğilip elindeki bıçakla Bloodwell'in göz çukuru dokundu. "İğrençleşmek istiyorsun, demek? Gözlerini teker teker oymamı istemiyorsan bize oğlanı geri vereceksin."

Bloodwell bir küfür savurdu.

Jordan onun yüzünün etini delerken, Mara afallayarak seyretti. Bunu gerçekten yapmayacaktı, değil mi?

Jordan yavaşça bıçağının ucunu daha derine batırırken, Mara'nın ağzı açık kaldı.

Bu belli ki Bloodwell'i ikna etmek için yeterliydi. Çünkü aniden çılgılık atmaya başlamıştı. "Hayır!"

"Oğlan nerede?"

"Yapma! Bekle. Sizi ona götüreceğim."

Jordan ucu kanlanmış bıçağını geriye çekerken, Mara şok içinde ona baktı.

"Ayağa kalk."

Jordan bıçağının yerine silahını aldı ve onu atış menziline tuttu. Bloodwell rakibinin bu acımasız saldırısı karşısında sarsılmış bir halde alçak sesle bir küfür daha savurdu.

Oradan çıkmak üzere olduklarını fark ederek, Mara çabucak yere dökülmüş eşyalarını tekrar çantasının içine tıkararak topladı.

Elindeki listeye baktı. "İstediği şey buydu. Bunu yapmak istemedim. Bana yaptırdı. Bu bir... Bir isim listesi." Mara zorlukla yutkundu. "Senin de adın var."

Mara ona kâğıdı gösterdi. Jordan baktı ve gözlerini Bloodwell'den ayırmayarak, karanlık, alçak sesli bir kahkaha attı.

"Onu yakayım mı?" dedi Mara titrek bir sesle. "Gerçi onu çoktan okudu."

"Hayır. Onu kimin gönderdiğini bulmamız gerekiyor. Ver bana."

Mara ona katlanmış listeyi verince, Jordan kâğıdı yeleğinin cebine koydu.

"Çok üzgünüm..."

"Bu senin hatan değil. Endişelenme, Mara. Her şey yoluma girecek."

Jordan şu anda bile onu suçlamayı reddederken, Mara'nın gözleri yaşlarla doldu.

“Gel dışarıda bekleyen bir araba var. Herhangi bir şeye kalkışırsan,” diye uyardı Bloodwell’i, “gözlerinden fazlasını kaybedeceksin. Şimdi, yürü.”

Jordan, Bloodwell’i yarı itip yarı sürükleyerek, dışarıda onları bekleyen arabaya götürdü. Silahını Özgürlükçü’nün şakağına dayamıştı.

Köşeye vardıklarında Jordan, Bloodwell’i iterek arabaya bindirdi. Arabacıya, atını arabanın arkasına bağlamasını söyledi. Sonra da Mara’ya arabacıyla birlikte sürücü bölümüne geçmesini emretti.

Mara ona tuhaf bir şekilde bakıyordu ama Jordan, Mara’nın onun içeride yaptıklarını gördükten sonra bunun normal olduğunu düşünüyordu.

Jordan, içeride kendine ne olduğunu tam olarak bilemiyordu. Görevine odaklanmıştı ama Bloodwell’i öldürmemek epey güç olmuştu.

Yola koyuldular, Jordan arabanın içinde Bloodwell’i kontrol altında tutup silahını ona doğrultarak gidiyordu.

Jordan’ın hem sessiz hem de seslendirilen tehditleri, Bloodwell’in Thomas’ı nereye sakladığına dair her yol tarifini teker teker ağzından alıyordu. Jordan arabacıya seslendi ve çok geçmeden şehrin dışında terk edilmiş bir barakaya geldiler. Bloodwell’in onları aldatmadığı, ağaçların arasına gizlenmiş Mara’nın arabasını gördüklerinden kesindi.

Araba durdu, Mara ön taraftan aşağıya atlayıp barakaya koşmaya başladı.

Jordan hâlâ silahı Bloodwell’e doğrultulmuş halde yavaşça arabadan indi.

“Kilitli!” diye deli gibi seslendi Mara kapıya hızla vurarak. “Thomas! Bayan Busby! Jack!” İçeriden yardım isteyen boğuk sesler duyulduğunda Mara yıpranmış kapıyla mücadele etmeye başladı.

Jordan barakanın içinden çocuğun ağlamaya başladığını duyunca, yükselmekte olan bir başka körleştiren öfkeyi bastırmaya çalıştı.

“Thomas, annen burada! Bayan Busby! Jack? Size yardım etmeye geldik! Dayanın, bir dakikaya alacağız sizi!”

“Yürü,” dedi Bloodwell’e Jordan, ona biraz daha yaklaşarak.

Özgürlükçü, Jordan’a gözlerinde intikam hırsıyla baktı. Burnu ve ağzı Jordan’ın darbelerinden şişmiş ve bıçakla kesilen gözünün kenarından hafifçe kan akıyordu.

Jordan silahını Bloodwell’e doğrultmuş halde kapıya doğru ilerledi.

“Bayan Busby, Jack, ben Lord Falconridge. Kapıdan geriye çekilin!” diye uyardı içerideki tutsakları. “Tekmeyle kırarak içeri gireceğim.”

Hemen kapının arkasında olma ihtimallerine karşı, çekilmeleri için onlara bir saniye verdi. Sonra Bloodwell’in kapısında yaptığı gibi yıldırım gibi bir hızla kapıyı tekmeleyip açtı. Mara hemen çocuğunu kurtarmak için içeri daldı.

Kurtarılma işinin halledilmek üzere olduğunu gören arabacı daha fazla gerilime dayanamayacak gibiydi. Alacağı paranın diğer yarısından vazgeçerek kuşkusuz olan bitenlerin hiçbirini görmemiş olmayı dileyerek, korkuyla etrafına bakınıp arabasına atladı.

Jordan içinde derin bir rahatlama hissi duydu ama Mara, ikisi de ağlayarak Thomas’ı kucağında dışarı çıkarırken hâlâ endişeliydi.

Bayan Busby, bilekleri ipe bağlı halde olduğu yerde sendeledi.

“Mara! Gidip arabana bin!” dedi Jordan. “Bayan Busby, siz de gidin. Jack sizi Dante Malikânesi’ne götürebilir...”

“O vuruldu, lordum!” dedi yaşlı dadı.

Dresden Bloodwell gülümsedi. “Evet, bundan bahsetmeyi unuttum.”

Jordan öfkeyle ona baktı. “Mara, çocuğu arabaya koy. Bıçağımı alıp Bayan Busby’nin elindeki ipleri kes. Sonra gidip Jack yaşıyor mu diye bak!”

Mara, Jordan böyle kesin talimatlar verdiği için minnettar bir şekilde başını salladı. Hâlâ ağlamaya devam ederek Jordan’ın dediklerini yaptı. Thomas’ı arabaya yerleştirdi, sonra da Jordan’ın bıçağını almaya geldi.

“Dikkatli ol,” diye mırıldandı Jordan ama çok geçmeden Mara, dadının ellerini çözmüş ve arabaya binmesine yardımcı olmuştu.

Bayan Busby bir kez daha güçsüzlükle iki yaşındaki çocuğun sorumluluğunu aldı.

Mara karanlık, kirli barakaya geri dönerken, Jordan mahkûmuna başını salladı.

“Bunun bedelini ödeyeceğini biliyorsun değil mi? Bir çocuk? Yaşlı bir kadın? Sizler asla değişmeyeceksiniz.”

Dresden Bloodwell hiçbir şey demedi. Sadece Jordan’a alaycı bir gülümsemeyle ters ters baktı.

Mara tekrar barakanın kapısında görüldü. “Yaşıyor ama kendinde değil. Acilen bir doktora ihtiyacı var. Karnından vurulmuş. Onu ayağa kaldıramıyorum. Kim bilir ne zamandır bu halde?”

Jordan başını salladı. “Pekâlâ. Onu ben taşıyım. Gel ve silahımı tut.”

“Ne?”

“Silahı ona doğrultup tut.” Jordan ondan bıçağını geri aldı ve kılıfına soktu, sonra da silahını uzattı.

Mara silaha bakakaldı. “Ben mi?”

“Sorun yok. Bunu yapabilirsin. Sana nasıl ateş edileceğini göstermiştim, hatırlıyor musun?”

“Ama...” Mara’nın sözleri korkuyla yarıda kesildi.

“Tamam. Pişman olmaktansa tedbirli olmak daha iyidir,” diye mırıldandı Jordan. “Başını diğer tarafa çevir, tatlım.” Mara başını çevirdi ama gözünün ucuyla Jordan’ın Bloodwell’e zalim bir ifadeyle bakıp silahıyla adamın dizini hedef aldığını gördü.

“Falconridge...”

Bum!

Bloodwell inleyip yere düştü. Acıyla kıvranıp kanlı bacağı tutarken, dudaklarından bir dizi küfür döküldü.

“İşte,” dedi Jordan nazikçe. “Artık başına dert açamaz.”

Mara, Jordan çabucak silahını doldururken, âşığının soğukkanlılığı karşısında yutkundu.

Bunu halledince silahı yavaşça Mara’nın ellerine bıraktı. “İşte böyle. Güzel. Hemen geri geleceğim. Bu arada, kıpırdarsa onun işini bitirmek için Tarikat’ın desteğine sahipsin. Canlı olarak yararlı ama dünyanın bu pislik olmadan daha iyi bir yer olacağını hepimiz biliyoruz.”

Mara onlar yer değiştirirken hiçbir şey demedi. İki eli de Jordan’ın silahında, onun dönmesini beklerken, silahı Bloodwell’e doğrultup bekledi.

Jordan oğlanın ve iki hizmetkârın bütün gününü geçirdiği bu kirli, küflü yere girdi. Jack’i kötü bir durumda buldu ama onu ayağa kaldırabilmeyi başardı.

Jordan onu dışarı arabaya doğru taşıırken, inleyen arabacı ona yaslanarak ve neler olup bittiğinin pek bilincinde olmayarak yürüdü.

Jordan, Bloodwell'in boyunbağını çıkarıp turnike yapmak amacıyla bacağına sardığını görünce gülümsedi. Özgürlükçü katil yüzünde kinli bir ifadeyle tekrar ayağa kalkmak için debeleniyordu.

“Jordan!”

“Hemen geliyorum. Endişelenme.”

Jordan yaralı arabacıyı arabaya yerleştirirken bir an için sırtını döndü, sonra Bayan Busby'ye başıyla işaret etti. “Dayanın. Sizi buradan götüreceğiz.” Jordan elini şefkatle ağlayan çocuğun başına götürdü. “Hişşş, küçük adam, birazdan her şey yoluna...”

Ve aniden Mara birkaç metre öteden bir çığlık attı arkasından. Sonra da silah patladı.

Jordan döndüğünde, Bloodwell'in Mara'ya onun iki katı iriliğinde bir adamı yere yıkabilecek sert omuz darbesiyle çarptığını gördü.

Mara geriye doğru düştü. Tetiği çekmesine rağmen kurşun havaya gitmişti. Bloodwell aksayan bacağıyla arabaya yürüdü. Gözlerinde cehennem ateşi yanıyordu. Araba buradan çıkmak için tek vasıtaydı ve Jordan, Bloodwell'in onu ele geçirmek niyetinde olduğunu gördü.

Jordan buna kesinlikle izin vermeyecekti.

Bloodwell acı içinde sürücü yerine otururken Jordan gözlerini kısıtı ve bıçağına uzandı. Jordan ona doğru atıldı.

Bıçak derin bir şekilde Bloodwell'in baldırına, dizindeki kurşun yarasının hemen üzerine saplandı. Özgürlükçü kükredi ve Jordan kendini adamın yanına, sürücü bölümüne attı.

Bloodwell bacağındaki bıçağı görmezden gelerek, yüksek olmanın avantajını kullanıp Jordan'ın göğsüne sağlam bacağıyla bir tekme attı. Bu darbe Jordan'ı geriye doğru itti ama yerinden düşürmedi.

Bloodwell arabanın dizginlerini kavradı ama freni serbest bırakmadan önce Jordan ona tekrar saldırdı. Sürücü bölümünde mücadele etmeye başladılar, Thomas bütün o süre zarfında avazı çıktığı kadar bağırdı.

Bloodwell bir şekilde uzun deri dizginleri çekip Jordan'ın boğazına dolamayı başardı ve sıkmaya başladı.

Jordan hırlayıp hava almak için çırpınarak ona karşı koymaya çalıştı.

Sonra Bloodwell aşağı uzanıp bıçağı kendi bacağından çekip çıkardı ve Jordan'ı yan tarafından bıçakladı.

Jordan mücadelenin hararetiyle ilk başta yarayı hissetmedi, otomatik olarak tepki verip Bloodwell'i kükreyerek öne itti.

Özgürlükçü katil, tozlu yere sırtüstü düştü. Ne yazık ki Jordan sürücü bölümünden ağırlığı altında ezmek için onun üzerine atlarken, Bloodwell yuvarlanarak yana kaçtı.

Jordan elleri ve ayakları üzerine yola düşüp küfür etti; bir saniye için elini yanına götürdü ve parmaklarına kan bulandı. Bloodwell hemen onun yanında ayağa kalkıp sıçrayarak hızla ağaçlıkların arasında girdi. "Lanet olsun!"

Mara kendini toplayıp sersemlemiş halde ayağa kalktı. "Thomas?" diye bağırdı.

"Güvende," dedi Jordan başıyla arabayı işaret ederek.

"Anne!"

Mara oğluna koştu. "Bloodwell nerede?" Bana çok sert bir darbe vurdu sanırım, bir an için bilincimi kaybetmişim. Ne oldu?"

“Önemli değil. Sadece geri gelmeden önce buradan uzaklaşın.” Jordan ayağa kalktı ve sendeleyerek ayakta durmaya çalışırken Mara’nın bembeyaz olduğunu gördü.

“Yaralanmışsın!” dedi dehşet içinde.

“Ben iyiyim. Beni dinle... Duyuyor musun?”

Mara paniklemiş bir halde başını salladı.

“Dante Malikânesi’ne git. Strand’da. Orayı biliyor musun?”

“Evet.”

“Yaşlı İskoçyalı, Virgil... Ona seni takımımı buraya yolaman için gönderdiğimi söyle. Tarikat’ın doktorları Jack’le ilgilenecektir.”

“Sen ne yapacaksın?” Mara’nın rengi atmıştı. “Jordan, birlikte gideceğiz! Kan kaybediyorsun!”

“Bunu bitirmem lazım. O yaşayamaz. Hepimizin kim olduğunu biliyor.”

“Hepsi benim suçum,” diye fısıldadı Mara, Jordan’ın yarasına bakarak. “Çok üzgünüm. Sana bu sabah söylediğim şeyler yüzünden çok üzgünüm ve....”

“Hişş.” Jordan kanın onu korkutmasını istemediği için Mara’ya yaklaşmadı. Bunun yerine sadece Mara’nın anlamasını sağlamak için vakti olmadığını söyleyen derin bir hisle ona baktı. “Sadece seni sevdiğimi,” diye fısıldadı “ve her zaman seveceğimi bil. Seni hiç unutup unutmadığımı Dante Malikânesi’ndekilere sor. O zaman öğreneceksin. Şimdi gidin. Thomas’ı buradan götür.”

“Jordan, seni bırakmam mümkün değil...”

“Bırakmalısın. Yaralıyım, tamam mı?” diye Jordan kabul etti sessizce. “Desteğe ihtiyacım var. Gidip takımımın buraya gelmesini sağla. Onlar gelene kadar Bloodwell’i tutacağım. Yaralı bacağıyla çok fazla uzaklaşamaz.”

Mara, Jordan'ın ifadesini çözmeye çalışarak onun yüzüne baktı. Bunun bir yalan olduğunu anlamıştı, Jordan'ın onu sevdiği için söylediği bir yalan. Aslında Jordan düşmanını karanlık ormanda takip ederken, kendi yaklaşan ölümünün geleceğine dair içinde güçlü bir his vardı ve onu ölümleri izlemek zorunda kalmasını istemiyordu.

Jordan, Mara'ya başını salladı.

Jordan hep, Tarikat'ın kötüye karşı bitmek bilmeyen mücadelesi için hayatını vermeye gönüllü olmuştu. Bunun şimdi olması gerekiyorsa, onu da kabullenmişti. Ancak bir şey kesindi. Ölümleri o piçi de yanında götürecekti.

Bloodwell'in yaşamasına izin veremezdi. Adam Mara'yı tanırken buna izin veremezdi. O isimleri bildiği sürece Bloodwell'i hayatta bırakamazdı. Jordan son nefesine mal olsa bile bunu bitireceğine ant içti.

Sonra Mara ve Thomas ve kardeş savaşçıları güvende olacaklardı. "Git," dedi sertçe.

Jordan arkasını döndü ve Bloodwell'in kaçtığı ağaçlıklı yolda koşmaya başladı.

Mara orada durdu, onun arkasından şok içerisinde, ne yapacağını bilmez bir halde bakarak. Gölgelemlerin içinde kayboldu ama Mara'nın bakışları demin Jordan'ın durduğu yerdeki ufak kan gölcüğüne kilitli kalmıştı.

Mara'nın kulaklarında Jordan'ın son defaymış gibi söylediği 'Seni seviyorum' cümlesi yankılanıyordu.

Mara buradan gitmesinin mümkün olmadığını biliyordu.

Bu sabah Jordan'a evinden ve hayatından çıkıp gitmesini söylemişti —yıllar önceydi sanki— ama şimdi onu sonsuza kadar kaybetme ihtimali dayanılmazdı.

Jordan'ın hayatı tehlikedeydi. Kanıtı yerdeki, yavaşça toprağa karışan kırmızı kan gölüydü.

Jordan çok kan kaybediyordu. Mara arabayı alırsa, Jordan nasıl Dresden Bloodwell'in işini bitirdikten sonra kendine bir doktor bulmaya gidecekti ki?

Jordan asla Mara'nın Dante Malikânesi'ne gidip arkadaşarını buraya getirmesini bekleyecek kadar dayanamazdı. Kan kaybından ölürdü. Jordan ya ne kadar ciddi bir şekilde yaralandığının farkında değildi, ya da sadece Mara'nın bunu fark etmeyeceğini ummuştı.

Mara, Jordan'a yardım etmenin ona bağlı olduğunu fark etti. Bu inatçı adam kabul etmeyi reddetse de Jordan'ın ona ihtiyacı vardı.

Mara arabasına ilerleyip, çevredeki ağaçlık alana huzursuzca baktı. Çenesi hâlâ o deli adamın omzunun çarpışından dolayı acıyordu. Dresden Bloodwell'in hâlâ etrafta olduğu müddetçe, Mara burada oyalanarak herkesin, hatta Thomas'ın bile güvenliğini riske attığını biliyordu. Büyük bir gecikme Jack'in hayatına da mal olabilirdi ama Mara son birkaç saate dayanabilmişse birazcık daha dayanabileceğini düşündü.

Mara arabanın kapaklı oturma bölümüne uzanıp, Hyde Park'taki arabasına yapılan saldırıdan sonra Jordan'ın verdiği misket tüfeğini çıkarırken, Bayan Busby ona dehşetle baktı.

"Hayır, leydim," diye fısıldadı yaşlı kadın, Thomas'ı kucağında daha sıkıca tutarak. "Lord hazretleri gitmemizi söyledi!"

"Üzgünüm. Onu terk edemem. Sadece birkaç dakika daha," dedi Mara. "Bugün için zaten çok fazla şey yaşadığınızın farkındayım ama onu ölüme terk edemem. Bizim için dua edin, Bayan Busby."

Dadı kederli bir bakışla başını salladı. “Bütün gün bunu yaptım.”

“Thomas, sen de sessiz ol.” Mara tekrar ondan uzaklaşma gücünü nereden bulacağını bilemeyerek oğlunu okşadı.

Mara karamsar bir tavırla, arabanın kapısını kapattı, tüfeğin dolu olup olmadığına baktı ve içindeki her bir cesaret zerresiyle ağaçlığın içine yürüdü.

Ellerinde silahı tutmak tuhaf bir histi. Düşmanına olabileceği kadar kendisi için de tehlikeliymiş gibiydi.

Fakat ağaçlığın içinde, yaprakların gölgesi arasında kuşlar sessizleşmişti. Rüzgâr bile esmiyordu.

Mara ilerlerken, kalbi deli gibi bir hızla çarparken ileriden gelen erkek seslerini duydu.

“Çık ortaya, Bloodwell! Bittiğini biliyorsun.”

“Evet, ama benim için değil. Falconridge. Biliyorsun bunu. Çok üzgünüm ama fahişen adını düşmana teslim etti.”

“Sırf onu dehşete düşürdüğün için... Bunu sana ödeteceğim.”

“Neyle? O silahla mı? Ölmek üzeresin ve ikimiz de bunu biliyoruz. Yaran nasıl? Ciğerine isabet ettirdim mi?”

“Korkarım hayır.”

“Kalbini ıskalamam çok kötü. Biraz daha ormanın derinliklerine gel de işini bitirebileyim.”

“Kendini göster!” diye bağırdı Jordan çalılıklara doğru. “Lanet olası bir korkaksın. Sen ve senin gibiler.”

Ona geri dönen tek cevap soğuk bir kahkaha oldu. Mara sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak etrafına bakındı.

“İyi bir atış yapsan iyi olur, lordum! Tarikat için çocukluğunda aldığın eğitimler... Hepsi boşuna. Sonu buraya geldi. Silahında sadece tek bir kurşun var.”

“Endişelenme, Bloodwell. Görmediğin daha pek çok marifetim var. Pekâlâ, Holyfield’in cesedini nereye bıraktın?”

Mara biraz ileride Jordan’ı gördü, biraz daha ormanın derinliklerine ilerleyip Bloodwell’i ele geçirmeye çalışıyordu. Mara onun Bloodwell’i konuşturma sebebinin, sesinden yönünü bulmaya çalışmak olduğunu fark etti.

“Ne yani, Falconridge, yerini söyleyeyim de, sizi onu bulma keyfinden mahrum mu edeyim?”

“Bana Lord hazretleri diyebilirsin.”

Bloodwell dudağını büktü. “Belki bilmek istersin, seninle işim bittiğinde,” diye seslendi Bloodwell saklandığı yerden, “senin kabaca yarıda bıraktırdığın işi o fahişeye tamamlamaya gideceğim Lord hazretleri. Onu üç kuruşluk bir fahişe gibi kullanacağım. Ve boğazını kestiğimde, onu çırılçıplak halde Thames’e atacağım. Buna ne dersiniz, kibar Tarikat Şövalyesi?”

“Pek de özgün değilmiş,” diye yanıtladı Jordan.

Mara ürperdi ama kendine, Bloodwell’in sadece bir hata yapması için Jordan’ı kışkırtmaya çalıştığını söyledi.

Jordan ise bunun karşılığında yeme gelmeyi reddedip, sakin ve tamamen kontrollü kalıyordu. “Leydi Pierson ve çocuğunun yanına asla gitmeyeceksin.”

“Ben...”

Bum!

Mara patladığında silahın sesi için hazırlıklı değildi. Fakat Jordan onu görmüş ve en iyi atışını yapmıştı. Bloodwell küfretti ve ağaçların arasından Jordan’ın karşısına çıktığında sol omzunun üzerindeki eti açılmıştı.

Fakat bu bile öylelerini durdurmaya yetmezdi.

Bloodwell bacağından çekip çıkardığı bıçakla Jordan’ın üzerine atladı.

Mara tüfeği ona doğrulttu ama tereddüt etti. Yol üzerinde pek çok yaprak ve dal vardı. Ne yaptığını tam olarak göremiyordu.

Ayrıca Mara'nın da sadece tek bir kurşunu vardı. Daha fazla cephaneye arabada duruyordu ama Mara bu aptal şeyi nasıl dolduracağını bilmiyordu.

O sırada Bloodwell, Jordan'a bıçağı sallayıp göğsünde bir kesik açtı. Mara çığlık atamayacak kadar dehşete düşmüştü. Jordan hiç hissetmiyormuş gibi bu taze yarayı görmezden gelip tek bir soğukkanlı amaca yöneldi: Bıçağını geri almak.

Jordan, Bloodwell'in elinden bıçağı almaya çalışırken, Mara yüzünü buruşturdu ve ağaçların arasından nişan almaya çalıştı ama tetiği çekmeye cesaret edemedi.

Adamlar birbirlerine çok yakındılar. Kavgaları esnasında bıçak yere savrulunca Mara derin bir nefes aldı.

Bloodwell, Jordan'a bir bakış fırlattı ve kaçmaya başladı.

Jordan bıçağı tekrar ona fırlatma hatasına düşmedi. Sert, soğuk bir elmas gibi parıldayan gözleriyle onu takip etti. Bloodwell'in arkasından ilerlerken şüphesiz içinde kalan bütün gücünü kullanıyordu.

Jordan durdurulamazdı, yerdeki kütüklerin üzerinden atlıyor, fazla büyümüş çalılarının arasından hızla geçiyordu. İlahi bir güçle yönlendirilen bir savaşçıydı. Hem göğsünden hem yan tarafından kan kaybettiği gerçeğine karşı pervasız bir şekilde ilerliyordu.

Mara onları takip etti ve Jordan avıyla arasındaki mesafeyi tam kapatıyorken, Bloodwell'in yüksek bir odun yığının yanına geldiğini gördü; Bloodwell'in gözüne orada paslanmaya bırakılmış eski bir balta ilişmişti.

Bloodwell baltayı Jordan'a savurdu. Mara hızla nefesini

içine çekti, Jordan öne eğildi ve Bloodwell yine baltayı savurdu, yine ıskaladı.

Arkalarından yaklaşarak, kalbi kaburgalarına hızla çarparken Mara iyi bir atış yapmak için dua ederek tüfeği omzuna götürdü. Jordan'a kenara çekilmesi için bağırıyordu çünkü dikkatini dağıtmaktan korkuyordu.

Birkaç metre geride, bir dizinin üzerine çöktü ve Jordan'ın, onun Dresden Bloodwell'e nişan almasını engellemediği bir anı kolladı.

İyi bir İngiliz askeri gibi, komutanın ateş emrini bekliyorcasına hazır olarak tüfeğiyle beklerken, nabızı korkunç bir hızda atıyordu.

Jordan eğilip yere düşmüş kalın bir dal parçasını kaptı ve Bloodwell'in bir sonraki balta darbesine karşı onu kullandı.

Sert balta darbesi dalı iki parçaya ayırmıştı ama kalkan görevi görerek Jordan'ı kurtarmıştı. Mara, Jordan'ın elindeki ucu sivrilmiş dal parçasına baktığını gördü. Bloodwell elindeki baltayı iki eliyle onun kafatasını ikiye ayırmak için kaldırıırken Jordan elindeki dalı savurdu. Geçici bir mızrak görevi gören dal, Dresden Bloodwell'in karnına girdi.

Bloodwell arkadaki odun yığınlarına doğru düşerken elindeki baltayı düşürdü.

Mara bu katilin onu delen mızrağa bakmasını dehşet içinde izledi. Ağzından kanlar geliyordu.

Birkaç saniye sonra cehennemi boylamıştı.

Jordan, Mara'nın orada olduğundan habersiz olarak aniden dizleri üzerine çöktü. Sırtı hâlâ Mara'ya dönüktü. Mara şimdi Jordan'ın titrediğini görebiliyordu. Mara tüfeği indirip onun yanına koştu.

"Jordan!" Mara onun yanına varır varmaz onu omuzla-

rından ve belinden tuttu. Terlemiş alnını öptü ve orasının da kanla kaplı olduğunu gördü.

“Burada ne yapıyorsun?” dedi zorlukla Jordan.

“Seni bırakamadım. Her zaman yanında olacağımı söylemiştim. Ah, sevgilim,” diye fısıldadı Mara, kandan afallayarak.

“Bana yardım et.”

Mara bir şekilde cesaretini topladı ve başını salladı. “Burada olmamın sebebi bu. Hadi. Arabaya geri dönelim. Seni Dante Malikânesi’ne götüreceğim. Orada doktor olduğunu söylemiştin.”

“Sanırım çok geç, Mara.”

“Hayır! Ayağa kalkmalısın, Jordan, lütfen! Benim için bunu denemelisin.”

“Kaldığına inanamıyorum,” diye fısıldadı Jordan. “Uzanmama yardım et.”

“Hayır. Ayağa kalk! Arabaya gelmek zorundasın. Thomas’ın sana ihtiyacı var, Jordan. Benim de sana ihtiyacım var. Sensiz yaşayamam.” Onu kaldırmaya çalışırken Mara ağlamaya başladı. “Hadi. Sana söyledim, bir daha benden kaçmana izin vermeyeceğim. Hadi, Jordan, ayağa kalk. Bunu yapabilirsin. Yapmak zorundasın. Benim için. Bizim için.”

Jordan gözlerinde yoğun bir ıstırapla dişlerini sıktı ama onu ayağa kaldırmaya yardım ederken Mara’ya dayanarak başını salladı.

“Tutun bana. Beraber yürüyelim. Çok uzak değil. Seni hemen bir doktora götüreceğim.” Mara daha fazla şey söylemedi, çünkü korku ve keder aniden sesini ele geçirmişti.

Fakat belki de Jordan, Mara’nın kalbinin yakarışını farklı bir şekilde duyuyordu. Çünkü Jordan zorlukla yutkundu ve

gergin bir şekilde başını sallayıp tekrar arabaya geri dönecek gücü içinde buldu.

Mara kapıyı kapadı, atların en başındakinin yanına gidip dizginleri tuttu ve atların yönlerini anayola doğru çevirdi.

Sonra sürücü bölümüne atladı ve dizginleri eline alıp dörtnala arabayı sürmeye başladı. Çok geçmeden şeytanın nefesi ensesindeymiş gibi bir hızla Strand'a girdi.

Doğruca Dante Malikânesi'ne gidiyordu.

21. Bölüm

Jordan'ın zihninden hayal gibi görüntüler geçiyordu. Bir kır evi... Haylaz bir kahkaha... Sonra on yedi yaşındaki, balo salonunda çok uzun zaman önceki haliyle Mara'yı gördü.

Mara pembe renkli balo elbisesini göstermek için hafifçe etrafında dönüyordu. Koyu renk gözleri, önündeki şamdan-
da daha fazla parılıyordu.

İpeksi saçları Jordan'ın dudaklarını oraya davet edermiş gibi beyaz omuzlarına değiyordu. Işıldayan bir çekiciliği vardı, derinlerde saklı kederleri şen kur yapmalarla örtülüyordu. Onu izlerken Jordan'ın içi acıyordu.

Kusurluydu, evet, ama kusurları Jordan için Mara'yı daha sevilir hale getiriyordu. Bu kusurlar Mara'nın ona ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu ve Jordan her zaman ihtiyaç duyulmaya hasret biri olmuştu. Mara'nın bütün ışığı ve gölgeleriyle, onu ta ilk baştan büyülemesine şaşmamalıydı. Mara, kadınlığının doruğunda mest edici bir güzellik, Jordan'ın bütün arzularının gerçekleşmiş haliydi...

Geçmişin ıstırapı şimdiye parıldayarak karışırken, Jordan

bir şeyin onu sıkıldığını fark etti. Bandajlar, göğsüne ve beline sıkıca dolanmışlardı. Evet, bıçaklandığı yerler sarılıydı.

Harika.

“Günaydın,” dedi yumuşak bir ses. “Ya da tünaydın desem daha iyi olur.”

Jordan’ın görüşü netleştğinde, karşısındaki bulanık silüetler çok iyi tanıdığı endişeli yüzlere dönüştü.

Mara onu şefkatli bir endişeyle incelerken yatağının yanına oturmuştu.

Jordan onun varlığıyla ısınarak hafifçe gülümsedi. “Yaşayacağım herhalde?” diye mırıldandı.

“Ondan da fazlası.” Mara gözlerinde yaşlarla Jordan’ın sol elini tuttu. “Son derece sağlıklı olacaksın. Bununla şahsen alakadar olacağım. Yine de göğsünde oldukça etkileyici bir yara izin olacak sanırım.” Yumuşacık sesi Jordan’ı bir merhem gibi yatıştırıyordu.

“Gerçekten mi? Warrington’inkinden daha mı etkileyici?” Jordan mahmur bir gülümsemeyle hemen yanibaşında dikip onu endişeyle inceleyen Dük’e baktı.

Fakat onların olağan çocuksu rekabetine yaptığı bu ima karşısında Rohan sırtarak Jordan’ın elini tuttu. “Aramıza hoş geldin, kardeşim. İyi işti,” dedi alçak bir sesle. “Sonunda o alçağı yere serdin. Kendim daha iyisini yapamazdım.”

“Bunun senden gelmesi büyük iltifat,” dedi Jordan.

“Başından hiç ayrılmadı,” dedi Mara. “Diğerleri de.” Jordan, Mara’nın gülümseyen bakışını takip etti ve yatağın direğine yaslanmış olan Beauchamp’ı gördü.

“Bizi korkuttun, Falconridge.”

“Bunun için üzgünüm. Telaşa neden olmak istememiş-tim.” Jordan biraz güldü ama sonrasında hemen yüzünü buruşturdu.

Gölmek en azından Şu anda canını acıtıyordu.

Mara elini Jordan'ın bandajlarının üzerine koydu. "İyi misin?"

Jordan cevap olarak başını salladı. O sırada takımının lideri, Max, onun başucuna geldi. "Aramıza geri dönmen çok güzel, eski dostum." Gözlerindeki ciddiyet lakayt tonunu yalnlıyordu. "Sanırım asla sensiz idare edemeyeceğimizi fark etmiş olmalısın."

"Bunu yıllardır söylüyorum," dedi Jordan zayıf bir sesle.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Max.

"Biri beni bir Noel hindisi gibi oymaya kalkmış gibi. Onun dışında gayet iyiyim."

Mara ağlamaya başladı. Parmaklarıyla dudaklarını kapatarak başını diğer tarafa çevirdi.

Jordan onun elini tuttu. "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Şaka yapıyordum."

Mara gözyaşını silerken Jordan'la göz göze gelmekten kaçınıp başını salladı. Jordan bunu hafife almaması gerektiğini biliyordu. Bu sadece onun tarzıydı.

Max yanında durarak Mara'nın omzuna teskin edici bir şekilde elini koyduktan sonra Jordan'a döndü. "Virgil seni görmek isteyecektir. Hepimiz inanılmaz derecede endişelendik."

"Bizim ihtiyara Jordan'ın kendine geldiğini söyleyeceğim," dedi Beau. "Senin dikişlerini kendisi yaptı, biliyor musun?" diye ekledi, Jordan'ın bandajlarına bakarak.

"Öyle mi? O İskoç her zaman iğne konusunda becerikli olmuştur. Ama umarım yarayı temizlemek için en sevdiği malt viskisini ziyan etmemiştir."

"GörünüŶe göre senin buna değdiğini düşünüyor," dedi Max.

Beau kapıya doğru ilerlerken Max, Mara'nın omzuna birkaç kez hafifçe vurdu. "Burada cesur bir hanımefendi var, Falconridge. Ayrıca fena bir sürücü de değil."

"Köpeklerden birini neredeyse çiğnemek üzere olması dışında," diye düzeltti Rohan ciddi bir şekilde ama gözleri muzip bir pırıltıyla yanıyordu.

"Yoldan çekilmişti," diye itiraz etti Mara.

"Biz de öyle yapacağız." Max, Rohan'a bir bakış fırlattı.

Dük başını salladı. "Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver, Lord. Sana yeniden kavuşmak çok güzel."

Jordan ona gösterdikleri alakadan etkilenerек teşekkür anlamında başını salladı. Diğerleri Mara ve Jordan'ı başbaşa bırakarak dışarı çıktılar.

Uzunca bir an için sadece el ele tutuşup birbirlerine baktılar. Mara'nın yüzü pencereden içeri süzölen yumuşak gün ışığıyla aydınlanmıştı ama büyük, koyu gözleri hâlâ korkuluydu. Sonunda nefesini yavaş yavaş dışarı bıraktı, Jordan'a doğru eğildi ve onu alnından öptü. "İçecek bir şey ister misin?"

Jordan başını iki yana salladı. "Thomas nasıl?"

Mara'nın korkulu bakışları oğlunun adının geçmesiyle parıldamaya başladı ve kıkırdadı. "Üzölerek söylüyorum ki, buraya bayıldı."

Jordan güldü, sonra tekrar yüzünü buruşturdu.

"Arkadaşların onu öylesine eğlendirdiler ki, sanırım dünle ilgili her şeyi unuttu."

"Dün mü? Ne zamandır uyuyorum ben?"

Mara şöminenin üzerindeki saate baktı. "Yaklaşık on sekiz saattir."

"Tanrım," diye mırıldandı Jordan. "Bu kadar aç olmama şaşmamalı."

Mara gülümsedi. “Bu iyiye işaret.”

“Ben iyiyim,” diye temin etti Jordan onu.

Mara tek kaşını yukarı kaldırdı.

“Ama diğer taraftan bu şefkatli ilgiyi elde etmeye devam edeceksem...”

Mara alaycı bir ifadeyle başını yana eğdi.

Jordan yorgunlukla gülümsedi ama yüz ifadesi hemen ciddileşti. “Jack nasıl?”

“Virgil onun uzun bir nekahat dönemine ihtiyacı olacağını söylüyor ama durumu istikrarlı görünüyor. Bayan Busby de dünkü şoktan sonra kendine gelmeye çalışıyor.”

“Güzel. Peki, şimdi, en önemlisi sen nasılsın, sevgilim?”

Mara ona yine gözlerine yaşlar toplanarak baktı. “Hari-kayım,” dedi zorlukla. “Sadece gözlerini açıp sesini duymak zaten bütün dualarımın cevabıydı.”

“Sanırım konuşacak çok şeyimiz var.”

“Pek sayılmaz.” Mara başını iki yana salladı ve sevgi dolu bir şekilde uzanıp onun saçlarını okşamaya başladı. “Sen istemedikçe anlatman gereken bir şey yok. Artık Carlton Evi hikâyesiyle ilgili sana hiç kızgın olmadığımı da bilmelisin.”

“Değil misin?”

Mara başını salladı. “Sen ve arkadaşlarının ne tür kötü yaratıklar uğruna hayatlarınızı ortaya koyduğunuzu birinci elden öğrendikten sonra, görevini tamamlamak için ne gerekiyorsa yapmış olmana kızamam.” Mara omzunu silkti. “Bana doğrudan yardım istemek için gelebilmeni dilerdim ama bunun da neden imkânsız olduğunu anlayabiliyorum.”

Jordan onun elini tutarken Mara’nın sözlerinden etkilenip bakışlarını önüne eğdi. “Sen çok yüce gönüllü bir kadınsın, Mara.”

“Ve sen, dostum, benim gerçek kahramanımsın.”

Jordan başını iki yana salladı. “Hayır. Bir kahraman görmek istiyorsan, Rohan’a bak. Virgil’e ya da Max’E.”

“Eminim öylelerdir, aşkım ama bu adamlar yaralandığını gördükleri andan itibaren enkaza döndüler.” Mara onu süzerek sevecen bir gülümsemeyle baktı. “Gördüğüm kadarıyla, senin bir tür... Hımm, burada her şeyi birbirine bağlayan bir yapıştırıcı işlevi gördüğün hissine kapıldım.”

Mara bunu söylediği anda, Jordan kimse daha önce bunu böyle kelimelere dökmese de, böylesine hayati bir rolü kabul etmek için kendisi fazlasıyla görgülü olsa da Mara’nın neden bahsettiğini tam olarak biliyordu.

“Ben yapıştırıcıyım, demek?” diye tekrarladı tekdüze bir tonda.

Mara başını salladı. “Warrington bana herkesin mantıklı kalabilmesini sağlayan kişinin sen olduğunu söyledi.”

“Hepsine şöyle bir bakınca,” dedi Jordan, “pek de başarılı değilim herhalde.” Jordan o kadar kan kaybetmemiş olsaydı, neredeyse yüzü kızaracaktı.

Mara bilmiş bir şekilde gülümsedi. “Bu arada sen hayaller âlemindeyken ilginç sohbet yapma fırsatı bulduk...”

“Tatlım. Yalan, hepsi yalan.”

Mara kıkırdadı. “Geçtiğimiz on iki yılı benim için, nasıl desem, hasret çekerek geçirdiğini işittim.”

“Hasret çekerek mi?” dedi Jordan hafifçe başını geriye atarak. “Gerçekten bunu söylediler mi?”

“İnkâr mı ediyorsunuz, bayım?”

“Hayır,” diye mırıldandı Jordan, kaşlarını çatmaya çalışarak ama kendi gözlerinin de Mara’nınkiler gibi parıldadığını biliyordu.

“Max’e göre, beni sevdiğine mi, yoksa benden nefret mi ettiğine karar verememiş gibi görünüyormuşsun. İlginç bir şekilde Marki kendisinin kafasında bu konuda hiçbir soru işareti olmadığını söylüyor.”

“Şey, evet, Max her zaman her şeyi bildiğini düşünür,” diye şakaya vurdu Jordan ama Mara’nın bakışları duyguluydu.

“Bu kadar yakın olduğunuzu gördüğüme memnunum,” dedi Mara onun elini okşarken. “Birbirinize bu kadar güvenmeniz... Biz ayrıldığımız zaman senin tamamen yalnız olmadığını bilmek içimi rahatlatmıştı. Şimdi beni terk ederek ne kadar büyük bir fedakârlık yaptığını anlıyabiliyorum. Max daha tam olarak başlamadan önce benim için gerçekten Tarikat’tan ayrılmayı düşündüğünü anlattı.”

“Bu doğru.”

“Daha yıllarca süren eğitimini yeni tamamlamıştın. Ve bundan benim için vazgeçmeye hazırydın.”

Jordan başını salladı. “Fakat onları terk edemedim.”

“Elbette edemezdin. Nasıl yapabilirdin ki? Sen hepsini bir arada tutan şeydin ve bunu biliyordun. Bunu Virgil de biliyordu. O yüzden beni terk etmen için sana o kadar baskı yapmıştı.”

“Virgil’le mi konuştun?”

Mara dalgın bir ifadeyle bakışlarını yere indirdi. “İkimiz de bütün gece sana bakmak için buradaydık. Diğer herkesten çok seni oğlu gibi görüyor. Bu yüzden sana benden ayrılmam için tavsiye verirken seni herhangi bir mutluluktan yoksun bırakmak niyetinde olduğunu düşünmüyorum. Sadece benim bulduğum şeyin gerçek olduğuna ikna olmamıştı. Kendinin dediği gibi, siyah gözlü bir hafifmeşrep tarafından

aklının başından alındığına inanıyordu. Onun benden özür dilediğine inanabiliyor musun?”

“Öyle mi?” diye sordu Jordan şaşkınlıkla.

Mara başını salladı. Virgil dün gece, bana evlenme teklifinde bulunmaya niyetli olduğunu ona söylediğinde, sana bekleyip beni araştırman için biraz casusluk yapmanı tavsiye ettiğini de anlattı.” Mara birleşmiş ellerine bakarak devam etti. “Tabii ben dâhil kimseyi şaşırtmayacak bir biçimde, çabucak, hepinizin saklaması gereken sırları açma konusunda güvenmek için benim fazlasıyla uçar ve düşüncesiz olduğum sonucuna varmış.”

Jordan başını sessiz bir kızgınlıkla salladı. “Senin için daha fazla mücadele etmeliydim. Virgil’in sözlerini bir son söz olarak kabul etmemeliydim...”

“Sorun değil,” dedi Mara. “Geçmiş deşmek niyetinde değilim. Şu an önemli olan gelecek. Ama o günlerde biraz asi olmamın sorumluluğunu almaya gönüllüyüm.”

“Sebeplerin vardı, Mara. Ayrıca hafifmeşrepliğinin sadece bir dış görünüş olduğunu da kesinlikle biliyorum.”

“Seni benden ayıran şeyin bana karşı olan hislerin yokluğu değil, Tarikat’a ve ‘kardeşlerine’ olan görev bilincin olduğunu öğrendiğim için mutluyum.”

Jordan başını iki yana salladı. “Açıkça seni yanlış değerlendirmişiz. Hem Virgil hem de ben seni hafife aldık. Dün sevdiklerin tehdit altındayken gözlerinde nasıl bir kızgın ateşin yandığını gördüm. Çok etkileyiciydi, leydim. Sana Tarikat’ın sırlarını teslim etmekle ilgili kafamızda en ufak bir kuşku yok artık.”

“Evet, ama o zaman Pierson’la evlenmeseydim, Thomas’a sahip olamazdım,” diye yanıtladı Mara. Jordan’a bakarken

gözlerindeki ifade ciddileşti. “Oğlumun hayatını kurtardığın için teşekkür ederim.”

“Bana başka bir şans daha verdiğin için teşekkür ederim,” diye mırıldandı Jordan. “Mara?”

“Evet, sevgilim?”

Jordan onun ellerini kendi elleri arasında sıkıca tuttu. “Bir daha bizi hiçbir şeyin ayırmasına izin vermemeliyiz. Bu şansını kaybetmek istemiyorum. Ne olursa olsun, buradan nereye gidersek gidelim, bundan sonra hep birlikte olacağımıza bana söz ver. Seni seviyorum, Mara,” diye fısıldadı. “Her zaman sevdim ve her zaman seveceğim.”

“Jordan,” dedi Mara, Jordan onu kollarının arasına alır-ken. Mara onun yanağına bir öpücük kondurdu ve o da Jordan’a sarıldı.

O kavgadan canlı çıkmadım, öldüm ben, diye düşündü Jordan. Kendini cennetteymiş gibi hissediyordu.

“Ben de seni seviyorum, tatlı erkeğim, hem de çok,” dedi Mara boğuk bir sesle. “Her zaman kalbimdeydin.”

Jordan kendini bulutların üzerinde hissediyordu ama ciddi, erkekçe bir tavır korumak için çabaladı. “Bu özgürlüğünden vazgeçip benimle evlenmeye nihayet gönüllü olduğun anlamına mı geliyor, seni inatçı kız?”

Mara mutlulukla gözyaşları içinde güldü. “Evet, aslında, öyle. Ve yakında, vârisinin doğum sertifikasındaki tarihle ilgili dedikodular da olabilir.”

Jordan aniden geriye çekildi, elleri Mara’nın omzundaydı ve yüzüne bakıyordu. “Vârisim mi?” Mara, Jordan’ın gözleri şaşkın bir sevinçle büyüylene kadar yavaşça gülümsedi. “Yani demek istediğin...”

“Geciktim. O kadar şaşkın bakma!” Jordan ona kollarını

dolarken Mara gülerek başını salladı. Sonra neşeyle dolarak Jordan onu öptü.

Beau, üç yüz yıllık Dante Malikânesi'nin altındaki kireçtaşının içine oyulmuş, Tarikat'ın yeraltı sığınağına inerken, Falconridge'in yaşayanların arasına döndüğünü görmenin rahatlatma hissinin tadını çıkarıyordu.

Kont'un sessiz gücüne derin bir saygısı vardı ama daha da ötesi Rotherstone'un üçlüsünün tekrar bir araya geldiğini görmek, Beau'nun kendi takım arkadaşları hakkında o hafta milyonuncu kez düşünmesine neden olmuştu.

Ne cehennemdeydi bunlar?

Onu kemiren endişeyi bir kenara bırakıp, kendine onların iyi olduklarını söyledi. Muhtemelen bir şeyler çıkmıştı. Ana toplantı odasının zeminindeki melek mozaigine basmamaya dikkat ederek meşalelerle aydınlatılmış odaya girerken, *Sadece sabırlı olmak zorundayım*, diye söylendi kendi kendine.

Masadaki bir lambanın kırmızı ışığı, mağaraya benzer, karanlık yeraltı karargâhlarında asılı duran Tarikat'ın beyaz Malta haçı üzerinde titreşti.

Beau Virgil'i bulacağından emin olduğu bölüme, Niall'i tuttukları hücreye doğru ilerledi.

Yaşlı İskoçyalı, hâlâ demir parmaklıkların arkasında güvenli bir şekilde tutulan kendi genç kopyasını ziyaret etmeden iki saatten fazla duramıyor gibiydi.

Yeğeni olmadığı belliydi.

Beau hücre alanının yuvarlak çukuruna yaklaşırken, kısa cümlelerle konuşmalarını işitebiliyordu. Akraba olsun olmasın, Virgil, Niall'in herhangi bir şekilde güvenilir olabileceğini düşünmüyordu herhalde?

Bu genç Banks'in kaçmak için, Virgil'inki de dâhil olmak üzere herhangi birinin boğazını her an kesebileceğini görebilen bir tek kendisi miydi?

Beau kapıda görüldüğünde, Virgil uzun bir tabureye kalçasını dayamış, Niall'in hücresinin karşısında duruyordu.

"Efendim?"

Yaşlı İskoçyalı soru sorar bir ifadeyle ona baktı. Kızgın gözlerinde "yeğeni" ile ilgili hayal kırıklığı barizdi.

"Uyandı," diye bilgilendirdi Virgil'i, Beau.

Virgil hemen duruşunu dikleştirdi. Tabureden kalkıp hücreden çıktı.

Bu arada Niall, Beau'ya uğursuz bir bakış fırlattı. Beauda sessiz bir uyarıyla ona karşılık verdi.

Aklından bile geçirme.

Virgil, yanına geldiğinde Beau'ya çevirdi başını. "O nasıl?" diye sordu.

"Beklediğimizden daha iyi. Sanırım yaşaması için ona esin verecek doğru motivasyona sahip."

Virgil neredeyse gülümsedi, sonra gözlerini kıstı. "Leydi Pierson'ın, Bloodwell'in ona verdiğini söylediği anahtarın ya da listenin nereden geldiğiyle ilgili bir gelişme var mı?"

"Anahtarla ilgili hâlâ bir fikrimiz yok. Liste konusunda olabiliriz tabii. Ama Falconridge bıçaklandığında liste de göğüs cebindeymiş. Korkarım Prens'in sekreterinin bize söylediklerinin ötesinde bir iz sürmek epey zor olacak."

"Doğru. O da İçişleri Bakanlığı'ndan geldiğini söylemişti. Ama hâlâ hangi bölümden geldiğini, ya da kimin eliyle ulaştığını bilmiyoruz." Virgil başını salladı. "Bu bizi hiçbir yere götürmüyor."

"Efendim, Tarikat'ın içinde gerçekten bir hain olması mümkün mü?" diye fısıldadı Beau.

“Bunu söylemek zor. Ama içimizden biri olması haricinde başka kim bütün ajanların kimliklerini biliyor olabilir? Bu ya bir sabotaj, ya da listeyi Prens’e iyi niyetle yollamak gibi aptalca bir hata. İki durumda da, gerçeği öğrenmemiz gerekiyor. Sorun nedir?” diye sordu Virgil, Beau’nun kaşlarını çatıldığını görünce.

Beau kızgın bir şekilde başını iki yana salladı. “Beni şaşırtan şey, bu kraliyet soytarısının kâğıt parçasını çalışma masasında saklamanın tehlikeli olduğunu anlama konusunda nasıl böyle başarısız olabildiği!”

“Lord Beauchamp,” dedi azarlayan bir sesle Virgil, Beau, prenslerini yumuşak bir şekilde eleştirdiği için.

“Efendim, doğru olduğunu biliyorsunuz. Bu bilgiyi bu kadar güvensiz bir yerde saklayarak bizi nasıl bir tehlikeye attığını fark etmeyecek kadar kaygısız nasıl olabilir? Savaştaymış gibi yapmayı sevdiğini ve gerçekten Waterloo’daymış gibi davrandığını biliyorum ama lanet olsun, bütün hayatımızı bu adamı korumaya adadık ve o karşılığında kahrolası hayatlarımız üzerine kumar oynuyor!”

“İnan bana, bununla ilgili onunla şahsen konuşmaya niyetliyim,” diye yanıtladı Virgil, Beau ondan azarlama bekliyorken.

“Gerçekten mi? Prens’le birlikteyken bir dinleyici ister misiniz?” Beau’nun yüzüne bir gülümseme yayıldı. “Lütfen, sizinle gelebilir miyim? Hiçbir şey demeyeceğim, sadece orada oturup...”

“Bu kadar yeter, Sebastian,” dedi Virgil ifadesiz bir sesle Beau tekrar kaşlarını çatı. İlk adıyla çağrılmaktan nefret ederdi.

“En azından şimdilik, takımının eve gelmesini bekliyorsan bütün dikkatini şu listeye ver.”

“Evet, efendim.”

Virgil ilerlemeye başladı, fakat sonra duraksadı ve tekrar ona baktı. “Endişelenme, evlat,” dedi alçak bir sesle. “Arkadaşların sağ salım geri dönecekler.”

Beau ona kederli bir minnettarlık gülümsemesiyle baktı. “Evet, efendim.”

Virgil boğazını temizleyerek kapının eşiğinde göründüğünde, Mara, Jordan’ın elini tutuyordu ve ikisi birbirlerine bakıyorlardı.

İkisi de başlarını ona çevirdiler.

Bu yaşlı savaşçı, hastasını tekrar uyanık bulmaktan ötürü keyifli, çarpık bir sırıtişla içeri girerken, Jordan güldü ve Mara da onunla birlikte gülümsedi.

Jordan itaatkâr bir şekilde Virgil’in yaraları ve genel durumu ile ilgili birkaç kısa sorusunu yanıtladı. Sonra da İskoçyalı’ya yeni haberi verdi. Düğün çanları ve yolda bir bebek. “İlk bilen sen ol istedim.”

Virgil onları şaşırtıcı bir samimiyetle tebrik etti, hatta bir baba gibi Mara’ya da sarıldı.

“Teşekkür ederim,” dedi Mara, Virgil’in iyi dileklerini kabul ederek. O sırada Thomas bir kıkırdama şamatası içerisinde hızla odaya daldı.

“Geri gel buraya, seni küçük haylaz!” Koridordan Rohan’ın gür sesini duydular. “Nereye gitti o? Köpekler, Thomas’ı gördünüz mü?”

Thomas, Rohan’ın bu soruyu köpeklere sorduğunu işiterek neşeyle cırladı.

“Saklandım!” diye bağırdı Thomas, Jordan ve yatağın ucuna oturmuş olan Mara’nın arasına tırmanarak.

“Yavaş!” dedi Mara oğlunun yaralı kahramanlarının canını yakmasını önlemek isteyerek ama Jordan ilerideki yıllarda onun ikinci babası olacağı için, çocuğun onun arkasına saklanmasına memnundu.

“Thomas’ı gören var mı?” diye sordu Rohan, kapının eşiğinde görünerek.

Örtünün altından bir kıkırdama duyuldu.

“Burada Thomas falan yok,” diye yanıtladı Jordan.

Mara örtünün içindeki şişkinliğin göbeğine dokundu. “Seni göreceğim,” diye fısıldadı.

“Beni bulamazsın!”

“Nereye gitti anlamadım. Sanırım aramaya devam etsem iyi olacak,” dedi Dük, Mara’ya bilmiş bir gülümsemeyle bakarak. “Haydi, köpekler. Onu bulabilecek miyiz, bir bakalım...”

Rohan peşinde bir sürü köpeklerle gittiğinde, Thomas saçları karmakarışık bir halde sırtırırken, yeni çıkan dişleri parlayarak örtünün altından çıktı.

Virgil bu maskaralık karşısında kıkırdadı, Thomas’ın küçük burnuna parmağının ucuyla bastırırken. “Üçünüzü baş başa bırakayım.”

Virgil çıkınca, Mara oğlunu kucağına aldı. “Sana söylemem gereken çok özel bir şey var, Thomas...”

Fakat çocuk, annesinin kucağında oturacak havada değildi. Jordan’a yanaştı, ciddi bir şekilde onun gözlerinin içine baktı.

“Hâlâ hasta mısınız?” diye sordu endişeyle.

“Daha iyiyim,” diye yanıtladı Jordan duygulanarak. “Benim için endişelenme. İyi olacağım.”

Mara’yla Jordan, oğlanın başının üzerinden bakiştılar ama Thomas çoktan başka bir konuya geçmişti bile.

“Ben köpekçiklerle oynadım!”

“Öyle mi? Bana onlarla ilgili her şeyi anlat bakalım,” dedi Jordan. Thomas’ın aralarında yumuşak bir noktaya doğru kıpırdanıp yerleşmesini izledi. Jordan yaralarına dikkat ederek kolunu kendi çocuğu gibi yetiştireceği oğlana doladı.

Thomas, Dante Malikânesi’nin koruma köpekleriyle ilgili neşeli bir şekilde gevezelik etmeye başladı. Belli ki yeni arkadaşı Rohan’ı karıştırıp köpeklerden biri sanıyordu.

“Yaygın bir hata,” dedi Jordan, Mara’ya alçak sesle.

Mara bir kahkaha attı ama Thomas konuyla ilgili daha fazla heyecanlandıkça, konuşması da daha az tutarlı olmaya başlamıştı.

Jordan’ın, oğlanın ne dediğine dair hiçbir fikri yoktu ama önemli değildi. Bu cıvıl cıvıl minik tekdüze ses, onun kulaklarına müzik gibi geliyordu.

Thomas konuşmaya devam ederken Mara’yla birbirlerine şefkatli bir neşeyle baktılar. Bir aile olarak yeni yaşamlarına başlamaya sonunda hazırlardı.

Sonsöz

Emily, Manş Denizi'nin diğer tarafında uzaklarda, avından çok uzaklaşmadan ve kendisinin onu takip ettiğini fark etmesine izin vermeye cüret edemedi. Alp Dağları'nın ormanlarında atılganlıkla ilerliyordu.

Drake, Falkirk onun kendi babasıymış gibi sadık bir şekilde koruduğu yaşlı adamla birlikte bir kalenin içine girmişti.

Fakat çok geçmeden, Tarikat'a bir mesaj yollayıp onlara nerede olduğunu söyleyeceğini düşündü Emily. Adama taş attığı için epey üzgündü ama onun Drake'i vurmasına izin veremezdi. Yine de gelecekte yardıma ihtiyacı olabilirdi. Drake'i kendi başına eve dönmeye ikna etmesinin zor olacağı belliydi.

Drake bu arada kalenin salonunda James'in sandalyesinin arkasında karanlık bir ihtiyatla duruyor, James'in onlara göstereceği şeyi görmek için toplanmış olan her Özgürlükçü Konsey üyesini kuşkuyla süzüyordu.

Hiçbirine güvenilemezdi ama James, Malcolm'ı devirmekte onu takip etmeleri için diğerlerini ikna edebilmek için elinden geleni yapıyordu.

“İşte, atalarımızın şimdiye kadar yarattığı en büyük hazi-

nelerden biri. Size Simyager Parşömenleri'ni takdim ediyorum...”

Drake geri kalanını dinlemek için zahmet etmedi, büyü-cülükle ilgili batıl inançlarına karşı ilgisizdi. İlgilendiği tek şey James'i güvende tutmaktı. Böylece Niall'in babasını yen-me amacını sonuçlandırmış olacaktı.

Fakat Avrupa'nın elitleri arasından itinayla seçilmiş olan bu güçlü, karanlık adamların sert yüzlerine baktıktan sonra, Drake'in bakışları açık pencereden Alpler'in gecesinin yıldızlı cazibesine kaydı.

Emily'yi her zaman olduğu gibi meleksi bir ideal, hayata devam ettiren özel bir hayal gibi olmasa da, hâlâ hissedebildiği için en azından bir deli olmalıydı.

Hayır, bu kez Emily dışarıda bir yerdeydi. Şimdiye kadar Drake'in tanıştığı pek çok erkekten daha yetenekli, iyileştiren ellere ve yüreğinde daha fazla cesarete sahip etten kemikten bir kadındı Emily ve onun peşinden geliyordu.

Drake tuhaf bir şekilde ondan korkuyordu.

Pulteney Otel'inde, James'i Niall'den kurtardığı o gece Londra'dan ayrıldığından beri Emily'nin onu takip ettiğini görmemişti aslında. Fakat onu görmese de hâlâ hissedebiliyor, öncekinden de güçlü bir şekilde, rüzgârın içinde tadını alabiliyordu.

Gece esintisinin, çam ağaçlarının arasındaki hışırtısı, dağ havasının kokusu ve kalenin dışındaki derenin sesi... Hepsi birlikte, Drake'in en derin hayvani içgüdülerine onun ismini fısıldıyordu...

Emily.